

ЕРАТРИЛЪР

АДРЕНАЛИНЪТ

ДЖЕФ АБОТ

Ожесточена гонитба, международна
конспирация и високи дози АДРЕНАЛИН –
един от най-продаваните трилъри за 2011 г.

ДЖЕФ АБЪТ АДРЕНАЛИН

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

Сам Капра е обещаващ млад агент от отдела на ЦРУ в Лондон.

По време на важна делова среща той получава обаждане от бременната си съпруга Луси, която истерично го моли да се срещнат веднага.

Сам успява да излезе... точно преди офиса да се взриви. Всички в сградата загиват, Луси изчезва пред очите му, а той се събужда в затворническа килия...

Следите за атентата водят към неговата съпруга. Бившите му колеги са убедени, че двамата са предатели и убийци.

Въпреки доказателствата Сам отказва да повярва, че Луси го е натопила.

Той успява да избяга от дългите ръце на ЦРУ, но се изправя пред неизвестен и влиятелен противник. А от съпругата му няма никаква следа...

Преследван и от свои, и от чужди, Сам може да разчита единствено на себе си.

И това е едва началото на зашеметяващото приключение, в което се ражда един герой от ново поколение!

Ожесточена гонитба, международна конспирация, предателства и високи дози „Адреналин“ — това е един от най-продаваните трилъри за 2011 г. Интелигентен и динамичен, този роман нарежда Джеф Абот сред най-добрите в жанра.

*На Бет и Емет Ричардсън, които ме увлякоха по
изучаването на престъпността.*

Благодаря за престъпленията.

ПЪРВА ЧАСТ

14 НОЕМВРИ — 10 АПРИЛ

„В потока, който формулира нелегалния сеят, началото често е край и обратното... Билиони долари се движат по света по незаконни канали...

Те съсипват живота на някои хора и създават огромни империи от печалби за други.“

„Глобалните престъпници“ Каролин Нордстром

1

Веднъж жена ми ме попита какво бих ѝ казал, ако знам, че това е последният ни ден заедно.

Бяхме женени от година. Лежахме в леглото и гледахме как слънчевите лъчи проникват през дебелите завеси, и аз ѝ казах истината: „Всичко друго, но не и сбогом. Не мога да се сбогувам с теб.“

Две години по-късно си спомнях, че онзи последен ден започна като повечето ми дни. Станах в пет, качих се в колата, потеглих и паркирах близо до станцията на метрото на Воксхол. Обичам да използвам административната сграда няколко преки по-нататък за малките си приключения.

Започнах тичането с дълго загряване на открития бетонен вътрешен двор на старата обществена сграда, бавно бягане на място, набирайки скоростта и повишавайки телесната си температура с няколко критични градуса, и после хукнах. Мускулите и сухожилията трябва да са загрети. Отпред се издигаше тухлен зид, един метър по-висок от мен. Подскочих и се вкопчих в ръба в горната му част. Набрах се с едно плавно движение, което бях упражнявал хиляди пъти. Не се задъхах и ставите ми не изпукаха. Движех се безшумно. Тишината показва, че контролираш положението. Прехвърлих се над стената, побягнах и после прескочих друг, много по-нисък зид, като се подпрях на една ръка и праметнах крака над тухлите. Влязох в главната сграда. Стълбището вонеше на урина и беше украсено с черно-бели графити. Ритнах боядисаната стена и използвах енергията да ме изтласка към завоя на перилата. Движението беше трудно и бях падал няколко пъти, но за щастие днес се приземих внимателно върху перилата и съумях да запазя равновесие. Сърцето ми блъскаше в гърдите, но съзнанието ми беше спокойно. Адреналинът пулсираше. Скочих от перилата върху стоманена подпора, която продължаваше навътре в строежа, използвайки инерцията, за да се залюлея и да тупна на пода. Сградата беше разрушена и се ремонтираше. Нямаше да повредя нищо, нито да оставя следи. Може и да влизам незаконно в чужда собственост, но не

съм глупак. Хукнах към отсрещната страна, подскочих, хванах се за друга стоманена подпора, залюлях се, пуснах се, приземих се и внимателно се претърколих. Енергията от падането се разпространи по гърба ми, вместо да нахлуе в коленете. Станах и отново побягнах. Върнах се в сградата и потърсих нов, по-ефективен начин да проникна в пространството ѝ. Паркур^[1], изкуството на движението, поддържа нивото на адреналина ми и в същото време постепенно ме обзема спокойствие. Направя ли грешка, ще падна от тухлените стени. Вълнуващо е и същевременно успокояващо.

Преминах още три пъти през интересната мрежа от пространства на сградата — разбити подове, зеещи стълбища, съоръжения. Тичах, подскачах и се хвърлях на земята, като намирах най-прекия и лесен път през полуразрушените стени, купчините тухли и празните стълбища. Енергията изгаряше мускулите ми и сърцето ми биеше учестено, но през цялото време се опитвах да съм спокоен. Винаги търсех линията. В далечината чувах, че уличното движение започва да се засилва. Небето просветляваше за новия ден.

Хората смятат, че жилищните блокове са грозни. Зависи как ги гледаш. За паркуриста старите правоъгълни сгради са красиви, пълни с равни места, стени, перила и ръбове, по които да се катериш, да вървиш и да отскачаш, съседни, които не викат полицията и при най-малкия шум.

Докато минавах по последната отсечка от маршрута си, скочих от втория етаж на първия, хванах се за греда, залюлях се и се пуснах.

— Хей! — извика някой, докато летях във въздуха.

Приземих се и се претърколих. Енергията от падането се разнасяше приятно през раменете и гърба ми. Изправих се, направих три крачки и спрях.

Не беше пазач, а тийнейджър. Стоеше и ме гледаше, захапал цигара.

— Как го правиш, човече?

— Упражнения — отвърнах. — Дълги, скучни часове на упражнения.

— Като паяк си — усмихна се той. — С мама те наблюдаваме. Тя искаше да извика ченгетата, но аз не ѝ позволих.

— Благодаря ти. — Не ми трябваше полицията да се намесва в живота ми. Време беше да си намеря ново място за тренировки.

Махнах с ръка на моя спасител и реших да се охладя с дълго бягане без препятствия. Тичах двадесетина минути в широк кръг, качих се в колата си и потеглих към дома си. Повечето американци, които живеят в Лондон, нямат коли. Не им трябват.

Отправих се към апартамента ни на Шарлот Стрийт, недалеч от Британския музей. Влязох безшумно; надявах се, че Луси все още спи.

Тя беше станала, пиеше сок до масичката в кухнята и се мръщеше на отворения си лаптоп. Погледна ме.

— Добро утро, маймунке — каза и отново се втренчи в компютъра. — Ходи навън да правиш пакости, а?

Бях забравил да махна ръкавиците, които носех, за да предпазвам дланите си по време на паркура. Долових разочарованието в гласа ѝ.

— Здравей.

— Не си паднал от някоя сграда, нали? — попита тя, сякаш това беше нещо хубаво.

— Не, Луси — отвърнах и си налях чаша сок.

— Какво облекчение. Когато някой път не успееш да се хванеш за ръба на стената и срещнеш преждевременно смъртта, ще кажа на Вързопчето, че си умрял, защото си бил фанатик по сутрешната гимнастика.

— Стените не са високи. Не поемам глупави рискове — оправдах се аз.

— Всеки риск е глупав, когато очаквам дете, Сам.

— Съжалявам. Обикновено тичам с нормална скорост. — Свалих предпазните ръкавици и ги пяхнах в джоба си. Приблжих се до хладилника и намерих бутилка студена вода. Изпих я бавно. Душ, кафе и после дълъг ден на работа. Притокът на адреналин беше свършил за деня.

— Сам?

— Да?

— Обичам те. Искам да го знаеш.

— Знам го. И аз те обичам. — Обърнах се и я погледнах. Тя все още се взираше в лаптопа, сложила ръка на закръгления си корем. Беше бременна в седмия месец и мисля, че тъй като скоро щяхме да станем родители, с Луси бяхме по-сериозни. Е, поне тя. Аз още не се бях отказал от паркура, който разнообразяваше редовния ми джогинг.

— Питам се дали можеш да си намериш по-безопасно хоби.

— Работата ми е по-опасна от хобито.

— Не се шегувай. — Жена ми ме погледна. Изглеждаше красива, както беше разрошена след съня — кестенява коса с изрусени кичури, сериозни кафяви очи, сърцевидно лице със сочни червени устни. Най-много харесвах очите ѝ. — Знам, че вършиш работата си по-добре от всеки друг. Страхувам се, че ще паднеш на паркура. Не искам да си със счупен врат, когато бебето се роди.

— Добре. Ще се науча да играя голф.

Тя изкриви лице в гримаса, което доказа, че не приема насериозно обещанието ми.

— Благодаря. Не забравяй, че ще вечеряме със семейства Карстеър и Джонсън.

Усмихнах се. Те бяха нейни приятели, а не мои, но бяха приятни хора и знаех, че редовните ни вечери ще станат много по-редки, щом се появи на бял свят бебето. Пък и може би познаваха някой учител по голф.

— Хубаво. Тогава ще се прибера в пет.

— Ще се срещнем с тях в бара за испански мезета в Шордич. Имаш ли много работа днес?

— Ще правя презентация. Цял ден ще има съвещания с Брандън и костюмарите от Щатите. — Погледнах я. Луси стана да се протегне, без да маха ръце от корема си. — Но мога да ги отменя и да дойда с теб при лекаря.

— Не.

— Спаси ме от презентацията. Нека да дойда с теб и Вързопчето. — Отбягнахме да обсъждаме името на детето ни, затова му бях измислил прякор.

— Вързопчето. — Луси погали корема си.

— Може би ще се наложи да дойда направо в ресторанта. Ще трябва да изпия набързо по едно питие с костюмарите след съвещанията.

Тя се засмя.

— Тежка работа имаш.

Помислих си колко съм благодарен на Бога, че бракът ми не е като на родителите ми. С Луси не се карахме, не се гледахме гневно и не изпадахме в дълги, болезнени мълчания.

— Върви и се напий без бременната си съпруга. — Тя се усмихна и затвори лаптопа. — Но още не тръгвай.

Луси се приближи до мен и плъзна ръце по гърба ми. Бременните жени са пълни с изненади. Все едно живееш с вятър, който не може да определи посоката си. Това ми харесваше. Тя ме целуна учудващо страстно, почти ожесточено.

— Топло ми е, потен съм и съм отвратителен — рекох. — Аз съм противен съпруг.

— Да, маймунке. А аз съм огромна.

— Вярно е — отвърнах и я целунах.

Когато приключихме — най-приятното начало на онзи последен ден, аз приготвих закуска от препечени филийки, кафе и сок, изкъпах се, облякох се и влязох в домашния ни кабинет. Преди да изляза, погледнах Луси, която седеше до масата за закуска, и казах:

— Обичам те.

— Обичам те — отвърна тя.

Знаменити последни думи.

---

[1] Parcours du combattant (фр.) или „преход на боеца“, изкуството за преодоляване единствено с помощта на уменията на човешкото тяло на всякакви препятствия — природни и урбанистични; начин за себеопознаване и стремеж към хармония със заобикалящата среда. — Б.пр. ↑

В онзи ден небето над Лондон блестеше в сиво като ярко око, рядък слънчев ден за ноември след две седмици застрашително надвиснали облаци. Живеех в Лондон от година. В онова последно утро, облечен в официален костюм и пътуващ с метрото за Холбърн, може би приличах на млад адвокат, тръгнал към кантората или съда, ако не бяха деветмилиметровият револвер „Глок“ в куфарчето ми, лаптопът, пълен с финансова информация за заподозрени престъпни мрежи, и сандвичът с шунка и сирене. Луси е сантиментална и обича да ми приготвя обяд, защото аз ѝ правя закуска. Тя щеше да дойде на работа по-късно, след прегледа при лекаря. Работехме заедно от три години, първо във Вирджиния, където се запознахме и се оженихме, и после в Лондон. Харесвах Лондон, работата си и мисълта, че Вързопчето ще се роди там и ще прекара първите си години в един от най-големите градове на света, а няма да прескача по географските ширини като мен. Някои деца започват всяка година в различно училище. Аз често бях започвал в различно полукълбо.

Холбърн е смесица между ново и старо. Административната ни сграда беше близо до мястото, където улицата преминава от Хай Холбърн само в Холбърн, и представляваше съвременно творение от стъкло и хром, което несъмнено дразни пуристите в архитектурата. Съседната сграда беше в ремонт и фасадата ѝ беше декорирана със скеле. Отпред имаше пешеходна пътека, която разпределяше минувачите в две редици и аз я избягвах, когато можех. Пространството се отваряше пред нашата сграда и аз започнах да си проправям път през изсипващата се тълпа.

Повечето помещения бяха заети от малки фирми — адвокатски кантори, консултанти по маркетинг и една временна агенция. Изключение правеше последният етаж. На табелката на асансьора пишеше „Консултантска фирма НМИН“. Инициалите бяха прободени от стрелички по вестник, залепен за табелката една вечер. Шегувах се с Луси и шефа ми Брандън, че НМИН означава „Не можеш да изчезнеш напълно“.

Влязох в празна стая, където пазачът на име Джон, дебеловрат пришелец от Бруклин, седеше зад бюро с достатъчно огнестрелна мощ в чекмеджето да пробие няколко дупки в мен. Джон четеше учебник по крикет и се мръщеше. Лично аз отдавна се бях отказал от разгадаването на тази игра. Приблжих се до вратата пред мен и сканирах картата си за самоличност. Вратата се отвори и влязох. Кабинетите на консултантската фирма бяха измамно оскъдно обзаведени. Стените и прозорците бяха от стоманобетон и бронирано стъкло, а компютърните мрежи — защитени с възможно най-непристъпните програми. Имаше кабинети и стаички за персонала от общо осем души. Миришеше като във всички офиси — на мастило, кафе, бели дъски и флумастери.

Съвещанието, което мислех, че ще започне в десет, очевидно беше в ход. Брандън седеше в конферентната зала с трима костюмари от Лангли и се мръщеше на екрана с презентация отпреди три дни.

По дяволите.

Влязох.

— Не беше ли от десет?

— Осем. Закъсна двайсет минути. — Брандън ми се усмихна пресилено.

— Извинявам се.

Двама от костюмарите бяха по-големи от мен и вече ме гледаха подозрително. Третият беше по-млад и вече беше изпълнил цяла страница със записки. Амбициозен тип.

— Ако Луси ражда, простено ти е — отвърна Брандън. Той беше от Южна Каролина и бе запазил бавния си говор през всичките години, прекарани в чужбина.

— Нямам бебе, нито кафе, но имам по-осъвременена презентация. Ще ми дадете ли пет минути?

Костюмарите кимнаха, станаха и се представиха. Стиснаха ръката ми и отидоха да напълнят отново чашите си с лошо, одобрено от американското правителство кафе, а аз отворих лаптопа си.

— Не обичам да закъсняваш, Сам — отбеляза Брандън, но не ядосано.

— И аз. Съжалявам.

— Дано да имаш добри новини за нас. Тези момчета са от бюджетния отдел и мислят, че може би си губят времето. Убеди ги, че

не е така.

Нищо не съсредоточава човек по-добре от вероятността работата му да се провали.

Когато костюмарите се върнаха с лошото кафе, аз вече бях прескочил серия безинтересни и скучни диапозитиви и спрях на неясна снимка, която изпълни екрана за презентацията. Лицето на мъжа беше червендалесто, едро и с малки уши, а косата — черна и къдрава, сякаш току-що разрошена от вятър.

— Господа, ние сме ловци. Играта ни са международните престъпни организации, които безнаказано действат през границите, защото са успели да проникнат надълбоко в правителствата по света — започнах и посочих снимката. — Възприемайте ни като лъвове, които преследват антилопа. Този човек е най-слабият в стадото. Стесняваме кръга около него. Той може да е най-важната мишена на ЦРУ.

— Кой е той? — попита единият костюмар.

— Един от онези, които наричаме „чиста кожа“ — няма име, нито потвърдена националност, но мисля, че е руснак поради други доказателства, които получихме. Смятаме, че той пътува и раздава големи суми изпрани пари на глобалните престъпни мрежи. Кръстил съм го Царя на парите.

— Разкажи ни за групировките, Сам — обади се Брандън.

— Разбира се. Мафията е престъпна организация от старата школа — има определен водач, бюрокрация от главорези и перачи на пари, които го подкрепят. Групировките от новата школа са високоспециализирани. Всяка съставна част — главорези, които отговарят за сигурността или заплашват и убиват, финансова, която пере пари, и логистична, която контрабандно пренася стоки — е автономна и се включва само за да свърши определена работа. И всеки път екипът може да е различен. Ето защо е много трудно мрежата да бъде разбита и да се получи подробна информация за механизма ѝ като цяло.

— Знам, че обръщаме особено внимание на определени групировки, които може да имат връзки с правителства — намеси се най-младият костюмар. — Например хърватска организация за нелегална търговия с оръжие, където може да се внедрим, фамилията Лин, контрабандисти от Холандия, групировката „Барнхил“ в Единбург...

Той беше на моя страна. Приех това като добър знак.

— Федералните власти са успели да разбият мафията, защото представлява йерархия. Нископоставени главорези са можели да дадат показания срещу босовете. Но единствените слаби звена сега са общите елементи, които прескачат от една групировка в друга. — Почуках с пръст по грозното лице на Царя на парите на екрана. — Този човек е спойката между някои много лоши хора. Нещата излизат извън сферата на престъпността и стигат до заплахи не само към нашите съюзници, но и към Съединените щати. Този мъж е нашата надежда да разкрием някои от най-големите заплахи за сигурността на Запада.

— Не изглежда чак толкова страшен — подметна Брандън и всички се засмяха. Аз — не. Бях се подготвил да ги уплаша до смърт, когато им разкажа каквото знаех.

— И така, въпросът е как да намерим Царя на парите и... — Телефонът ми извънтя. Когато жена ти е бременна в седмия месец, свободен си да отговаряш на обаждания по време на съвещание. — Извинявай — измънках на Брандън. — Бременната ми съпруга — обясних на костюмарите и излязох в коридора. Номерът беше непознат. — Ало?

— Маймунке — каза Луси, — трябва да се срещнем навън.

— На съвещание съм.

— Трябва да излезеш. Веднага, Сам.

Долових ужасяващ скрит смисъл в думите ѝ като водовъртеж под летни води.

Отправих се към вратата.

— Нов телефон ли имаш?

— Загубих стария си сутринта и току-що си купих нов. Гадна сутрин. — Гласът ѝ беше напрегнат и трепереше.

— Не се ли чувстваш добре?

— Моля те, излез навън!

Тя имаше лоша новина, която трябваше да ми каже в очите, а не в офиса, където някой можеше да стане свидетел на чувствата ми. Мраз скова сърцето ми. Вързопчето. Луси беше ходила на лекар. Нещо не беше наред с бебето.

Забързах към изхода, минах покрай пазача Джон, който беше оставил учебника по крикет и четеше британски жълт вестник, и

тръгнах по коридора.

— Къде си?

— На Холбърн.

— Добре ли си?

— Не... Ела и ме намери. Моля те.

Хукнах по стълбите, слязох шест етажа, без да чакам асансьора, и стигнах до фойето.

Нямаше следа от Луси.

— Излез на улицата. Моля те, Сам.

— Какво става? — Изскочих на оживената улица, по която се движеше постоянен поток от минувачи — чиновници, куриери, купувачи и неизбежните туристи в Лондон. Две млади жени в модни палта се бяха облегли на сградата, пушеха и пиеха чай от големи картонени чаши, докато разменяха клюки и се смееха. Огледах улицата, но не видях Луси. — Къде си?

— Веднага, Сам. Моля те. Бягай.

Побягнах още преди Луси да ми каже, защото с всяка клетка на тялото си почувствах, че нещо сериозно не е наред. Проврях се под покритото скеле на съседната сграда и забързах сред навалищата. Разминах се с мъж в костюм и жена с качулка.

Излязох от временния тунел и спрях. Луси не беше на тротоара. Завъртях се и се огледах във всички посоки.

Чух, че бременната ми съпруга плаче по телефона.

— Луси? Луси? — Стиснах телефона толкова силно, че ръбовете се впиха в пръстите ми.

— Пусни ме — изхлипа тя.

Очите ми се стрелкаха навсякъде. Чух клаксон на кола. Обърнах се и видях, че камион заобикаля спряло ауди с включен мотор на десетина метра от мен. Колата беше в отсрещното платно и на предната седалка седеше Луси. Сградата с офиса ми беше между мен и аудито. Първата ми мисъл беше, че никой не спира на Холбърн. Колата беше сребристосива като небето в миговете, преди да завали. Зад волана седеше мъж, който се беше навел към Луси. После се изправи и го видях по-добре. Около трийсетте. Черна коса. Тъмни очила. Четвъртитя челюст. Той извърна глава и забелязах извит белезникав белег на слепоочието му, подобен на въпросителен знак.

Луси погледна право към мен.

И в същия миг избухна експлозията.

3

Разнесе се гръм и облак закри слънцето, сякаш Господ протегна ръка между мен и небето. Обърнах се. Последният етаж на нашата сграда рухваше, изригваха пламъци и във въздуха се сипеше дъжд от бронирани стъкла, пепел и стоманени отломки. Земята се разтресе. Прегърбен, горящ човек падна на улицата точно до двете красиви жени, които се наведоха и се запрепъваха към входа, когато заваляха падащи предмети.

Офисът ми с мними консултанти вече не съществуваше. Брандън, гостите, водещият си записки новобранец, приятелите и колегите ми — всичките изчезнаха. Улицата беше пълна с парчета бетон и хора, които падаха върху коли, таксите и автобуси. Самият Лондон сякаш нададе писък, образуван от гръмовното ехо на взрива върху остъклената кула, каменните вътрешни дворове, пронизителните клаксони на автомобилите и извисяващите се викове и паническото бягство на минувачите.

Вече не виждах аудито. Холбърн представляваше безумна бъркотия от спрели автобуси, коли и парчета бетон, камък и стомана.

Не виждах нищо. Не бях в състояние да разсъждавам. Сkochих върху покрива на тунела на строежа и се покатерих по подпорите. Трябваше да се издигна над мъглата. Катерех се бързо и видях проблясък на стоманеносиво. Аудито със съпругата ми потегли. Съзрях тила на Луси. Главата ѝ беше леко наведена, сякаш да улови вятъра в прозореца. Спомних си, че шофирането със смъкнато стъкло ѝ помага да се справи със сутрешното гадене. Каква налудничава мисъл.

— Луси! Луси! — изкрещях и продължих да се катеря по скелето. Не трябваше да я изпускам от очи и исках да я открия над облака прахоляк. Под мен цареше хаос. Забързах нагоре по скелето и отново забелязах аудито. Уличното движение се сгъсти като пушек от огън. Всички се опитваха да се измъкнат от мястото на експлозията.

Аудито зави надясно по странична уличка и мина по тротоара, за да избегне непроходимото задръстване на пътя, като едва не прегази две жени.

Скелето изскърца. Сглобките му се загоряха от горещината. Чух силен рев, обърнах се и видях, че краят на скелето в близост до сградата с офиса ми е разбит от падащите отломки и се срутва с гръм и трясък на улицата.

Скочих от парапета и прелетях през найлоновото покривало на строежа. Тупнах върху бетона, закашлях се и се помъчих да се претърколя. Не бях с подходящи обувки и го направих непохватно. Хукнах и погледнах през рамо. Скелето се огъна, накъса се и падна на улицата. Сградата се разтреса и си помислих, че и тя ще се сгромоляса.

Побягнах към задната част на сградата, която минаваше успоредно на друга улица, и погледнах надолу, покрай мрежата от скелета в северната част на сградата, които бяха непокътнати. Видях, че аудито си проправя път по тесния тротоар. Мъж в костюм ядосано ритна вратата, когато колата едва не прегази него и една жена. Намираше се на десетина метра под мен.

Луси погледна нагоре през подвижния покрив. Видя ме, отвори широко очи и устата ѝ оформи едно идеално, стъписано „О“. Протегна ръка и челюстите ѝ се раздвижиха, но мъжът с белега я удари с юмрук в устата и тя се блъсна във вратата.

Започнах да се спускам през мрежата от скелета. Намалях инерцията си, като се хващах тук-там, но оставих гравитацията да ме притегля към земята. Никога през живота си не се бях чувствал уплашен. Не се страхувах за себе си, а за Луси и Вързопчето. Не трябваше да изпускам аудито. Онзи тип отвличаше жена ми и беше убил невинни хора. Стигнах до земята и се втурнах сред колите.

Вдясно от мен профуча миникупър. Тичах с всички сили, без да разсъждавам. Прецених подходящия момент, минах по покрива точно в мига, когато колата трябваше да ме прегази, плъзнах се, приземих се на настилката, претърколих се през рамо и станах, без да се осакатя от падането или инерцията. Болката се появи по-късно. Дори не разбрах, че съм ранен.

Аудито се стрелна напред през тълпата и зави. Не можех да си проправя път през сгъстяващата се навалица, която се изливаше от офисите и магазините, и задръстването от коли и два автобуса, парализирало движението между мен и аудито. Видях, че автомобилът отново зави.

Хукнах, въпреки че чувствах остра, пареща болка в крака, и стигнах до ъгъла. В далечината аудито се промъкваше покрай камион за доставки. От гумите се разнесе дим, когато рязко свърна и после се стрелна напред. Пробягах разстоянието, но когато стигнах до кръстовището, колата беше изчезнала. Шофьорът с белега бе намерил празна странична уличка, незадръстена от изпадналите в паника хора.

С трепереща ръка набрах номера, от който ми се беше обадила Луси. Никой не отговори.

Луси я нямаше. Както и офисът ми. Всичко беше изчезнало. Обучението ми изплува на повърхността и измести мисленето. Пръстите ми набраха номер за спешни случаи в Лангли. От устата ми се отрониха думи, но не си спомням какво казах.

Помогнете ми. Устните ми се раздвижиха сами.

Луси беше изчезнала. Всичко се беше изпарило. Бях съвсем сам в центъра на Лондон. Димът се издигаше като облак от клада, където бе свършил нечий живот. Разнесоха се пронизителни сирени. Покрай мен бягаха хиляди хора.

Бях в студения влажен затвор повече от седмица, когато срещу мен в килията седна нов човек — свеж талант, който да се опита да ме пречупи. Чудесно. Предишният ми беше дотегнал.

— Казвам се Хауъл. Искам да те питам нещо, Капра. Предател ли си или глупак?

— Смятай, че съм отговорил — измърморих с пресъхнала уста.

— Нуждая се от обяснение, Капра. — Новият следовател се облегна назад на стола и кръстоса крака, но първо леко подръпна идеално изгладените си панталони, за да не се измачкат. Мразех това подръпване. Действаше ми като бръснач върху кожата. И ми напомняше кой е силният в стаята.

Не бях спал от три дни. Вонях на пот. Ако скръбта имаше смрад, миришех на нея. Новият следовател беше на четирийсетина години, афроамериканец, с прошарена козя брадичка и стилни очила със стоманени рамки. Казах му същото, което казах на първия и на втория следовател. Истината.

— Не съм предател. Не вярвам, че и жена ми е предателка.

Хауъл махна очилата си. Приличаше на преподавателя ми по история в Харвард. Излъчваше спокойствие и хладнокръвие.

— Вярвам ти.

Каква беше уловката?

— Никой друг не ми повярва.

Той захапа края на рамката на очилата си, изпитателно се вгледа в мен и дълго мълча. Обичам мълчанието. Никой не ме обижда и не ме обвинява в предателство. Хауъл отвори папка и отново започна старата проповед, сякаш отговорите ми можеха да се променят. Щеше да продължи да ми задава същите въпроси, за да ме изтощи и да чака да сгреша.

— Цялото ти име е Самюъл Клемънс Капра.

— Да.

Той повдигна вежди.

— Самюъл Клемънс се е казвал Марк Твен.

— Той беше любимият писател на дядо и майка ми не се съгласила да ме кръстят Хъкълбери или Том Сойер. — Тази история обикновено ме размиваше, но вече нищо не беше като преди. — Искам да се обадя на баща си, преди да отговоря на въпросите ти. — Не бях молил за това по време на тридневния разпит. Но какво щях да му кажа? Исках обаче да чуя топлия му, дрезгав от цигарите глас. Исках да намеря съпругата си. И да изляза от тази ужасна, тъмна, каменна килия без прозорци. Въпросът ми беше глупав, но изпитвах желание да се съпротивлявам след безкрайните въпроси и да отстоявам позицията си.

— Доколкото ми е известно, ти не се разбираш с родителите си.

Не отговорих, Фирмата знаеше всичко за мен, както би трябвало да бъде.

— Родителите ти не знаят, че с Луси очакват бебе, нали?

— Не. — В признанието ми се долови срам. Семейните дразги не трябваше да излизат на бял свят.

— Не си говорил с родителите си от три години, с изключение на кратките обаждания за Коледа. Нито едно не е продължило повече от две минути.

— Точно така.

— Три години. Някои хора предполагат, че от толкова години работиш срещу нас. Изолирал си се от родителите си, за да не заподозрат действията ти и да не ги въвлечеш в предателството си.

— Преди малко каза, че ми вярваш, че не съм предател.

— Казвам ти какво говорят за теб другите във Фирмата. — Хауъл се наведе към мен. — Емоционалното дистанциране от семейството и приятелите е класически признак на предателство.

— Не съм се изолирал от семейството си. Родителите ми престанаха да разговарят с мен. Изборът не беше мой. И няма да използвам детето си, за да си възвърна благоразположението им. Може ли да се обадя на баща си? Ще ми позволиш ли?

— Не, Сам. — Хауъл почука с дръжката на очилата по устните си и се зачете в досието ми, сякаш търсеше други болезнени факти. Зачудих се какво ли още пише на онези няколко страници. — Жена ти се е обадила и те е предупредила да излезеш от офиса, преди бомбата да се взриви.

— Тя беше отвлечена. Видях как един мъж я удари.

— Защо похитителят ѝ е разрешил да ти се обади?

— Не знам. Може би не е бил в колата тогава. И тя е имала телефон.

— Но не ти е казала, че е отвлечена.

— Опитваше се да ме спаси. Да ме измъкне навън.

— Но не и останалите от офиса. Не ти е казала: „Евакуирайте се, Сам“, нали?

Затворих очи. Каменният под на килията вледеняваше босите ми крака.

— Не. — Бях сигурен, че вече не съм в Обединеното кралство, Фирмата — термин, използван за ЦРУ от мен и колегите ми — в Лондон и британското разузнаване бяха изслушали историята ми и ме бяха разпитвали три дни. Не ми дадоха адвокат. След това дойдоха четирима дебеловрати мъже със спринцовка, задържаха ме неподвижно и после се събудих в самолет. Предполагах, че съм в затвор на Фирмата в Източна Европа, по всяка вероятност в Полша. Тези тайни затвори трябваше да бъдат премахнати преди няколко месеца.

— Жена ти е извела в безопасност само теб. Това е проблемът ни. Ти си излязъл сам и офисът е бил разрушен.

— Може би Луси не е знаела за бомбата. Мъжът с белега ѝ е казал да ми се обади и да ме изкара навън. — Бях описал подробно мъжа с белега, но никой не ми беше донесъл снимки, за да разпозная заподозрения. Това ме плашеше повече от въпросите и спринцовките им.

— Защо са пощадили точно теб? — попита Хауъл.

— Не знам.

И после той ме изненада. Следващият въпрос би трябвало да е за мъжа без име, за когото бях информирал Брандън и костюмарите. Такава беше схемата на първите два разпита.

— Разкажи ми за парите.

— Какви пари?

Хауъл плъзна към мен листче. Номер на сметка в банка в Англия, където ние с Луси нямахме сметка. Прегледах трансакциите, които включваха трансфери към банка на Кайманите. Четвърт милион долара.

— Тези пари не са наши.

Сметката на Кайманите е била използвана в операция на Фирмата миналата година. Луси е била оперативният технически специалист и е трябвало да анулира сметката, когато операцията приключи, но не го е направила. Парите са останали в уж закритата сметка на Фирмата и после са били прехвърлени на сметката в Обединеното кралство на името на двама ви, а след това прехвърлени на номерирана сметка в Швейцария, където са били преместени в частни полици. И сега не знаем къде са. Затова на хората им е трудно да ти повярват, Сам.

— Нямам представа какви са тези пари! — Ставаше все по-лошо. — Нямам достъп, нито информация за тези сметки.

— Общоприетият разум твърди, че единият съпруг винаги знае, когато другият е предател, Сам. Винаги — тихо изрече Хауъл. Говореше като търпелив учител, който никога не повишава тон. Последните двама следователи ми крещяха.

Спокойствието на Хауъл обаче беше по-страшно, същинска кама, опряна в гърлото. Не знаеш кога ще го пререже. — Винаги. Обикновено съпругът става изменник, а съпругата разбира и си държи устата затворена, или защото обича парите, или защото не иска мъжът ѝ да отиде в затвора... Луси ли завербуваха първо? Или теб? Или и двамата заедно?

— Никой от нас не е предател. — Не можех да го повярвам за Луси. Не и съпругата ми. Не ми пукаше какви доказателства ми представят. Не беше възможно да са истински. Да го повярвам означаваше да извърша предателство срещу жената, която обичах.

Мозъкът ми пулсираше от изтощение. Нещо стягаше гърдите ми. Въздухът в белите ми дробове дращеше като пясък.

— Безнадежден. Знаеш ли този термин, Сам?

— Не.

— Използва се за описание на състоянието на брачния партньор на предателя. Искаме да се надяваме, че брачният партньор е невинен и че не знае, че любимият или любимата му е изменила на родината си. Но ние сме реалисти и сме наясно, че вероятно е знаел за предателството. Следователно е безнадежден. И в момента това си ти, Сам. Единствено аз мога да ти помогна. Кажи ми истината.

— Не съм направил нищо незаконно. Не знаех за парите.

— Улеснил съм те, Сам. — Хауъл вдигна лист. — Самопризнания, кратки и по същество. Трябва само да попълниш за кого си работил. Подпиши ги и приключваме.

— Никога няма да го направя.

Той доближи листа до мен.

— Единият от вас е предател, Сам. Или тя, или ти. Разкажи ми за парите.

— Не знам нищо. — По гърба ми полази хлад.

— Ти и Луси сте живи, а всички в офиса ви са мъртви. И тя те е предупредила да излезеш.

— Мъжът с белега я удари. Луси не беше тръгнала доброволно с него. Личеше си.

— От кого са парите? От китайците или от руснаците? От престъпна групировка като онези, които разследваше? Докато беше под прикритие ли стана предател? За кого работиш?

— За никого.

— Правел си презентация пред екип от Лангли за работата, която вършиш.

— Да.

— Разкажи ми за нея.

Помъчих се да не се разсмея. Още си спомнях ясно записките за лекцията си поради ужасяващата мисъл, че може би работата ми е превърнала в мишена офиса ни.

— Издирваме руски престъпник, когото съм кръстил Царя на парите. Той пере пари за различни групировки. Миналата година работих няколко месеца под прикритие и установих контакт с

групировките. Представих се за бивш канадски войник, живеещ в Прага, който може да осигури контрабандни маршрути за всичко — от фалшиви цигари до оръжия за африкански диктатори. Наш информатор от Будапеща получи работа като куриер на пари и злато от Царя на парите за един руски учен. Пет милиона долара.

— За какво плащаха на учения?

— Не знаем. Ученият беше изгонен от руските военни научноизследователски програми заради пристрастеността му към хероина и беше станал наемник в Будапеща. Информаторът ни каза, че Царя на парите има руски акцент. Седмица по-късно информаторът и ученият бяха намерени мъртви.

— Какъв учен беше?

— Работеше по нанотехнологиите.

— Чувал съм термина нанотехнология, но не знам какво означава — рече Хауъл. — Съжалявам. Завършил съм история.

— И аз съм завършил история.

— Тогава ми го обясни на достъпен език.

— В най-общи линии нанотехнологията е наука за контрола на материята на атомно или молекулно ниво. Повечето изследвания днес имат благотворни приложения, като например по-ефективни методи за вкарване на лекарства в тялото или в определени органи. Нанотехнологиите може да бъдат изключително полезни, например в борбата срещу рака на гърдата или туморите в мозъка. Или може да създадем лекарства, пригодени за специфичната ДНК на хората или много по-усъвършенствани сензори, за да откриваме сериозни заболявания, или да увеличим драстично броя на часовете, за които може да се зареди батерията на лаптопа.

— Имат ли военни приложения и в производството на оръжия?

— Разбира се. Нанотехнологията конструира машини и материали с невероятно малки размери, но много мощни. Поне на теория. Създава нови видове броня, която отблъсква куршумите, по-непробиваеми танкове или по-ефективни оръжия. Куршуми, които могат сами да променят траекторията си, след като са изстреляни. Малки ядрени оръжия, които имат невероятни насочващи системи и не произвеждат разпад. Или си представи бомба, която пуска рояк миниатюрни роботи, които се прицелват в човешката кожа или

телесната температура и инжектират смъртоносна отрова във всеки човек в радиус от пет километра.

Хауъл преглътна шумно.

— Може би Царя на парите финансира разработване на оръжия.

— Да.

— И може би убиецът на учения и информатора е погнал теб, за да предпази Царя на парите.

— Да.

— Или по-вероятно хората, които си преследвал, са те превърнали в предател. Ти си добър в работата си, Сам. Може би си открил Царя на парите и той е предложил на теб и Луси парите в сметката на Кайманите.

— Не.

— Не са искали двамата с Луси да проговорите и са я отвлекли, а ти си решил да си държиш устата затворена, може би за да я предпазиш. Чета мислите ти, Сам.

— Не. — Изпитах желание да пробия каменната стена с Хауъл и безумните му теории.

— Единствената ти надежда е да се разбереш с мен, Сам. Разкажи ми всичко. — Той се наведе към мен и сложи голямата си ръка на рамото ми. — Помисли си колко лесно ще бъде. Ще се отърсиш от бремето, Сам. И после ще се опитаме да намерим жена ти. И детето ти. Искаш да си с нея, когато бебето се роди, нали? Терминът на Луси е след шест седмици. Каж ми къде да намерим хората, за които работиш, и ще доведем Луси. Ще видиш жена си и ще прегърнеш детето си. Говорихме с лекаря й. Двамата с Луси не сте искали да знаете какво е бебето, но аз знам. Момче е, Сам. Не искаш ли да видиш сина си?

Моят син. Щях да имам син, ако Луси все още беше жива. Хауъл вадеше жестоки козове — неизвестните пари, детето ми. Може би Луси... Не. Не можех да повярвам.

Думите бяха като камъчета в устата ми, изплюти едно след друго:

— Не мога да ти кажа нищо, защото не съм предател.

Хауъл се втренчи в мен и дълго мълча.

— Тогава си глупак, защото жена ти е предателка и те е оставила да поемеш вината.

— Не. Не би го направила. Тя ме обича. — Думите ми прозвучаха отчаяно, но ясно си спомнях последното утро с моята Луси, как потрепваше върху мен, ръцете ми върху извивката на хълбоците ѝ и топлия ѝ дъх. Говори ми да не рискувам с паркура, каза ми, че ме обича, и ми напомни за вечерята с двете приятелски семейства. Наричаше ме майmunка, за да смекчи критиките си към катеренето и скачането ми. Това не беше жена, готова да изчезне от собствения си живот.

Хауъл ме погледна като учител, разочарован от представянето на ученика си.

— Тя не те обича. Оставила те е да опереш пешкира. Честит Ден на благодарността. — Той стана и излезе.

Лампите угаснаха и в килията настана непрогледен мрак.

Времето минаваше неусетно. Гърлото ми дращеше и беше пресъхнало, сякаш бях бръкнал с пръсти вътре и бях раздрал плътта с ноктите си. Стомахът ми се беше свил от глад и ми се струваше, че имам висока температура. Смъкнах се от стола и седнах на студения под. Ядох хляб и пиех вода, когато ми донесяха. Спях и се събуждах, без да знам колко минути или часове са минали, и треперех върху камъка. Сънувах, че тренирам паркур, прескачам зидове и прелитам между сгради и мускулите ми са гъвкави и подвижни, а съзнанието ми — ясно. И после стената, върху която трябваше да се приземя, изчезна, и аз безпомощно и неконтролируемо се устремих надолу, към улица, осеяна с горящи развалини.

Лампите светнаха отново и Хауъл седна на стола си, сякаш не беше ставал оттам през цялото време, докато беше тъмно. Костюмът му обаче беше друг. Погледнах да видя дали ми носи вода за пиене. Не носеше.

— Помогни ми, Сам.

— Как?

— Помогни ми да разбера най-интересната информация, на която попаднах.

— Намери ли Луси? — Главата ми беше замаяна от съня. — Бебето. Луси ще роди скоро. Трябва да я намериш. — Гласът ми стържеше като пясък върху скали.

— Бомбата — рече Хауъл, сякаш не бях казал нищо. — Имам експертен анализ на взривното устройство, Сам. — Той извади снимка на лондонския офис след експлозията. На бюрата бяха написани имената ни — С. Капра, Брандън, Гомеш, Макгил. Конферентната зала с имената на тримата костюмари. Бюрото с името Л. Капра. Бюрото на Луси. Мъртвите ми приятели. Снимката показваше размазани петна кръв, взривени и залепнали за стените човешки вътрешности, черни дупки в средата на пода.

Най-малкото кръгче, нарисувано в червено, отбелязваше моето бюро в центъра на офиса.

— Бомбата е била поставена под бюрото ти. Била е замаскирана като външен твърд диск, включен в компютъра ти.

Втренчих се в картината на разрухата.

— Луси се е занимавала с инсталирането на твърди дискове в офиса.

— Не.

— За нея е било изключително лесно. Поставила е бомбата под носа на Брандън, Джеймс и Виктория. Под твоя нос.

Всяка дума беше като нож, пронизващ кожата ми.

— Бомбата е сложена там, където Луси е могла да я скрие най-лесно, без никой да забележи. Испитала е вина, осъждайки на смърт съпруга си, бащата на детето ѝ. Затова те е предупредила. Излязъл си точно преди експлозията — добави Хауъл, в случай че не съм разбрал намека.

— Млъкни! — Никога не бях говорил с такъв тон на някого. Съсредоточавах се и запазвах спокойствие, докато отстоявах невинността си. Това обаче беше прекалено и не издържах. — Млъкни, млъкни, млъкни, по дяволите!

— Помогни ми да докажа, че тази жена е предателка. Мисли. Мисли какво би могъл да знаеш. Помъчи се да си спомниш.

„Тази жена.“ Хауъл не я нарече Луси или жена ти. Опитваше се да ни разграничи и да ни раздели. Не.

— Луси е невинна. — Фактът, че бомбата е била поставена под моето бюро, ме изнерви.

— Тогава може би ти си лошият и набеждаваш нея. Може би ти си сложил бомбата. Накара ли някого да отведе Луси? И да убие нея и детето ти?

Гневът ме завладя като жажда за убиване. Исках да удуша Хауъл и да изтръгна лъжите от гърлото му. Започвах да превъртам. Видях, че ръцете ми се разтрепериха. Почувствах топлина, надигаща се в очите ми. Но не можех да се пречупя. Хауъл искаше да излезе от контрол. Нямах да стане.

— Трябва да има друго обяснение — казах аз.

— Обяснението е Луси. Парите. Бомбата. Всичко сочи към Луси. Тя е имала достъп до сметката и може да е внесла бомбата. — Гласът му беше спокоен, тих и нежен. Имаше лек южняшки акцент. — Аз съм единственият ти приятел, Сам. Другите от Фирмата и британските ни

приятели искат да гориш в ада. Ще ти помогна, но и ти трябва да ми помогнеш.

Разбрах, че съм прокълнат в тесногърдите им мозъци. Доказателството за финансовата сметка. Бомбата, скрита така, че само ние с Луси бихме могли да я поставим. Това беше всичко, което им трябваше. Работата ми беше спукана, въпреки че бях невинен.

— Никога няма да видиш затвора отвън, ако не ми кажеш какво знаеш. Престани да предпазваш Луси или жената, която мислиш, че е била.

Хауъл искаше да нарека Луси предателка. Да се съглася с него и да приема невъзможната вероятност.

— Не. Тя е невинна. Онзи мъж я отвлече.

— Луси те е измъкнала от офиса и после те е изоставила. Изменила е на родината и на теб.

— Не!

Хауъл ме зашлеви. Силно. Не очаквах, защото той приличаше на учител, а учителите не удрят шамари.

— Това е реалността. Събуди се, Сам. Кажи ми какво знаеш.

— Не бъди глупав. Ако исках да взривя сградата, изобщо нямаше да съм там. Отдавна щях да съм избягал. Знаеш, че съм невинен, и просто изпълнявах процедурата, защото ти е по-лесно да се оправдаеш с мен, отколкото да намериш лошите. Не мога да сключа сделка, защото няма какво да дам.

— Тогава си забележителен кретен. — Той излезе и след пет минути се върна с бутилка студена вода. Капки оросяваха найлона. Искане аз отчаяно. Хауъл я сложи пред мен, но аз не посегнах към нея. — Искане да приемеш вероятността, че нищо, което си знаел за Луси Капра, не е било истина.

Очите ми се напълниха със сълзи, но нямаше да му позволя да ги види. Камерите обаче бяха постоянно насочени към мен. На записа Хауъл щеше да ме види, че плача. Запазих каменно изражение и преглътнах сълзите. Засега. Щях да изчакам мрака и безопасността на извивката на лакътя си. Нямаше да им позволя да видят колко страдам.

Хауъл ме гледаше така, сякаш току-що ме беше надцакал.

— Знам, че си жаден. Не си пил вода от три дни. Съзнаваш ли, че е минало толкова време? Пий, Сам. Искане гърлото ти да работи. Имаш да ми казваш много неща.

Взех водата и я изпих. Хауъл извади слушалки и превръзка за очи. Две жени вкараха количката с медицинските препарати и инструменти.

Натриев тиопентал, скополамин, експериментални средства. Поздравете кръвта ми. Може би ми ги даваха всичките накуп, защото усещах, че под кожата ми се забиват повече от една игли. Хауъл отново зададе въпросите си и този път чух други гласове, които ме питаха същото. Казах им неподправената истина — не знам. Не съм предател. Не съм направил нищо лошо. Избръщолевих отговори на всеки въпрос за живота си с Луси. Разказах им как се любехме, за приятелите ни в Лондон, пътуванията до родината и колко пъти е ходила в Европа, за да разглежда сама забележителностите. Не знаех какво е правила през седмиците, докато работех под прикритие и играех роля в Прага, преструвайки се на контрабандист, който търси незаконни стоки за търговия. Признах какви мисли се въртят в главата ми. Превърнах се в петролен кладенец от думи.

Но бомбата си оставаше факт, както и сметката на Кайманите, и това беше достатъчно. Те решиха, че сигурно знам повече и трябва да съм подозирал нещо. Хауъл повтаряше, че иска да ми вярва, сякаш желанието му беше на първо място в коледния списък. Настоявах, че не знам нищо.

Затова те преминаха към химичните вещества. С превръзката на очите имах чувството, че съм пуснат в бездънна яма. В слушалките гърмеше музика в главата ми, адски джубокс със сладникави балади, разбиващ мозъка психеделичен рок, какъвто не бях чувал, и рап, който караше зъбите ми да тракат. През останалото време звучеше пронизителен шум, от който всеки нерв в тялото ми изтрещява като прекъснат кабел. Загубих всякаква представа за време и място и връзка със света.

Лекарството за това беше болката. Хауъл не беше там, когато влязоха пазачи и ме биха десетина минути. С юмруци и ритници. Беше експертно сритване на задник. Не обезобразиха лицето ми, но тялото ми беше насинено и натъртено. Свих се на кълбо. Дадох ми вода и ми позволиха да изплюя храрка кръв. Разгледаха я, сякаш преценяваха още колко бой мога да издържа. След това ме биха отново, като ритяха по-силно. Гърбът и краката ми щяха да се прекършат. Биячите бяха точни и внимаваха да не счупят ребрата, брадичката или гръбнака ми.

За пореден път ми зададоха същите въпроси. Отвърнах им със същите отговори.

Нямах представа колко време издържах на лишаването от сетивност. Няколко минути на шум и мрак може да ти се сторят безкрайни часове.

Луси. Вързопчето беше момче. Вкопчих се в тази сламка и за слабата надежда, че може да ми повярват. Вероятно отчаяно търсеха Луси. Щяха да я намерят и тогава щяха да научат отговорите на въпросите си — обяснението защо двамата с Луси сме набедени, защо са я отвлекли и защо са взривили офиса на Холбърн. Щяха да намерят линията като в паркура. Имаше линия към истината. Трябваше само да я открия.

Оставиха ме сам с болката ми няколко часа и после се върнаха и ме завлякоха в друга стая и ме завързаха за дъска. Повдигнаха краката ми и спуснаха главата ми към каменния под.

Не, не, не. Започнах да се боря с ремъците. Лишаването от сетивност беше позволено и оставаше законно, но не и това.

Над мен се надвеси човек с качулка, който държеше кърпа в едната си ръка и кофа в другата. Не познавах гласа му. Изкрещях за Хауъл.

— Господин Хауъл не е тук — каза мъжът с качулката.

— Моля те, недей! Моля те! — Бях преминал през този ад по време на обучението си. Знаех какъв ужас предстои и се мъчех да скъсам ремъците. В гърдите ми като мина експлодира паника, защото когато заливат с вода лицето ти, им казваш каквото искат. А ако наистина не знаеш нищо, изричаш всякакъв поток от думи само да спрат. Лъжеш.

Истината за моя живот щеше да умре в тази стая.

— Стигнахме до момента на истинските неприятности, Сам.

Той зачака да отговоря.

— Моля те, не го прави — отчаяно изрекох аз. — Моля те. Заради теб.

— Не знаех откъде дойдоха последните думи. Все едно ми пукаше за глупавото, безсърдечно копеле, което беше само инструмент. Не ме беше грижа. Ако можех да се измъкна от дъската, щях да го удуша.

— Кажни ни за кого работехте ти и Луси?

— За Фирмата. — Използвах термина на вътрешните хора за ЦРУ. — За кой друг.

Мъжът перифразира въпроса:

— Кой ви даде парите, които Луси е прехвърлила на различни сметки?

— Не знам за никакви пари.

— Защо взривихте офиса? Кой беше заплашен от работата му?

Замислих се за всички престъпни групировки, които разследвах, и за безименния Цар на парите, чието лице бях показал на екрана на презентацията в последните минути, преди да бъде разрушен офисът.

— Не съм го направил! Не съм!

— Къде е съпругата ти? Започни да отговаряш на въпросите и няма да се наложи да изиграем този танц.

— Не знам. Моля те! — Мразех се за това „моля те“.

— Защо офисът на Холбърн беше заплаха за работодателите ти?

— Нямам работодатели! Господи, моля те, повярвай ми! Моля те! Гласът ми му подсказа, че може да ме пречупи. Беше съвсем близо.

Мъжът с качулката сложи кърпата на лицето ми.

— Няма да излезеш оттук и да видиш детето си, Капра.

— Не! — изкрещях. — Не!

Той изля водата върху лицето ми. Почувствах, че водата нахлува в белите ми дробове. Опънах ремъците, мъчейки се да се отместя от ужасяващия, равномерен поток. Все едно ме заливаше река.

Давех се.

Започнах да бръщолея несвързано. Глупости. Произволни думи. Луси. Вързопчето. Господи, не! Мъжът с белега. Невинен. Едва не загубих съзнание, докато блъсках главата си в дъската. Човекът с качулката не ме беше завързал правилно. Той бавно смъкна мократа кърпа от лицето ми. Поех дълбоко въздух. После инквизиторът отново сложи плата върху носа и устата ми.

И всичко започна отново. Продължих да крещя и да бърборя.

Зарадвах се, когато ме изритаха в студената прегръдка на пода на килията. Не чувах и не помнех какво съм казал. По-добре е някои неща да останат заровени в паметта.

Дойде декември. Единият пазач спомена, че е Коледа. Не употреби думата „весела“. След това започна януари. Датата на раждането на бебето, десети, настъпи и отмина. Може би синът ми се беше родил и се нуждаеше от мен. А аз бях затворен в каменна адска дупка.

Същия ден в килията ми влезе Хауъл.

— Детето ти трябва да се роди днес.

Вдигнах глава от черния хляб и картофената супа, които ми бяха дали за обяд.

— Окажи ни съдействие и може да намерим Луси. Издирваме я във всички болници в Европа. Ще можеш да видиш сина си, Сам. Не искаш ли да видиш момчето си?

Лицето ми се превърна в камък, колкото и разбито да беше сърцето ми.

— Искам. Казах ви всичко. Пусни ме, Хауъл. Позволи ми да изляза оттук и да ви помогна да намерите Луси.

— Как ще го кръстиш?

Не исках да говоря с Хауъл за изчезналия си син.

— Майната ти. Какво ти пука как ще кръстим детето си, по дяволите?

— Днес си много ядосан, Сам.

— Писна ми от теб! От всички вас! От изключителната ви тъпота.

Хауъл се втренчи в мен и после стана.

— Виж, борих се за теб. Повярвах ти, когато каза, че не знаеш нищо. Мисля, че си невинен. Ако те интересува. — Той пусна лист на каменния под. Снимка от ултразвуков апарат. Вързопчето в цялото си величие. Хауъл излезе.

Разгледах снимката. Моето дете.

Баща ли съм вече? Родил ли се е? Трябва да се махна оттук. Детето ми се нуждае от мен.

Продължих да седя на студения каменен под и да мисля.

Прекарах зимата, допрял лице до каменната стена. Твърдях, че съм невинен и през февруари. Всеки ден ме разпитваха за всичко в живота ми, разнищваха го и го анализираха. Поставяха го под съмнение.

Знаете ли какво е да не ти вярват? Колегите, приятелите, единствената ти подкрепа, когато семейството ти е изчезнало? И да са убедени, че си способен на предателство и убийство?

Не можете да изградите по-жесток затвор.

Дойде март. Хауъл вече не идваше. Нямахше „давене“. Четирима следователи ми зададоха същите въпроси и изслушаха същата ми тирада, че съм невинен. Една сутрин влязоха двама дебеловрати бивши командоси, хванаха ме и забиха инжекция под кожата ми. Донякъде се надявах, че това е краят, вечният мрак. Може би бяха приключили с мен.

Свестих се в Америка.

Телевизорът, монтиран в ъгъла, излъчваше комедиен кабелен канал. Завъртях глава и огледах стените. Нямахше прозорци, само бели стени, болнично легло, стол и телевизорът. Комикът на екрана обикаляше сцената, крещеше в микрофона и се присмиваше на младоженци, че са непохватни и неуверени. Ръцете ми бяха стегнати с ремъци за леглото. В стаята миришеше на дезинфектант и освежител за въздух с аромат на лавандула. Бях изкъпан и чист за пръв път от седмици. Под мен беше сложена подлога, плътта ми бодеше катетър и в ръката ми беше забита игла на система за интравенозна терапия.

Лежах неподвижно. Чувах само тихото, приспивно бръмчене на болничната апаратура и климатика. Не повиках медицинската сестра. Бях чист и лежах в легло, а не във влажна, забравена от Бога килия, и никой не ме риташе.

Комикът по телевизията започна да се подиграва на жена си. Присмиваше се на безумните желаня на децата си. Идваше ми да го удуша заради черната му неблагодарност. Той нямаше представа какъв

късметлия е. Затворих очи и отново заспах, чувствайки се удобно върху чаршафи вместо на камъка.

Когато се събудих, в устата ми имаше тръпчив вкус от съня. Още бях завързан. С подлога и катетър. В стаята влезе сестра и ме прегледа. Отбягваше погледа ми.

— Здравей — рекох аз.

Тя не отговори.

— Къде съм?

Сестрата пак не каза нищо. Провери жизнените ми показатели, записа ги и излезе. Опънах ремъците. Нямаше измъкване... На масата беше оставена бутилка газирана напитка с вкус на джинджифил „Бойлан“, любимото ми безалкохолно питие. Произвеждат го в Ню Джърси и не се намира навсякъде. Имаше и шише „Хайнекен“, въпреки че откакто се занимавах с паркур, не пиех често. Двете бутилки блестяха. До тях бяха натрупани книги от любимите ми писатели. Пралини с орехи, любимите ми бонбони. Печен пай „Хюбиг“ от Ню Орлиънс, лакомство от детството ми, когато родителите ми живееха в Съединените щати. Гърбът ми се изпоти. Това беше някакво ново изтезание.

И после в стаята влезе мъж — широкоплещест, облечен в спретнат, хубав сив костюм, със сива вратовръзка и синя риза, съвсем късо подстригана коса и прошарена козя брадичка. Хауъл.

— Здравей, Сам. Как се чувстваш днес? Спа доста. Точно това ти трябва, за да се изправиш на крака. Гласът му звучеше любезно, сякаш наистина се интересуваше как съм, и аз веднага го намразих отново. Изминалите месеци ме бяха научили, че нямам приятели и търпение към онези, които се преструваха на мои приятели.

Той видя гнева в очите ми и за миг отмести поглед от мен.

— Къде съм? — попитах.

— В Ню Йорк. Аз ще бъда свързката ти.

— Каква свързка?

— Освобождаваме те — усмихна се Хауъл.

Не можех да повярвам. Това беше някакъв номер. Помъчих се да дишам равномерно.

— Намерихте ли жена ми?

— Не.

— Тогава защо...

— Невинността ти е установена. — Гласът му стана твърд. Думите му сякаш бяха репетирани. — Извиняваме се за неудобството.

Не бях в състояние нито да се изсмея, нито да изрева на четирите думи, на жалката им сантименталност и пълното им несъответствие с ада, който бях преживял. Възвърнах гласа си, който прозвуча дрезгаво:

— Как сте установили невинността ми?

— Няма значение, Сам. Знаем, че си невинен.

Затворих очи.

— Лъжеш. Сигурно сте намерили Луси.

— Не сме. Кълна се, не знаем къде е.

Настъпи мълчание, нарушавано от глупостите на комика по телевизията. Протегнах ръка към дистанционното и пръстите ми се помъчиха да го хванат. Хауъл го взе и изключи телевизора.

— Не ти вярвам — повторих.

— Не е номер, Сам. Знаем, че си невинен. Бъди благодарен, че си свободен.

Благодарен. Свободен. Думите се завъртяха в съзнанието ми.

— Хората ти ме изтезаваха. Държахте ме в затвор без адвокат и дело.

— Това не се е случило, Сам. — Той бавно разкопча ремъците на краката ми. Движенията му бяха предпазливи, сякаш махаше капака на кошница, в която имаше кобра. Вдигна глава, улови погледа ми и преглътна, сякаш осъзна, че не трябва да показва страх. — Ще се върнеш в цивилния живот, Сам. Смятай ме за свой надзорник.

— Невинните хора не ги освобождават условно.

— Фирмата ме помоли да изпълнявам тази роля. Аз съм единственият, който ти повярва, спомняш ли си? Казах ти, че за мен си невинен. Аз бях единственият ти адвокат, Сам.

— Адски скапан адвокат.

Хауъл въздъхна продължително и седна на ръба на леглото.

— Казах на шефовете, че според мен говориш истината. Те най-после ми повярваха, когато...

— Когато какво? — Наведох се към него.

— Не мога да го обсъждам.

— Длъжник си ми.

— Не ти дължим нищо. Ти беше сляп и не видя с какво си имаш работа.

— Разбрали сте, че Луси е виновна? Кажете ми. — Наистина ли бяха потвърдили невъзможното — че жена ми е предателка?

— Искаш ли да си върнеш свободата, Сам?

— Да.

— Тогава млъкни. Преглътни въпросите и не ме питай за Луси. — Хауъл се изкашля. — Но трябва да поговорим за непосредственото ти бъдеще.

Бавно се надигнах и седнах в леглото.

— Бъдещето ми е да намеря съпругата си. И детето си.

— Няма да го правиш. Тя остава проблем за националната сигурност. Както и да е. Ще правиш каквото ти казвам.

Щях да се подчиня. Докато започна да правя каквото аз искам. Можех да участвам в играта. Преглътнах въпросите си.

— Родителите ми...

— Родителите ти мислят, че не искаш да имаш нищо общо с тях, Сам. Нека си остане така.

Нищо не казах. Трябваше да се срамувам. Нормалните хора имаха нормални взаимоотношения с родителите си. Моите не бяха съвсем нормални, поне що се отнасяше до мен.

— Разбира се, родителите ти бяха разследвани щателно. Те са малко... нестандартни.

— Стой далеч от тях.

— О, това би било загуба за мен. Мисля, че са очарователни. Обичаме да седим в градината и да пием чай. Ходих им на гости няколко пъти. Моят отдел във Фирмата купи съседната къща до тяхната в Ню Орлиънс. Аз съм техният съсед, търговски посредник, който пътува много. От няколко месеца подслушваме дома и телефоните им и ги наблюдаваме в случай че бременната им снаха се свърже с тях или те се опитат да разпитват за теб. Но не се случи нищо. Когато не им се обади за Коледа, те се разтревожиха малко, че бездната между вас не може да бъде преодоляна. — Хауъл повдигна рамене. — Не го приемай тежко. Понякога не харесваме хората, които обичаме. — Каза ми го така, сякаш ми правеше подарък.

— Остави на мира родителите ми.

— Тогава прави каквото ти казвам и наблюдението и разследването за тях ще свърши. — Той вдигна ръце. — Не искам да въвличам родителите ти. Те са добри хора, Сам.

Подкупваше ме. Чудесно. Щях да предпазя родителите си.

— Договорихме се.

— Днес е щастливият ти ден. По принцип не са те уволнявали. Все още работиш за Фирмата. Зачислен си към моя екип. Аз съм шефът ти.

Изпитах желание да заявя, че напускам, но вместо това рекох:

— Тогава нека ти помогна да намериш Луси.

Хауъл повдигна вежда.

— Искаш ли да работиш при нас, Сам?

— Да. — Това беше първата съзнателна лъжа, която изговорих от няколко месеца. Не броя лъжите, които изкрещях по време на „давенето“. Очевидно фалшивата ми информация не беше оказала въздействие върху Фирмата.

— Ето какви са заповедите ти. Ще стоиш в Ню Йорк. Открили сме ти банкова сметка със значителен първоначален депозит, достатъчна, за да живееш от нея, въпреки че ти предлагам да си намериш работа, макар и само да се занимаваш с нещо.

— Работа. Но ти каза...

— Ние ще ти плащаме, но вече нямаш разрешително за достъп до секретна информация, Сам. Намери си работа, за да се занимаваш с нещо. Да не изисква пътувания и да не е трудна.

— Не мога да седя със скръстени ръце, когато семейството ми е в беда.

Той веднага преодоля това препятствие:

— Искаш да ни помогнеш да намерим Луси, нали? Тогава прави каквото ти казвам. Кротувай. Намери си работа. Да е лесна.

— Работил съм само за Фирмата. Започнах веднага след колежа.

— Но докато си следвал, си работил като барман. Наливал си бира, смесвал си коктейли. Няма да е трудно да си намериш работа. — Хауъл повдигна рамене, сякаш подготовката и оперативният ми опит във Фирмата нямаха абсолютно никакво значение.

Сдържах гнева си, защото си казах, че ако удуша Хауъл, ще ме върнат в килията. Бавно станах от леглото. Хауъл ми помогна. Чувствах се замаян от лекарствата и бездействието.

— Не мога да се изразя по-ясно. Ще намеря жена си и детето си.

— Ще изпълняваш заповедите ми или ще съжаляваш, Капра.

— Не можеш да ме накараш...

— Ако нарушиш условното си освобождаване, ще се върнеш в затвора и ще ти бъдат отправени обвинения в пране на пари и държавна измяна. Всички доказателства за невинността ти ще бъдат елиминирани и ще бъдеш съден.

Неприятна уговорка. В гласа му се прокрадна гняв и аз млъкнах, за да чуя каква е сделката.

Остатъкът от живота ми се крепеше на онова, което той предложи:

— Ще кротуваш, няма да скучаеш, няма да се обръщаш към медиите и няма да ходиш при приятелите си във Фирмата. Не че са ти останали приятели. Не всички знаят, че името ти е изчистено. Ще ни оставиш да търсим Луси и няма да ни пречиш.

— Какъв съм сега? Безполезен?

За пръв път от няколко месеца съзрях в очите му онова ужасяващо потрепване, което изразяваше съжаление.

— Как да си ни полезен, Сам? Или си знаел, че Луси е предателка и не си сторил нищо, което те прави злодей в очите на Фирмата, или не си знаел, че тя е изменничка. А това те прави глупак.

Погледнах го и после вперих очи в безупречно чистите плочки на пода. Бяхме се върнали на първоначалния въпрос. След всичките ми страдания.

— Ще възстановиш здравето си тук и ще възвърнеш силите си, преди да те изпратим навън. Много си отслабнал. Да видим дали дрехите, които сме ти донесли, ти стават. След това ще те заведе долу.

— Хауъл стана, отвори бирата и ми подаде леденостудената бутилка.

— Донесли сме всичките ти любими неща. Царевична супа с подправки, салата със синьо сирене, ростбиф с хрян, картофено пюре, аспержи, лимонов пай, кафе. Превъзходен обяд, нали?

За мой срам устата ми се напълни със слюнка. Надявах се, че храната няма да има вкус на пепел.

— По-скоро звучи като последна вечеря.

Той отново си позволи да се усмихне.

— Само прави каквото ти кажем.

— И да ви простя за месеците, през които ме накарахте Да страдам?

— Да се преструваме, че това не се е случило.

— Не се е случило? Господи!

Те искаха да бъдат на свобода. Защо?

— В гардероба има дрехи за теб. Ще помоля сестрата да махне системите, ако искаш, и ще ти помогна да се облечеш.

Понечих да издърпам медицинския сензор, залепен за гърдите ми.

— Искам да те питам нещо, Сам.

Зарязах сензора.

— Какво?

— „Новем солес“. — Той произнесе двете думи толкова тихо, че не бях сигурен дали съм ги чул добре.

— Какво?

— Чувал ли си този термин?

— „Новем солес“? Звучи на латински. „Новем“ е девет. Какво е солес?

— Слънца. Девет слънца. Луси споменавала ли е тези думи?

Въпросът не беше случаен. Замислих се. Хауъл ме наблюдаваше.

— Не. Какво означават? — Струваха ми се глупави, но Фирмата назоваваше с избрани от компютър кодове всяка мисия, операция и проект и „Новем солес“ приличаше на кодово име. Девет слънца? Не ми говореше нищо.

Хауъл продължи да ме гледа изпитателно и аз се запитах дали сензорите на гърдите ми не са свързани с детектор на лъжата. Той се усмихна.

— Означават да отидем да изядем вкусния обяд.

Той се приближи до вратата и медицинската сестра влезе. Махна катетъра и сензорите и сложи системата за интравенозна терапия на количка. Помогна ми да облека халат. Бях немощен и гладен и потреперих при мисълта, че приемам снизходителните жестове на онези копелета. Храна на поднос. Свястна, не помията, която ми даваха по-рано. Щях да я изям. Нуждаех се от сили.

Станах от леглото. Хауъл ми подаде ръка, но аз я отблъснах. Добре, ще приема храната, дрехите и престорената им загриженост и отново щях да стъпя на краката си. Но нямах илюзии и не се заблуждавах. Не бях приятел на Хауъл, нито някой, на когото той иска да помогне и който може да възвърне работата и живота си. В главата ми отекваха думите му: „Това не се е случило.“

Не бяха открили Луси през онези дълги месеци, нито мъжа с белега с формата на въпросителен знак. Затова все още се нуждаеха от мен. Хауъл и шефовете му бяха попаднали на нещо, наречено „Новем солес“, каквото и да беше, и смятаха, че връщането ми в реалния свят може да ги доведе до него.

Разбрах истината — бях стръв. Примамка за онзи, който ме беше набедил, и за Луси.

Огъст Холдуайн допи уискито си, остави чашата върху салфетката на дъбовия бар и се втренчи в мен.

— Не съм дошъл да те шпионирам — заяви той. — В случай че трябва да заявя очевидното.

— Знам — отвърнах. — Хауъл е изпратил хора да ме следят и да се уверят, че се оглеждам в двете посоки, преди да пресека улицата. Имат микробус и мисля, че по три пъти на ден се обаждат на майките си. Искаш ли още едно?

— Не. Утре съм на работа — отговори той, но не стана да си тръгне. Беше едър мъж, метър деветдесет и пет, бивш спортист в колежа. Мускулите му все още не се бяха видоизменили в тлъстини, но обмисляха тази вероятност. Огъст имаше руса коса, червени като ябълки бузи и яки гърди. — О, може би не трябва да говоря за работа.

— Не ме притеснява, че ти все още си на работа, а аз сервирам питиета. Барманството е почтена професия.

— Предпочитам да сервирам напитки. Стресът е по-малък.

— Искаш ли да се разменим?

С него се бяхме подготвяли заедно във Фирмата. Аз дойдох от Харвард, а той — от Университета на Минесота. Огъст беше пълна моя противоположност — фермерско момче, прекарало по-голямата част от живота си на едно място, на земята, която семейството му притежаваше от седем поколения. Не можех да си представя такава стабилност. Той имаше широко, открито, честно лице, на каквото хората имат доверие, и нисък баритонов глас. Работеше за правителството в сателитен офис в Манхатън. Огъст ми намери работа като барман в „При Оли“. Бях му благодарен. Никой от другите ми приятели във Фирмата не си направи труда да ми се обади и да ми изкаже съболезнования. Бях дамгосан. Както каза Хауъл, общоприетият разум твърди, че брачният партньор винаги знае, че живее под един покрив с предател. Бях безнадежден, както се изрази той, заподозрян, безвъзвратно повредена стока. Освен за Огъст. Това обаче беше хубаво, защото той беше идеалният приятел, с когото да

седиш в бара. Можех да споделя най-съкровената си тайна и знаех, че няма да ме съди, или просто да мълчим и да гледаме мач. Всичко беше страхотно с Огъст.

Исках да му се доверя, но не можех. Той може би се подчиняваше на заповедите на Хауъл и ако разбере нещо, щеше да си навлече неприятности, след като задействах плана си.

— Е, утре ще ставам рано — каза той. — Трябва да тръгна.

— Кравите ли ще доиш? — Обичах да го дразня за миналото му във фермата.

Огъст не стана от бара.

— Искаш ли още едно питие? — попитах.

Той ме погледна с воднистосините си очи.

— Какви ги вършиш, Сам?

— Предимно наливам бира. — Огледах заведението. Нямаше други клиенти. Беше понеделник вечер, когато по традиция в „При Оли“ беше празно. Това беше странно, защото понеделниците са отвратителни и човек би си помислил, че хората ще искат да пийнат нещо, за да забравят мисълта за началото на седмицата.

— Много си мълчалив.

— Нямам какво толкова да кажа, Огъст.

— Не знам какво са ти казали, но не всички във Фирмата вярват, че си станал предател. Повечето ти приятели са ти приятели.

— Повечето? Сгриваш сърцето ми.

Той повдигна рамене. Намеренията му бяха добри, но предполагам, че не знаеше какво да ми каже. Във Фирмата работят хиляди хора, но предателите в историята ѝ са малцина и с право не им прощават.

И въпреки многото ми приятели тази вечер тук няма тълпа — отбелязах и избърсах вече чистия бар.

Огъст взе чашата си, но после си спомни, че е празна, и я остави.

— Смелост ли проявяваш, че ми оставаш приятел, Огъст, или само си вършиш работата? — Не смятах да повдигам въпроса, но търпението ми се изчерпваше.

— Не съм дошъл, защото някой ми е наредил. Хауъл каза, че името ти е изчистено, но все още не можеш да се върнеш на работа.

— Аз съм стръв за похитителите на Луси. Идеята е, че не е трябвало да оцелея от експлозията и че тя е объркала плана.

— Знам. Тогава бъди стръв. Но не мисли, че си сам. Не си.

— Офисът в Лондон размъти водата, Огъст. За Царя на парите и някои престъпни групировки. Помогни ми да разбере дали има нови доказателства за извършителя и поръчителя на атентата.

— Не мога, Сам. Нямам ниво за достъп до такава информация...

— Но можеш да проникнеш във файловете...

Той вдигна ръка.

— Не мога. Край на обсъждането. Остави ги да разследват. Радвай се, че са изчистили името ти.

— Ако наистина е така.

Огъст се прокашля.

— Трябва да помислиш върху вероятността, че Луси те е натопила.

— От три години? Не.

— Може да е била чиста преди три години и е станала предателка наскоро.

Много странно е да разговаряш с най-стария си приятел на тема „Съпругата ми не е предателка“.

— Защото бременните жени са известни с това, че искат да се изложат на риск от арест и затвор?

Огъст завъртя чашата в ръцете си.

— Само предполагам.

— Тогава защо ще ме спасява? — Не можех да се откажа от спора.

— Не бъди кретен, Сам. Ти си жив, единственият оцелял, и затова Фирмата се съсредоточава върху теб, а не върху нея. Държа те в хватката си и това ѝ е дало възможност да избяга.

— Не мога да си го помисля.

— Защото си добър съпруг?

Втренчих се във воднистосините му очи.

— Луси живя с мен три години и знае, че ако ми измени и убие приятелите ни, а аз оживея, ще я погна и ще я накажа. Ако беше предателка, тя щеше да ме иска мъртъв — говорех уверено и спокойно.

— Изпълнен си с енергия, а още си в Бруклин?

— Ако избягам, ще ме хванат и ще ме върнат в затворническата килия.

— Освен ако не организираш умно бягството си.

— Огъст, наскоро излязох от затвор на Фирмата. Не искам да рискувам да ме върнат там. И не сме провеждали този разговор.

Той остави пари на бара.

— Не ми връщай ресто.

— Добре — отвърнах.

Огъст излезе. Неловко е да дадеш бакшиш на приятел и аз не го исках, но въпреки това пузнах парите в буркана за бакшиши. Залових се за работа, направих каничка кафе без кофеин за Оли и обслужих група кандидат-художници, които влязоха пет минути по-късно да пият бира.

Повечето посетители в „При Оли“ пият бира или вино, но поне шест пъти на ден приготвям водка с мартини, пет пъти дневно наливам уиски и от време на време правя коктейли „Маргарита“ с лед. Няма автомат за студена „Маргарита“. Барът не е толкова луксозен. Обикновено двама-трима ранни клиенти искат „Блъди Мери“ на обяд. Приготвям го с допълнителни подправки и получавам по-големи бакшиши.

Наливам питиета и си трая. Възвърнах килограмите си и спя много. Огъст идва и пийва по нещо по време на вечерните ми смени. Разпитах колегите бармани, които ми казаха, че той не идва през почивните ми дни. Чувствах, че заяквам, но упражнявах само основните неща от паркура, прескоци на перила и ниски зидове, защото не бях тренирал отдавна и не исках да рискувам и да се нараня. Преструвах се, че не забелязвам хората, които Хауъл беше изпратил да ме наблюдават. Тримата новобранци, двама навън и един в микробус, бяха постоянно там, когато излизах от бара или апартамента си. Подлагаха ме на проверка. Гледаха какво ще направя и дали ще изпълнявам заповедите им.

Или чакаха някой да ме убие.

Обичам баровете. Не пия много, но атмосферата в хубавите барове ми харесва — нецензурните мъдрости на оживения разговор, парливия мирис на качествен алкохол, смеха между приятели. „При Оли“ беше приятен, семпъл бар. В повечето вечери беше тихо. Плотът беше дъбов и широк, високите столчета бяха тапицирани с кожа, на която личаха отпечатъците на лоялните и редовни клиенти, и по стените нямаше кич, а само огледала от фирмите, производители на бира, и снимки в рамки на бащата на Оли, първият собственик, с много от дългогодишните му клиенти. Редовните посетители бяха възрастни хора, които живееха в квартала отдавна, и по-млади, с бохемска жилка, които вероятно взимаха назаем пари от родителите си, за да се занимават с изкуство или да стажуват някъде. От време на време идваха професионалисти от Манхатън. Те даваха големи бакшиши и пиеха вносна бира и коктейли.

Повечето хора бяха приятни. Никой не ми задаваше въпроси. Сервирах им питиетата, разменяхме по няколко думи и никой не знаеше какъв ад преживявам.

Фирмата ми даде апартамент на три преки от „При Оли“, в края на „Уилямсбърг“, в Бруклин. Не беше евтин, но аз не плащах наема, и няколко жилища в сградата се ремонтираха, затова няха много съседи. Хауъл несъмнено харесваше изолацията ми. Предполагах, че „При Оли“ и апартаментът ми се подслушват и вероятно вътре са скрити камери, сигурно монтирани от Огъст. Намерих четири „бръмбара“ и тръгнах право към микробуса. Докато съгледвачите ме зяпаха изненадано, аз наредих подслушвателните устройства върху покрива на буса и после си тръгнах. На другия ден ме следеше друга кола и не открих нови „бръмбари“. Разбира се, това не означаваше, че не са там.

Все едно живееш в клетка, но все пак не беше каменната затворническа килия. Питях се колко дни ще ме наблюдават хората на Хауъл и дали ако не привлече похитителите на Луси, отново ще ме пъхнат зад решетките.

Мислех как да избягам. Не исках да бързам. Все още бях в клетка, но клетка, в която можех да се движа. Нямах желание да се връщам в полския затвор.

А когато не поднасях напитки, мислех за Луси и Вързопчето.

Един ден в края на март пристигнах с леко нараняване. Блъсна ме куриер на велосипед, докато пресичах улицата. Паднах и охлузих ръката си. Съгледвачите не направиха нищо, за да ми помогнат. Навих ръкава си, за да не изцапам ризата си, и отидох в бара. Беше рано следобед в събота и до тезгяха седеше само един клиент.

Жената беше няколко години по-голяма от мен, може би на трийсет, и хубава, но с очи като от твърд кварц и тънки устни. Скулите ѝ биха накарали някой фотограф да се замисли върху следващия си шедьовър. Беше с черни панталони и тъмен пуловер. Косата ѝ беше русолява, с цвета на прясна слама, и дълга до раменете. Пиеше чисто уиски. Внимателно. Движенията ѝ бяха отмерени. Не ме погледна, но очевидно съзнаваше присъствието ми. Първата ми мисъл беше, че тя означава огромни неприятности.

— Имаш ли аптечка? — обърнах се към Оли.

— Да, в кабинета — раздражено отговори той. Бях прекъснал разговора му с жената. Той заби палец в мен. — Ето този например. Тича като луд и прескача стълби. Ще падне, ще си счупи врата и после ще се лиша от един горе-долу свестен барман. — Оли почувства, че оценката му е пресилена.

Клиентката ме огледа.

— *L'arte de displacement*? — Гласът ѝ беше тих и хладен като летен ветреца и имаше странен акцент, който не можах да определя. Беше красива, въпреки че нямах очи за друга, освен за Луси, но не ми хареса.

Тя обаче употреби оригиналното френско название на паркура и аз кимнах.

— Трасьор ли сте? — попитах. Това беше термин за практикуващите паркур, който произлизаше от френската дума за трасиращ куршум.

— О, не. Живеех в Париж и гледах как децата се опитват да тренират паркур, като тичат по ръбовете на сгради и скачат от покрив на покрив. Изумявах се как не си чупят краката. — Жената се усмихна,

без да показва зъбите си. — Иска ми се да имам тяхната смелост и пъргавина.

— Според мен, ако искаш да прескачаш препятствия, отиди на пистата. — Оли наля още уиски в чашата на клиентката, въпреки че тя не го беше поискала.

— Животът е бягане с препятствия. Бегачите тичат в реалния свят, а не в изкуствен. — Тя се обърна към мен. — Винаги са ми приличали на животни.

Повдигнах вежда.

— С грациозните си движения. Вълци на улицата. Ловци. Бегачите ми приличат на глутница, която обгражда плячката. — Тя отпи малка глътка уиски. — Обичам вълците.

Това беше типична странна забележка, каквато можеш да чуеш в бар и която не би имала смисъл на друго място, но изглежда смислена на слабо осветление и след употреба на алкохол. Оли се втренчи в жената, разтегли устни в плаха усмивка и реши да сложи край на разговора за вълците, като ни запознае:

— Хей, Сам, това е Мила.

Тя ми подаде ръка. Стиснах я.

— Редовен клиент ли си, Мила? Все още се уча кой кой в царството на Оли.

— Тя е странстващ редовен клиент. Идва, когато е в града, тоест само три пъти в годината. И тогава не мога да се отърва от нея цяла седмица — ухили се Оли. — Непрекъснато ме врънка да купи бара от мен, но никога няма да го продам.

— Мога да работя за теб — казах й аз с учтива барманска усмивка. — Убеден съм, че Оли иска да отиде във Флорида.

— О, Господи, не! — възкликна той. — Ню Йорк до края на живота ми.

— Не иска да го продаде, но изслушва предложенията ми, защото ми продава цяла бутилка „Гленфидич“ през тази седмица. — Ръцете на Мила бяха кръстосани на тезгяха пред нея.

— Хубаво е да пътуваш — отбелязах аз.

— Напоследък светът стана малък. Много по-малък. — Тя повдигна рамене — изящен, елегантен жест. — Внимавай на паркура, Сам. Оли няма да пожали камшика, ако дойдеш на патерици.

— Сам не се нуждае от камшик, но другите, Мила. Боже, няма да повярваш! Толкова ли е трудно да пълниш чашите бързо и точно и без да разливаш? Гравитацията върши цялата работа. Това не е хирургия. Момчето от дневната смяна разлива печалбата ми на пода и аз бърша...

Вдигнах ръка.

— Отивам да се превържа.

Намерих аптекката в тесния кабинет на Оли. В стаичката имаше бюро с разпилени книжа, стар, стържещ компютър, с който Оли така и не се беше научил да работи (помагах му да търси по интернет и да възстановява изгубени таблици), и сейф. Нямах да бъде трудно да го отворя, защото имаше електронно табло, и като знаех, че Оли мрази технологиите, подозирах, че паролата му лесно може да се разгадае.

Превързах ръката си, преоблякох се за работа и се върнах в бара. Мила си беше тръгнала. Под чашата ѝ бяха пхнати банкноти. Беше оставила щедър бакшиш.

— Тя ми изпълва душата — рече Оли. — По дяволите. Харесвам я, но няма надежда.

— Откъде е?

— Откъде ли не.

Ако искаше да ме следи някой друг, освен обичайните екипи или да внедри някого в живота ми, Хауъл би избрал човек като Мила. Или ако пък ме преследваше, Царя на парите би изпратил някого като нея.

Тя обаче познаваше Оли отдавна. Освен ако Оли не лъжеше и не му плащаше Хауъл. Започвах да полудявам. Съзнанието ми беше изкривено и подозирах всеки. Залових се да бърша бара, опитвайки се да не мисля за нищо.

— Хей, виж какво ще ти дам. — Оли бутна към мен дебела книга. Погледнах корицата. Наръчник за бармани. Отворих я накрая, за да видя колко страници има. Петстотин и осем. Много изчерпателен. — Подготовката е най-важното, за да не смесваш неправилно питиетата и да хабиш алкохола — поясни Оли. — Вземи я вкъщи.

— Няма да мога да приготвя повечето от тези напитки.

— Виждаш ми се човек, който обича да бъде подготвен — каза Оли и беше прав.

Седмицата се изниза бавно. Дейв с неговата „Будвайзер“, Мег с нейното пино гриджо, братята Алтън с техните халби „Гинес“ всяка

петъчна вечер. Гледаха те как наливаш, сякаш режеш диамант. Работех, бягах и двете сенки на Хауъл ме преследваха на всяка крачка. Нощем лежах в леглото и прелиствах наръчника на бармана. Съзнанието ми се отпуснаше, като четях за хилядите коктейли, изобретени от човечеството, идеална смес от подръчни съставки, за да даде желаниия резултат.

Това беше схемата на мислене, която ми трябваше, за да реша проблема си. Какви елементи, смесени в каква последователност, ще произведат най-поразителния резултат.

Как да се сдобия с пистолет и документи за чужбина и да избягам от постоянното наблюдение на Хауъл.

Оли уволни един барман, когото не харесваше, и назначи нов, за да има свежо лице, на което да се кара. Огъст дойде два пъти и изгледа част от баскетболен мач, без да разговаря много с мен. Имах чувството, че събира смелост да подхване някаква тема, но не знае откъде да започне.

И красивата Мила. Тя дойде още четири вечери, обсъди световната политика с Оли и ме попита за тренировките ми по паркур, но нищо повече. Усещах обаче, че ме наблюдава, докато работя, сякаш ме преценява. Майката на Оли в Ню Джърси се разболя и той ме остави да отговарям за бара два дни. Една нощ взех отпечатъци от електронното табло на сейфа. Кодът съдържаше същите четири цифри като номера на улицата на адреса на бара. Изпробвах го и сейфът се отвори. Вътре имаше чанта с пари, револвер „Глок“ с три резервни пълнителя и паспортът на Оли, използван веднъж преди три години, за да посети Ирландия. Оставих всичко, където си беше, почистих таблото и изпитах облекчение, че мога да взема пистолет, когато ми потрябва. Смятах, че е дошло време да действам. Съгледвачите на Хауъл бяха станали небрежни и не се втурнаха към мен, когато велосипедистът ме блъсна. Или те проявяваха небрежност, или Хауъл ми отпускаше юздите. Бяха се убедили, че съм готов да кротувам. Това беше ключът за бягството.

Сега знаех откъде да открадна пистолет, но нямах паспорт, а трябваше да се върна в Европа. Следите на Луси започваха оттам.

Не знаех откъде да си набавя фалшиви документи в Ню Йорк. Сегашните паспорти имаха електронни водни знаци и сложни чипове и не можеха да се подправят така лесно като преди. Трябваше ми човек, който можеше да се сдобие със специалната хартия за паспорти — обикновено като подкупи някого, който се занимава с дипломатическата поща или работи в правителствена печатница. Не беше необходимо паспортът да е американски. Всъщност за мен щеше да е по-лесно, ако съм от Белгия, Обединеното кралство или Канада. Беше известно, че белгийските паспорти се фалшифицират лесно.

И така, трябваше да намеря човек, който да ми осигури паспорт, за да мина през проверките на границите. Знаех, че цената на един фалшив паспорт е около осем хиляди долара. Налагаше се или да спестявам, или да открадна пари, да залича следите си и да намеря продавач. Купих си мобилен телефон с предплатена карта близо до бруклинския пазар за вещи втора употреба, като използвах тълпата, за да се изплъзна от сенките на Хауъл за няколко минути, докато извърша покупката. Направих няколко дискретни опита и се обадох на свързките си извън ЦРУ в Прага, Париж и Лондон, търсейки човек, който да ми помогне да се върна в Европа.

Никой от онези, на които се обадох, не знаеше, че съм от Фирмата. Използвах старата си самоличност от операцията в Прага на бившия канадски войник на име Самсън — сходно със Сам, за да не сбъркам, когато го казвам, който беше контрабандист и наемен убиец.

Мотаха ме три дни и накрая един приятел в Лондон спомена за фалшификатор в Ню Джърси на име Китър, който можел да ме снабди с белгийски документи. Обадох се на Китър и си уредихме среща в Брайънт Парк в центъра на Манхатън на другия ден.

Отървах се от съгледвачите, като влязох в „При Оли“ — преследвачите не седяха в бара, а наблюдаваха отвън — и след това се измъкнах през задната страна на сградата и съседния магазин за деликатеси. Ако ме видеха, а трябваше да предположа, че ще го сторят, щях да вляза в универсалния магазин, да изляза и да забързам към хотела на отсрещната страна на улицата. Огледах се за познати лица. Лесно е да смениш дрехите си, затова трябва да разчиташ само на лицата за разпознаване. Не забелязах никого от сенките и взех такси до Манхатън час преди срещата. Слязох на Централната гара. Вглеждах се в движенията на хората, докато влизах и излизах от фойета на сгради и хотели, обикалях и се връщах, но не забелязах да ме следи Хауъл или някой от обичайните му хора.

Мъж отговарящ на описанието на Китър, седеше на ръба на пейка и беше пъхнал слушалките на айпод в ушите си. Кабелите се скриваха в якето му. Четеше „Уолстрийт Джърнъл“. Беше облечен в тънки сиви джинси и памучна риза. Седнах на другия край на пейката.

Той извади слушалките от ушите си, но не ме погледна.

— Изпрати ме нашият общ приятел — рекох аз. — Нуждая се от документи. — В гърлото ми заседна нещо. Трябваше да бързам. Беше

глупаво, но бях чакал дни, седмици, месеци за шанс да открия Луси. Бях като куче, което опъва каишката, готово да побегне. Как можех да чакам още? Всяка нощ сънувах семейството си.

— Носиш ли снимки и парите?

— Четири хиляди и снимките. — Щях да му дам другата половина, когато получех готовия паспорт.

Китър взе плика от ръцете ми и ми каза да почакам.

— Ще се срещнем в „Старбъкс“ в северната страна на централната гара след три часа.

Той стана и тръгна. Поседях още минута и се замислих. След това се изправих. Направих няколко крачки и изведнъж стомахът ми се сви. На десетина метра от мен стоеше Хауъл, пъхнал ръце в джобовете на палтото си. Обърнах се. Китър и парите ми бяха изчезнали.

Отново се отпуснах на пейката. Хауъл се приближи до мен, но не седна.

— Не те обвинявам — каза той. — И аз бих направил всичко за съпругата и детето си.

— Може ли да ми върнеш парите?

— Не. Нека това ти бъде за урок.

— Ти се нуждаеш от урок. Мога да привлека похитителите на Луси, ако отида в Лондон.

— Не можем да ти се доверим. Виж, че не изпълняваш инструкциите.

— Но ти каза, че не ме обвиняваш.

— Не си уволнен, Сам, и служебните ти задължения са същите като преди, затова не можеш да ни напуснеш без разрешението на директора. А ти нямаш такова разрешение. Ти си наш. Прави каквото ти се казва и се радвай, че не си заключен в килия до края на живота си. Щедри сме към теб. Върни се в онзи очарователен квартален бар, усмихвай се на хората и бъди благодарен, че не ядеш студена супа от дървена паница и не те бият всяка нощ.

Поклатих глава.

— Сънувам сина си. Това пише ли го в досието ми, Хауъл? Сънувам жена си и детето си, защото знам, че тя е невинна и те са някъде, но... ти ми пречиш. — Долових твърда нотка в гласа си за пръв път от дълго време.

Хауъл остана невъзмутим.

— Сам си пречиш. Върви си у дома, Сам. Играй по правилата. Следващия път няма да ти простя толкова лесно. В офиса имаше спор дали да не те застреляме за опита ти да се сдобиеш с фалшиви документи. Действията ти може да са на отчаян или на виновен човек. Аз твърдях, че си отчаян, и за твой късмет надделях. Обаче направиш ли го още веднъж, ще бъдеш виновен.

— Не ти стиска да ме арестуващ, защото ти трябва като примамка. Прозрях блъфа ти. Натикай ме обратно в килията. Няма да седя със скръстени ръце, Хауъл.

— Прибери се у дома и ще се престорим, че това не се е случило.

— Не се е случило. Любимият ти израз. Няма да си зароя главата в пясъка.

Той се обърна и тръгна. Запали цигара, докато вървеше, и нервно избълва облак дим.

Погледах го още малко и после станах и се отправих в противоположната посока.

Върнах се с автобус в Бруклин. Не си направих труда да се отърва от съгледвачите. Пътуването беше много по-бързо. Отидох на работа, слушах как Оли ми разказва същите истории като вчера, наливах халби с „Харп“ и „Будвайзер“ и чаши с газирана вода, слушах как редовните посетители бърбят за проблемите си с трудни клиенти или заядливи шефове и съпруги, които не ги разбират, и когато Оли ми се скара, че не съм заредил „Гленфидич“ — беше останала само една каса, се замислих как да избягам от втория си затвор.

Огъст седеше на стъпалата пред сградата с апартамента ми, когато се прибрах вкъщи.

— Загазих. А ти? — Думите ми прозвучаха като на петокласник, хванат да бяга от час.

Той огледа улицата, сякаш се беше върнал в родината си и наблюдаваше брулените от вятъра равнини.

— Доколкото чух, това не се е случило.

— Ако не друго, то Хауъл поне е последователен.

— Извадил си късмет, че не си мъртъв. Длъжник си на Хауъл.

— Никога няма да му бъда длъжник.

— Не знаех какво си намислил. — Огъст повдигна рамене. —

Ще почерпиш ли една бира?

— Можеше да пиеш бира в бара.

— Писна ми да слушам мнението на Оли.

— Добре.

Качихме се в апартамента ми, който беше обзаведен само с мебелите втора употреба, които Фирмата беше купила, преди да се нанесе. Отворих хладилника и дадох на Огъст студена бира.

— Не можеш да избягаш, Сам — рече той и я отвори.

— Трябваше да ми го кажеш сутринта.

Номерът ти разпали горски пожар. Някои хора искаха да те върнат в затвора, а други го приеха като ясен знак, че си предател. Хауъл се бори за теб. Реших, че трябва да знаеш. Имаш още един приятел, освен мен и това е Хауъл.

— Какво е „Новем солес“? Хауъл ме попита. Това свързва по някакъв начин Луси с взрива в Лондон.

— Не съм го чувал. И не трябва да ми задаваш въпроси. Не и днес, когато ти провървя да отървеш кожата.

— Може би това е групировката, която държи Луси. Искам да провериш какво можеш да откриеш за нея. Моля те.

— Знаеш, че не мога да споделям класифицирана информация с теб.

— Тогава защо си дошъл, Огъст? За безплатна бира?

Лицето му поруменя.

— Дошъл съм да те предупредя. Ти си трън в очите им, Сам Чудеха се какво да измислят, за да не разберат медиите, че в Лондон е взривен офис на ЦРУ. Загинаха двайсет души. Можеше да е и по-лошо. Британците са бесни и ще те убият веднага щом стъпиш на тяхна територия. А от малцината, които мислят, че казваш истината, никой няма да поеме куршума заради теб. Пази се. Шефовете, които обикновено получават каквото искат, настояваха да те ликвидират. Някоя нетърпелива душа ще се възползва от настроенятията и ще реши, че може да я повишат, ако ти удобно изчезнеш или умреш, и защитата на Хауъл, и това, че те използва като стръв, ще отидат по дяволите.

— Издадена ли е заповед?

— Няма да има заповед. Нищо писмено. Само изказано и изпълнено желание. Все едно крал Хенри говори за Томас Бекет. „Няма ли кой да ме отърве от онзи размирнен свещеник?“ — Огъст допи бирата си. — Пази се, размирнико.

— Всичко ще бъде наред.

Той извади два телефона от джоба си и ми даде единия.

— Вземи. Само ти имаш този номер. Ако някой те подгони, обади ми се. Ще ти помогна.

Единственият ми приятел. Не исках да види как преглъщам.

— Благодаря, Огъст.

Той си тръгна, а аз си легнах. Най-добре разсъждавам в леглото. Проясних съзнанието си, като прелистих дебелата барманска книга, която ми беше дал Оли. Всеки успех в живота беше като коктейл — внимателно смесване на елементи в точни пропорции, направено в правилна последователност.

Оставих книгата и вперих поглед в тавана. В главата ми се зараждаше план.

Събуди ме едва доловим шум. Не помръднах. Беше стъпка и после тихо изщракване от затваряне на врата.

Бях стръв и някой се беше хванал.

Можех да лежа неподвижно. Можех да стана и да видя кой е. Можех да изчакам някой от новобранците на Хауъл да разбие вратата и да ми спаси задника. Но на него не му трябвах жив, след като стръвта беше захапана, въпреки топлите му думи към мен. Ако беше човек на мъжа с белега, натрапникът щеше да ме убие и съгледвачите щяха да го хванат едва по-късно. Не бях сигурен дори дали ме подслушват, откакто бях изхвърлил „бръмбарите“ им.

Или може би беше някой, който искаше да отърве Фирмата от най-бодливия трън в очите им, както беше казал Огъст.

Заслушах се за следваща стъпка, но не я чух. Предпазливо станах от леглото, сложих възглавницата там, където трябваше да съм аз, и пристъпих на пръсти към вратата.

Не чух нищо друго. Може би бях сънувал. Стоях в тъмнината и в съзнанието ми се промъкна безумна мисъл — Луси най-последно е избягала и ме е намерила. Беше налудничаво да си го помисля, но го направих.

Климатикът се включи. Тихото, приспивно бръмчене заглушаваше стъпките на неканения гост. Нямах оръжие. Нищо. Зачаках.

Предполагах, че натрапникът ще отвори с ритник вратата и ще изстреля няколко куршума в леглото, но това не се случи.

Вратата се отвори много бавно, както се отваря врата в кошмар, който те изпълва със страх. Пантите не изскърцаха. Продължих да чакам.

Нямаше удобна лунна светлина, която да озарява сцената за убиеца и жертвата. Мракът в спалнята ми беше непрогледен.

И после блесна тънък лъч светлина и потърси леглото. Свистящ куршум, изстрелян през заглушител, попадна в дюшека.

Блъснах нападателя с вратата. Силно. Чух го, че пада на пода и после на слабата светлина, проникваща през прозорчето на кабинета, видях, че той насочва пистолета към мен. Ритнах ръката му в китката и куршумът се заби някъде в библиотеката. След това изритах пистолета му.

Натрапникът беше безшумен като оръжието си. Не извика и не издаде никакъв звук. Беше по-висок от мен и усетих, че е силен, когато ме блъсна обратно в спалнята. Паднахме на леглото и той умело уви чаршафа около врата ми. Дишането му леко се учести от усилието.

Започна да ме души и аз сграбчих възглавницата и я притиснах в лицето му. Липсата на кислород ни се отрази и на двамата ни. Мракът стана още по-черен. Пуснах възглавницата и той стегна чаршафа около врата ми с подновена енергия. Свих юмруци и с всичка сила ги забих рязко в ребрата му. На шестия удар усетих, че изпука кост. Нападателят изохка и отслаби хватката си. Гадеше ми се, бях зашеметен и се мъчех да си поема дъх, но се освободих от чаршафа и ритнах мъжа в лицето.

Мъжът падна от леглото и аз грабнах лампата. Не го улучих и ръката ми попадна на барманската книга, която ми беше дал Оли. Стоварих гърба на дебелия петстотин страници книга с твърди корици в гърлото му и натиснах силно, докато той се съпротивляваше на пода. Опита се да ме ритне, но аз вече бях нормализирал дишането си и бях изпълнен с гняв. Има някакъв първичен, атавистичен трепет в това да убиеш някого, който нахлува в дома ти, за да ти стори зло. Почувствах прилив на енергия, прииждащ от нервните възли в основата на гръбнака ми, онзи древен център на инстинктите. Стиснах зъби.

Съпротивата му стана по-ожесточена. Отпуснах цялата си тежест върху барманската книга и притиснах колене в него. Искях го в безсъзнание, за да се свести завързан и да отговори на въпросите ми. Но после усетих, че гръклянът му се счупи и ръцете ми се разтрепераха, като чух изпращяването.

Ритането спря и аз махнах книгата от него. Нападателят е произнесъл първите си думи, но от задавеното клокочене не разбрах нищо. Може би беше извикал майка си или ме бе нарекъл с някоя обидна дума, или беше проклетел шефа си, който го бе изпратил на смърт.

Очаквах, че новобранците на Хауъл ще нахлуят, ако бяха подслушвали, но не се появи никой. Не бяха поставили нови

подслушвателни устройства. Заставах в ъгъла на спалнята, вгледах се в проснатото тяло и се замислих върху проблема. След няколко минути съзнанието ми се проясни.

В апартамента ми имаше труп. Завлякох го в банята, затворих вратата и запалих лампата. Вкарах го във ваната, където беше по-лесно да го измия, защото труповете изпускат разни неща.

За пръв път убивах човек. Броят на труповете в мисиите ми беше равен на нула. Подвеждах хората да ми казват неща и после ги изоставях. Не ги убивах. Никога не ми се беше налагало.

„Сега съм убиец — помислих си и в главата ми се обади друг, успокояващ глас: — Престани. Направи каквото трябваше. Продължавай да правиш каквото трябва.“

Убиването разделя живота ти на преди и след това. Бях твърдо във втория етап, защото алтернативата беше аз да бъда труптът, който лежеше в хладната порцеланова вана.

Облегнах се на стената и се съсредоточих в лицето на непознатия. Той беше горе-долу на моите години — двайсет и пет. Смугла кожа и къса черна коса. Големи уши, широка уста, римски нос, който бях счупил с ритник. Носеше черни джинси, черна тениска и черно джинсово яке. Черни, тежки ботуши. Претърсих го. В ботуша му имаше тежък нож, швейцарско производство, който така и не беше имал възможността да използва, а в джоба на якето — резервен пълнител за пистолета. Малък и лек мобилен телефон, който не беше натъпкан с приложения, обикновен евтин модел, който винаги можеше да изхвърли. Нямаше паспорт или друг документ за самоличност. Сигурно ги беше оставил някъде. На рамото му имаше малка, изящно изрисувана татуировка. Стилизирана синя деветка с красиви извивки. Горната ѝ част представляваше оранжево слънце с къси остри лъчи.

Деветка и слънце. Девет слънца. Новем солес. Главата ми се замая.

* * *

Проверих портфейла му. Пачка долари и друга пачка евро. В прегънатата банкнота намерих използван билет за влак от Париж до Амстердам.

Билетът беше отпреди три дни. Нападателят беше пристигнал в Амстердам от Париж и после бе дошъл в Ню Йорк.

Човек, изпратен от Европа, да ме убие.

Имах проблем. Някой се беше хванал на въдицата. Хауъл щеше да иска да знае. Но като имах предвид предупреждението на Огъст, може би убиецът не беше изпратен от мъжа с белега. Може би беше от Фирмата на работа в Европа и изпратен от някой от тези, които ме мислеха за предател.

Отворих телефона му. Имаше съобщение, изпратено преди шест часа. Текстът гласеше: Пристигнах на летище „Кенеди.“ Разпознах кода на Холандия. Натиснах номера, за да изпратя друго съобщение. Какво пък, по дяволите, да играем.

Песента на Капра е изпята — написах, — но възникна проблем. Проследиха ме съгледвачите. Измъкнах се, но може да са видели лицето ми.

След минута телефонът започна да вибрира в ръката ми.

Не се връщай сега — пишеше в съобщението. — Покрий се. Унищожих телефона. И аз ще унищожа моя. Обади се на резервния номер след три дни. Успех.

Това не ми помагаше. Съобщение на английски, изпратено до телефон с холандски номер, означаваше малко. Почти всички в Холандия говореха английски, включително агентите на Фирмата там, които ме смятаха за предател, заслужаващ да бъде убит. И ако човекът от другата страна решише да се обади на този номер и видеше, че телефонът все още получава обаждания или съобщения, той щеше да осъзнае, че приятелят му не се е подчинил на заповедите и вероятно е мъртъв.

Разбрано — отговорих, очаквайки нещо повече.

Надявам се, че е страдал — беше отговорът.

Брей.

Да, страда — отвърнах. Знаех, че поемам огромен риск и може да предизвикам подозрения, че не съм изпълнил заповедите.

Обаждането не се осъществи. Другият беше счупил или разглобил телефона си.

Запалих всички лампи в апартамента. Намерих куршума, забит в библиотеката. Беше в романа „Големите надежди“. Пуснах куршума в джоба си и хвърлих разкъсаната книга в контейнера за отпадъци под умивалника в кухнята.

Отидох в банята и се загледах в трупа. Как щях да го изнеса оттам? Не ставаше въпрос само за съседите, но и съгледвачите на Хауъл можеше да проверят апартамента по всяко време, докато съм на работа, а не исках да се обаждам на Хауъл и да му казвам, че някой се е хванал на въдицата, докато не разбере кой е.

Връзката ми с „Новем солес“, каквото и да беше това, беше, че някой в Амстердам ме иска мъртъв и мислеше, че желанието му се е сбъднало.

Можех да се обадя на Огъст. Но какво щеше да стори той?

През следващия час аз извадих куршума от дюшека, оправих леглото и подредих апартамента, а после седях, крачих напред-назад и мислих какво да направя с трупа.

В четири сутринта на вратата тихо се почука. Взех пистолета на нападателя и се приближих до стената встрани от вратата.

През дървото се чу мекият глас на Хауъл:

— Сам?

— Да. — Не бях сигурен дали искам да отворя.

— Добре ли си? Докладваха ми, че лампите ти светят от известно време.

— Не мога да заспя.

— Отвори вратата.

Пъхнах пистолета със заглушител отзад в панталоните на пижамата си, спуснах отгоре тениската си и отворих. Хауъл стоеше на прага по джинси и черно горнище на анцуг.

— Всичко наред ли е?

Оставих го да влезе и затворих вратата. Надявах се, че няма да му се наложи да използва банята.

— Обаждат ти се, когато не угася лампите си?

— Да. Особено в ден като този, когато се опита да избягаш.

— Не можех да заспя.

— Не обмисляш нов план за бягство, нали?

— Не. Обичайното безсъние, което е проклятието на обвинените в предателство. Надявам се да получа приспивателни следващата седмица — спокойно отговорих аз.

— Напрегнат си.

— Появата ти посред нощ ми напомни, че все още съм твой пленник. Напрежението е страничен ефект. — Поклатих глава. — Честна дума, не мога да повярвам, че си станал от леглото по това време, за да дойдеш да видиш как съм.

— Ти си важен за мен, Сам. Мислиш, че целият свят е срещу теб, но аз не съм ти враг.

Исках да му вярвам. Можех да му дам телефона на убиеца и да гласувам доверие на Хауъл. Да му покажа татуировката на „Новем солес“ и да му кажа: „Нали ме пита дали съм чувал за това? Е, сега вече чух.“ Да го направя щастлив. Но Хауъл и колегите му бяха готови да повярват най-лошото за мен толкова отдавна, че нямах основание да

му се доверя. А и онзи, който искаше да ме убие, ме мислеше за мъртъв. Трябваше да се възползвам от тази временна илюзия.

Трябваше да действам. Бързо.

— Е, щом си добре... — рече Хауъл.

Оценявам загрижеността ти. — Не го погледнах. Хрумна ми, че може би имам белези по врата от неканения гост или охлузвания по лицето. Не се бях поглеждал в огледалото. — Мисля, че сега вече ще заспя, като знам, че екипът ти бди над мен. По-добри сте от кандило.

Той поклати глава на иронията ми.

Ако бяха видели всеки, който влиза в жилищната сграда, а да отбележат в дневника си, че по някое време е влязъл мъж в черно, който не е излязъл. Щяха да задават въпроси, вероятно още сутринта. Нямах много време. Срецнах погледа на Хауъл.

Той се помъчи да се усмихне. Бог да му е на помощ.

— Знам, че напрежението е голямо. Бъди търпелив, Сам. Истината ще излезе наяве.

— Убеден съм, Хауъл. С нетърпение очаквам резултатите. — Резултатите бяха във ваната. И аз му се усмихнах — предпазливо, както когато искаш някоя работа, но не си сигурен дали събеседването е минало добре.

Хауъл си тръгна. Върнах се в банята и погледнах за миг мъртвеца. Загледах се в безполезния номер на телефона му и после разглобих апарата. Не исках онзи, който желае смъртта ми, да се усъмни. Отидох в съседния апартамент, който ремонтираха, разбих ключалката, пренесох трупа там, сложих го във ваната и пуснах на максималната степен климатика. Тялото щеше да започне да воня на другия ден, който беше събота, но майсторите не работеха в почивните дни, за да не безпокоят наемателите, затова щяха да го намерят след два дни, ако ми провървеше. Чудесно. Дотогава нямаше да съм там.

Пуснах парчетата от мобилния телефон в найлонов плик, за да ги изхвърля, щом изляза от апартамента. Не исках Фирмата да ги намери, след като замина, и да тръгне по дирите ми.

Върнах се в леглото и си помислих, че след като съм извършил убийство, никога повече няма да заспя, но се отпуснах в дълбокия и спокоен сън, който идва след взимане на трудно решение.

Вдъхновението ме осени, когато Оли се оплака, че не съм заредил бара с вносно уиски. Всяка година хиляди контейнери с каси хубаво уиски се транспортират с кораби от Ирландия и Шотландия и близо девет милиарда метрични тона най-различни стоки. Превозват ги в двеста милиона контейнера — дълги шест или дванайсет метра стоманени ковчези, които можеш да напълниш с уиски, обувки, компютри, замразено месо или други неща. Дори с мен.

Много товарни кораби пренасят по шест хиляди контейнера или повече. Почти никой от контейнерите не се проверява за контрабандни стоки. През едно оживено пристанище влизат трийсет хиляди контейнера дневно и после се натоварват на влакове и камиони. Когато корабите пристигат — независимо дали в Ню Йорк, Бостън, Лос Анджелис или Хюстън, посреща ги флотилия от камиони. Ако спреш контейнерите за щателна проверка, която включва разтоварване на контейнера на камион, преглеждането му на скенер, писане на доклади, отварянето му, ако се наложи и след това затваряне и отново натоварване и връщане на камиона, ще настъпи истински логистичен и финансов кошмар. Всеки проверен контейнер предизвиква забавяне и напрежение в изумително деликатната икономическа верига. Камиони докарват товари или празни контейнери на пристанището и откарват други товари. Ако спреш за проверка, камионите и влаковете, превозващи необработени материали и готова продукция, също спират. Магазините не получават стоки. Купувачите се оплакват, магазините губят печалба, акционерите надават вой и политиците слушат.

Това е голямата, зееща дупка в бронята.

Хората от охраната се хвалят, че шест процента от контейнерите се проверяват. Изчисленията означават, че деветдесет и четири процента не се проверяват. Но и тази цифра е измамна. Шест процента в голямо пристанище са близо две хиляди контейнера дневно. Това просто не се случва.

Можех да отида в Европа, ако се вмъкна в някой контейнер. Рискът да ме хванат при проверка беше много малък. Щях да се крия в

стоманената кутия между седем и десет дни и после да се измъкна в Лондон или по-вероятно в Амстердам, най-голямото пристанище в Европа. После щях да се кача на кораб за Лондон и да започна да търся Луси и сина си.

Трябваше само да се транспортирам като контрабандна.

Амстердам

Едуард обичаше страха, мириса му по кожата, вкуса му в слюнката, усещането му в учестените удари на сърцето. Страхът беше най-голямата сила в света. Той знаеше, че страхът е двигателят на религията, искрата за войната и дори разпалването на любовта, защото хората се бояха от самотата.

Страхът беше и ключът за пречупването на душата на младата жена.

Той пиеше кафе на масата в кухнята и мислеше за изминалите две седмици. Експериментът му беше доказал на вечно недоволните дребни престъпници, които бе организирал в банда, че внимателното прилагане на малтретиране, наркотици и изолация, съчетани с последователна доза изнасилвания и чести заплахи за екзекуция, може да дадат желания ефект. Виждаше, че нервността на хората от бандата за отвличането намалява с всеки изминал ден. Откупът беше платен и младата жена бе започнала бавно да се приобщава към техния кръг. Не беше много по-различно от студентските му дни като актьор — създаваш герой и се въплъщаваш в него. Едуард беше направил същото с младата жена. Беше я преобразил в друг човек.

Той даде на останалите да разберат, че никой друг не трябва да я докосва, нито да разговаря с нея без негово разрешение. Тя беше неговата глина. Знаеше обаче, че те подслушват пред затворената врата, когато ѝ говори колко е лоша и за злините, които тя и баща ѝ са причинили, докато държи нож до гърлото ѝ и се тласка в нея. Те слушаха как се разпада поредното човешко същество. Едуард ѝ каза, че слушат, и младата жена се уплаши още повече.

Беше обяд и повечето членове на бандата бяха излезли да се разходят из Амстердам и да се насладят на хладния, но слънчев ден. Другите се хранеха в хола.

Сега Едуард можеше да ѝ говори насаме. Така беше най-добре. Той отвори раницата и погледна интересното устройство, което беше направила за него. Отне му много време да събере всичките материали,

но сега всичко беше готово и оставаше само последната стъпка. Единствената му грижа беше Симон, който трябваше да се крие в Бруклин, след като Сам Капра беше мъртъв, но не се съмняваше, че ще се свърже с него след няколко дни.

Едуард остави кафето си и се качи на горния етаж. Държеше младата жена в малък килер в ъгъла. Каза на бандата, че тя се страхува от затворени пространства и клаустрофобията е изиграла важна роля в разкриването на характера ѝ. Проучването беше от огромно значение. Той отключи вратата и я откряна.

Тя лежеше свита на кълбо в тъмното, държеше се за корема и трепереше, въпреки че в стаята не беше студено. Младата жена се втренчи в него. Не се отдръпна, а само лежеше и чакаше да види какво ще направи Едуард.

— Днешният ден е важен. — Той не се хвърли върху нея, не разтвори краката ѝ и не смъкна клина, който тя носеше за негово удоволствие. Не ѝ се разкрещя, че всичко в предишния ѝ живот е лошо, отвратително, престъпно и обида за човешкото достойнство и как се борят срещу несправедливостта. Не ѝ пусна видеозаписа за изгорелите хора и застреляните семейства, резултат от бизнеса на баща ѝ. Членовете на бандата обичаха речите му. Облягаха се на вратата изслушаха как Едуард проповядва на момичето. Той беше прочел книга как в Симбионистката армия за освобождение са промили мозъка на Пати Хърст^[1], където имаше куп полезни и интересни съвети за превръщането на една жена в пионка. Засега подходът му беше успешен. След неколкостотин часа внимателни изтезания младата жена сега беше кротка и отстъпчива, типична жертва на сплашване и страх. Страданието беше състояние, което закалява силата и той искаше тя да бъде силна. — Те не са тук. Само двамата сме. — Едуард се усмихна, за да ѝ покаже, че и тя може да се усмихне. Днес може да използваш четката за зъби и банята. А после ще отидем на разходка.

— Разходка?

— Да. Имам работа за теб. Много е важна.

Едуард ѝ помогна да стане и я заведе в малката баня.

Жената вонеше на пот и трябваше да си вземе душ, преди да излезе сред хора. Беше важно да не бъде забелязана или запомнена.

Той ѝ отвори вратата и ѝ каза да се изкъпе. Тя кимна, без да го погледне.

Едуард се върна долу и влезе в стаята си. Беше купил нови дрехи за младата жена — скромни панталони, обикновен син шал, с който да прикрие лицето си, и сив пуловер. Тя щеше да бъде незабележима. Той излезе и надникна в кухнята. Деми стоеше до умивалника и се мръщеше.

— Какво има? — попита Едуард.

— Пит се качи горе. Каза, че не манипулираш правилно жената и не знаеш как да я пречупиш напълно. Той щял да го направи.

Едуард се обърна и хукна нагоре по стълбите. Натисна дръжката на вратата на банята, но беше заключено. Разби вратата и видя, че Пит е навел младата жена над тоалетната чиния и смъква панталоните си. В ръката си държеше старинен къс японски меч уакизаши и прокараваше острието по гърба на жената. Тя трепереше мълчаливо. Письците за помощ отдавна бяха извън възможностите ѝ.

Едуард извади пистолета от колана си и опря дулото във врата на Пит.

— Много те моля. Това е моят научен проект.

— Тя трябва да бъде пречупена правилно — отвърна Пит! — И не е честно само ти да се забавляваш.

Ръката на Едуард се разтрепери.

— Вдигни панталоните си и слез долу. Тя трябва да свърши важна работа днес. Ще я травмирираш.

— Ако я пречупиш правилно, нищо няма да я травмирира. Тогавя тя няма да чувства нищо — каза Пит, гледайки го в огледалото. — Каква работа трябва да свърши?

— Работа, за която тя има уникални способности. — Той се пребори с желанието си да пръсне незначителния мозък на Пит върху избледнялата боя на стената в банята и размаха пръст пред лицето му. — Докоснеш ли я отново, последното, което ще почувстваш, ще бъде кожата ѝ.

— Защо не искаш да споделиш малката сочна госпожичка?

Едуард не хареса блясъка в очите му. Пит беше полезен, но само донякъде. Можеше обаче да създаде неприятности, а това не трябваше да става, особено сега, когато Едуард беше толкова близо.

— Защото не е необходимо.

Пит отмести малкия меч от гърба на жената и излезе от банята. Едуард го държеше на прицел. Другият се обърна и се усмихна на младата жена, която извърна очи от него и закри голото си тяло.

Жената започна да трепери. Едуард затвори вратата и покровителствено сложи ръка на раменете ѝ.

— Той успя ли да... — не довърши въпроса си.

Тя поклати глава. Той огледа гърба ѝ. Имаше драскотина, но мечът уакизаши, гордостта на Пит, не беше оставил сериозни следи.

— Той те иска, защото си много важна за мен.

— Ти не си тук през цялото време — тихо каза тя.

— Аз съм навсякъде. През цялото време — студено отговори Едуард. — Дори тук. — Почука с пръст по челото ѝ. — А сега се изкъпи.

Едуард слезе долу. Пит седеше сам в кухнята. Другите се изнизваха, когато Пит влезеше. Беше време да придобие стратегическо предимство над Пит, за да не му създава повече неприятности.

— Инициативността ти ме вдъхновява — рече. — След като си любопитен, ела с нас.

— Къде ще ходите — нервно попита Пит и той се усмихна.

— На централната гара. — Главният транспортен възел в Амстердам се намираше в северната част на града.

— Ще я пуснеш да си върви?

В кухнята влезе Деми, слаба, русокоса холандка, скръстила ръце на гърдите си.

— Не ставай глупав. Тя не иска да се раздели с мен. Ще се разходиш с нас. Ти също, Деми. Вземи камерата. Ще снимаме.

Пит очевидно се почувства неудобно.

— Искам да дойдеш, защото ти имам доверие. И щом ти си с нас, мисля, че тя ще прави каквото ѝ кажа.

Пит щеше да я пришпорва да направи каквото трябва, а това беше стихията му.

Жената бавно слезе по стъпалата и се огледа несигурно. Ръцете ѝ трепереха. Не беше оставала сама извън килера, откакто преди три седмици я доведоха в къщата. Но вече нямаше да създава неприятности, помисли си Едуард и се усмихна на Пит. Подходът „Хърст“ действаше — пречупи, разруши и ѝ дай слаба надежда, за да се възстанови.

Жената погледна Пит и устните ѝ потрепнаха.

— Караш ме да си тръгна? — обърна се тя към Едуард.

— Не, разбира се, Ясмина. Сега ти принадлежиш на нас и ние на теб.

— Да — тихо се съгласи тя. Беше се борила ожесточено първите два дни, но сега споменът за съпротивата изглеждаше далечен.

— Днешният ден е за баща ти — заяви Едуард. — Той е мъртъв за теб. Помниш ли, Ясмина?

— Да — отвърна тя след дълго мълчание. — Той е мъртъв за мен.

— Баща ти е лош човек, Ясмина. Твоят предишен свят е лош, нали? Ние те спасихме от това зло. — Той наблегна на последната дума. „Зло“ не беше дума, която трябваше да се употребява във всеки разговор. — Но ние правим, добрини.

— Той е лош човек и трябва да си плати за стореното от него. — Този път гласът ѝ беше по-силен. — Той е лош. Както ти каза. Много лош.

Едуард погледна победоносно Пит и Деми и после се усмихна на Ясмина.

— Ти не означаваш нищо за него и си всичко за нас. Истина е. Сега тук е твоят дом и ние сме твоето семейство. Завинаги.

Тя не каза нищо.

— Отиваш на разходка, Ясмина, извън къщата. Ще се държиш добре, нали? Иначе ще трябва да те върна в килера за седмица, месец или година. Дълго ще трябва да те посещавам там и да си играя с теб и моя малък нож. Може би и Пит ще те посети. — Едуард прокара пръст по челюстта ѝ. Тя погледна покрай рамото му към другия мъж и после кимна. Потърка ръката си и Едуард видя следите от убожданията. — Не се страхувай. Аз ще бъда с теб на всяка крачка. Ще използваме компетентността ти. Трябва да се гордееш, че взимаме лошото, което си направила, и го използваме за добро.

Ясмина отново кимна.

— Отиваме на място, където има много хора — продължи Едуард. — И всичките са много лоши.

— Много лоши хора — повтори тя.

Отиваме на гарата — добави той, усмихна се и хвана ръката ѝ. Пит и Деми наблюдаваха и той усещаше погледите им като на зрители

в затъмнен театър. И след това започна да извива пръстите ѝ.

От устата ѝ се изтръгна стенание.

— Не съм казал да издаваш звук. — Стисна пръстите ѝ още по-силно.

Ясмина млъкна. Той продължи да засилва натиска.

— Сега може да говориш.

— Кога ще тръгнем? — задъхано попита тя, но най-хубавото беше, че не се опита да дръпне ръката си. Беше пречупена.

Пит се засмя.

Едуард отслаби хватката си и преплете пръсти с нейните.

— След няколко минути. Ако направиш каквото ти кажа, няма да се връщаш в килера. Ще стоиш навън. През целия ден. И довечера ще спиш в легло, Ясмина. С мен. Като съпруг и съпруга.

Тя раздвижи устни, но не отрони нищо.

Едуард доближи устни до ухото ѝ.

— Ще направиш ли онова, което ти кажа, Ясмина? — попита той, въпреки че знаеше отговора.

— Да — промълви тя. — Ще направя каквото кажеш.

За миг видя силната жена, която Ясмина беше преди изпитанието ѝ в адския килер. И после желязната и воля се изпари, когато тя погледна Пит и Деми. Сега показваше на другите, че е сломена, отчаяна черупка, която се мъчи да оцелее още един час. Точно както Едуард беше планирал. Страхотно. Беше го видял в лицата на хората, които уби в Унгария, и в сляпата паника на Сам Капра, докато се опитваше да намери съпругата си в пушека и шума на Холбърн.

Страхът действаше.

Той пусна ръката ѝ.

— Днес за теб всичко ще се промени, Ясмина. Днес ти си най-важният човек в къщата.

Едуард се усмихна. Щеше да бъде много по-хубаво от Лондон.

---

[1] Пати Хърст, 2001 г. През 1974 г. внучката на известния издател Уилям Хърст е отвлечена от дома си в Бъркли, Калифорния. Два месеца по-късно 19 годишното момиче е заснето как обира банка в Сан Франциско, като размахва оръжие о очевидно е приело каузата на похитителите си. По време на процеса защитата набляга не само на престъплението, извършено от нея, но и на факта, че похитителите ѝ са

я принудили да участва в обира. Хърст е призната за виновна за банков обир на 20 март 1976 г. и осъдена на 7 години. В последния си ден в Белия дом президентът Бил Клинтън я помилва. — Б.пр. ↑

В събота имах почивен ден в бара. Внимавах и прекарвах дните си вкъщи. Седях кротко, гледах телевизия или четях книги, които изостряха ума ми. Излизах единствено за да тичам или да отида в библиотеката.

Типичното посещение в библиотеката означавали един час разглеждане, убиване на време покрай лавиците, прелистване на книги, които нямаше да предизвикат тревога (без художествена литература и книги за Фирмата, а обикновено избирах дебели исторически романи). Влизах в интернет и търсех информация, съдържаща името на Луси. Бях сигурен, че Хауъл следи връзката с мрежата в библиотеката, тъй като това беше единственият ми достъп до интернет. Не попаднах на името на Луси в новините. Влизах в изоставената ѝ страница във фейсбук и гледах снимките — първата ни Коледа в Лондон, тя — на плажа по време на дълъг уикенд в Майорка, двамата прием кафе в Кенсингтън Парк във великолепно лятно утро. Нямах нейни снимки и нищо от апартамента ни в Лондон, Фирмата беше взела всичко и го пазеше като вещественно доказателство.

На някои снимки Луси се усмихваше, а на други беше напрегната и намръщена. Разглеждах старите снимки и търсех някаква следа, знак, че тя е предателка, сякаш това можеше да се прочете на лицето. Луси не беше качвала снимки, откакто забременя. Повечето ѝ приятели във фейсбук бяха от дните ѝ в колежа в Аризона и постингите им бяха останали без отговор.

Ето защо съгледвачите ми не се изненадаха, когато в събота по обяд се отбих в „При Оли“ само за минута и после отидох в библиотеката. Върнах непрочетените романи и се усмихнах на библиотекарката зад бюрото, която не ми обърна внимание, докато говореше по телефона. Разхождах се между лавиците пет минути, определяйки относителното местоположение на персонала и читателите. Махнах капака на сензора на алармената система, който се намираще близо до вратата, срязах с ножици жицата, свързваща задната врата с алармата, и отново сложих капака. Никой не ме

погледна. В детския отдел имаше час за приказки и някой въодушевено четеше „Макс и максичудовищата“.

Поех най-дълбокия дъх през живота си и открегнах вратата. Алармата не се включи. Излязох навън и зачаках някой куршум да рикошира в тротоара пред мен или да се забие в капачката на коляното ми. Очаквах да бъда ранен и да падна и някой да опре пистолет в гърба ми и да ме набути в кола, да се обади на Хауъл и да докладва, че съм бил непослушен, и да поиска обяснение за трупа в съседния апартамент.

Тишина. Решетките на затвора се огъваха лесно. Приблжих се до колата, която от седмици беше паркирана на уличката пред търговския център. Моделът беше лесен за запалване без ключ и нямаше джипиес, който да го следи от разстояние. Включих двигателя и потеглих за по-малко от пословичните шест секунди. В огледалото не се виждаха преследвачи. Свикнали с обичайното ми ежедневие, хората на Хауъл вероятно дебнеха предната врата на библиотеката или се мислеха за много умни и седяха търсенията в интернет.

Потеглих на север, отбих се в „Уол-Март“ да си набавя и останалата маскировка, продължих и на петдесетина километра южно от Олбъни намерих спирка за камиони. Оставих колата в далечния ъгъл и влязох вътре да пия кафе. Там обядваха много хора, защото беше по-евтино да се храниш на два часа път от Ню Йорк, отколкото в самия град. Без да бързам, изпих три чаши превъзходно кафе и наблюдавах шофьорите. Повечето седяха и слушаха новините — бомбен атентат на гара в Амстердам, в който бяха загинали пет души, спадане на акции вчера, възбуждане на съдебно преследване срещу член на Конгреса за подкуп.

Когато изключвах звука по време на рекламните паузи, аз ги слушах как разговарят и преценявах колко са общителни. Трябваше ми някой бърбивец. Те не задават много въпроси и обичат да обсъждат себе си, а не теб. Ти само черпиш от мъдростта им. Бърбивците често говорят за товара, който превозват. Темата често слага начало на разговор, все едно си попитал за времето. След четирийсет и пет минути до мен седна шофьор на камион с прошарени коси и лек южняшки акцент и излапа хамбургер и пържени картофи, обилно полети с кетчуп. Щом изпразни чинията си, спомена на незаинтересувания шофьор до него, че кара памучни платове и

копчета, които ще бъдат транспортирани с кораб през океана за производство на ризи.

— Нямам представа защо не ги шият тук — добави. — Имаме шевни машини.

— Да — отвърна другият. — Японски шевни машини. — Той повдигна рамене при мисълта за все по-смаляващия се свят, стана и излезе.

Бъбривецът си поръча кафе.

— На пристанището ли отиваш? — попитах аз, след като му го сервирах и той отпи голяма глътка.

Шофьорът ме измери с поглед.

— И аз се опитвам да стигна дотам. Колата ми се повреди. Брат ми работи на кораб, който ще отплава от Ню Йорк, и ми е намерил работа.

— На онези кораби обикновено не работят американци.

— Знам. Той е контрольор. Намерил ми е работа. — Премляснах с устни като глупав провинциалист. — Малко съм отчаян. Корабът идва и заминава утре, а аз не мога да мръдна оттук и се наливам с кафе. Помолих няколко души да ме закарат, но всичките отказаха. — На лицето ми се изписа сърцераздирателно изражение.

— Трудно е. — Той огледа празната, изцапана с кетчуп чиния, сякаш беше картина.

— Знам. Не бих попитал, но отчаяно се нуждая от работата.

— Не ми е позволено да взимам пътници.

— Да, разбира се, но няма да се отклоняваш от пътя си — рекох аз и се приготвих да хвърля бомбата: — Каза, че ти се иска да шият ризите тук. Работата ми ще бъде на сушата. Трябва да взема онова, което мога да получа. — Внимателно бях отброил малък бакшиш за кафето пред сервитьорката. Искях да изглеждам такъв, за какъвто се представях от мига, в който влязох в ресторанта. Трябва да играеш ролята си докрай. Сервитьорката, която слушаше разговора ни, след като тълпата оредя, наля още кафе в чашата ми, без да съм поискал.

Дърдоркото остави чашата си и се замисли. Повечето хора са свестни и са склонни да помогнат.

— Ами...

— Мога да ти дам малко пари за бензин.

— Как се казваш?

— Сам Капра. — Нямах фалшиви документи за самоличност и нямаше смисъл да лъжа. Имах обаче шофьорска книжка и той поиска да я види. Показах му я.

— Капра като кинорежисьора ли?

Разсмях се, сякаш никога не бях чувал този въпрос.

— За съжаление не сме роднини. Какъв ли процент бих могъл да получа от „Животът е чудесен“?

— Хубав филм — отбеляза той, сякаш бях потвърдил роднинска връзка с най-известния Капра. — Спомена, че живееш в Ню Йорк. Защо си дошъл тук?

— Очаквах да ме вземат на работа в Олбъни, но не стана. — Представях се за човек без късмет.

Бъбривецът отново се вгледа в шофьорската ми книжка, сякаш беше дълга книга, върна ми я и допи кафето си.

— Тогава животът е чудесен, Сам Капра. Намери си превоз — каза той и се засмя на шегата си. И аз се засмях.

Сега бях част от потока, реката от стоки, които тръгваха по широкия свят. Искях само да се нося по течението и се надявах да не попадна в някой водовъртеж или ръкав.

Камионът с джинсовия плат мина безпроблемно през пропускателните пунктове на нийоркското пристанище, терминалите и навесите за проверка. Благодарих на шофьора, дадох му подкупа, който нарекохме пари за бензин, и слязох от кабината.

Пристанищата са оживени места. Хората там са съсредоточени в работата си. Бях нахлузил джинсите, ризата, работните ботуши и бейзболната шапка с емблемата на „Янките“, които бях купил от „Уол-Март“. Не носех раница, а две брезентови чанти, на които с флумастер бях написал „ОБСЛУЖВАНЕ“. Можеше да съм слязъл от някой кораб или излязъл от офис в пристанищния комплекс. Надявах се, че съм незабележим.

Загледах се как вдигат с кранове контейнерите от доковете и ги товарят в трюмовете и на палубите на корабите. Товаренето беше грациозно като танц. Камионите се приближаваха бавно, освобождаваха ги от товара им, обръщаха и се включваха в друг поток, за да бъдат отново натоварени със стоки от Европа и Африка или от американски пристанища към Юга — Чарлстън, Маями, Ню Орлиънс, Хюстън.

Минах покрай редица товарни кораби и стигнах до порта с пазач. Оградата се изви, докато вървах покрай товарната зона, и след неколкостотин метра бараката на пазача се скри от погледа ми.

Прескочих оградата и се спуснах от другата страна. Никой не се разкрещя.

Тръгнах спокойно покрай планини от контейнери. Имах богат избор от кораби и контейнери. Ако първо се качах на някой кораб и после опитах да се скрия, трябваше да се разправам с хората там. Това не беше хубаво. Рисковано беше да се вмъкна в произволно избран контейнер. Можеше да се озова на дъното на товара и да не мога да отворя вратата. В брезентовите чанти носех инструменти, с които да

пробия дупка за дишане, но предпочитам да избира ковчега си за следващите десетина дни.

Никой не ми обръщаше внимание, но сърцето ми беше свито. Всеки можеше да ме спре и да започне да ме разпитва. Ако изглеждах и съвсем леко подозрителен, щях да привлека внимание. Хауъл и съгледвачите му сигурно вече бяха разбрали, че съм избягал. Не исках да предполагам колко близо са до мен.

— Хей! — извика някой.

Мъж, който се намираще на шест-седем метра, забърза към мен. Вцепених се. Носеше униформена риза, която показваше, че работи за търговски предприемач, и държеше ръчен електронен четец на баркодове.

— Къде е най-близката тоалетна? Това място е огромно, по дяволите.

Посочих с глава към най-близката сграда. Надявах се да съм прав.

— Благодаря — рече той и тръгна.

Щеше ли да ме запомни, ако се окажеше, че там няма тоалетна? Загледах се в него, докато вървеше към сградата. Може би имах много по-малко време, отколкото мислех. Да, попитах този човек, но той ме упъти погрешно. Не забелязах дали има бадж с името...

Знаех какъв контейнер търся. Всеки беше надписан с името на търговската фирма-собственик и с индивидуален номер. Търговците редовно купуваха и продаваха контейнери. На някои се виждаха следи от предишната боя.

Повечето контейнери, които видях, имаха така наречения „печат против фалшифициране“, но забелязах, че някои са счупени и висят от отворите. И тези печати не отговаряха съвсем на непоклатимата представа, която политиците внушаваха на обществото. Печатът обикновено представлява пластмасова лента с размерите на гривна, каквито носят пациентите в болница. Номерът е същият като на контейнера и печатът се провира през заключващия механизъм на вратата. Видях няколко контейнера, които изобщо нямаха печат. Пластмасовите ленти лесно можеха да се откъснат или отскубнат по време на пренасянето, поставянето, изпразването, натоварването и транспортирането на един контейнер.

И никой не проверява. На никого не му пука. Реките на търговията не могат да спрат.

Пред мен имаше редица големи кораби. Надписите: показваха, че Фирмата-собственик е базирана в Ротердам, Холандия. Би трябвало да ми свършат работа. За съжаление контейнерите, които щяха да пътуват за Обединеното кралство, нямаха големи неоновы знаци с надпис „Лондон“. Можех обаче да се скрия и да се измъкна незабелязано сред хаоса и лабиринта на най-голямото и оживено европейско пристанище. Избрах контейнер на дъното на грамадна купчина, защото щяха да го натоварят последен. Вратата не беше обърната към крана и не ме беше грижа какво пренасяха в него — стига да не бяха змии или скорпиони. Това беше шансът ми.

Печатът беше на мястото си. Извадих нож от брезентовата чанта и го срязвах, оставяйки назъбени краища, за да изглежда така, сякаш е бил повреден по време на транзита. Отворих вратата, влязох вътре и затворих.

Всичко продължи пет секунди. Коленичих до вратата и се заслушах. Очаквах да чуя стъпки, които бягат към мен, но чух само шума от непрестанното преместване на стоки, скърцането и стърженето на контейнерите над мен, които крановете бавно повдигаха във въздуха. Бръкнах в чантата и извадих фенерче. Включих го и огледах контейнера. Купища кашони, които изглеждаха празни. В края на краищата, има ли вече нещо, което произвежда Америка и се използва в останалия свят? Може би щях да намеря финансови продукти, взети с пари назаем, или невъзвръщаеми жилищни кредити?

Разгледах едната секция кашони. На всичките пишеше „Влажни кърпи за бърсане на ръце“. Другите надписи гласяха: „Билкови сапуни ръчно производство, Върмонт, САЩ“ и на кашоните беше нарисован стилизиран пейзаж на ферма в Нова Англия. Щях да съм затворен тук осем-десет дни, но поне нямаше да мириша много лошо.

Отдалечих се от вратата. Контейнерът най-после се вдигна, откъсна се от земята, залюля се към океана и после бавно се спусна.

Облегнах се на кашон с върмонтски сапун, завих се с одеяло и заспах.

Десет дни в стоманен ковчег. Нямах как да убивам времето, освен да мисля и да планирам. Представете си какво е десет дни да сте изолирани от света, без телефон, интернет и телевизия. Прекъсването на електронната връзка ме раздели с непрестанното бърбене на съвременния живот. Тишината може да побърка много хора, но аз ѝ се радвах. След първите седмици на разпити единственото хубаво нещо в затвора в Полша беше тишината — само аз и каменните стени. Силата на времето за размисъл е забравено удоволствие в днешния свят. В контейнера не беше по-различно от периодите на безполезна тишина в затвора на ЦРУ, с изключение на това, че никой не ме изтезаваше, но границата, която бях преминал, ми тежеше много повече, отколкото когато замислях плана си. Хауъл можеше да издаде заповед да ме убият веднага щом ме открият. Бях избягал от невидимата клетка и вече няха втори шанс.

Събудих се и на светлината на фенерчето подредих малкия си лагер в стоманения ковчег. В брезентовите чанти носех револвера „Глок“ и двата резервни пълнителя, които бях откраднал от сейфа в кабинета на Оли. Бях си купил вкусни протеинови блокчета и плодове, бутилки вода, резервни батерии за фенерчето, четка и паста за зъби, тоалетна хартия, малко кошче за отпадъци, аптечка и приспивателни хапчета, зареден айпод със записи на Густав Малер и „Ролинг Стоунс“ и външна батерия, два ката дрехи — сиви ризи и джинси — и всичките си спестявания след провала с паспорта — неколкостотин долара.

Не беше много като за начало на дълго и опасно пътуване, за да намеря изчезналата си съпруга и детето си. Погледнах часовника си. Товарният кораб вече трябваше да е потеглил. Долавях постоянно бръмчене на мотор. Не исках да рискувам да отворя вратата и да ме забележат, въпреки че имаше хиляди контейнери и вероятността да ме видят беше малка. Трябваше да мине поне един ден, защото тогава корабът нямаше да се върне, за да предаде пътника без билет. Щяха да ме арестуват и да ме затворят в малка каюта. Щяха да уведомят пристанищните власти, когато пристигнехме в Ротердам. Ала най-

добре беше изобщо да не ме виждат. Бях в състояние да запазя разсъдъка си, без да виждам небето известно време.

Помислих си, че контейнерът е като утроба. Може би когато излезех оттам, щях да съм прероден и готов да ритам задници.

Отново затворих очи.

Не чувствах нищо, освен абсолютна самота, каквато човек не може да намери лесно в днешния свят. Нямах какво друго да правя, освен да спя и да сънувам онова, което бях изгубил. Но не беше здравословно да сънувам толкова много.

* * *

Задряхмах и ми се яви не сън, а спомен, който изплува в съзнанието ми.

— Как искаш да го кръстим? — попита Луси. Стоеше до прозореца на апартамента ни в Блумсбъри и гледаше дъжда. Над града бяха надвиснали сиви облаци и от пет дни нормалният ми живот беше замрял.

— Сигурна ли си, че е момче?

— Рита като теб. — Тя сложи ръка на леко издутия си корем.

— Никога не съм те ритал.

Луси докосна лицето ми.

— В съня си, когато сънуваш кошмари за Дани.

Брат ми.

Споменаването на Дани винаги водеше до мълчание, което можеше да продължи само минута, но отбелязваше студена пауза в ежедневието. И неизбежното парене в очите и гърлото ми.

Оставих книгата, която четях.

— Може би Едуин, на баща ти.

Родителите на Луси бяха загинали в автомобилна катастрофа, когато тя е била на десет, и аз мислех, че може би иска да почете паметта на покойните си баща и майка. Беше я отгледала леля й, след това бе отишла в колеж с пълна стипендия и беше изучавала базите данни, а веднага след дипломирането си бе постъпила на работа във Фирмата, също като мен. Говореше с обич за леля си и малко за родителите си, сякаш бяха герои от роман, който беше прочела.

— Оценявам сантименталността ти, маймунке, но името Едуин ми се вижда старомодно.

— Добре. — Загледах се в нея.

— Какво ще кажеш за Самюъл Младши?

— Не искам да го кръщаваш на мен. Нека си бъде съвсем различен човек.

— Бих искала да отдам почит на някой любим човек.

Обичах родителите си много, но в момента отношенията ни бяха хладни.

— Защо не го кръстим на теб, Луси? Лусиан. Той ще бъде най-коравото хлапе в градинката.

— Не. Решила съм. Ще бъде Даниъл, на брат ти.

— Не е необходимо. Ти дори не познаваше Дани.

— Знам какво е означавал за теб. Пък и името е хубаво. Нека го уважим.

(Ако можех да залепя бележка в паметта си, там щеше да пише: „Това е жената, която целият свят иска да повярвам, че е предателка.“).

— Тогава да включим Дани в списъка — отвърнах и отново взех книгата си.

— Даниъл. Добре. Ами ако греша и е момиче?

— Капри, на острова. Капри Капра. Тя ще ни обича вечно.

Луси се засмя.

— Сам?

— Да?

Тя не отговори и аз я погледнах. Все още наблюдаваше как дъждовните капки бавно се стичат по стъклото. И сетне произнесе думи, които не беше казвала в реалния живот: „Мислиш ли, че мога да те оставя да умреш?“

Стреснах се и се събудих. Мракът беше почти непрогледен и за миг забравих, че лежа свит в контейнер.

Лежах, ослушвах се и се питах колко време съм спал. Днес за пръв път от дълго време бях спал като свободен човек, без подслушвачи и мобилен телефон и без някой да ме наблюдава или да сънувам кошмари за доказателства за предателство. Заспах отново, събудих се и пак заспах. Не знам колко време мина.

Изведнъж се стреснах от някакъв звук. Приближаващо се бръмчене, което звучеше по-силно от приспивното, постоянно мъркане

на моторите.

Познавах звука. Хеликоптер.

Спускаше се към палубата.

Рискувах и открянах вратата. Дневната светлина ме заслепи. Зората беше розова и свежа. Помирисах чистия въздух, солената вода и лекия лъх на ръжда. Едва можах да отворя вратата и да се измъкна и трябваше да се държа за съседния контейнер. Погледнах надолу. Бях на височината на четириетажен блок и ако се подхлъзнах, щях да падна в тесен каньон между контейнерите. Бутнах вратата, докдето можах, и се изтеглих върху контейнера.

Тънки облаци изпъстряха небето. Свистенето на хеликоптера отслабна и перките забавиха движението си. Промъкнах се по покрива на контейнера и погледнах надолу. На кърмата на кораба кацна реактивен хеликоптер, от който слязоха четирима въоръжени човека. Единият — жена в костюм — застана на разстояние и започна да говори с група мъже, които, изглежда, бяха капитанът и членове на екипажа.

Новодошлите сигурно бяха хора на Хауъл.

За Бога, как ме бяха открили? Намирането на хора, които не искат да бъдат намерени, беше трудно. Няколко пъти се бях сблъскавал с този проблем. Но колкото и внимателно да се криех, Фирмата се появяваше. Сърцето ми блъскаше в гърдите, но си помислих, че контейнерите са шест хиляди и те не могат да отворят и да претърсят всичките. Щеше да им отнеме седмици.

Ако Фирмата превземеше кораба, те имаха седмици. Щяха да конфискуват плавателния съд, да го върнат в Ню Йорк или в Бостън и да платят на недоволните превозвачи. Нямаше да пожелаят време да ме намерят. Ако бяха открили трупа на нападателя в апартамента, нямаше да се откажат. Хауъл щеше да се досети, че аз съм убил мъжа, който вероятно е разполагал с полезна информация.

Хеликоптерът се издигна, закръжи над кърмата на кораба и бавно полетя над палубата. На отворената врата стояха двама мъже и гледаха лаптоп. От двете страни на хеликоптера имаше обективи, наредени във формата на правоъгълник.

Хеликоптерът мина ниско над първата купчина контейнери. Не бързаше. Търсеше.

Сърцето ми се сви. Инфрачервени скенери, свързани с термални сензори. Телесната ми температура щеше да се открие като пламък на фона на хладината на пренасяните стоки като сапуна от Върмонт и влажните кърпи от Ню Джърси.

Трябваше да си намеря друго скривалище. Веднага.

Не можех да се спусна долу, защото щяха да засекаат телесната ми температура. Трябваше да отида нагоре и после бързо да се вмъкна в кораба. Щяха да ме забележат, но щяха да им бъдат необходими няколко минути, за да ме намерят. Пъхнах се обратно в контейнера и грабнах пистолета, амунициите и парите. Сложих парите и патроните в чантичката на колана си, затъкнах пистолета отзад в панталоните си и излязох. Повърхността на контейнерите беше влажна и се хванах внимателно, защото подхлъзването би било фатално. Издигнах се високо. Хеликоптерът беше на стотина метра. Корабът беше спрял и пуснал котва и бръмченето на моторите беше заглъхнало.

Хеликоптерът се беше обърнал и носът му сочеше към мястото, където стояха жената и капитанът. Запълзях по покривите на контейнерите. Бях на осем етажа във въздуха и лежах върху хладната стомана на син контейнер. Видях, че купчината се спуска стъпаловидно и после отново се издига. Товарачът не си беше свършил добре работата и ми беше оставил ръбове и стени като във Воксхол.

Хеликоптерът започна да обръща. Приведох се и побягнах. Приблжих се до ръба на първата купчина и скочих върху следващата.

Разнесе се дрънчене, но хората в хеликоптера не можеше да са го чули. Ала член на екипажа, който стоеше до перилата на носа, се обърна — или заради звука, или забеляза движението ми.

Той посочи право към мен.

Претърколих се и отново хукнах към ръба. Чух засилващия се вой на хеликоптера. Скочих от контейнера, забавих падането си, тупнах върху друг и се изправих. Хвърлих поглед през рамо, докато пробягвах седемте метра до ръба, и видях, че хеликоптерът се спуска към мен. Единият мъж скочи върху купчината контейнери. Държеше пистолет.

Хукнах. В контейнера рикошира куршум. Трябваше да слеза от купчината. Хеликоптерът ревеше и кръжеше над мен, а стрелецът

скъсяваше разстоянието между нас.

Бях притиснат между човека и машината три етажа над палубата и съзрях друга тясна пролука между купчини разноцветни контейнери.

Вмъкнах се в празното пространство. Имах трийсетина секунди да преодолее десетте метра до палубата, преди стрелецът да стигне до каньона. Щях да бъда мъртва мишена, ако не се измъкнех оттам. Той лесно можеше да изстреля куршум в главата ми.

Спусках се, като отскачах от стените на контейнерите. Петите ми докосваха ръбовете им само колкото да намалят скоростта ми. „Намери линия“ — помислих си. Беше като паркур в тръба. Раменете ми се удряха силно в стоманата.

Седем метра. Подхлъзнах се и загубих равновесие. Блъснах се в металната стена и вкопчих пръсти в ръба на контейнера. Хеликоптерът тракаше над мен.

Съсредоточих се, пуснах се и успях да стигна до палубата. Измъкнах се от купчината контейнери, от сенките и излязох на слабата слънчева светлина. На петнайсетина метра пред мен имаше перила — и отвъд беше безучастната сивота на океана.

Побягнах, придържайки се близо до контейнерите. Трябваше да сляза под палубата. На кораб, пълен с топли тела, нагревателни помпи и тежки мотори, преследвачите щяха да бъдат принудени да извършат термалното сканиране ръчно. А долу сигурно имаше още стотици контейнери. Известно време щях да съм като игла в копа сено. Щях да ги накарам да се потрудят, за да ме намерят, защото ми беше писнало да осуетяват плановете ми и да ми пречат да открия Луси и сина си.

Блъснах се в член на екипажа, млад филипинец, който извика на езика тагалог за помощ. Показах му пистолета и той се вцепени. Минах покрай него, влязох през някаква врата и хукнах надолу по стълбите.

Видях, че стрелецът бяга с всички сили, скача от контейнер, приземява се, претъркаля се грациозно, запазва равновесие и излиза пред купчината контейнери.

Изчезнах в недрата на кораба. По всяка вероятност екипажът не беше въоръжен. Корабът не плаваше за Сомалия. Не исках да застрелям някой невинен човек, пък и звукът щеше да издаде местоположението ми на преследвачите. Най-добре беше да се скрия безшумно.

Забързах по дълъг, тесен коридор, завих обратно, забавих крачка, за да се обърна и да видя дали някой е по петите ми, и в същия миг се сблъсках с огромен мъж, който излезе отнякъде. Залитнах назад и якият азиатец изръмжа и нанесе серия удари в лицето ми. Използваше муай тай — силни, резки, жестоки удари от тайландски боен стил, предназначен да поваля противника с минимални усилия. Заболя ме. Много.

Азиатецът ме фрасна два пъти в челюстта и шията, преди да успея да парирам атаката, и аз се строполих на пода.

След това отвори сгъваем нож.

— Ще ми платят за теб — изсъска той, разсече въздуха между нас и се ухили свирепо. — Стани бавно и...

— Не играеш честно — рекох аз, извадих револвера и стрелях в ръката му с ножа. Мъжът изкрещя. Счупеният нож изтрака на палубата. Обърнах се и видях, че стрелецът скача в коридора зад нас. Хванах стенещия, кървящ моряк и го използвах като жив щит. Преследвачът не стреля. Да живее моралът. Помъкнах хлипация азиатец по коридора. Най-после стигнахме до врата, която водеше към главния трюм с контейнери.

— Пуснете го, господин Капра. Искаме да поговорим — извика стрелецът.

Господин? Колко бяха учтиви. Престорих се, че не съм чул, и повлякох моряка към вратата на трюма. Той не се съпротивляваше. Охкаше и държеше ранената си ръка. Но двама не могат да се движат бързо като един и щом стигнахме до вратата, аз стрелях в лампата над нас. Исках да ме обгърне мрак. Стрелецът се появи на стъпалата, прицели се и стреля. Помъчих се да издърпам азиатеца зад ъгъла на контейнера и натиснах спусъка, но не улучих лампата.

Бях се движил твърде бавно. Стрелецът уцели моряка в гърба. Той изкрещя и се свлече на земята.

Погледнах азиатеца. Вместо петно кръв на ризата от мускулестия му гръб стърчеше малка метална стрела. Нямаше куршум, а упойваща стрела, сякаш участвахме в телевизионно предаване за дивата природа и маркирахме тигри, за да проследим къде ходят. Използваха стрели, за да ме върнат в килията, която ми беше подготвил Хауъл. Искаха стръвта им да бъде жива.

Стрелях по преследвача, който се скри зад контейнер, а после се завъртях и хукнах в лабиринта от контейнери. Трябваше да отстраня стрелеца и се опитах да му изляза в гръб, докато слиза по стълбите. Надявах се, че адреналинът ще го накара да прибърза и да вземе погрешно решение в моя полза. Слаба светлина озаряваше купчините.

Спрях, рискувах и надзърнах зад ъгъла. Там контейнерите бяха наредени по-нагъсто и имаше по-малко пространства за придвижване и по-дълги открити участъци, което означаваше по-голяма вероятност да ме хванат. Чух още гласове и стъпки, които трополяха по стоманените стълби, ако стрелях, щях да издам позицията си.

Счупих печата на един контейнер, вмъкнах се вътре, като оставих вратата откритата два сантиметра, и започнах бавно да броя наум. На деветнайсет стрелецът мина покрай мен, движейки се бързо, но безшумно. Излязох от контейнера и го ритнах в главата, сякаш беше стена, по която се катерех. Той падна и аз го хванах за гърба на ризата, за да не издава звук. С другата си ръка грабнах пистолета със стрелите и изстрелях една в гърба му. Мъжът се свлече като парцалена кукла на пода. Забързах към разклонението и надникнах в дългата пролука между контейнерите. Съзрях друг човек в черно, придружен от член на екипажа. Хукнах по пътеката между редиците и чух, че гласовете им отекват в стоманата.

Те очакваха, че ще се скрия между купчините. Трябваше да намеря убежище в друга част на кораба, като не преставам да се движа и използвам термалните сигнали на екипажа за камуфлаж. Да се скрия там, където топлината на моторите ще замаскира телесния ми сигнал. Трябваше да издържа и да стигна до Ротердам. И там щях да изчезна.

Спрях само за миг на друго разклонение, за да се ориентирам, и нещо опари гърлото ми, все едно ме пернаха по гръкляна.

Стрела. Разполагах със секунди, преди анестетикът да подейства. Насочих пистолета си към приближаващия се стрелец. Жената в костюма стоеше зад него и ме гледаше, без да се страхува.

Мила. Младата жена от бара на Оли, която пиеше уиски и обичаше вълците. Русата ѝ коса беше прибрана на строг кок на тила, очите — като от кварц, усмивката — неумолима. Тя харесваше уиски „Гленфидич“ и имах чувството, че инжектираха цяла бутилка право в сърцето ми.

Пистолетът се изплъзна от ръката ми. Засмях се и паднах на палубата.

Отворих очи и видях звездна светлина. Чух плисък на вода и леко свистене на бриз. Лежах по гръб върху стоманен контейнер на палубата на кораба. Над мен се рееше луната. Ветрецьт шумолеше в пролуките между купчините контейнери. Звездите бяха като разпилени диаманти на небето. В града никога не се виждат толкова ясно.

Мила седеше до мен. Беше с шлифер, кръстосала крака, пушеше и гледаше как димът се извираща на лунната светлина.

Надигнах се и седнах. Ръцете и рамото ме боляха, но не бях ранен.

Наоколо се ширеше тъмният океан. Бях упоен през по-голямата част на деня.

— Добър вечер, Сам — каза тя.

— Хауъл те е изпратил. — Боже мой, какъв труд си бяха направили.

— Хауъл. Името не ми говори нищо. — Мила дръпна от цигарата, угаси я върху стоманата и се вгледа в необятния Атлантически океан. Хеликоптерът го нямаше.

Тя отвори чантата си и извади бутилка „Гленфидич“ и две малки чаши.

— Наистина обичаш „Гленфидич“ — подхвърлих.

— И наистина се казвам Мила. Лекарите ще ти кажат, че не е хубаво да пиеш алкохол след упойваща стрела, затова ще ти наля малко. — Допря чашата си до моята. — Като лекарство.

— За какво вдигаме наздравица?

— За свободата. Твоята и моята. И на света. — Мила отпи малка глътка уиски. Не ми се пиеше. — Ще липсваш на Оли. Ти си най-добрият му барман. Ако вятърът смени посоката си, може да чуем ругатните му.

— Коя си ти?

— Мила, казах ти.

— И коя е Мила?

— Аз съм твоя приятелка, Сам.

— И без теб мога да си намеря приятели.

Тя посочи огромния кораб. Нямаше следа от екипажа, никакви признаци, че някой ни наблюдава.

— Прости ми. Ти имаш много приятели. Къде е краят на опашката, че да се наредя? — Иронията ѝ подхождаше.

Аз обаче не бях в настроение за лунна светлина, уиски и остроумия.

— За кого работиш? — попитах, без да добавям въпроса кой има тези значителни възможности да ме проследи и залови. Екипи, термални сензори, реактивен хеликоптер. Нямаше начин да не е Хауъл.

Или Мила беше член на групировката, която бе отвлякла Луси и ме беше набедила. Те не искаха да отивам в Европа. Злепоставянето на мен и Луси беше сложно. Но... аз бях сам, а те бяха положили големи усилия. И ако Мила беше свързана с неканения гост, тогава вече щях да съм мъртъв — отнесен на борда на хеликоптера, застрелян и хвърлен в студените сиви води на Атлантическия океан.

Тя отново отпи от уискито.

— Работодателите ми предпочитат да останат анонимни.

— Те ли отвлякоха жена ми?

— Не.

— От Фирмата ли си?

— Не. — Тя изкриви лице в гримаса. — Искам да ти направя предложение.

Не беше трудно да се досетя. Някой, който се надяваше, че съм достатъчно ядосан на ЦРУ, за да се държи с мен като с предател, за да ме превърне в такъв.

— Не ме интересува.

— Уредила съм каюти. Да слезем долу и да поговорим.

Нощем въздухът над открития Атлантически океан е студен. Кимнах и последвах Мила до каютата. Двата членове на екипажа, покрай които минахме, ме гледаха с неприкрита враждебност.

— Говорехме за приятели — рекох, когато Мила затвори вратата.

— Съпротивата ти срещу тях ми струва няколко хиляди за подкупи.

— Съжалявам. — Имаше две легла. Седнах на едното. — Добре. Слушам.

— Преди всичко трябва да знаеш, че исках да говоря с теб, а не да те нараня. И нямаше да прекарам седмици да те търся в контейнерите.

— От Фирмата си.

Мила извади цигара от пакета, но после размисли.

— Задръстен ли си? Казах ти, че не съм от ЦРУ. Била съм много неща през живота си, но не и това.

— Тогава коя си?

— Въпросът е кой ще бъдеш ти, Сам. Правителството е похарчило много пари на данъкоплатците, за да те обучи, и то не да пълниш панички с ядки, да смесваш джин с мартини и да викаш по телефона таксита за пияни клиенти.

— И ти, и работодателите ти искате да се възползвате максимално от инвестицията.

— Да обсъдим съпругата ти.

— Какво за нея?

— Сигурно имаш теории какво се е случило с нея. Не вярваш, че тя те е предала и набедила.

— Ако ме беше набедила, не бих оцелял от експлозията. Луси нямаше да ме изведе от сградата.

— Но ако е била пленница, защо ѝ е било позволено да те спаси? Защо похитителите ѝ ще ти помагат?

— Не знам.

— Вероятно е сключила сделка с тях да те пощадят, а тя да им съдейства.

Не казах нищо. Мисълта, че Луси се е пожертвала за мен, ми тежеше като камък на шията.

— Но остава въпросът с парите, които Луси е имала и е прехвърлила, преди да изчезне.

— Откъде знаеш?

— Знам за парите, които е прехвърлила. Няма значение откъде.

Вгледах се в лицето на Мила. Можех да я сграбча, да я притисна до стената и да я принудя да ми каже коя е. Усецах обаче, че насилието не е начинът да се държа с нея. Тя имаше големи възможности и беше предпочела да разговаря насаме с мен като с равен, а не като със затворник. За пръв път от много време някой се държеше с мен така, сякаш ми имаше доверие.

— Не мога да ти обясня. Мисля, че е жива.

— А аз мисля, че Луси Капра е предателка и ѝ е платено за услугите — монотонно изрече Мила. — Щом е забременяла с детето ти, тя е решила да се измъкне от създалото се положение, докато все още може. Само след няколко дни е щяла да излезе в отпуск по майчинство. Работните ѝ дневници и компютърната дейност са щели да преминат в ръцете на друг агент от офиса ви и е можело да разкрият следите ѝ.

Замислих се върху думите ѝ.

— Грещиш.

— Алтернативата е чудовище под леглото. Тя никога не те е обичала, използвала те е и после те е натопила. Убила е приятелите ти. Превърнала те е в пионка. — Жената направи гримаса. — Искам да знам какво мислиш честно, Сам. Участвал си в някои от най-опасните мисии в Европа. Не може да си човек, който се заблуждава лесно, и да оцеляваш. Каж ми искрено какво мислиш.

Отдавна никой не ми беше задавал този въпрос.

— Луси не е предателка. И двамата сме набедени. Отвлекли са я, за да разберат какво знае. Фирмата се опитва да пречупи гръбнака на новите преходни престъпни организации, особено онези, свързани с различни правителства, независимо дали са приятелски или не.

Мила чакаше.

— Луси е безценна за такива престъпни мрежи. Тя знае много за инфраструктурата, компютърните ни системи и начините ни за проследяване на финансова информация. Луси би им била по-полезна от мен. Затова са я взели на прицел. Мисля, че тя ме предупреди, за да спаси живота ми.

— Да, тя е полезна за тях. А ти не си полезен за никого, освен за мен.

— Полезен за теб? Как?

— Мога да ти дам свободата да откриеш истината.

— Свобода?

— Време. Възможности. Трудно е да извършиш международно издирване на съпругата и детето си, когато поръчваш каси тоник и чистиш кранове за бира и си под постоянно наблюдение. Ами ако те хванат? — Тя повдигна рамене. — Ще бъдеш в затвора им до края на живота си. „Давенето“ беше гадно. Гледах видеозаписа.

— Няма да съм свободен, докато ме търсят и не знам какво става със семейството ми.

— Направили са те войник за съгледвачите. Накарали са те да играеш роля, в която ще бъдеш изтезаван до смърт, ако те открият. Контрабандист, наемен убиец. Превърнали са те в свое оръжие и вече не се нуждаят от теб, Сам. Колко издържа на „давенето“? Една минута? Повечето хора не могат да изкарат и двацет секунди. Ти си силен.

— Как така не си от Фирмата, а си гледала техни записи?

Мила си позволи да се усмихне.

— Според досието ти никога не си бил подложен на мъчение с вода, жена ти се смята за изчезнала по време на акция, а ти си напуснал ЦРУ. Досието ти показва, че не си вършил оперативна работа, а си бил дребен администратор с ограничени задължения. Пренаписали са историята ти, за да те направят да изглеждаш незначителен.

— Ясно и просто. Това никога не се е случвало, както обича да казва Хауъл.

— Ако е предателка, Луси може да е компрометирала стотици агенти в Европа и други страни и да издаде тайни в замяна за живота ти. Може би затова са ѝ позволили да те спаси.

Тезата ѝ беше съкрушителна.

— Моля те, не говори така.

— Сам, ти нямаш цел. Това е загуба. Трябва да имаш мишена като ръчно направен патрон.

— И къде ще ме прицелиш?

— В едни много опасни хора.

Вербуване. Мила не беше от Фирмата, а от нещо... голямо. Имаше достъп до несъмнено свръхсекретното ми досие и можеше да организира издирване и залавяне с реактивен хеликоптер и претърсване на кораб с въоръжен екип.

— Предлагам ти шанс да вършиш работата, за която си обучен, и подкрепа да възвърнеш доверието в теб и достойнството си.

— Тези неща не ме притесняват.

— Напротив, Фирмата от месеци те мисли за масов убиец и предател. Сега те смята само за кретен, изигран от продажната си съпруга.

— Казаха, че съм невинен и че имат доказателство.

— Единственото доказателство в досието ти е, че не си се пречупил и не си променил разказа си. Хауъл се е застъпил за теб да те пуснат като стръв и че ако е предателка, Луси ще излезе от укритието си, за да те убие и елиминира като недовършена работа или за да ти попречи да я търсиш. Или ако тя е отвлечена, тогава пускането ти на свобода няма да е рисковано. Колкото и да бягаш, ще те намерят.

— Ако ме искаше мъртъв, нямаше да ме изведе от офиса.

— Освен ако животът ти не е полезен за нея в момента и след това. Предателите не разсъждават трезво. Те живеят в странен танц лимбо. Нямаат деца, за да се приспособят по-лесно. — Английският й беше почти безупречен, но не съвсем.

— Луси не е предателка.

— Трябва да ти купя тениска с този надпис и ще приключа с коледното пазаруване.

— Цинична си.

— Аз съм първият човек, който ти казва истината от няколко месеца, Сам. Не ме ли обичаш заради това?

— Каквото и да продаваш, не ме интересува. — Оставих на масата празната си чаша. Едва сега осъзнах, че съм изпил уискито си. — Жена ми изчезна. Не ми пука какво мислят другите.

— Гледа ли новините по телевизията вчера?

— Да.

— Имаше бомбен атентат на гарата в Амстердам.

Споменаха за това по телевизията, когато бях в ресторанта за шофьори на камиони близо до Олбъни.

— Чух за това.

Мила плъзна към мен купчина снимки. Разгледах ги. На няколко се виждаше увеличеното лице на млада жена. Привлекателна, с черни очи. По-голямата част от лицето й беше закрыта с шал, омотан около врата й, вдигнат високо на носа й, сякаш да се предпази от простуда. Беше с риза с дълги ръкави и джинси.

— Коя е тя?

— Дъщерята на човек, когото познавам. Симпатична млада жена. Ясмина Заид. От Лондон. Никога не е имала неприятности. Има докторска степен от Оксфорд. Безупречен живот. Изчезнала е от три седмици и вчера се появи. Вървеше на Централната гара в Амстердам

и носеше раница на рамото си. Мисля, че вътре е била бомбата. — Подаде ми друга снимка. — Мъжът, който върви на четири крачки зад нея... — Гласът ѝ постепенно заглъхна.

Сърцето ми трепна. Това беше същият мъж, който беше откарал Луси с аудито. Косата му беше подстригана късо и белегът до окото му беше поприкрит. Познах обаче формата на лицето му и белегът като въпросителен знак се беше запечатал в паметта ми.

— Съзирам лека прилика — каза Мила.

Вдигнах глава.

— Мислиш, че младата жена е взривила...

Тя плъзна към мен друга снимка. Същата жена забързано излизаше от гарата без раницата. Мъжът, който беше отвлякъл жена ми, я следваше отблизо. Погледнах таймера.

Мила проследи погледа ми.

— Бомбата е била взривена в магазина на гарата десет минути, след като Ясмина Заид си е тръгнала.

Загледах се в лицето на младата жена. Празно платно, което очаква лекото докосване на четка. Не изглеждаше уплашена или развълнувана от убийствената си мисия. Беше... безразлична. Мъжът с белега зад нея леко се усмихваше.

— Той сигурно отговаря на описанието на човека, когото си видял. Въздействал е на Ясмина по някакъв начин. Вероятно и на жена ти. Заробва добри хора, за да извършват насилие.

— Не разбирам. Терорист ли е?

— Не. Не мисля. Никой не е поел отговорността за взрива. И бомбата не е поставена във влак, където може да убие много хора. Можело е да взривят и Ясмина, ако я използват само като инструмент. Взривили са малък павилион, където продават бонбони, книги с меки корици, вестници и списания. Няма логика от гледната точка на един екстремист. Като взривяването на офиса в Лондон.

Замислих се за Царя на парите. Бях сигурен, че разследването ни за него е причината за атентата в Лондон. Съдейки по акцента ѝ, Мила беше рускиня. Свързана ли беше с него? Но в такъв случай тя нямаше да ме наема, а да ме убие. Оставих снимката.

— Предполагам, че холандската полиция го издирва.

— Холандците още не са разпознали Ясмина Заид, но ще използват софтуер за идентифициране на лицето. Дори да открият частично съвпадение, въпрос на време е тя да бъде разпозната. Може би няколко дни.

— Как се сдоби с тези снимки? Холандските власти ли ги разпространиха?

— Не. — Събеседничката ми не добави нищо повече.

— Защо ми разказваш за проблемите си?

— Искам да намериш Ясмина и да ми я доведеш.

— Няма да работя за теб. Не мога. — Гласът ми прозвуча глухо, като на призрак. — Фирмата...

— Моля те. Престани да се правиш на лоялен. Спри да играеш по правилата им, Сам. Техните правила те хвърлят в затвора, когато си невинен, и решават, че си виновен, а не трябва да е така. Ти искаш да намериш човека, който е отвлякъл Луси, и да разбереш защо е убил приятелите ти, и какво е направил със съпругата и детето ти. Не ме лъжи. Изгаряш от треска да ги намериш. — В гласа ѝ гореше страшен, бавен огън. — Луси и детето ти са твоят Свещен граал, Сам. Познавам те.

— Не ме познаваш.

— Разбира се, че те познавам. Ти си борец срещу злото, Сам. Отишъл си във Фирмата за отмъщение, което не можеш да получиш.

Вцепених се. Мила повдигна вежда.

— Желанието за отмъщение те е завело във Фирмата и сега те кара да намериш човека, разделил семейството ти. Какви неща само може да разбере за теб един психоаналитик.

— Искам си Луси и бебето. Не желая отмъщение.

— Не мисли, че възмездието не е фантастично, докато не си отмъстил. — Тя повдигна рамене. — Аз лично намирам отмъщението за абсолютно вълнуващо и удовлетворяващо. — Отпи голяма глътка уиски. — Ако започнеш да работиш за мен, ще бъдеш свободен да търсиш Луси. Аз съм най-добрият шеф, който може да имаш.

Дълго мълчах.

— Е, какво ще кажеш? — попита тя.

— Това може да е клопка на Фирмата, тест, за да проверят дали съм готов да продам услугите си. Не знам коя си и не ме интересува. Не мога да ти помогна. Аз съм практичен човек.

Мила направи гримаса.

— Практична беше съветската архитектура. Практичността невинаги е отговорът. Предложението изтича след една минута.

— И ако откажа?

— Ще те закарам до Холандия, но там ще се разделим и никога няма да ме видиш. Бъди сигурен, че след няколко дни ще се върнеш в затвора, без надежда да намериш семейството си.

— А ако се съглася?

Тя пак отпи от уискито.

— Ще намериш Ясмина. Ще ми я доведеш и можеш да отмъстиш на мъжа с белега. Ако той знае къде са жена ти и детето, това е твоя грижа, но първо ще спасиш Ясмина.

— Тя е убила хора.

— Не. Видя го на лицето ѝ. Тя беше дрогирана или пречупена. Разбий групировката похитители и ще ти осигуря всички средства да намериш съпругата си.

— И после какво? Фирмата ще ме погне.

— Не и ако представиш доказателство за невинността си. Мъжът с белега може да има информация, която да изчисти името ти.

— Коя си ти? — попитах толкова тихо, че не бях сигурен дали ме чу.

Тя остави чашата си.

— Работа за организация, която предпочита да остане анонимна. Нямах причина да ми вярваш, но чрез тази организация аз ти нося най-добрата надежда да намериш жена си. Давам ти свобода и възможности. Толкова ли много те е грижа за дребни въпроси с незначителни отговори.

Мила говореше странно, но аз схванах мисълта ѝ. Нямах значение кои са работодателите ѝ. Най-важното бяха Луси и синът ми. Даниъл. Запитах се дали го е кръстила така, ако все още са живи.

Взех решение.

— Ами ако ме хванат?

— Оставаш сам. Не можем да признаем, че те познаваме, нито да ти помогнем.

— Защо го правиш?

— Не ми харесва да гледам как пропиляваш таланта си. Трябва да бъде използван. — Тя запали цигара. Не беше човек, който ще попита дали имам нещо против да пуши в тясната каюта.

Взех снимката от гарата и се съсредоточих в белега на мъжа.

— Колко секунди останаха от минутата?

— Десет — отвърна Мила.

— Съгласен съм.

Подкупите, които Мила беше раздала на кораба, имаха ефект. Екипажът ни остави на мира. Изненадах се, сякаш бях застрелял някого от тях.

Реших, че Мила е член на някаква организация, която работи за правителството и има картбланш да върши мръсна работа, и тъй като бях повредена стока, аз бях идеалната мишена за вербуване. Те имаха ограничен достъп до информацията на Фирмата, като например досието ми, но Фирмата не знаеше за тях.

Не ми пукаше кои са, стига да ми помогнеха да си върна Луси.

Правех гимнастика в каютата си, набирах се на лост, бягах на място, мислех и прояснявах съзнанието си. Издържах на самоналоженото си затворничество три дни и после вече не можах, не и след дългите седмици в полския затвор. Качих се на палубата и хукнах между контейнерите на ярката слънчева светлина. Екипажът ме наблюдаваше. Помахах им. Те не ми отвърнаха.

Замислих се как е най-добре да намеря мъжа с белега. Предполагах, че той е видял лицето ми. Това щеше да бъде най-опасната ми мисия досега и щях да я изпълнявам с недоказан съюзник в лицето на Мила.

Завих покрай купчина контейнери и видях мъжа с ножа, който помагаше в чистенето на палубата.

— Здравей — подвикнах.

Той се втренчи изненадано в мен.

— Как си? — опитах на испански.

След миг морякът кимна.

— Хубаво. — Нямах да се извиня, защото той ми извади нож, но не исках неприятности с този човек. Оставах още няколко дни до Холандия.

Минах покрай него и продължих да тичам. Не се обърнах и в гърба ми не се заби нож. Запитах се колко ли е струвала на Мила прошката му и защо си е направила труда да му плати.

Лежах на койката в каютата си, когато тя почука и влезе.

— Фирмата е изпратила снимката ти на всеки паспортен пропускателен пункт в Европа и Азия. Съобщили са на властите, че паспортът ти е откраднат и използван от беглец.

— Щом ме търсят, може да решат, че използвам някоя предишна легенда. — Легендите са самоличности за прикритие, използвани от оперативни агенти. Бях играл ролята на канадски контрабандист, немски перач на пари и американски наемник, който иска да спечели бързи пари, като охранява кървави диаманти. Хората, които можеха да кажат: „Той не е нито един от тях“, бяха мъртви или в затвора. Легендите все още можеха да се смятат за чисти. Нямах документи на тези имена — паспорт или кредитни карти, но можех да ги получа от Мила. Имената бяха известни в престъпния свят. Ала рискът да използвам някое от тях, за да се внедря в групировката на мъжа с белега, криеше сериозни последици, Фирмата може би беше „изгорила“ всичките ми стари имена и бе казала на свързките и информаторите ми, че не може да ми се има доверие. Нещо по-лошо, те може би се ослушваха и дебнеха да вляза в старата си кожа.

Единственият сигурен начин да разбера дали легендите все още са валидни беше да ги използвам.

Разказах на Мила за предишните си самоличности. Отидохме в каютата ѝ и тя отвори комплект, пълен с дипломатическа хартия, фотоапарати, малък, но мощен принтер и лаптоп. Рай за фалшификатора.

— Каква ще бъде първата стъпка, щом пристигнем?

— Ще се срещнем с бащата на Ясмина в Амстердам.

— Баща ѝ?

— Господин Заид ще ти разкаже повече за Ясмина и отвличането ѝ.

Господин Заид? Той ли беше шефът на Мила?

— Ти ми разкажи.

— Предпочитам да чуеш подробностите от него.

— Какво знае той за мен?

— Само че ще му помогнеш да си върне дъщерята. Не е необходимо да знае повече.

— Къде ще се срещнем с него?

— В един бар.

— Много обичаш баровете.

— Да, вярно е — отговори Мила. — А сега искам да се уверя, че не си забравил уменията си. До края на деня ще говорим на руски. А как си с холандския?

— Зле.

— Очаквам бързо да се подобри. — Тя завъртя очи. — Надявам се, че няма да ме поставиш в неудобно положение с неправилен избор на глаголи.

Наблюдавах как Мила ми изгражда нови самоличности. Бях като чудовището Франкенщайн, сътворено от хартия с водни печати, кредитни истории и биографии. Тя ме направи канадец, американец, германец и новозеландец. Всичките с различни имена. Гледах я как влиза през задни вратички, зад които се намираха уж непристъпни правителствени бази във Вашингтон, Берлин, Отава и Крайстчърч, и вмъква кодовете на паспортите в тях, превръщайки ме в легитимен пътник. Мила с лекота проникваше в различни банки и ми издаваше кредитни карти на имената на предишните ми самоличности.

— Фирмата може да търси старите ми имена — отбелязах аз.

— Може. Ще поемем този риск.

За пореден път се зачудих коя е тази жена. Мила си подсвиркваше песен на „Бананарама“, докато работеше.

* * *

Ротердам. Пристанището приемаше четиристотин кораба дневно, океански и речни, и имаше лабиринт от железопътни линии и пътища. Беше като град с товарни кранове вместо назъбени небостъргачи и огромни водни канали вместо улици, важна артерия между стотици милиони хора в Северна Америка и стотици милиони хора в Европа и други страни.

Влязох в контейнера, в който първоначално се бях скрил. Мила не искаше да рискува в случай че паспортният контрол на пристанището беше получил предупреждение за паспорта ми, и се тревожеше, че екипажът може да проговори. В утрото на пристигането ни тя раздаде още подкупи. Мълчанието струваше пари.

Зачаках да спуснат контейнера на земята и Мила да дойде да отвори вратата.

До нея стоеше униформен мъж, пристанищен инспектор.

— Всичко е наред — каза ми тя на руски.

Инспекторът влезе вътре и показа огромен интерес към сапуна от Върмонт. Мила му заговори бързо на холандски и той кимна, без да ни поглежда.

Двамата с Мила тръгнахме в сивия облачен ден.

— Много те бива с подкупите — подхвърлих, докато бързахме по оживените докове.

— Популярна съм и ме обичат. Имам приятели във всяко кътче на света.

Сляхме се с потока от стоки и хора, които пристигаха в Европа.

Качихме се на влака за Амстердам, който се намираше на петдесет и шест километра, и пред погледа ми се разкриха ниските земи на Холандия. Отново бях в Европа, където бях щастлив с Луси и затворник на Фирмата. Замислих се за мъртвия неканен гост и билета му до Амстердам.

Облегнах се назад на седалката във влака. Бях заменил оковите на Хауъл с оковите на Мила. Мълчаливо наблюдавах холандския пейзаж. Месеци наред бях мислил какво ще направя, когато ми се предостави възможност Да намеря Луси. Сега я имах и кожата ми пламтеше. Вероятната истина, че Луси и бебето ни са мъртви или че Луси ми е изменила, се извисяваше застрашително над мен като чудовище, което не исках, но трябваше да видя.

И така, щях да намеря мъжа с белега и да го принудя да ми каже къде са жена ми и детето ми. И след това аз щях да бъда последното, което той щеше да види на този свят.

ВТОРА ЧАСТ

10 — 14 АПРИЛ

*„Най-мощното оръжие на земята е
пламтящата човешка душа!“*

маршал Фердинанд
Фош

Барът в Амстердам се наричаше „Де Роде Принс“ (Червеният принц) и се намираше покрай красивия стар канал Принсенхрахт (Каналът на принцовете), с множество малки кафенета, хотели, внушителни, великолепни жилищни сгради от двете страни на дългия му завой. Къщата на Ане Франк беше на няколко преки (обикновено смълчана, изпълнена с уважение тълпа правеше снимки). Корабче бръмчеше и пореше водите, докато туристи снимаха сградите на брега и се възхищаваха на очарованието.

Въздухът ухаеше на утринен дъжд, но слънцето беше разпръснало облаците. Второто нещо, което забелязваш в Амстердам — след каналите, разбира се, са велосипедите. Те са навсякъде и в ранен пролетен ден прииждат на рояци като пчели, излитащи от кошер. Велосипедите не са луксозни, защото често ги крадат, но виждаш да ги карат адвокати в костюми, майки с деца, сложени отзад или на кормилото, студенти и работници. Никой не носи каска. Покрай малкия „Де Роде Принс“ се изнизваше постоянен поток от велосипеди, въпреки че най-оживеният час беше свършил, а обедният още не беше започнал. Навън бяха изнесени няколко маси и двама мъже седяха, пиеха бира и гледаха танца на светлината върху водата зад спрелите до брега лодки-домове.

С Мила влязохме вътре и съдейки по двете ми предишни посещения в Амстердам, видях, че „Де Роде Принс“ е отличен пример на едно умиращо изкуство. Беше „кафяв бар“, наречен така, защото порано непрестанен тютюнев дим бе оцветявал стените. Сега пушенето беше забранено и стените бяха кафяви, защото бяха боядисани така. Стаята беше тясна, с дълго кожено канапе и няколко маси от едната страна, една голяма до прозореца и красив бар покрай отсрещната страна. На тавана бяха окачени лампи с червени абажури. На стената имаше портрет на някакво забравено кралско величие. Лицето, дрехите и ръцете му бяха изпръскани с червено, сякаш преди години върху платното е хвърлена кръв или боя. Нарисуваният принц изглеждаше много самотен, като непрекъснато пътуващ странник.

Прегледах менюто, докато Мила чакаше бармана. Предлагаха различни видове бира, специално приготвена за всеки сезон. Харесвах такива барове и се изненадах, че Мила е избрала подобно място за среща.

Барманът, висок, плешив, едър, се появи от задната стаичка. Двамата с Мила заговориха бързо на холандски. Мъжът ме погледна предпазливо.

— Сам, това е Хенрик — представи го Мила. — Хенрик, запознай се със Сам. Той ще отседне на горния етаж. Дай му от каквото се нуждае.

Хенрик стисна ръката ми — твърдо и силно. Докато Мила изглеждаше пълна с екзотични тайни, той имаше вид на барман, с когото може да разговаряш. Щях да отседна там? Не казах нищо, но Хенрик ми кимна учтиво.

Посочи към задната част на заведението — тесен коридор, украсен с черно-бели фотографии на Принсенхрахт през годините. Тръгнах след Мила, която се отправи натам и после нагоре по стълбите.

Тя спря и ме погледна.

— Бахджат Заид се страхува много за дъщеря си. Не те познава, но ще повери живота ѝ в ръцете ти. Не го разочаровай. Ние сме единствената му надежда. Той не може да се обърне към полицията.

— Защо?

— Заид ще ти обясни.

Мила се обърна и продължи да се качва по стълбата. В частен апартамент над „Де Роде Принс“ седеше висок мъж. Раменете му бяха прегърбени, сякаш беше играл ролята на Атлас, който носи света на плещите си, и не се беше справил. Той стана, когато влязохме, и приглади с длани ушитото си по поръчка сако.

— Това е човекът, за когото ти казах, Бахджат. Сам Капра.

Изненадах се, че използва истинското ми име, но нищо не казах. Една жена като Мила винаги има причина.

Бахджат Заид стисна ръката ми и ме прецени с поглед. Имаше твърдо ръкостискане и още по-твърд поглед. Погледна ме както шеф гледа служител, който се готви да му съобщи лоша новина.

Седнахме и Мила ме попита дали искам кафе, но аз отказах.

Бахджат Заид имаше тясно лице, изнурено от тревоги, и говореше английски със съвсем лек бейрутски акцент. Морскосинята му копринена вратовръзка беше завързана на безупречен възел под яката на снежнобялата риза. До лакътя му стоеше недокосната чаша изстинало кафе. Беше безупречно облечен и вбесен.

— Разкажете ми за дъщеря си, господин Заид — помолих го аз.

— Ясмина е моята гордост. Единственото ми дете. Миналата година завърши химия и физика. На двайсет и пет години е. Висока е метър и седемдесет. Тя... — Той млъкна изведнъж, сякаш се притесни.

— Да — рекох, — но Мила може да ми каже всичко това. Кажете ми нещо повече за Ясмина.

Бахджат Заид примига и отвори кафявата папка до него. Изглежда, се овладяваше.

— Ето, това е Ясмина. — Той бутна към мен снимка.

Разгледах я. Младата жена беше красива — буйни черни коси, блеснали от радост и интелигентност очи, стеснителна усмивка. Беше облечена в хубав син пуловер и джинси. Небето зад нея беше сиво, натезало от дъжд. Отмяташе кичур коса от очите си. Зад нея се виждаше голямо имение. Дърветата се полюшваха от вятъра.

— Хубава къща — отбелязах.

Бахджат Заид с гордост изрече:

— Имението ми в Кент. Историческо е. Трябвало е да послужи като редут за правителството, ако нападнат Англия. Има подземни кабинети и бункер, който да приюти Чърчил в случай на нацистка окупация. Къщата е собственост на семейството на съпругата ми от много години. Имаме и градска къща в Лондон, но предпочитаме да живеем в Кент. Ясмина също.

Не споменах, че ако Англия бъде нападната, първо ще пострада Кент, тъй като се намира в югоизточната част на страната.

— Колко интересно — беше коментарът ми.

Имаше още снимки — Ясмина със семейството си, Ясмина с персонала на имението, Ясмина на кон, Ясмина завършва университета.

Следващата фотография беше на Ясмина като малко дете. Вдигаше глава от книга. Усмиваше се. Предните й два зъба липсваха.

— Тя показва от ранна възраст, че иска да стане учен. Виждате ли? На тези снимки чете книжка с картинки за мадам Кюри. Като се

имат предвид деловите ми интереси, реших, че може да работи в една от фирмите ми, и започнах да я подготвям за тази кариера.

Решил е бъдещето ѝ, когато предните ѝ зъби още не са били поникнали, запитах се аз.

— Фирмите ви?

— Господин Заид е един от партньорите в „Милитроникс“, голяма компания, която прави бизнес със западни правителства — поясни Мила.

Знаех Фирмата. Произвеждаше различно маломерно военно оборудване — електронни бинокли, прибори за нощно виждане, бронезилетки и специализиран военен софтуер и хардуер. Технологията ѝ се смяташе за една от добрите в света. ЦРУ ѝ беше клиент.

— Да. Ясмина работи в научноизследователския институт близо до Будапеща, предимно върху отбранителни технологии — конструиране на по-добра броня и по-ефективни оръжия и снаряжение. Центърът използва нанотехнология.

— От колко време е изчезнала?

— От двайсет и пет дни.

— Изчезвала ли е преди?

— Не. Никога. Тя винаги е била изключително послушна дъщеря.

Послушна. Не чуваш тази дума всеки ден. Нанотехнология също се употребява рядко. В ушите ми отекнаха думите ми за Царя на парите, които бях казал на Хауъл.

— Не сте съобщили за изчезването ѝ на полицията.

— Не. Посъветвах ме да не го правя.

— Поискаха ли ви откуп?

— Не точно. Ясмина си тръгнала от работа в института ни в Будапеща в петък вечерта. Както обикновено работила до късно. Тя е всеотдаен служител. — Бахджат Заид ми подаде разпечатка от календар. Почти всеки час беше зает за научни изследвания, работа или в някои случаи проекти за самоусъвършенстване. Да науча китайски. Да прочета за оперите на Пучини. Да уча макроикономика. — Дните ѝ бяха строго структурирани. Ясмина работи най-добре така. Аз ѝ създадох този хубав навик.

— Държите я организирана.

Той не обърна внимание на сухата ми забележка.

— Не ми се обади през почивните дни, но това не е необичайно. И после в неделя вечерта получих това съобщение.

Бахджат Заид натисна клавиш на лаптопа си и на екрана започна видеозапис. Ясмина извади ключове пред входа на сградата, в която явно е живеела. Ъгълът на камерата предполагаше, че кадрите са заснети от отсрещната страна на улицата. Обективът увеличи образа на младата жена. Лампата над стъпалата излъчваше слаба светлина. Имаше малко фонув уличен шум и между камерата и Ясмина не минаваха коли. Беше късно през нощта. Тя изпусна ключовете и се наведе да ги вземе. В кадър се появиха двама мъже, хванаха я за ръцете и запушиха с кърпа устата ѝ. Камерата се съсредоточи върху лицето ѝ. Очите ѝ бяха изпълнени с ужас. Съпротивляваше се, но мъжете бързо я дръпнаха от вратата и я блъснаха в микробус, който потегли. На записа не се виждаше регистрационен номер. Операторът беше предпазлив.

Но не достатъчно.

— Бихте ли го пуснали още веднъж? — помолих. Гърлото ми пресъхна и почувствах болката, че се задушавам в апартамента в Бруклин. Заид кимна и пусна отново записа. Гледах внимателно. — Още веднъж, ако обичате. — Този път наблюдавах Бахджат Заид. Устните му се движеха, докато гледаше как отвличат дъщеря му.

— Познавате ли някой от тези мъже? — попита ме той. — Имате такова изражение, сякаш сте ги виждали.

Бях сигурен, че единият похитител е мъжът, който се опита да ме убие в апартамента ми, с татуировката на „Новем солес“.

— Да. Той вече е мъртъв.

Бахджат Заид ме погледна.

— Моята Ясмина, малтретирана от тези зверове. Повдига ми се. — Той попипа с пръсти носа си. — Нямам право. Дъщеря ми принадлежи на мен.

Последната забележка изобщо не ми хареса.

— Какво се случи после, господин Заид?

— В имейла с видеозаписа имаше телефонен номер. Незабавно се обадох. Отговори някакъв мъж. Имаше лек холандски акцент. Инструктира ме да не се свързвам с полицията, нито да съобщавам, че Ясмина е отвлечена, защото ще я убият.

— Поиска ли откуп?

— Да. Казаха ми да прехвърля петстотин хиляди евро на сметка на Кайманите. Направих го веднага.

— Само пари ли поискаха?

— Да. Изпълних желанието им, но те не ми върнаха Мина. — В очите му се появи тъга. — След това получих още един имейл с видеозапис. — Той щракна с компютърната мишка и на екрана се появиха други кадри. Централната гара в Амстердам. Познах я от снимките, които ми беше показала Мила. В сградата на гарата влезе чернокоса жена. Носеше раница на гърба си. Записът прескочи до излизането ѝ. Раницата я нямаше и шал закриваше долната половина на лицето ѝ. Мъжът с белега вървеше на четири крачки след нея.

Клипът свърши.

— Експлозията на гарата става пет минути по-късно — обади се Мила. — Петима убити.

— Направили са Ясмина да изглежда като чудовище. — На лицето на Заид се изписа изтощение. Той стана и закрачи из стаята. Пребледня от безпокойство. — Лицето ѝ беше... безизразно, сякаш го бяха измили. В очите ѝ не се четеше нищо.

— Тя или похитителите обаждали ли са се пак?

— Не. — Той поклати глава. — Не съм ги чувал. — Думите му прозвучаха леденостудено. — Не е необходимо да искат нещо от мен. Съсипаха дъщеря ми и ако видеозаписът излезе на бял свят, ще съсипят и семейството, и Фирмата ми.

— Мислите ли, че е жива? — попитах.

— Трябва да се надявам. Ако я искаха мъртва, те щяха да я взривят с бомбата, която тя носеше. С видеозаписа ще ме изнудват.

— Защо не се обадите на полицията сега? Похитителите не са ви върнали дъщерята.

— И какво да им кажа? Че е била отвлечена, но е поставила бомба, която уби хора? Ако отида в полицията, похитителите ще дадат видеото на медиите и с бизнеса ми ще е свършено. — Заид избърса с ръка челото си. — Работя с правителства на държави-членки на НАТО, Съединените щати и Русия, а дъщеря ми е атентаторка? Това ще разруши всичко, което съм изградил.

— Хората ще разберат, че са промили мозъка ѝ. Замислете се за Пати Хърст.

— Пати Хърст беше осъдена, господин Капра — твърдо изрече той. — Светът не я възприе като жертва, а като добро момиче, станало анархистка и банкова обирджийка. Сега светът е склонен да прощава още по-малко. Ще има достатъчно съмнения, които ще провалят бизнеса ми. Дори самото предположение, че дъщеря ми е атентаторка, ще унищожи Фирмата ми. — Мъжът затвори очи. — Компанията ми спечели милиарди от сделки, когато западните правителства поискаха да покажат, че нямат предразсъдъци към фирмите, собственост на мюсюлмани. Виждате ли капана, който ни заложиха? Не мога да отида в полицията. Не смея да се противопоставя на исканията им.

— Може би не става дума за Ясмина или за откуп, а те искат да нанесат удар на вас.

— Тогава щяха да дадат записа на медиите и да унищожат Бахджат — тихо каза Мила. — Но не го направиха. Те използват надеждата му срещу него.

Погледнах я.

— Искате да намеря и да спася Ясмина.

Погледът на Заид беше стоманен.

— О, повече от това. Искам да намерите хората, които я отвлякоха... и да ги убиете.

— Да ги убия?

— Да убиете похитителите ѝ. Не ме е грижа дали са двама или двайсет. Никой не може да свърже Ясмина с този терористичен акт и да живее, за да очерни името ѝ — заяви Заид. — Ако тя бъде спасена, а някой от тях оцелее, може да даде запис на медиите, за да отмъсти.

Ала на мен мъжът с белега ми трябваше жив, за да отговори на въпросите ми.

— Сигурно основната цел е да измъкна Ясмина.

— Разбира се, но всички те трябва да умрат. Няма да преговарям по този въпрос.

— Страхувате се, че след като тя бъде освободена, похитителите ѝ може да преследват вас?

— Ясмина е видяла лицата им. Те никога няма да я пуснат. — Заид ме погледна — продължителен, преценяващ поглед — и след това се обърна към Мила: — Ти каза, че той може да спаси Ясмина, но аз не съм сигурен.

— Не бързам като глупак, господин Заид. Това не е самоубийствена мисия, особено след като искате да се погрижите никой да не избегне гнева ви.

Той повдигна вежда, като долови сухия ми тон.

— Бахджат — тихо каза Мила, — остави Сам да прави каквото умее.

— Искам да задам и на двама ви един въпрос. Чували ли сте „Новем солес“ или Девет слънца? Говори ли ви нещо?

Те поклатиха глави.

— Бих искал да знам как смятате да действате — рече Заид.

— По-добре е да не знаете.

Той преглътна.

— Искам да съм сигурен, че Ясмина е в безопасност.

Въздъгнах:

— Господин Заид, Ясмина може да не е в Амстердам. В такъв случай ще трябва да разбера къде са я завели. В момента не разполагам с никакви следи, по които да тръгна. И ако камерите на гарата са заснели лицето ѝ и холандските криминалисти разберат кой е поставил бомбата, тогава полицията ще започне да я издирва. Случаят

е спешен. Няма да си губя времето, за да искам одобрението или разрешението ви.

— Но аз... имам чувството, че съм й изменил. Не успях да я защитя. — Думите с усилие се отрониха от устата му. Заид беше човек, свикнал да има железен контрол върху положението, и аз предположих, че безпомощността го разяжда.

Наведох се към него.

— Знам какво преживявате. Знам какво е да е изчезнал любимият ви човек. Ще ви върна дъщерята.

Бахджат Заид ме погледна и се усмихна — ужасяваща, напрегната усмивка, която не съдържаше радост, все едно куче показва зъбите си.

— Ако не успеете или предприемете действия, които ще доведат до смъртта на Ясмينا, ще има последици за вас, господин Капра.

Вероятно го биваше да се справя с договори, подчинени и сметки, но аз не бях нито едно от тези неща.

— Не ме заплашвайте, господин Заид. Много лесно рухвам, когато съм под натиск.

Той отвори и после затвори уста и гневно се втренчи в мен.

— Искам цялата информация, която имате за дъщеря си и похитителите — казах аз.

Той ми даде лаптопа.

— Благодаря. Защо вас?

— Моля?

— Защо са избрали вас?

Той примига два пъти и погледна Мила.

— Заради парите ми. За какво друго?

— Ако искаха само пари, те щяха да поискат повече. Питам се дали мишената не сте вие.

— Тъй като са диваци, съсредоточени върху насилието, очаквам да поискат оръжия, някакво военно снаряжение.

— Не са ли поискали?

— Не. — Заид скръсти ръце на масата.

— С какви изследвания се занимаваше Ясмينا?

— Това е поверителна информация и не е свързана с обсъждането ни. Мога само да ви кажа, че тя не работеше върху съвременни системи за въоръжаване. Съмнявам се дали похитителите

знаят или изобщо се интересуват, че дъщеря ми е изследователка. Не са проявили интерес към работата ѝ пред мен.

— А някакви бъдещи системи?

— Да, десетина години напред. Тук не става дума за изследователската работа на Ясмина, господин Капра, а за това, че тя е моя дъщеря. Затова ми я отнеха.

Станах.

— Казаха ми, че вие сте един от малцината хора в света, които могат да свършат тази невероятна работа — добави Заид. — Ясмина е най-важното.

Не му обещах нищо. Стиснахме си непохватно ръцете и Мила тръгна с него към долния етаж.

Отворих лаптопа, файлове за живота на Ясмина, снимки, списъци с приятели в Лондон, Будапеща и Съединените Щати. Имейлите и видеофайловете, които беше получила. Електронна папка на кадрите с отвличането ѝ. Нямах обаче представа откъде да започна да я търся тук, в Амстердам.

Мила се върна с две вдигащи пара кафета и ги остави на масичката.

— Ти не го харесваш.

— Вижда ми се родител-маниак по контролирането на детето си. И мисля, че не ни казва цялата истина. Както и ние не му я казваме.

— Моля?

— Заснели са видеозаписа, за да го уплашат до смърт, а не са поискали откуп? Глупости. Поискали са нещо, за което той не ни казва. Само се надявам да ги намеря и да ги убия, преди да е принуден да го предаде.

— Може би все още не са му поискали откуп.

— Ти не му каза, че аз имам лични сметки за уреждане с мъжа с белега.

— Защото можеше да се притесни, че имаш две цели. Той се интересува само от Ясмина, не от съпругата ти.

— Не мога да преценя дали се тревожи повече за Ясмина или за доброто си име. — Отпих от кафето. — Откъде познаваш Бахджат Заид?

— Има ли значение? Познавам го и искам да му помогна. Искам да помогна и на теб. Кажи ми защо попита за името „Новем солес“?

Обясних ѝ. Мила се облегна назад на стола.

— Интересът на ЦРУ към названието и татуировката не може да е случаен. Има групировки, които бележат членовете си.

Разгледах снимките и увеличих лицето на мъжа с белега.

— Трябва да има информация за този човек. Той е някой някъде.

— Имам достъп до правителствени бази данни по света, но не сме открили нищо, откакто пристигна снимката. Все едно е... заличен.

Мила твърдеше, че има достъп до неща, какъвто дори хора от правителствата нямаха.

— Ти правиш всякакви магии. Твой ли е този бар?

— На работодателя ми.

— Барът много ми харесва. Хубав е.

— Когато всичко свърши, с теб ще изпием по едно питие заедно.

Не и преди това.

— Е, трябва да се залавям за работа. — Мъжът с белега беше на няколко километра от мен, ако все още беше в Амстердам. Градът е изумително компактен и това означаваше, че може би съм много по-близо до намирането на Луси, отколкото се бях надявал.

„Дръж се, скъпа — помислих си, — идвам да те взема.“

Готвех се да проникна в света на мъжа с белега.

Ето какво знаех. Той беше извършил два бомбени атентата, единият от които на строго охраняван офис на ЦРУ. Беше отвлякъл виден учен и съпругата ми, агент на Фирмата. Нямаше никаква информация за него и пазеше в тайна самоличността си. Подозирах, че работи за Царя на парите, когото разследвах и който беше свързан със сериозна корупция в правителствени среди. Имаше възможности. Беше изпратил човек да ме намери и да ме убие в Бруклин. Не беше предявил политически искания, затова предполагах, че прави всичко това за пари.

Той беше член на групировка.

Всеки свят има своето откриване. Новият свят на механизмите на престъпниците има повече от другите.

Полицията беше разбила голяма част от мафията в Съединените щати, защото федералните власти упражниха натиск върху вътрешни хора, предложиха им закрила като свидетели и предявиха обвинения на всеки, свързан с нелегалната търговия, а не само на онези, които я извършваха.

Съвременните престъпни мрежи се обединяваха, за да направят нещо определено — трафик на етнически работници, пренасяне на хероин, скрит в телевизори от Китай, които първо отклоняваха към пристанища в Пакистан, или поставяне на бомби във влакове, за да намалят цените на транспорта. Клетките са малки и гъвкави и се разпадат и събират в нови форми като детско самолетче, танк или стена, направени от малки пластмасови блокчета.

Но тъй като спойката между тухлите е временна, те може да бъдат изолирани. Щом можеш да разрушиш стена, ще можеш да разбиеш и тухла. Трябва само да намериш подходяща тухла.

Седнах и си поръчах газирана вода на маса навън в кафене близо до големия уличен пазар „Алберт Каюп“ в южната част на Амстердам. Въздухът ухаеше на риба, подправки и цветя. Зачетох се в холандски вестник и се опитах да се поставя на мястото на Питър Самсън,

канадския контрабандист, чиято роля играех в операция на Фирмата преди година. Самсън беше готин тип за контрабандист, плащаше си сметките и подкупите и не убиваше хора. Бях ужиллил двама украински трафиканти на оръжие, които се опитваха да натоварят на кораб откраднат уран и да го изпратят на радикална групировка в Ню Йорк. Уранът се оказа фалшив (подправен от тях), както и радикалната групировка (подправена от мен). Самсън беше обявен за невинен по тайните канали на престъпния свят, когато двамата мъже бяха намерени мъртви в апартамент в Прага, убити от деловите им партньори, които не приеха провала им. Бяха прецакани от нехайството и алчността си и заради нарушаване на основното доверие. Групировките се сформират по необходимост и на членовете им не можеше да се гласува пълно доверие.

Щях да се представя за Самсън и човекът, когото исках да видя, все още щеше да ми има доверие. Бях го открил, като се обадох на старите си познати в Прага и научих, че преди шест месеца се е преместил в прекрасния Амстердам.

Пиех третата си безалкохолна напитка, когато той дойде, движейки се предпазливо покрай сергиите. Беше прегърбил рамене и от устата му висеше цигара. Бях седнал там, защото предположих, че той ще мине през уличния пазар, за да стигне до магазинчето си. Представих си мириса на лавандулово масло в косата му и леко отблъскващата миризма на чесън в дъха му. Помнех, че той дъвчеше капсули чесън, защото се страхуваше да не настине.

Той влезе през врата близо до ъгъла. На табелката пишеше, че работилницата за поправка на часовници се нарича „Оранжев часовников механизъм“ в чест на занаята му и националния цвят на втората му родина. Затвори вратата.

Прекоших улицата и преброих до трийсет. На първия етаж имаше магазинче за стари компактдискове и грамофонни плочи. В задименото помещение се виждаше грифът на китарата на стар албум на „Клаш“. Зад касата седеше отегчен пънкяр и чакаше пънкът да се върне. Стълби водеха нагоре към „Оранжев часовников механизъм“. Качих се и натиснах дръжката на вратата, която се отвори. Той не беше заключил, защото носеше пазарски чанти.

Влязох вътре и видях, че Грегор слага чантите на дървен тезгях. В стъклени витрини бях изложени часовници за колекционери. На

маса, покрита с черно кадифе, бяха наредени купчини лъскави части за часовници и инструменти, готови за работа. Грегор беше много добър във внасянето на ред в хаоса.

Затворих вратата.

Той се обърна и ме изгледа изпитателно.

— Познавам те. — Беше ме виждал само няколко пъти, но часовникарите запомнят детайлите. — От Прага. — Не подскачаше от радост. — Ти познаваше братята Врана.

— Да. Те се опитаха да ме измамат. Но аз не се ядосах толкова много, колкото партньорите им. — Братята Врана бяха тъпаците, които се помъчиха да откраднат от мен несъществуващи пари за несъществуваща стока и операцията по ужилването, която проведох, помогна на Фирмата да опразни банковите им сметки. Деловите им партньори го приеха тежко и изразиха разочарованието си с брадва.

— Погребаха ги в един ковчег — отбеляза Грегор. — Не бяха необходими два.

Той играеше донякъде с братята Врана. Бяха използвали бизнеса му като прикритие, за да пренасят стоки от Източна Европа в Британия.

— Спомням си, че ти вечно се притесняваше да не се простудиш. Климатът в Амстердам повече ли ти харесва? — попитах.

— Не може да се нарече тропически, но кихам по-малко. — Грегор беше нервен, защото не знаеше каква роля бях играл в смъртта на братята Врана. Той присви очи. — Самсън от Торонто. Още ли се казваш така?

Усмихнах се.

— Това е единственото име, което имам.

Грегор не отвърна на усмивката ми и провери дали съм въоръжен, като каза: „Трябва ми бонбонче“ и бавно бръкна в джоба си. Напрегнах се, но не извадих пистолета си. Грегор измъкна пакетче чеснови капсули и пъкна една между тънките си устни.

Проверка. Не бях дошъл да го убивам, а да му предложи сделка или да получа информация. Той беше организиран контрабандния маршрут за фалшивия уран, но тъй като радиоактивният материал не беше пренесен, Фирмата реши да го остави на мира и в играта, за да го използва отново. Той обаче се беше преместил в Амстердам, вероятно за ново начало. Холандия предоставяше по-добри и повече

контрабандни маршрути, свързани с огромното пристанище в Ротердам.

— Харесва ли ти Амстердам? — попитах.

— Чудесен е. Холандците са много мили хора. — Той засмука капсулата, изцеждайки всяка частица от тонизиращите свойства на чешъна. — Имат отлична система за здравно осигуряване.

Посочих магазинчето, което беше отрупано с инвентар.

— Бизнесът, изглежда, върви добре.

Грегор повдигна рамене.

— Часовниците са останка от един аналогов свят. Книги, плочи, филми — всичко стана електронно. — Той подсмръкна и изцъка с език. — Но хората все още харесват аналоговите часовници. Те са необходимост и лукс. Трябва винаги да знаем колко е часът и да изглеждаме добре, когато го правим. — Той се изкашля, за да прочисти гърлото си, и избърса устни с опакото на дланта си. — С какво мога да ти помогна? — попита, сякаш бях дошъл да разглеждам ролексите му.

Никога не отговарям на въпросите веднага и направо. Поне човекът, за когото се представях, не би го направил. Вместо това нахлух в личното пространство на Грегор и надникнах в чантите му. Неща за купон на дете, момиче. Салфетки, чинии, бонбони.

— Ще купонясваш, а?

— Преди четири месеца се ожених. Имам доведена дъщеря. Животът ми е... по-спокоен. Мисля, че не мога да ти помогна, Самсън. Вече нямам връзки.

— Имаш уебсайт за бизнеса си с часовници, Грегор. Вероятно въртиш международна търговия тук — поръчваш части от Швейцария и изпращаш стока в цяла Европа. Страхотна фасада за контрабанда.

— Махай се. Не знам какво имаш предвид. — В гласа му се прокрадна паника.

— Ще се махна. Мога да отида право в чешкото посолство и да им кажа, че един от опърничавите им синове си е уредил бизнес в тази хубава страна и ако не искат да бъдат поставени в неудобно положение от идиотските ти планове, трябва внимателно да те държат под око, да се вгледат в счетоводните ти книги и митническите ти декларации и да видят кои са клиентите ти.

— Вече не се занимавам с контрабанда. Сега имам легален бизнес.

— Трудно е да си изкарваш прехраната с употребявани часовници.

Отворих портфейла си и извадих внушителна пачка евро, осигурена от Мила. Всеки си има цена.

Грегор погледна тлъстата пачка и престана да ми заповядва да се махам.

— Трябва да намеря един човек. — Извадих снимка от джоба си, разпечатка на мъжа с белега от видеозаписа с Ясмина на Централната гара в Амстердам. — Бързо. Искам да знам дали си го виждал. — Дадох му снимката.

Той не ми я върна веднага и не каза, че не го познава. Това щеше да бъде твърде очевидна лъжа. Огледа мъжа така, сякаш изследваше повреден часовников механизъм, и тънките му като на пианист пръсти очертаха кръг около лицето.

— Не го познавам.

— Пак си помисли. Не искам като подарък за рождения си ден доведената ти дъщеря да научи, че чисто новият и баща е бил контрабандист. Или че все още е такъв.

— Тя няма да има нищо против, ако изчезна от живота и. Държи се така, сякаш е алергична към мен — отвърна Грегор, но отново се загледа в снимката. — Този не го познавам, но знам онзи мъж.

— Кой?

Той ме погледна и аз отброих няколко банкноти и ги плъзнах по тезгяха.

— Едрият с изрусената коса зад мъжа, когото ти ми посочи.

Погледнах снимката. На няколко крачки от мъжа с белега имаше грамаден, широкоплещест човек с изрусена до бяло коса. Изглежда, имаше азиатски произход, примесен с европейски.

— Него познавам — добави Грегор. Краят на снимката леко трепереше, когато я сложи в ръката ми. Ръцете на часовникарите не треперят.

— Пари ли ти дължи? — попитах аз и той допусна втора грешка. Поиска да знае защо търся русокосия. Очевидно за да го предупреди. — Кой е той, Грегор?

— Ще трябва да си помисля за името. — Той отстъпи назад към масата с инструментите.

— Няма да ти дам повече пари. Кой е той, Грегор?

— Първо ми кажи защо търсиш тези хора.

— Имам делово предложение за тях.

— Можеш да ги снимаш, а не можеш да отидеш и да им се представиш? Знам ли. Снимката прилича на полицейска. Изрязана е.

Разбира се, че беше. Бях изрязал Ясмина.

— Грегор, кажи ми името на русия и къде да го намеря.

— Русият... Виж, ще ти направя услуга и ще ти дам съвет. Стой далеч от него, по дяволите. Каквато и работа да имаш предвид, намери някой друг.

Пристъпих към него.

— Кажи ми.

— Не, не. Ако ти кажа, ще те изпратя при него, а това означава, че той ще ми дойде на гости. Не, благодаря. — В гласа му прозвуча ужас. — Той разрязва хората, които му пречат. Не. Аз съм семеен човек. Ще ти кажа името му, но накарай някой друг да ти каже къде да го намериш. Не искам да съм аз.

Докоснах рамото му.

И Грегор се опита да пререже гърлото ми.

Ножът беше малък, но и вената не е голяма. Не бях сигурен дали е от часовникарските му инструменти, или беше оръжие, което Грегор държи под ръка. Чух изсвистяването и се дръпнах назад. Острието разсече въздуха близо до лицето ми.

— Мамка му — колебливо каза Грегор. — Извинявай, но искам да си тръгнеш.

— Обиден съм, че се страхуваш повече от него, отколкото от мен.

Той пусна малкия нож.

— Нямах да те раня сериозно.

— Кажи го на сънната ми артерия. Защо се страхуваш толкова много от този човек?

Грегор не отговори и аз реших, че щом се бои от насилие, ще му покажа малко. Само да го вкуси. Блъснах го към масата за поправка на часовници и го повалих със силен удар върху стола.

— Не се заяждай — закашля се той. — Исках само да те изгоня оттук. Остави ме на мира.

— Не е честно, Грегор. — Огледах часовникарските инструменти. Бяха направени да прикрепят частите и да изваждат метални парченца. Единият беше извит като хирургичен инструмент. Взех го.

Сложих пръсти от двете страни на лявото му око и вдигнах зловещото на вид малко сечиво.

— Не познавам мъжа с белега! — изкрещя Грегор.

— Вярвам ти. Но познаваш русокосия.

— Моля те, моля те!

— Грегор, не желая да те наранявам. Искам да отидеш на купона на доведената си дъщеря и да се радваш на доброто си зрение.

— Трябва да взема тортата — изхлипа той. — За играта.

— Какво?

— Децата я играят. Парче лепкава торта, окачено на връв. Опитваш се да го изядеш най-бързо...

— Звучи забавно. Искам да присъстваш на това, да отидеш да вземеш тортата и да спечелиш надпреварата.

— Надявам се, че празненството ще бъде страхотно. И ще отидеш веднага щом ми кажеш името на мъжа и къде е.

Той се опита да се отскубне от мен.

— Стар приятел ли ти е русокосият?

— По-скоро... приятел на един приятел. — Той се пречупи. — Името на русия е Пит. Близък е на един мой познат.

— А познатият ти?

— Казва се Ник Тен Бум. Не го познавам отдавна. Двамата пихме бира преди седмица и Пит дойде с него. Но Ник има връзки и Пит се държи така, сякаш и той има.

— И за какво говорихте, докато пихте бира?

— За „Аякс“, футболния отбор на Амстердам. И за жени.

Доближих острието до окото му.

— И после? Само седяхте и пихте бира?

— Отидохме в „Розе Бюрт“, квартала с червените фенери.

— Но ти си женен отскоро, Грегор.

— Аз... не участвах. Нито те.

— Само сте отишли да погледате курвите? — произнесох го почти със същия тон като съпруга, която не може да повярва на ушите си.

— Така искаше Пит. Беше малко пиян. Той обича бира. Искаше да види проститутките на витрините.

— Сводник ли е?

Грегор облиза устни.

— Не, не. Не знам защо искаше да отиде там. Настоя. Отидохме и се посмяхме на жените, които стояха зад стъклата. Пит се смя и ние с Ник също се смяхме. Правиш каквото на Пит му харесва. Той е властен човек.

Да се смеят на проститутки? Не му вярвах.

Порязах го лекичко, близо до клепача.

— За какво друго говорихте?

Той извика и стисна зъби.

— Добре, добре. Пит искаше да знае за прехвърлянето на стоки в Северна Америка. Разпитва ме. Как съм вкарвал стоки в Щатите. Казах му, но ми се стори, че решиха, че съм твърде дребна риба за онова,

което искат. Вероятно предположиха, че не транспортирам часовници в достатъчно големи количества.

— Виждал ли си Пит или Ник оттогава? — Преместих инструмента толкова близо до окото му, че видях как очната му ябълка трепери и се тресе.

Грегор не отговори веднага и аз забих малкото острие в дланта му. Той изохка. От ръката му бликнаха няколко капки кръв.

— Следващото ще бъде окото ти. Говоря сериозно, Грегор. Няма да искаш да ми пречиш.

— Не съм виждал Пит отново. Пих бира с Ник преди две вечери.

— С какво се занимава Ник?

— Работи с Пит, но го познавам чрез приятели в бизнеса. Специалист е по компютрите. Върши измами по интернет, банкови писма от Нигерия, такива неща. Не знам как се е забъркал в контрабандата. — Лицето му беше напрегнато под ръцете ми. — Той е... странен. Не искам да бъда приятел с него, но Ник има хубави списъци за продажби в електронната поща.

— Аха, спамър. Истинско зло. Къде мога да намеря Ник? — Допрях острия край на инструмента до езика си и навлажних метала.

Грегор потрепери в хватката ми.

— Живее над кафене в квартала „Джордан“, но през повечето време виси в бар на име „Хрейс Хандер“, близо до „Розе Бюрт“. Познават го там.

Пуснах го. Бавно.

— Ти се опита да ми прережеш гърлото. Ако искаш да забравя тази лоша твоя идея, ще забравиш, че сме разговаряли. Няма да споменавам за мен, освен ако не се нуждаеш от теб във връзка с онези типове. Тогава ще бъдем приятели, ясно ли е?

Грегор кимна.

— Ти търсиш Пит. Не го харесвам. Да гори в ада. — Той притисна до гърдите си ранената си ръка, но внимателно, за да не изцапа с кръв ризата си. Не ме погледна. Хората винаги се срамуват, след като пропеят.

— Ако кажеш на някого за посещението ми, ще се върна, Грегор. Няма да сторя нищо лошо на Ник. Само искам да говоря с Пит. Но предупредиш ли ги за мен, ще се обадя в посолството и ще бъдеш на първия самолет за Прага.

— Няма да кажа нищо.

Пъхнах още една пачка евро в джоба му. Той въздъхна облекчено. Извадих мобилния му телефон и попитах:

— Как се казват жена ти и доведената ти дъщеря?

— Остави ги на мира, Самсън, моля те! — уплашено извика.

— Имената им — ледено повторих аз.

— Жена ми е Биби, а доведената ми дъщеря — Бетина.

— Надявам се ти и Биби да сте щастливи, Грегор. Честити от мен рождения ден на Бетина. — Изгледах го продължително. — Ако някога направят филм за Питър Лор^[1], ти трябва да играеш главната роля. — Обърнах се и излязох.

Не бях свикнат да измъчвам хора и ако Грегор не се беше опитал да пререже гърлото ми, щях да бъда много по мил. Но уплашен, той ми беше полезен.

Прегледах списъка с обаяданията на шикозния му смартфон. Ник му беше звънял преди два дни, късно следобед. Вероятно го беше поканил да пият бира в „Хрейс Хандер“. Проверих другите обаядания. Не изскочи нищо интересно. Много обаядания до Биби, няколко до Бетина. Нищо повече.

Прослушах гласовата поща. Едно съобщение от Биби на бърз холандски. Напомняше му да купи украсата за купона на Бетина. Биби звучеше нетърпелива и пияна и два пъти повтори, че Грегор е безполезен боклук, но не беше моя работа да поставям под съмнение избора му. Истинската любов е сляпа, помислих си и внезапна остра болка стегна гърдите ми, като се сетих за Луси.

Другото съобщение беше от Ник отпреди седмица. Имаше и бонус — снимка на Ник в гласовата поща. Дебеловрат, с червена коса, завързана на къса опашка, не се усмихваше. „Хрейс Хандер“, довечера, ако се изплъзнеш от оковите на Биби. „Ще се видим там в шест. Искам да се запознаеш с един мой приятел“ — казваше Ник в неизтритото съобщение.

Споменатият приятел беше Пит. Грегор беше добър в промъкването през всякакви граници под носа на властите.

Какво искаше да вкара нелегално в Щатите Пит?

---

[1] Питър Лор (1904 — 1964), американски актьор от австрийски произход, често изпълняващ роли на чужденец злодей („Човекът, който

знаеше прекалено много“ на Хичкок, „Тайният агент“, „Господин Мото“, „Гарванът“ и др.) — Б.пр. [↑](#)

„Хрейс Хандер“ не беше хубав като „Де Роде Принс“. Всъщност беше по-неприятен и от тоалетна.

Намираше се в края на „Розе Бюрт“, на една-две преки от осветените витрини, където позираха проститутките. Трудно беше да се повярва, че в квартала живеят семейства и почтени работещи хора, но това беше факт и „Хрейс Хандер“ не беше бар, който отваряше по обяд.

Вървах сред тълпите японски туристи. В ранната вечер улиците бяха пълни с нервни зяпачи, които искаха само да гледат, без да пипат. Момичетата във витрините предимно позираха и се фръцкаха заради туристите, сякаш това беше игра за загряване. Знаех, че сериозните играчи ще дойдат скоро.

„Хрейс Хандер“ беше не дупка, а караоке бар. Това го правеше хиляди пъти по-противен. Представете си „Мюзик айдъл“ — само че с пияни съдии, които вероятно умеят да боравят с нож.

Беше едва девет, рано по холандските стандарти. На караоке сцената пиян млад испанец се мъчеше с песен от албума „Зад стените“ на Майкъл Джексън и приятелите му ръкопляскаха. Няколко мъже играеха бiliarд, други седяха в сепаретата. Две млади жени седяха до бара с гаджетата си. Хвърлих професионален поглед на питиетата — повечето клиенти предпочитаха водка или бира. Нямаше коктейли. След това направих профил на хората в заведението. Това е барманско умение. Неприятностите нямат нищо общо с пола, възрастта и финансовото положение.

Най-важното е къде седят клиентите и накъде гледат. Повечето тук бяха дошли да се напият, да паят и да се посмеят на бездарните певци. Играчите на бiliarд, изглежда, се познаваха и беше малко вероятно да си разменят остри като саби реплики. В дъното имаше едно обезпокоително място — група едри, чернокоси мъже, които говореха на турски и оглеждаха бара така, сякаш очакваха да избухне скандал. Другото беше едно от момичетата в срещуположната страна на бара. Тя изглеждаше крайно отегчена и непрекъснато оглеждаше

заведението, сякаш търсеше някой по-мускулест тип или с по-твърд задник, или с по-лъчезарна усмивка. Погледите ѝ към другите мъже дразнеха гаджето ѝ.

Това бяха горещите точки. Избегнах ги, като седнах на бара с лице към вратата и погледнах крановете за бира. Поръчах си халба „Амстел“. Барманът, слаб, блед мъж с пет обици на лявото ухо, ми я донесе. Огледа ме набързо и остави бирата пред мен. Плъзнах към него точния брой евро плюс малък бакшиш. Той не предложи да ми открие сметка в заведението. Отпих от бирата, без да поглеждам никого, и се заслушах.

Холандският ми не беше много добър, но бях прекарал четири месеца в Суринам, бившата холандска колония в Южна Америка, и знаех достатъчно, за да се оправям. Пък и като всеки друг език, щом чуеш да го говорят около теб, припомняш си наученото. Родителите ми работеха в „Епископални помощи“. Баща ми беше администратор и инспектор на благотворителните фондове, а майка ми — хирург-педиатър, специалист по цепнати небцета. Те, брат ми Дани и аз пътувахме по света, когато бях малък. Говорех свободно испански, руски и френски и знаех сносно китайски и немски. Можех да кажа: „Аз съм американец и трябва да се обадя в посолството“ на трийсетина езика, въпреки че сега, след като Хауъл и Фирмата ме издирваха, това изречение не ми вършеше работа. Бях счупил рекордите по бързо учене в езиковите програми в Лангли, но никога не бях учил усилено холандски и не се съмнявах, че думите ми звучат грубовато като на жител от колониите.

В „Хрейс Хандер“ чух смесица от езици — холандски, английски (на който всички в Амстердам говореха), френски и испански. Отново погледнах предпазливо турците. Те забелязаха, че ги гледам, и аз бързо отместих поглед към испанеца с лунната походка (или по-скоро препъване). Можех да чакам часове в този Вавилон на пияници и Ник пак да не се появи. И някой от холандското разузнаване сигурно гледаше видеозаписите от взрива на Централната гара и щеше да види, че Ясмينا Заид влиза с раница на рамото и излиза без нея.

Изпитвах потискащото чувство, че времето ми изтича.

Бях забравил добродетелта търпение. Шпионирането означава чакане. И изведнъж опитите ми да намеря Ник ми се сториха досадно

бреме. Но той беше единствената връзка с Пит, а Пит беше свързан с мъжа с белега и с Ясмина и Луси.

Това беше единствената сламка, за която можех да се хвана.

Бавно пиех бирата си. Следващият караоке певец изпълни добре „Да почукаш на райските порти“ и спечели буйни аплодисменти, а след това публиката започна да се кикоти, когато пияно момиче пронизително запищя „Като молитва“ на Мадона. Не го освиркаха, защото имаше големи гърди и тълпата му прости фалшивото пеене.

Мразех това място. Липсваше ми чистотата в бара на Оли. Той несъмнено беше вбесен, че съм избягал. Липсваха ми разговорите с Огъст. Надявах се, че Хауъл и Фирмата не са го притиснали. Оли не знаеше нищо, нито дори че Мила се преструва на негова приятелка. Интересното обаче беше, че тя е редовен клиент на „При Оли“. Това не можеше да е случайно, особено след като аз бях получил работа там. Още една следа за разнищване, но щях да я оставя за по-късно.

Едното момиче се наведе към гаджето си и го целуна по бузата.

Луси ми липсваше.

Трета бира. На такова място трябва да се пие алкохол. Ако си поръчаш газирана вода или кафе, веднага ще те забележат като човек, който иска да остане трезвен, и да те заподозрат.

Момичето със стрелкащите се насам-натам очи неочаквано седна до мен.

— Няма ли да пееш? — попита ме тя на английски, като фъфлеше. Дори не се опита да ме заговори на холандски. Сигурно приличах на американец повече, отколкото предполагагах. Погледнах към гаджето ѝ. Той също ме погледна.

— Пея фалшиво.

— Като всички други. Какво би изпял? — Тя ме изглежда изпитателно, сякаш можеше да определи какъв е музикалният ми вкус, съдейки по лицето ми. — „Нирвана“? Изглеждаш малко ядосан.

— Не съм.

— Аха. — Момичето се усмихна. — Принс. „Пурпурен дъжд“. Имам пурпурен шал. Мога да ти го дам.

— Може би „Рейдиохед“.

— Те са твърде мрачни. Може би Джъстин Тимбърлейк? Може да покажеш секси задник.

Не я погледнах. Приятелят ѝ отново беше насочил вниманието си към сцената.

— Не съм певец.

— А какъв си тогава?

— Само си пия бирата. Не искам да пея, нито да разговарям. Съжалявам.

Тя се намръщи.

— Тъпак. Педал.

— Върви при приятеля си. Той е готов да се примири с капризите ти. За разлика от всички останали.

Тя стана и аз видях мъж, който беше седнал през две столчета от мен, докато тя ми досаждаше. Ник от снимката в телефона на Грегор, с червена коса, завързана на опашка, и намръщен.

Отместих поглед към сцената. Публиката яко освиркваше филипинец, който изпълняваше песен на „Кралете на Леон“. Той изтърси пепелта от цигарата си върху тълпата и се размина на косъм с празна бирена чаша, хвърлена по него. Барманът се разкреця на скандалните клиенти, които повдигнаха рамене като хлапета, заловени да плюят хартиени топчета през тръбички в час. Мързеливият барман остана зад тезгяха.

Или извадих късмет, защото Ник беше решил да седне близо до мен, или Грегор го беше предупредил и ме бе описал, и той беше дошъл да види що за птица съм.

Наблюдавах го с периферното си зрение и си поръчах още една бира. Ник извади смартфон от джоба си. Нервно подръпваше опашката си, докато преглеждаше съобщенията. Тихо изруга на холандски и изведнъж стана и тръгна към тоалетните, които бяха в коридор, водещ към задния изход. Беше изпил само половината си бира и затова го последвах.

Той се насочи към тоалетната и се обърна. Видя ме. Ако знаех, че само ще отиде в тоалетната, щях да си остана в бара, но сега не можех да се върна.

Тоалетната беше по-чиста от бара. Ник стоеше пред писоара и говореше по телефона. Мразех това. Нима мислеше, че събеседникът му няма да чуе стичането на урината върху порцелана?

Измих си ръцете и наплисках лицето си със студена вода.

— Стоката е в мен. Ченгетата не знаят — каза Ник на английски и после спря да говори. Изпика се, пусна водата и пъхна телефона в джоба си. Двама от пияните турци бяха застанали до тоалетната, приказваха и пушеха.

И препречваха пътя му навън. Изведнъж се почувства напрежение. Ник измърмори на холандски думи, които не чух. Мъжете се отместиха, но бавно, и тръгнаха. Ник си изми ръцете и тъй като нямаше кърпи, ги избърса в панталоните си. Последвах го на известно разстояние.

Той отново говореше по телефона, когато се върнах на мястото си. Внимавах да не го поглеждам, но някакво раздвижване привлече погледа ми. Турците го гледаха гневно и се мръщеа.

Ник продължи да говори по телефона, без да им обръща внимание. Гласът му беше тих и не го чувах от силните звуци на лошата имитация на „Джърни“, която се разнасяше от измокрената с бира сцена.

Четирима от турците станаха и се отправиха към Ник. Той не забеляза, че се приближават към него. Допих бирата си. Усетих, че караекето ще бъде засенчено като забавление, а чашата се използва полесно като оръжие, когато е празна.

Четиримата изпълниха пространството до бара между мен и Ник. Погледнах ги, но те не ми обръщаха внимание. Единият потупа Ник по рамото.

— Хей, не ми ли обръщаш внимание?

— Може би — отговори Ник и затвори телефона, без да се сбогува.

— Предай на приятеля си Пит, че е лайно и че искам парите.

— Казах ти, по-късно. По-нататък, не сега.

Изглежда, аз не бях единственият, който чакаше Ник.

— Осигурих му маршрут и сега искам да ми се плати. Веднага.

Не желяех турците да пребият Ник и да се разделя с единствената си следа. Оставих чашата си и се приготвих да действам.

— Не разбираш ли, че не съм куриер? — попита Ник. — Сам му го кажи. — В думите му прозвуча подигравка, нещо като „Аз съм повече от теб“. Той беше слаб и дребен и, изглежда, едва след като произнесе презрителните думи, забеляза, че насъбралите се около него турци, са едри и силни.

— Не. Обади му се сега. Пит не ми отговаря. Кажи му, че трябва да знам мястото на предаването на стоката, за да приключим с уреждането. И че искам парите.

— Ти се съ согласи с условията. Ако не харесваш сделката, след като вече си я сключил, проблемът е твой.

— Тогава той няма да получи онова, което иска.

Запитах се какво ли ще пренасят. Може би точно това смяташе Пит да вкара в Щатите.

— Ти си луд — рече Ник. — Върви си пий бирата и ме остави на мира.

— Няма да поемам повече рискове — заяви турчинът. — Вземи от Пит парите ми и мястото на срещата или ще счупя проклетия ти врат.

— Заплашваш ли ме? — изсъска Ник.

— Обади му се. Веднага. — Най-грамадният турчин посегна към телефона на Ник, който го пхна в джоба на якето си. Лицето му се зачерви от гняв.

Беше мой ред да се намеся.

— Извинявай — обърнах се към турчина. — С този човек ли имаш проблем или с приятеля му?

— Не е твоя работа. — Турчинът се втренчи в мен, сякаш бях глупак, който бърка в делва със змии. Аз съм по-скоро слаб и строен, отколкото едър и мускулист, а турците бяха колкото мен или по-високи.

— Но ще го пребиеш, за да изпрати съобщение на Пит? — Всяка моя дума беше подстрекателство и турчинът разбра това. Най-жестоките сбивания в барове избухват след шушукане, а не след пиянски крясъци. Викът е размахване на ръка, шепотът е юмрук.

Подготвих се да приема първия удар и си помислих: „С всяка стъпка се приближаваш до Луси и Вързопчето. Ще издържиш, защото не можеш да позволиш на копелетата да убият сина ти.“ — Отиди и сам си намери Пит.

— На теб какво ти пука?

— Пит дължи пари и на мен и аз ще си ги получа пръв — излъгах. Обичам хубавите лъжи, които въздействат като миниатюрни бомби.

Турците млъкнаха и напрежението се насочи към мен.

Ник гледаше втренчено, без да е сигурен дали съм откачен, или си прося боя от отегчена и пияна шайка. Бях убеден, че не ме познава. Грегор си беше държал устата затворена по-стегнато и от часовникова пружина.

Мисълта, че на някой друг може да бъде платено преди тях повиши температурата на групата с десетина градуса. На караоке сцената момичето, което флиртуваше с мен, запя „Наслади се на тишината“ на „Депеш Мод“. Използвах заглавието.

— Слушай песента, тъпако — казах на турчина. — Искам да се наслажда на твоята тишина.

— Нека да се обадим на Пит — започна Ник — и да видим...

Удариха ме силно и в гърба и въпреки че бях готов, се блъснах в дървения бар. Отвърнах с ритник, който уцели в слабините нападателя.

Първото правило в сбиването в бар е да бъде кратко. Комбинацията от алкохол и агресивно мъжкарство е главозамайваща смес и сбиването може да привлече хора, които нямат друга връзка с биещите се, освен физическата си близост до тях. Не исках ефекта на вълната, а ефективност. Намерението ми беше всичко да приключи за десетина секунди и с Ник да си плюем на петите, преди другите да се усетят.

Нападателят падна. Направих крачка и ударих два пъти с длан лицето на мъжа до него. Той беше по-едър от мен и не очакваше фронтална атака. Фраснах го бързо в носа и врата и той изохка и залитна назад. От счупения му нос бликна кръв.

Единият от другите изви ръцете ми зад гърба и аз се завъртях, опитвайки се да го изкарам от равновесие. Ник се сби с четвъртия турчин, като го налагаше без никаква грациозност или пестеливост на движенията. По едно време получи силен удар в устата и се свлече на

стола. Изобщо не беше корав и наперен, както когато говореше по телефона. Не се изненадах.

Нападателят ми се блъсна в тезгяха и заби чело в тила ми. Главата ми се удари в бара. Заболя ме. Явно нямаше да приключим за десетина секунди.

— Ще те размажа — изсъска той. Колко оригинално. Не отговорих, защото не си хабя приказките, когато се бия. И без това никой не те слуша. В гърдите ми пламна отдавна тлеещ гняв. Тези мъже бяха между мен и Ник и следователно между мен и Луси. Отскочих от плота и изтласках напред турчина. Той си помисли, че ще се помъча да се отскубна от него, и стегна хватката си. Това беше глупаво. В момента го исках залепен за мен.

Завъртяхме се.

Иزتласках се от пода и сега мъжът беше между мен и тезгяха. Блъснах го в дървото. Отметнах назад глава, забих я в лицето му и го сригах. Тъй като ме държеше близо, той нямаше къде да се дръпне. Турчинът се предаде на четвъртия удар и ме пусна. Грабнах пълната чаша на Ник и я ударих в главата на турчина сред пръски бира. Тежката чаша не се счупи, но той се свлече на пода. Готово.

Приблжиха се трима от другите четирима турци, които седяха на масата. Единият остана. Седеше със скръстени ръце и гледаше как приятелят му надвива Ник и го приковава към земята.

Тримата се нахвърлиха върху мен, тъй като бях свободен и готов да танцувам.

Прострях единия с ритник във врата и поех два силни удара от приятелите му. Спънах се и сетне парирах следващия удар, и забих коляно в слабините на следващия. Разбирате, че предпочитам врата и слабините. Те предлагат значителна възвръщаемост на инвестициите. И той се оттегли на пода.

Младият турчин номер три замахна със счупена бирена чаша към лицето ми. Блокирах го и с другата си ръка издърпах парцал от бара и го увих около халбата. Ако не можеш да отнемеш оръжието, неутрализирай го. Не е толкова сложно. Ходът го изненада и аз стоварих покритата стъклена чаша в лицето му. Стъклото не го поряза, но го уплаши, защото той знаеше, че ръбът е назъбен. В боя несигурността е твой приятел. Турчинът залитна назад и се разкри. Четири силни, бързи удара в очите и корема и приключих с него. Бяха

четири, за да го поваля и да отправя послание към всеки в бара, който изгаря от желание да се включи в мелето.

Ник все още се бореше с първия си противник, сякаш това беше първият му ден в школа за бойни изкуства. Сграбчих мъжа, дръпнах го от Ник и увих ръка около шията му.

— Ще ти счупя врата — изкрещях на турски и постепенно съвземащите се турци се стреснаха. Няма смисъл да се биеш, когато не е необходимо. Мъжът в ръцете ми се отпусна неподвижно и аз усетих паникьосаното му, учестено дишане. Посетителите в бара разбраха, че говоря сериозно, и аз се изправих като човек, на чиято страна е предимството. Дори момичето престана да пее и мелодията на „Депеш Мод“ продължи да звучи самотно без вокал.

— Пусни го — извика на холандски барманът.

— Обади ли се на полицията?

Погледът му се плъзна към Ник, който леко поклати глава.

— Не — отговори барманът.

— Пусни го и отстъпи назад — заповядах на турски. — Твоите приятели започнаха, не аз. Видяхте, че той ме удари пръв.

Турците не помръднаха от местата си. Ръцете им още бяха свити в юмруци. След това единият седна и останалите го последваха.

Мъжът в ръцете ми започна да се дави.

— Мълчи — изшътках му и после креснах на момичето на сцената: — Продължавай да пееш, ако обичаш.

Тя се втренчи в мен и после очите ѝ се впериха в телесуфльора на караокето. Измънка нещо и след това запя последния куплет на песента на „Депеш Мод“ с нервна, но сияйна усмивка на лицето.

— Навън — заповядах на Ник.

Той изглеждаше леко зашеметен, но се подчини и стана.

Блъснах на пода мъжа, когото държах, и последвах Ник в хладната амстердамска нощ. Момичето пееше за изречени клетви, които ще бъдат нарушени.

Ник ме чакаше.

— Благодаря.

— Няма защо — отвърнах и спрях до него да си поема дъх.

И в същия миг той опря пистолет в ребрата ми.

— Махни пистолета — рекох. — Ще те арестуват за пет секунди.

Ник държеше оръжието под якето си, близо до мен. Не се дръпнах, защото не знаех дали няма да ме застреля.

— Върви нормално. — Той непрекъснато поглеждаше през рамо дали турците ще хукнат след нас.

— Насочи пистолета към тях — посъветвах го.

Ник пусна пистолета и хвана първия турчин за гърлото. Наблизо имаше витрина с проститутка и аз ѝ направих знак, като прокарах ръка през гърлото си, за да се махне. Тя разбра посланието и се скри зад червената кадифена завеса зад нея. Блъснах турчина в стъклото и побягнах с всички сили. Ник ме последва. Ако някоя проститутка е в опасност, ченгетата идват веднага. И те наистина се приближиха бързо, говорейки по микрофоните на раменете си, и минаха покрай мен и Ник.

— Ако отново опреш пистолет в ребрата ми, ще те смачкам — казах. — Да отидем да поговорим на някое спокойно място.

* * *

Намерихме тихо бар-кафене близо до площад „Дам“. Нямахме караоке, нито пияни турци или признаци за сбивания.

По ризата ми имаше кръв и очите на барманката се разшириха, когато влязохме. Тя беше възрастна, крехка, усмихната жена и започна да клати глава. Ник отиде при нея, заговори на бърз холандски, който не разбрах, и след минута жената кимна. Седнахме един срещу друг на маса в ъгъла, която не се виждаше от улицата в случай че турците обикалят навън и ни търсят. Бях с гръб към стената, за да виждам цялото заведение. Бяхме на няколко преки от „Хрейс Хандер“ и се надявах, че са решили да удавят в пиянство гнева и смущението си, ако се бяха измъкнали от полицията.

Ник поръча две бири. Сервитьорката ме погледна. Имах кръв на устата. Тя ми донесе влажна кърпа, без да попита нищо. Избърсах лицето си. Сервитьорката остави пред нас бирите и висока стъклена чаша с прозрачна течност.

— Копстут — обясни Ник и посочи напитката. — Означава „удар в главата“. Ще ти хареса.

— Поне не е дупка в главата. — Не бях приключил с боя. Искаше ми се да цапардосам някого. Не се гордея с това, но наистина имам такова желание. По-рано предпочитам тихите, спокойни вечери у дома, да чета и да гледам хубави филми заедно с Луси, да си легнем рано и да се любим. Сега исках да налагам с юмруци и да ритам. Бруталният танц на боя събуди спящата дълбоко в мен тъмна половина. Отпих голяма глътка от високата чаша — течността имаше вкус на джин — и после отпих бира. Пиянска свата в бар. Плъзвах се по наклонената плоскост. Трябваше да проясня съзнанието си.

— Направи го обратно — отбеляза Ник. — Първо се пие бира, а след това джинийвър. Всичко ли правиш наопаки?

— Какво?

— Обикновено се запознаваш с човека, преди да рискуваш живота си за него в бой в бар.

— Онези типове бяха гадняри. Мразя гаднярите. И ти си гадняр, защото опря пистолет в ребрата ми, след като ти помогнах.

Ник отпи от бирата.

— Прости ми. Предпазлив съм. Кой си ти?

— Питър Самсън. Приятелите ме наричат Сам за по-кратко.

— Биеш се като войник.

— Бях, но сега не съм.

— Пит наистина ли ти дължи пари?

— Не знам кой е Пит.

Ник се втренчи в мен.

— Какво? Просто решаваш да... — Той се помъчи да намери правилната английска дума. — Да се включиш в боя?

— Беше ми скучно. Утре нямам работа.

Той отпи голяма глътка бира и потърка челюстта си. След това пи джинийвър. Погледът му се отмести към семейството, което седеше през няколко маси — баща, майка и момиченце на осем. Детето се

засмя и грабна от десерта на майка си. После Ник сякаш с нежелание ме погледна отново, все едно беше намерил отговор на въпросите си.

— Къде си служил?

— В канадските специални сили.

— Напусна ли?

— Те ми наредиха.

— Заради сбивания в барове?

— Не. Откраднах едни неща и ги продадох по eBay. Уволниха ме позорно, но им върнах парите и отървах затвора. Командирът ми искаше да избегне неудобното положение, за да не го издам. — Повдигнах рамене. — Признавам, направих го. Не ги обвинявам, че ме изритаха.

— Аха, боец и крадец. Голям късмет извадих. — Ник ми се усмихна накриво.

— Предпочитам да се смятам за предприемач.

— Спомена, че нямаш работа. Може би искаш работа?

— Каква? Да се бия за теб ли? Ти дори не ми благодари.

Той прие добре шамара на обидата.

— Не съм ти благодарил. Добре. Благодаря ти, Сам. Щях да се оправя с тях и без теб, но все пак благодаря.

— Не извади пистолета. — Бях пропуснал да забележа, че Ник носи оръжие. Сигурно беше привързано с ремък за крака му. Не видях издупина под ризата или якето му.

— Не. Ти елиминира необходимостта да го направя.

Не казах нищо и бавно допих бирата си. Ник не беше много умен. Не умееше да се бие и не беше извадил пистолет, когато го заплаши разярена тълпа. За колебанието му имаше само една причина — не искаше да привлича внимание и предпочиташе да остане незабелязан, защото изваждането на огнестрелно оръжие дори в долнопробен бар можеше да доведе до нежелан арест.

Мълчанието е най-силното ми оръжие. Повечето хора не могат да мълчат, когато край тях има друг човек, особено в бар. Смятаме го за странно, ако не поведем разговор.

Мълчанието ми притесни Ник.

— Ако те интересува да бъдеш телохранител, мога да ти намеря работа.

— Нямам разрешително да работя в Холандия — отговорих. — Изгубих го.

— Няма да ти е нужно. Повечето ми клиенти са... много дискретни.

— Например сводник? Не бия проститутки.

— Не. Много по-висша класа. — Той понижи тон: — Но една от облагите са момичетата.

Запазих каменно изражение.

— Мисля, че трябва да получа бира за всеки тип, когото повалих. — Вдигнах чашата си. — Дължиш ми още две.

Лицето му се разтегли в лека усмивка, но после пак стана сериозно и намръщено.

— Добре. — Ник беше зает човек и излъчваше нетърпение, но боят в бара му беше харесал и видя, че аз се справих много по-добре от него, затова беше решил да не се разделя с мен, поне засега. Той направи знак на сервитьорката да донесе още бира, без джинийвър. — От коя част на Канада си?

Знаех, че информацията за мен ще бъде проверена.

— От Торонто.

— Познавам го добре.

— Сериозно?

— Да. Ходил ли си в закувалнята „Розендейл“ на Паркър Стрийт?

— На Янг Стрийт е. Там правят най-хубавите хамбургери в града. — Надушвах проверка.

— Родителите ти?

— Починаха. — Повдигнах рамене. — Оставиха ми малко пари да видя света.

— В кое училище си учил?

— Колежа „Сейнт Майкъл“ и после в „Макгил“. Следвах история. Едва завърших, но оценките ми стигнаха да вляза в Офицерската школа. — Легендата ми като Питър Самсън, канадски закононарушител, беше създадена от Фирмата. Ник нямаше да може да я оспори. Аз бях Питър Самсън от раждането си до този момент и имаше училищни регистри, кредитни истории и канадският военен архив, които да подкрепят тази ми самоличност.

Освен ако Фирмата не я беше заличила. В такъв случай нямаше да съществуват данни за Питър Самсън.

— Познаваш ли Амстердам? — попита Ник.

Отново отпих от бирата и сподавих оригването си.

— Извинявай. Не много добре. По-добре познавам Прага, Варшава и Будапеща.

— Прекарал си доста време в Източна Европа.

— Там са най-интересните възможности за работа.

— Например?

— Това са неща, които не трябва да казвам на непознат — засмях се аз и той също се усмихна.

— Не съм ти съвсем непознат — каза Ники след неловко мълчание. — Ти хвърли човек през прозорец заради мен, Сам. Сега сме приятели.

— Пазя разни неща. Предполагам, че е като охраняването на хора. Грижа се нещата да стигнат там, където трябва.

Това беше благовидно описание на контрабандата, но ако Пит беше контрабандист, както Грегор бе намекнал, тогава можеше да съм по-интересен като потенциален наемник. Или поне можеше да ме поканят на събеседване. Трябваше да се сближа с тях, за да ги разузная, да ги убия всичките, освен най-високопоставения, който предполагах, че е Пит, и да ги принудя да ме заведат при мъжа с белега.

Трябваше ловко и неусетно да обработя Ник. Той запали цигара и отпи от бирата си.

— За къде?

— Предимно за Северна Америка — отговорих, надявайки се, че това е крайната цел на тайната пратка на Пит. И от думите на турците се запитах дали той е уредил незаконен превоз до Щатите и после нещо се объркало.

— Може би ще ти предложи работа, но трябва да говоря с клиента ми.

— Клиентът ти не е Пит, който не плаща, нали?

— Пит плаща. Тъпите турци трябва да се научат на търпение.

Изсумтях и повдигнах рамене.

— Виж, бива ме да пренасям стоки в Щатите, да ги пазя и да се грижа никой да не ги пипа. Ако това ти звучи добре, чудесно. Ако не,

благодаря за шоуто. — Беше много важно Да не изглеждам твърде нетърпелив.

— Мисля, че мога да те използвам — каза Ник след няколко секунди. — Заплащането е отлично. Две хиляди евро седмично в брой.

— Парите ми за бира са на привършване, затова добре. — Прокарах пръст по петното от бира на масата. — Как да се свържа с теб?

— Имаш ли мобилен телефон?

— Да.

Той бутна салфетка към мен.

— Напиши номера.

Написах го, но не добавих името си.

— Решавай бързо. Скучно ми е и може да отпраша нанякъде.

— Добре — отвърна Ник и прибра салфетката в джоба си.

— Искам да те питам нещо.

— Казвай.

— Ти ми извади пистолет, след като ти помогнах. Гадняр си.

Той се усмихна.

— Налага се. Искях да се уверя, че няма да ме нападнеш. Каза на турците, че Пит ти дължи пари. Хрумна ми, че може да си се бил с тях, за да се захванеш с мен.

— Не познавам твоя Пит. Казах го само за да ги спра, но не стана.

— Юмруците подействаха. Е, Сам. — Ник хвърли няколко евро на масата. — Почерпи се с още няколко „удара по главата“ или си поръчай вечеря. Ти ми направи услуга тази вечер и мисля, че можем да правим бизнес заедно.

— Добре. Имаш номера ми.

Той стана и излезе. Бях с гръб към стената и го гледах как тръгна по големия площад „Дам“, минавайки покрай Националния паметник на освобождението.

Излязох в нощта и съзрях Ник на отсрещния ъгъл. Вървеше на юг, по посока на Принсенхрахт. Вече се беше стъмнило и се промъквах в сенките, докато той пресичаше улицата и моста. Последвах го. Ако се обърнеше, можеше да ме види, но той отново говореше по мобилния си телефон.

Следвах го, но не твърде отблизо. Спря кола и Ник се качи. Автомобилът изфуча и после зави към „Сингел“, най-голямата улица в Амстердам, с формата на буквата „U“.

Потърсих такси, но нямаше, затова тръгнах по посоката, в която Ник беше заминал. Човек никога не знае какво може да види. Пък и „Де Роде Принс“ беше натам.

След трийсетина секунди до мен спря елегантна синя кола. Вратата се отвори. Мила.

— Качвай се, глупчо.

— Следиш ли ме?

Тя потегли, преди да успее да затвори вратата.

— Можеше да объркаш всичко и да те заловят. И тогава щеше да се наложи да те убия, защото не мога да ти позволя да се разприказваш за нас.

С нея беше трудно да се разбере дали говори сериозно.

— Ако той ме беше хванал, ти щеше да ме убиеш, вместо да ме спасиш?

— Прецакаш ли първата задача, няма смисъл да ти давам по-трудна работа. Щях да те зарежа и да продължа по-нататък. — Тя зави, увеличи скоростта и после намали, когато видяхме колата, в която се беше качил Ник.

— Замесих се в сбиване в бара.

— Хубав начин да не се набиваш на очи! — възмутено каза Мила. — Можеше да те арестуват. Сещаш ли се какво ще стане, ако проверят лицето ти в базата данни, тъпако? Ще се върнеш при твоя караконджул Хауъл.

— Нямах избор.

Тя ме изгледа гневно.

— Не ме разбирай погрешно. Ще ти пазя гърба, стига да докажеш, че си струва. Но засега показва само, че ти харесва да предизвикваш глупави сбивания.

— Установих контакт и той ще се опита да ми намери работа при русокося, който се казва Пит.

Колата с Ник зави по „Сингел“.

— Разкажи ми всички подробности.

Мила слушаше и шофираше напрегнато, спазвайки подходящо разстояние. Запитах се къде ли е работила и кой я е научил на

уменията ѝ.

— Ето защо той може би ще говори с Пит — завърших.

— За теб? Като кандидат за работа? Ласкаеш се.

— Той се обади и каза, че стоката е в него. И има проблем с турчин, който създава неприятности на Пит и урежда маршрута. Разбираш ли нещо от контрабанда? Не само натоварваш незаконната стока и се надяваш на най-доброто, а планираш точния маршрут, по който ще премине стоката, с всички необходими документи и хора по пътя, които да я пазят и да не позволят на властите да ѝ обърнат внимание. Надеждните, безопасни маршрути са ценни. Ако турчинът е объркал или е провалил маршрута, това може да ме доведе до среща с Пит.

Мила не изпускаше от поглед колата с Ник, която зави по странична улица.

— Тези хора са странни — продължих. — Те са контрабандисти. Защо контрабандисти ще отвличат Ясмина и ще я карат да взриви бомба на гара? Ще ми разкажеш ли повече подробности за експлозията, жертвите, реакцията и разследването?

Тя не ме погледна, докато завиваше. Започна да ръми.

— Добре. Ще намеря каквото мога. Но нямаш много време да анализираш тези хора, Сам. Трябва да ги намериш и да върнеш Ясмина. Не забравяй това.

— Ако разбере какви са, това ще ми помогне да ги намеря.

Мила щракна с пръсти.

— Времето лети, Сам. Не можеш да правиш психоанализа на банда престъпници, а в това време холандската полиция да разпознае Ясмина на видеозаписа. В момента тя е неизвестна жена с раница. Но ако я идентифицират... времето ни ще свърши и злото на Фирмата на Заид ще бъде сторено.

— Ако ще правя психоанализа на някого, това ще си ти.

Тя ме погледна.

— Анализирай ме колкото искаш, но ще трябва да повярваш на думата ми, че ние сме добрите.

— Чувал съм го и преди.

— Да, знам.

Колата с Ник увеличи скоростта и едва взе завоя. Мила настъпи газта и я последва. От улицата, в която Ник беше свърнал, се

разклоняваха пет други улици като спици на колело, всичките къси и пресечени от други улици.

— Разсея ме — каза Мила. — Ти си виновен.

Ник беше изчезнал. Дъждът се усили.

Преди десет дни в офис в Ню Йорк, скрит зад табела, на която пишеше, че е финансова консултантска фирма, Хауъл кипеше от гняв:

— Намери го и ми донеси главата му на поднос!

— Като Саломе си — подхвърли Огъст.

Хауъл докосна слепоочието си. Главоболието започваше да го мъчи.

— Сигурно е тръгнал за Лондон. Това е епицентърът за него. Искам да изпратиш снимката му на всеки офис. Трябва да го намерим веднага и да го поставим под контрола на нашите хора, не на някой друг.

— Чудя се на кого ли е трупът — рече Огъст. — Не мислиш ли, че това има значение?

— Да, разбира се. Искам да го идентифицираме и да разберем как и кога е умрял.

— От огледа предполагам, че е умрял в петък през нощта.

— Господи! Той трябва да е убил копелето, преди да отида там. — Хауъл пребледня, стана и отиде до прозореца. — Би трябвало да те отстраня от случая, Холдуайн. Ти си му приятел.

— Фактът, че съм му приятел, е причината да ме оставиш. Аз съм единственият, на когото той може да се предаде.

— Хората, които ни оставят трупове във вани като подаръци-изненади на купон, не се предават. Мислех, че отнехме шансовете му да избяга, когато не можа да си набави паспорт.

— Разпитвал си го дълго, но не си го опознал. Не знаеш как разсъждава, а аз знам. Вземи ме със себе си. Назначи ме в твоя екип.

— Добре — склони Хауъл. Огъст Холдуайн може би беше най-доброто тайно оръжие срещу Сам Капра.

* * *

Изминалите десет дни не бяха приятни за Хауъл. Първо разкритието, че Сам Капра не е прекарал един час в бруклинската библиотека, а след това установяването, че Фирмата има агент, който е оставил труп в съседен апартамент, проследяването на откраднатата кола до ресторанта за шофьори на камиони и после... нищо. Няколко дни.

Сам Капра може би се беше качил на някой камион, за да се отправи в неизвестна посока в страната. Разпитаха за клиентите, които са били в ресторанта, когато Сам вероятно е бил там. Повечето бяха платили в брой за обяда и кафето си. Три дни по-късно едната сервитьорка си спомни, че мъж, отговарящ на описанието на Сам, е тръгнал заедно с шофьор на камион. Не знаеше името на шофьора, но той беше платил храната си и бензина с кредитна карта.

Проследиха трансакциите на всички кредитни карти и намериха шофьор на име Винс Траут, който каза, че закарал млад мъж до нийоркското пристанище.

— Копелето се промъква в Европа с товарен кораб — заяви Хауъл. Имаше пълномощията да изпрати екипи в Лондон, Ротердам и Марсилия да проверят екипажите и да разберат дали някой е виждал мъж, който прилича на Сам на снимката. Но стотиците кораби и екипажи, които можеха да са видели Сам, плаваха в океана и не беше лесно да ги разпитат.

— Да покажем лицето му по медиите — предложи Огъст. — Ще измислим някаква история за него.

— Не — възрази Хауъл. — Не можем да си позволим Сам да бъде централна тема в медиите. Агент на ЦРУ, вероятно преминал на страната на престъпниците. Не си правим такава самоубийствена реклама и не отзоваваме такива хора, а ги връщаме с белезници или в ковчег. — Той скръсти ръце и се втренчи гневно в Огъст. — Трябва да го хванем и да разберем какво е намислил, по дяволите.

— Мъжът, когото е убил, може да е бил изпратен да го очисти. Според мен някой се е хванал на въдицата.

— Тогава трябва да го открием. Идентифицирахме мъртвия. Той е главорез, свързан с контрабандни операции в Париж. Казва се Симон Таурас и има дълго криминално досие. Нищо особено.

— Главорезите обикновено не прекосяват океана, за да убият агент на Фирмата.

— Да, това е интересно — съгласи се Хауъл. — Ще се заема с тази следа и ще видя къде ще ме отведе. А ти искам да провериш дали има някакви комуникации от кораби, потеглили от Ню Йорк, в които се загатва нещо необикновено, например да са намерили пътник без билет или да са засекли странни съобщения по предавателите.

— Ще отнеме дни, докато претърся базата данни. В нея има милиони разговори.

— Тогава започвай.

Изстиналата следа стана гореща два дни преди Сам Капра да пристигне в Ротердам. Огъст откри в базата данни „Ешелон“, която подслушваше огромен брой от комуникациите в света и можеше да се претърси за определени ключови думи, разговор на капитана на регистриран в Либерия товарен кораб с компанията собственик за приближаващ се хеликоптер. Отговориха на капитана да разреши на хеликоптера да кацне, без други обяснения.

Хауъл се сблъска с каменна стена, когато се свърза с компанията превозвач. Оттам му обясниха, че хеликоптерът е извършвал проверка по поръчка на собствениците, но план на полета не съществуваше. Някой може би преследваше кораб в открито море по някаква причина — да намери Сам или да го върне.

Компанията превозвач баламосва Хауъл три дни. И после му казаха, че човекът, с когото иска да говори, капитанът на „Илайза Мартин“, отново е на път и ще бъде на разположение за разпит, когато се върне в Ню Йорк след седмица.

Хауъл реши да разпита капитана по сателитен телефон. Направи го и се натъкна на стена от отричане. Някой беше платил щедро за мълчанието му.

— Нека поне да изпратя снимката му на властите и да им кажа, че известен издирван беглец е откраднал паспорта му и трябва да бъде задържан незабавно — предложи Огъст.

Хауъл се съгласи.

И така, Ротердам. Агенциите за сигурност извършваха постоянно сателитно наблюдение на всички големи пристанища в света. Хауъл използва връзките си да анализират видеоматериалите. Екипът от двайсет души откри десетина следи. Съпоставиха ги със записите от камерите на пристанището и откриха кадър на мъж, който може би беше Сам Капра, да излиза от служебната зона за екипажите заедно с

русокоса хубавица в кожени джинси, близо до мястото, където беше хвърлил котва „Илайза Мартин“.

Сам Капра беше в Холандия и вероятно се опитваше да измисли бърз маршрут до Лондон. Хауъл предупреди холандското разузнаване, което му обеща да координира действията си с полицията в Ротердам, Амстердам и Хага и граничната полиция. Обади се и на „Евростар“ и фериботните компании. Холандските власти бяха заети с бомбен атентат на гара и Хауъл разбра, че искането му не е приоритет. Свърза се с колегата си от британското разузнаване, който, като се имаше предвид, че офисът на Фирмата беше взривен на негова територия и беше загубил няколко цивилни граждани, беше готов да намери Сам Капра.

Хауъл не можа да открие нищо за жената. Очите ѝ бяха скрити зад слънчеви очила и софтуерът за разпознаване на лица не засече дори частични съответствия в базата данни на Фирмата. Той помоли техническите специалисти да разширят търсенето. Сам имаше приятелка и Хауъл беше любопитен да разбере коя е тази изключително интересна жена.

Много му се искаше да отиде в Холандия и да намери Сам, защото подозираше, че сега цялата история ще завърши с куршум, и желанието му беше той да го изстреля.

— Щом го е направил, сигурно има причина — отбеляза Огъст. — Може би върши работа, която ние трябваше да свършим преди няколко месеца — да намерим хората, които взривиха офиса ни.

— Да, хрумвало ми е — бавно каза Хауъл. — Но това е моя работа, не негова. И коя е жената?

— Получил е помощ.

— Да. И кой си е направил труда да помогне на Сам и защо?

Хауъл и Огъст отлетяха за Амстердам, забързаха към тайната квартира на Фирмата, която се намираше във внушителна къща край канала Херенхрахт, включиха комуникационния възел и зачакаха да чуят нещо. Надяваха се, че все някой ще види или ще открие Сам Капра. Хауъл беше сигурен, че Сам не се крие и търси хората, отвлекли жена му.

Огъст Холдуайн стоеше до прозореца, гледаше дъжда и си мислеше: „Тъпако, единствената ти надежда е да те намерим ние и да

ни разкажеш всичко. Не го ли сториш, отиваш в затвора до края на живота си.“

А умореният от дългия полет Хауъл лежеше буден, слушаше как дъждът барабани и си мислеше: „Централата няма да рискува още едно неудобно положение. Не ги интересува какво прави Сам, дори да е правилно. Сега аз трябва да разбера какво знае и после да го убия.“

— Един човек се опитва да се внедри в групировката — рече Пит. — Ник ми каза за него. Бивш агент на разузнаването. Търси начини да се приближи до мен и вероятно до теб. Убеден съм, че е свързан с бащата на твоята малка кучка.

Едуард току-що беше слязъл от самолета. Полетът му се беше забавил поради лошо време и той беше уморен и раздразнителен. Стомахът му къркореше. Обядът, който беше изял в Будапеща, не му понесе. Сигурно беше от рибата. Това щеше да му бъде за урок да не яде морска храна в страна без излаз на море. Освен това му се бяха обадили, че Симон, човекът му, изпратен с важна поръчка в Бруклин, се е провалил. Това означаваше, че Сам Капра е жив. Неприятна нощ. Но той нямаше да се уплаши. Страхът беше за глупаците.

— Къде е той сега? — попита Едуард, остави куфара си и си пое дъх, за да се успокои.

— Беше в един бар. Ник може да ни каже къде.

— И иска да ме види? Доведи ми го. Ще ми бъде полезен.

— А малката ти кучка?

— Ако някой е кучка, това си ти, Пит. Ще провалиш работата ми, ако говориш така за нея. Сега тя е една от нас. Дръж се добре.

Пит всмукна въздух през зъби и скръсти ръце. Едуард го мразеше. Но той му беше необходим.

— По-добре изтръгни от нея каквото ти трябва — измърмори Пит. — Или рискуваш всички нас за нищо. А нищото не плаща сметките ми.

— Животът ти дава каквото искаш и аз съм по-добре в живота от теб, Пит.

— Баща й огъна ли се?

— Огъна се, рухна и грохна.

— Прекалено си самоуверен. Бахджат Заид стои зад внедряването и се опитва да те надхитри. — Пит беше извадил играчката си — японския меч уакизаши — от направената по поръчка

ножница на панталоните си. — Позволи ми да отрежа ухото ѝ и да му го изпратя. И той ще бъде послушен.

— Няма да я докосваш.

— Започвам да си мисля, че изпитваш някакви чувства към малката кучка...

Без да обръща внимание на меча в ръката на Пит, Едуард го хвана за шията и го блъсна към стената. Пит бързо вдигна меча и допря острия ръб до китката на Едуард.

— Знаеш, че ако ме порежеш, си мъртъв. Мечът е глупав реквизит, Пит. Приличаш на герой от лош самурайски филм. Остави играчката си или ще се разкреця и приятелите ми ще дойдат и ще те убият с голи ръце. Толкова са ми лоялни.

След дълга минута Пит спусна меча.

Едуард разхлаби хватката си. Другият се страхуваше да не загуби уважението му и беше лесен за манипулиране.

— Свършил си отлична работа с маршрутите за стоката ми. Взимането ѝ от Будапеща мина много гладко. — На Едуард му беше трудно да остави съкровищата си и да се върне в Амстердам, но сега те пътуваха, скрити по контрабандния маршрут на Пит, и скоро щяха да бъдат в Холандия. — Е, да видим този шпионин и да го употребим. Пригответи камерата, ако обичаш.

Проявата на малко уважение подейства. Пит кимна рязко и излезе. Едуард отиде в стаята на Ясмина. Докосна мястото на китката си, където беше допрян мечът. Още чувстваше ръба на острието. Пит започваше да се превръща в проблем, но в момента му трябваше. Всичко се нареждаше — парите, стоката, бъдещето му.

Ясмина беше в леглото. Сега това беше нейна привилегия.

Едуард се гордееше с красивата си дама, жената, която беше моделирал от необработена глина в убиец. Той застана над нея, докато тя спеше.

След като Ясмина пусна раницата зад стойката с книги в магазинчето за списания на гарата, те бързо я изведоха и качиха на микробус, паркиран две пресечки по-нататък. Тя не се паникьоса, нито се опита да избяга. Невидимата му хватка я държеше. Беше изпълнила заповедите, без да задава въпроси и без страх.

В очите на другите Едуард видя възхищението към работата му.

Същата вечер преместиха Ясмина на тавана. Едуард ѝ донесе любимата храна — пасти с канела. Каза ѝ, че е свършила чудесна работа и че се е представила страхотно.

— Ти елиминира сериозен проблем за нас. — Започна да разкопчава блузата ѝ. — За мен ти си героиня, Ясмина.

— Те слушат ли? — прошепна тя.

— Не. Сега ти си една от нас. Доказа го на гарата. Никой не ни слуша. Тук сме само ти и аз, птиченце.

Смъкна блузата от раменете ѝ. Ясмина не се съпротивляваше. Той ѝ показа малък дървен гълъб.

— Видях го на сергия на пазара „Алберт Каюп“ и се замислих за теб. Красота. Сила. Дървото може да бъде оформено... в много неща. — Той смъкна полата, с която я бяха облекли. Ясмина остана гола и се разтрепери на тясното легло. — Вече няма връщане назад. Взривяването мина добре. Ти изигра ролята си точно както те помолихме.

Взривяване. Тя не мигна, като чу думата.

— Предишният ти мръсен живот свърши. — Едуард сложи дървения гълъб на врата ѝ. Медальонът беше закачен на кожена каишка и той несъзнателно го стегна около шията ѝ. С пръстите си усети пулса на гърлото ѝ.

Едуард стана и се съблече. Тялото му беше стройно и мускулесто. Легна върху Ясмина и обсипа с нежни целувки шията и лицето ѝ. Тя не го целуна. Лежеше неподвижно.

— Безпокоиш ли се за онова, което направи? — попита той. — Говорихме за това хиляди пъти.

Тя не се възпротиви на целувките му. Той я облада нетърпеливо. Тя затвори очи. Едуард свърши, полежа до нея и после отново я люби, този път нежно. Ясмина лежеше, сякаш не усещаше допира му, но не му пукаше.

— Така се оцелява, Ясмина — мълвеше той през цялото време. — Прави каквото ти казвам и ще живееш.

Седна, втрени се в нея и се замисли, докато чу трополене долу и разбра, че Пит е подготвил камерите за шоуто.

Едуард я разтърси.

— Ясмина? Събуди се.

Първото, което тя видя, беше пистолета в ръката му.

— Това едно от нещата ли е... — започна Ясмина и примига, за да прогони съня.

— Не.

Тя се надигна и седна.

Той се настани до нея на леглото.

— Слушай. Имам задача за теб. Ще ти хареса. Искаш ли да си вземеш душ и да хапнеш нещо?

Ясмина кимна.

Заведе я в банята и й даде нов сапун, шампоан и четка за зъби. Тя понечи да махне гълъба, но той я спря.

— Не. Искам да го носиш постоянно. Надежда за мир.

Даде й чисти панталони, риза и бельо. Деми донесе хляб и плодове за закуска. Едуард й благодари. Ясмина също. Деми я погледна изненадано, докато Ясмина слизаше по стълбите.

— Хубаво е да си една от нас. И че си въвн от килера, нали?

Ясмина кимна.

— Ела с мен. — Едуард почувства вълнение, сякаш се връщаше на сцената.

Заведе я в трапезарията, където чакаха Пит, Деми и шестима други мъже, включително близнаците, които често заглеждаха Ясмина. Сега всички се втренчиха в нея.

В средата на трапезарията имаше мъж, завързан за стол. Беше опасан с дебели въжета и устата му беше запушена.

Той изстена, когато влязоха Едуард и Ясмина. Лицето му беше насинено и изранено.

— Виждаш ли този човек, Ясмина? — попита Едуард.

— Да, виждам го — монотонно отговори тя.

— Той е ужасен човек, Ясмина. Работи по план да те отнеме от нас и да те убие, ако не може да те вземе.

— Да ме вземе и да ме убие? — тихо и невъзмутимо попита Ясмина.

— Да, за да те върне на баща ти. Свързал се е с един от нашите хора и му е наговорил куп лъжи. Проследихме го. Познаваш ли този човек, Ясмина? — Едуард хвана главата на бившия шпионин и я завъртя към нея. Мъжът беше пребит, но тя се вгледа в лицето му и поклати глава. — Баща ти знае, че те пазим от него. Той тайно изпраща хора като този човек да ни унищожат.

— Това е лошо. Не искам да ставам каквато бях преди — каза тя и се изплю в лицето на мъжа. Слюнката увисна на покритата му със засъхнала кръв вежда.

Грулата тихо измърмори, докато я наблюдаваше.

— Сигурна ли си, че не го познаваш? Той се опита да се внедри сред нас чрез Пит.

— Не го познавам — отговори тя и погледна Едуард.

Завързаният мъж се втрени в нея и Едуард махна кърпата от устата му.

— Само... си исках парите чрез Пит. Това е всичко. Не искам да знам нищо друго.

— Знаеш за мен. От кого? — попита Едуард.

— Не знам... — отвърна на турски мъжът и Едуард започна да го бие.

Ясмина се опита да отмести поглед, но Деми рече:

— Да не си посмяла да извърнеш очи. Ще те завържем за стола.

Едуард видя, че под юмруците му рукна кръв и че е избил зъб на мъжа. Спря и рече:

— Знам десетина начина да те накарам да говориш. Бахджат Заид те изпрати, нали? — Започна да извива пръстите.

Мъжът изкрещя.

— Не, не. Добре. Заид ме изпрати — каза той и после избълва поток от думи, които Ясмина не разбра. Едуард се наведе към него и сложи ръка на рамото му, сякаш бяха приятели.

— Щеше да откраднеш стоката ни, когато пристигнеш в Ротердам, нали?

— Да... щях да я изтъргувам за Ясмина. Щях да я отмъкна и да я заменя за нея, за да я върна на баща й. Казвам ти всичко. Моля те, недей...

— И маршрутът ти да пренесеш стоката ни оттук до Америка беше лъжа? Искам да бъда сигурен дали разбирам правилно. Няма от какво да се страхуваш, ако ми кажеш истината.

— Да, лъжа беше. Излъгах за всичко. Нямам маршрут. — Мъжът дишаше тежко.

Едуард отстъпи назад, избърса петънце кръв от носа на обувката си и направи знак на Деми, която стоеше до камерата. Щракна с пръсти и заповяда:

— Снимай.

Деми включи камерата.

Едуард извади пистолет със заглушител от колана си и го даде на Ясмина. Останалите ахнаха.

— Първо действие — обяви той. — Убий го.

Тя взе оръжието и погледна объркано Едуард.

— Това не е проверка, Ясмина, а твое задължение.

Мъжът беше сломен. От устата му капеше кръв. Той погледна Ясмина.

— Ясмина, направи го, моля те. Списъкът ми с поръчки няма да стане по-кратък.

Тя не вдигна пистолета, само се втренчи в пребития мъж.

— Ясмина... — Едуард се надяваше, че няма отново да се наложи да я заплаши, че ще я убие.

— Преценявам къде да го застрелям — отговори тя. — Не искам да улуча въжетата.

Едуард се усмихна като учител, който се гордее с ученика си. Мъжът започна да бръщолеви несвързано на родния си език. Молеше я да не стреля и умоляваше за милост.

Тя вдигна оръжието и преодоля треперенето на ръката си.

— Ясмина! — извика турчинът на перфектен английски. — Баща ти се опитва да ти помогне. Всичко, което са ти казали, е лъжа! Не го прави!

— Баща ми е лъжец. — Пистолетът трепна за миг. Тя примига и стреля.

Звукът беше тих. Куршумът го улучи в гърдите. Столът се прекатури. Мъжът беше още жив и изкреця в агония.

Ясмина стреля отново. Куршумът се заби в гърлото му. Той се гърчи конвулсивно няколко минути и после се отпусна неподвижно. Единият от хората на Едуард се засмя и всички започнаха да ръкопляскат. Ясмина се втренчи в мъртвеца, сякаш можеше да изчезне от погледа ѝ.

— Това беше всичко. Деми, качи видеозаписа на компютъра. Замъгли лицата ни, ако се виждат. И след това ще представим премиера на тъпия ѝ баща. — Едуард взе оръжието от Ясмина и свали ръката ѝ, сякаш манипулираше кукла на дървена сцена. — Сега си свършена.

Тя уви ръце около тялото си, сякаш ѝ стана студено. Изглеждаше объркана. Той повдигна брадичката ѝ.

— Стъпкахме баща ти. Той вече няма да ни създава неприятности, Ясмина.

Тя погледна другите. Очите на всички бяха вперени в нея.

— Може ли... да се върна в стаята си? Или ти трябва да ти помогна да почистиш?

— Качи се горе.

Ясмина се подчини. Групата я наблюдаваше мълчаливо.

— Чудя се дали тя не се преструва — подхвърли Пит.

— Не — отвърна Едуард.

— Мисля, че прави всичко, за да оцелее. Знаеше, че трябва да избира между себе си и турчина. Нали каза, че била учен? Вероятно е много хладнокръвна. Не я изпускай от очи. Тя застреля човек. Втория път ще бъде по-лесно. Винаги е така.

— Млъкни и разкарай трупа — заповяда Едуард. Пит Можеше да свърши най-мръсната работа, като се имаше предвид голямата му уста.

— И, Деми, искам да подготвиш видеозаписа за изпращане. Баща ѝ трябва да започне деня си с хубавата си, свършена дъщеря.

Отворих очи.

Чух бебешки плач и за един приятен миг си помислих, че е Вързопчето и че всичко в света е наред и атентатът в Лондон не се е случвал.

Но таванът беше странен, син и заострен, с бели греди, кръстосани под ъгъл. Бях в Амстердам. Утринната светлина блестеше в лицето ми. Още чувах плача на бебето. Станах и се приближих до малкия прозорец с изглед към канала Принсенхрахт. Видях измъчена майка, която буташе детска количка. Дъждът беше спрял и утрото изглеждаше хубаво.

Не се бях замислял много какво е да си баща. Когато Луси ми каза, че ще имаме бебе, отначало се изненадах и се зарадвах. След това се сетих за баща си, който беше завел мен и брат ми в шест континента, преди да навършим десет, и който беше зает да спасява света и често ни пренебрегваше. Той беше добър баща в някои отношения и безразличен в други. Нямах да повтарям грешките му, ако имах шанс.

На вратата се почука. Взех пистолета и отворих. Беше Мила, издокарана като счетоводителка в спретнат сив костюм, шал в пастелни тонове и стилни обувки. Носеше скъпо куфарче и чанта с покупки. Тя беше един малък хамелеон.

— Работа ли ще си търсиш днес, Мила?

— Да. Надявам се много скоро да работя с по-добра класа хора. Вземи си душ. Ще направя кафе. Днес имаме много работа.

Изкъпах се набързо, избърсах се и облякох джинси, черна тениска и яке. Когато влязох в малката кухня, Мила беше сложила сладкиши в чиния, а от машината вдигаше пара кафе. Лаптопът ѝ беше отворен. Някакъв видеозапис.

Ясмина. Застрелваше човек. Кадрите свършиха и започнаха отново.

Мила ядеше кифла и пиеше кафе.

— Качеството на филма е лошо, но посланието е ясно.

— Боже мой. — Пуснах пак записа и се вгледах в лицето на убития мъж.

Екзекутираният беше турчинът, с когото се бих в бара снощи.

Натиснах интервала на лаптопа и видеото спря, показвайки Ясмина, вдигнала пистолета. Лицето ѝ се виждаше ясно. Всички други лица, с изключения на мъртвеца, бяха дигитално замъглени.

— Нека да отгатна — рекох. — Изнудване на Бахджат Заид, втора част.

— Пристигнало е на електронната му поща сутринта. Препрати ми го по секретна линия.

— Превърнали са я в атентатор и убиец. Не могат или не искат да я заведат в банка като Пати Хърст и затова сами нагласяват ситуации, с които да покажат, че тя се е присъединила към похитителите си.

Мила шумно отпи от кафето.

— Заид ли е изпратил този човек? — Гневът започна да притъпява болките, които чувствах от снощния бой. — Наема мен, наема и него, а не се познаваме? Това не ми харесва.

— Той можеше да съобщи името ти, ако го знаеше.

— Да, но сега ще внимават много повече. И двамата използвахме същата тактика, и се опитахме да се свържем с Пит. Сега съм прецакан, Мила. Задачата ми стана хиляди пъти по-трудна точно когато започнах да се сближавам с Ник. — Станах и закрачих напред-назад. — Доведи Заид. Трябва да поговорим. Каква е тази стока, която другият наемник е трябвало да открадне, по дяволите?

— Заид ми каза, че напуска Амстердам.

— Къде е той?

— Не знам.

— Тогава да го намерим. — Седнах и отворих имейла, който Заид беше препратил. Източникът на съобщението от похитителите на Ясмина беше минал през програма за анонимност и не можеше да се проследи, но прегледах имейла на Заид до Мила. В заглавните файлове на източника беше закодирана информация за доставчика. Качих я в уебсайт, който даваше информация за местоположението на сървъра. — Заид е изпратил видеозаписа от Унгария. Какво прави там, по дяволите? Нае ме да спася дъщеря му, а вместо да стои тук, близо до събитията, той отива в Унгария. — Усетих се, че повиших тон. — Там е работила Ясмина. Защо е в Унгария?

— Не знам, Сам, и няма да го намериш, като ми крещиш. Компанията му има институт там. Може би се грижи за бизнеса си.

Да, онзи, по който беше работила Ясмина.

— Не ми харесва, че Заид е наел друг агент да се опита да спаси дъщеря му. Можеше да си попречим, или единият да помисли другия за член на бандата и да го застреля. Предполагам, че турчинът е получил същите заповеди като мен — да спаси Ясмина и да убие похитителите.

Мила повдигна рамене.

— Вероятно. Трябва ни друг подход.

— Не. Ние не знаем цялата история. Заид е искал турчина да открадне нещо, което ще бъде транспортирано, и да го изтъргува за дъщеря си. Трябва да разберем каква е стоката.

— Ще разберем.

Замислих се.

— Бях в бара, преди Ник да дойде. Мога да кажа, че съм чул турчинът да отправя заплаха към Ник и Пит.

Тя ми се усмихна.

— Изяж си закуската. Трябва да се подготвиш да уплашиш Ник много сериозно.

Изгледах видеозаписа още веднъж.

— Какво ли ще искат от Заид? Заснели са филма, защото са разбрали, че турчинът ги преследва, но и за да съсипят отново Заид. Сега има кадри как дъщеря му поставя бомба на гарата и как екзекутира човек. Ами ако не са промили мозъка ѝ и тя го прави доброволно?

— Нищо в миналото ѝ не предполага насилие.

Вгледах се във видеото и отново видях как Ясмина става убиец.

— Струва ми се, че те искат Заид да страда. Въпросът е личен.

— Ти си мислиш така. Може да грешиш.

— Проблемът е, че не знам как да спечеля предимство пред Ник и Пит, без да предизвикам подозрения.

— Може да хванем Ник и да го принудим да ни каже.

— Не. Щом искате цялата банда да бъде елиминирана, тогава ще трябва да се внедря в нея и да събера всички накуп. В момента Ник е ключовият играч.

— Как ще го убедиш, че си необходим?

— Във всяка операция като тази има предизвикателство. Искам да знам какво е тяхното предизвикателство и да бъда решението.

— Как ще го разбереш?

Замислих се.

— Грегор ми каза, че Ник живее над кафене в „Джордан“. Знаем, че фамилията му е Тен Бум. Това е начало.

Отне ми известно време, докато открия Ник. Не беше вписан в телефонния указател. Можех да се обадя на Грегор, но не исках да го плаша повече. „Джордан“ е стар квартал, недалеч от Принсенхрахт, станал моден напоследък. Там нямаше канали. Улиците бяха тесни на някои места и широки на други, въпреки че по средата бяха спрели коли. Къщите бяха типичните за Амстердам — тесни и високи, със скосени под различни ъгли покриви. Много от магазините бяха хипарски или предназначени за студенти — книжарници, дрехи и множество заведения за кафе и бира. На звънците на вратата на деветото кафене, което проверих, имаше Тен Бум. Бях пред стълбите, когато чух гласа на Ник и стъпки по стъпалата.

По дяволите!

Изскочих навън, шмугнах се в кафенето и бързо се наредих на опашката. Ако Ник влезеше за сутрешната си доза кофеин, щеше да ми бъде доста трудно да му обясня защо съм там. Замислих се. Може би щях да покажа инициативност, като съм открил къде живее. Не, това по-скоро щеше да го уплаши.

Чух, че вратата издрънча зад мен. Най-добре беше да приема фактите и да се справя със ситуацията. Погледнах през рамо. В кафенето влизаше много красива млада жена. Ник говореше по мобилния си телефон и оживено ръкомахаше. Отключи велосипеда си, освободи го от подпората и се качи. Не си направи труда да сложи ръце на кормилото, нещо, което правят мнозина смелчаци в Амстердам, и потегли, като продължаваше да бърби по телефона.

Измъкнах се от опашката, усмихнах се на хубавото момиче и влязох във входа на сградата.

Апартаментът на Ник беше на последния етаж. Хукнах нагоре по стълбите, намерих вратата и се заслушах. Отвътре не се чуваше нищо. Коленичих пред вратата. Мила беше заявила, че планът ми е глупав, но въпреки това ме беше екипирала.

Ключалката беше елементарна и я отворих за четирийсетина секунди. Открехнах вратата, вмъкнах се вътре и я затворих безшумно.

Апартаментът беше разхвърлян. На масичката за кафе имаше пълни до половината бирени халби и остатъци от вечеря. На дивана бяха разпръснати страници от вчерашен вестник. Тръгнах към кухнята. След нея имаше три врати. Отворих първата — малка баня — и после втората и се вцепених.

В леглото спеше и хъркаше възрастна жена. На нощното шкафче стоеше празна бутилка от водка. Косата на жената беше разрошена и от нея се разнасяше лека миризма на нечистоплътност. Затворих вратата.

Мамка му. Това беше твърде опасно, но може би беше единственият ми шанс. Натиснах дръжката на другата врата. Стаята на Ник. И беше безупречно чиста и подредена. По-голямата част заемаше бюро с три компютъра. Над мониторите бяха наредени книги за програмиране на бази данни, програмни езици и хакерство и защита. Вероятно Ник беше нещо повече от спамър. На страничната масичка бяха разпръснати снимки. Ник на млади години, без опашката и килограмите, натрупани от бирата, стоеше до жената, която лежеше в леглото в другата стая. Изглеждаше по-млада и здрава, а до нея беше мъж, който приличаше на Ник, само че по-стар.

Ник, кандидат-злодейт, беше компютърен маниак, който живееше с майка си.

Бях дошъл подготвен. Нуждаех се от информация, а повечето информация в днешно време се съхранява в компютрите. Натиснах интервала на клавиатурата. Появи се правоъгълник за регистрация, който поиска парола. Пъхнах флаш драйв в единия изход на първия компютър. Зареденият софтуер започна да разбива паролата за достъп. Мила каза, че технологията е на Агенцията за национална сигурност, но не спомена как я е докопала с мръсните си ръце.

Докато декодерът на пароли си вършеше работата, аз претърсих стаята. Ник държеше глок под леглото си. Нищо друго.

Хъркането на жената се усили, а после тя изсумтя и утихна.

Компютърът изпиука. Бях вътре. Извадих декодера и сложих друг флаш драйв, предназначен да копира твърдия диск. Мила ми беше обещала, че работи много по-бързо от обикновен драйв. Устройството започна да записва и аз отворих списъка на най-скорошните приложения и документи на Ник, за да видя върху какво е работил. Беше разглеждал PDF файлове. Отворих ги всичките.

Ник беше чел и записвал репортажи в новинарски уебсайтове за бомбения атентат на централната гара в Амстердам. Прегледах ги. Нямахте нищо, което вече да не знам. Петима убити. Четирима холандци и един руснак. Полицията още не беше съобщила името на руснака поради трудности да намери семейството му. Бомбата беше избухнала в малка книжарница, след като бе оставена зад картонена стойка с книги с намалени цени. Ченгетата бяха на мнение, че не е била сложена на открита зона на гарата, защото там няма място, където може лесно да оставиш раница, без да те забележат.

Следвах снимки от разрухата. Гледах ги пет секунди и осъзнах, че няма начин да са свалени от новинарски уебсайт. Имаше фотографии от местопрестъплението, каквито не се разпространяват публично, направени от полицията.

Бяха потресаваци. Хора си купуваха вестници, списания и шоколадови бонбони или нездравословни закуски.

Касиерката вършеше обикновената си почтена работа. Всичките бяха мъртви. Разкъсаните им тела лежаха сред взривените и обгорели отломки на магазина. Стените бяха изпръскани с кръв. Крайниците на трупове бяха откъснати.

Спомних си ужасяващата гледка от взрива на Холбърн.

Как се беше сдобил Ник с тези снимки?

Имаше и полицейски анализ на бомбата с гриф секретно.

Какво беше казал Ник в тоалетната снощи? Стоката е в мен. Ченгетата не знаят. Помислих си, че говори за контрабандна стока, но бях сгрешил. Самодоволното копеле беше хакнало полицейската база данни. Следеше разследването.

По гърба ми полазиха ледени тръпки. Ник беше нещо много повече, отколкото изглеждаше. Сериозно го бях подценил.

Прочетох подробностите за бомбата. Малко количество експлозив „Семтекс“, който вероятно беше от запасите, откраднати в Чехия преди шест месеца. Елементарно.

Но...

В доклада не се споменава как е била детонирана бомбата. Прегледах го до края. Би трябвало да има таймер или мобилен телефон, който да задейства експлозията с обаждане. Нямахте нищо подобно. Дори един разрушителен взрив би трябвало да остави

веществени доказателства за криминалистите как е била активирана и взривена бомбата.

Следващата страница беше озаглавена „Неидентифицирана електроника“. В раницата имаше устройство, което беше унищожено в експлозията, но бяха останали няколко парчета, които показваха, че не е мобилен телефон. Полицията все още ги сглобяваше. Може би това беше детонаторът. Но щом не беше мобилен телефон или таймер, какво беше? Забелязах полуразтопена решетка, не по-голяма от човешка длан. Приличаше на восъчна пита и беше направена от метал. Не бях виждал такова нещо. Очевидно беше излетяла през стойката с книгите и се беше забила в корема на едната жертва.

Фактът, че полицията още не знаеше какво е това устройство, ме обезпокои.

Хъркането в съседната стая се усили и после спря. Чух движение в леглото. Престанах да тракам по клавиатурата. Шумоленето спря, но хъркането не се поднови. Надникнах през прозореца. До сенника на кафенето имаше четири етажа.

Зачаках. Нищо не помръдна. Може би жената беше будна и се бе втренчила в тавана. Погледнах преносимия драйв. Беше свършил работата си до половината. Вероятно майката беше свикнала с тихото, настойчиво тракане по клавишите и предполагаше, че синът ѝ е вкъщи.

Прегледах файловете за хората, които бяха загинали във взрива. Четиримата холандски граждани бяха касиерката и трима клиенти — деветнайсетгодишно момиче, мъж на четирийсет и пет, петдесетгодишна жена и мъж на двайсет и седем. Те бяха нечии съпруги и съпрузи, бащи и дъщери, приятели. Всеки имаше електронно досие със снимка, взета от шофьорска книжка или лична карта.

Файлт на руснака беше празен, с изключение на доклада от аутопсията. Нямаше име, възраст, номер на паспорт или снимка.

Странно. Амстердамската полиция, една от най-добрите в света, нямаше представа коя е петата жертва. Това ме изуми.

Прегледах останалите файлове, които Ник беше откраднал от полицейската база данни, и намерих видео, озаглавено „Toezicht“ с дата от деня на взрива. „Toezicht“ означава наблюдение. Пуснах го.

Кадрите от охранителната камера бяха постъпили в Централната станция за сигурност. Ако имаше камера само в магазина, едва ли щеше да оцелее от експлозията. Имах петминутен филм, който Ник беше успял да отмъкне от полицейските сървъри.

Изгледах последните мигове от живота на невинни хора.

Младата касиерка връщаше ресто отегчено и намръщено и непрекъснато се почесваше по ухото. Клиентите влизаха и излизаха. Повечето не се бавеха. Не видях Ясмينا и това означаваше, че тя вече беше оставила бомбата. Десетки хора идваха и заминаваха. Магазинът беше оживен и беше учудващо, че не са загинали повече хора. Пред стойката с книги спря мъж. До нея имаше друга с вестници. Той протегна ръка към вестник и после екранът угасна.

Върнах записа и го спрях на кадър. Немигащото око на камерата беше уловило пет души в магазина. Познах четиримата холандци от снимките им. Руснакът беше мъжът, който посегна към вестника, когато бомбата се взриви. Върнах кадрите един по един. Мъжът отстъпи назад от стойката с вестници. Беше в профил, с леко извърнато лице. След това се придвижи към вестниците. И тогава видях лицето му.

Познавах го. Невероятно!

В коридора се отвори врата. По дъските на пода се затътриха крака.

— Ник? Bent wakker? Буден ли си?

— Ја — извиках аз. Не можех да остана повече. Извадих преносимия драйв от изхода. Вратата на банята се затвори. Чу се звук на течаща вода в умивалника, после в тоалетната и накрая струята на душа. Външната врата се отвори.

— Ник се беше върнал.

Нямаше как да изляза отпред. Затраках на компютъра внимателно, за да се уверя, че няма да оставя следи. Затворих файловете и екранът се върна на основната страница. Угасих го.

Преметнах крак през прозореца. Още чувах течащия душ и се надявах, че Ник няма да тръгне право към стаята си. Издърпах се и застанах на перваза.

Не можех да се спусна долу и погледнах нагоре. От тухлената страна стърчеше греда с кука на около метър над главата ми. Повечето къщи в Амстердам ги имаха. Предполагам, че са били използвани, за да се изтеглят големи мебели в жилищата, като се има предвид, че повечето стълбища в Холандия са тесни.

Трябваше да скоча. Изчаках да видя дали някой от улицата ще ме забележи, но никой не поглеждаше нагоре. Съсредоточих се и оставих паметта на мускулите ми от часовете на паркур да си припомни тренировките. Можех да го направя. Вдигнах очи към гредата с куката. Подскочих и протегнах ръце да се хвана.

Не я улучих и паднах.

Едва успях да вкопча пръсти в тухления перваз под прозореца, на който бях застанал. Тялото ми се удари в стената и болка прониза ръцете ми. Пръстите ми пламнаха, сякаш горяха, но не смеех да извикам. Използвах петите си, за да омекотя удара, и това ми даде опора да се хвана по-здраво за перваза. Паркурът прави по-силни ръцете, раменете и корема, но отдавна не бях тренирал. Погледнах

надолу. На улицата нямаше никого. От кафенето излезе жена и мина под яркожълтия сенник, но не погледна нагоре.

Вратата се отвори. Ник беше влязъл в стаята си. Подсвиркваше си. Свършено беше с мен. Чух тракане по бюрото. Той вероятно беше само на трийсетина сантиметра от мен. Можеше дори да види ръцете ми, ако погледнеше през прозореца. Ник заговори бързо на холандски с майка си. Беше ядосан и ѝ каза, че няма време за приказки.

Благодаря ти, Господи. Рискувах, надигнах се и надзърнах през прозореца. Ник излезе в коридора, но остави отворена вратата на спалнята.

Паркурът е ефективно придвижване от точка А до точка Б.

Превърнах ума си в нож и разрязах проблема на малки стъпки, които могат да бъдат направени с едно плавно движение. Висях на прозореца по-малко от десет секунди. Нямах време за губене.

Изтеглих се и стъпих на перваза. Майката на Ник го повика от стаята си и се оплака, че не ѝ носи закуска. Ник ѝ каза да си гледа работата и да се върне в леглото, докато изтрезнее. Гласът му се усили, докато се приближавах към стаята му.

Трябваше да подскоча отново. Скочих и този път хванах гредата. Бързо залюлях крака. Ник се скара на майка си и тя изкрещя. От улицата се разнесе вик. Бяха ме видели. Не можех да сторя друго, освен да избягам бързо, преди да повикат полицията. Качих се върху гредата с куката и се покатерих на покрива. Там нямаше да ме види никой. Легнах, вгледах се в небето и си поех дъх. След това бавно се прехвърлих от покрива на Ник на съседния. Пълзях предпазливо и безшумно и внимавах да не ме видят от улицата. Стори ми се, че мина цяла вечност.

Момиченце в единия тавански апартамент ме наблюдаваше с широко отворени очи. Стигнах до края на пресечката, на десетина сгради от къщата на Ник. Детето беше четиригодишно, с блеснали очи и румени като ябълки бузки. Допрях пръст до устните си. То направи същото и се засмя. Изиграх пантомима, показвайки му да отвори прозореца и то го направи.

Вмъкнах се в стаята. Момиченцето се втренчи в мен. Погалих го по главата и отново му направих знак да мълчи. То пак се засмя. Докато излизах от стаята, чух звуци от спалнята. Майка му се

обличаше, а някой се къпеше в банята. Изнизах се от апартамента и тръгнах надолу по стълбите.

— Познаваш мъртвия руснак? Откъде? — попита Мила. Беше включила преносимия драйв в компютъра си и разглеждаше информацията, която бях откраднал от крадеца Ник.

— В деня на атентата в Лондон... правих презентация за един тип — отговорих с дрезгав глас. — Предполагахме, че е свързан с финансирането на международни престъпни групировки, които стигат дори до правителството. Нарекохме го Царя на парите. Никой не знаеше кой е той. Нямах нищо за него, освен една снимка и показанията на двама информатори, които споменаха за него и бяха убити. Това е той. Издирвах го и исках да го заловя. Мислех, че мъжът с белега предпазва Царя на парите, но той го е убил.

— Едва дишах. Гърдите ми сякаш бяха от камък. — Те убиха моята мишена. Кой са тези хора, по дяволите? Какво искат? Защо отвлякоха жена ми?

Мила ме изгледа.

— Това не е било обикновен бомбен атентат, а нещо много повече — продължих. — Убийство. Трябва да прегледам всичко, което задигнах от лаптопа на Ник, и да намеря причина той да ме включи в операцията.

— Тогава да ти намерим причина. — Тя се наведе над компютъра.

— Точно в момента не мога да включа нови хора — каза Ник по телефона.

Подозирах, че е получил заповед от Пит да не приема никого. Бяха се паникьосали от опита на турчина да се внедри сред тях. Или по-страшната вероятност беше, че е разбрал, че някой е влизал в компютъра или в стаята му. Не искаха да се доверят на нов човек. Турчинът ме беше прецакал.

Но нямах друг избор. Трябваше да го убедя да ме вземе.

— Добре, Ник, но трябва да ми дадеш някакви пари, защото имам информация, която струва много за теб и шефа ти.

— Съмнявам се, Сам, но...

— Преди да дойдеш в „Хрейс Хандер“, турчинът говореше, че ще пренася ценна ваша стока в Съединените Щати. Мисля, че не трябва да му се доверяваш, защото се разприказва в бара. Ако искате пренасяне на деликатни стоки, аз съм насреща — бързо, сигурно и евтино.

— Говорил е за контрабанден маршрут в бара? — леко повиши тон той.

— Говореше на турски на приятелите си, но аз разбрах достатъчно. — Погледнах Мила, която слушаше разговора. — Каза, че ще накара Пит да плати, ако не си получи парите. Щял да се обади анонимно на ченгетата, ако Пит не му даде каквото иска.

— Не... мога да говоря по телефона. — Нервността в гласа му се засили.

— Това обаче не ми говореше нищо, докато те не започнаха да обсъждат приятеля ти. — Разбира се, ако бяха изтезавали турчина и той им беше казал друга история... можеше да съм в много по-голяма опасност. Но такива бяха рисковете. — Аз ще ви дам по-добър и сигурен маршрут от турчина и знам да си държа устата затворена. Трябва ми стабилна работа, Ник.

— Ще трябва пак да ти се обадя, но не ти обещавам нищо.

— Добре. Виж, не ме интересува, че са изпържили теб и приятеля ти. Желая ти успех — добавих и затворих.

Мила повдигна вежда.

— Здравата го върза.

Не отговорих.

— Сам.

— Какво?

— Не позволявай на чувствата ти да те препънат.

— Не съм емоционален. Виждаш ли някакво чувство? В момента съм олицетворение на покерджия с каменно лице.

— Ако Царя на парите е работел с мъжа с белега и е перял парите му, защо белязаният ще го убива? И защо по този начин? Два куршума в главата и изхвърляне в канал е много по-лесно.

Нямах отговор на тези въпроси и това беше част от проблема. С един куршум, два заека. Мъжът с белега беше направил така, че Ясмина Заид да изглежда убиец, и беше премахнал Царя на парите, но защо? Бях предположил, че мъжът с белега е взривил офиса ни, за да предпази Царя на парите, но очевидно не беше така.

Телефонът иззвъня в ръката ми. Оставих го да иззвъни пет пъти.

— Той ще се ядоса — отбеляза Мила.

След още две позвънявания най-после отговорих:

— Да?

— Може да ти намеря работа, но разбери, че в момента шефът е изключително предпазлив.

„И още как“ — помислих си.

— Харесвам предпазливите шефове.

— Ще се срещнем в бара, където бяхме снощи, и ще те заведе при Пит.

— Не. Нека се срещнем на открито, на дневна светлина, където ще видя теб и приятелите ти да идвате. Знам един бар... — Погледнах Мила, която поклати глава. — Не, виж, Ник, за да ти покажа, че ти имам доверие, ти избирай.

— Знаеш ли кафенето „Пеликан“ на „Сингел“?

Мила кимна.

— Да.

— Да се срещнем там по обяд.

— Добре. До скоро.

Ник затвори.

— Е, хванаха се на въдицата. — Мила махна слушалката от ухото си. — Но може да те принудят да говорите на друго място. Няма да ти се доверят веднага. Трябва да бъдем подготвени за тази вероятност.

— Защо да не се срещнем на наша територия?

— Защото искам да опазя нашата територия. „Де Роде Принс“ е тайната ти квартира. Знам „Пеликан“ и знам какво ще направим. Побързай, нямаме много време. — Тя стана и аз докоснах ръката ѝ.

— Откри ли Бахджат Заид?

— Не — отговори Мила. — Никой не знае къде е той.

— Мисля, че Заид им е дал нещо от института си в Унгария, нещо, върху което е работила Ясмина. Това пренасят нелегално из Европа.

Тя прехапа устни.

— Заид е производител на оръжия, Мила. Какво дава на тези хора, по дяволите? Плаща откупи, а те не му връщат дъщерята.

— С теб имаме заповеди, Сам. Спасяваме Ясмина и елиминираме похитителите ѝ като свидетели и заплаха. Направи го и не се тревожи какво им е дал.

— А ти знаеш ли? Бъди напълно откровена с мен.

— Не знам — отвърна Мила и аз ѝ повярвах.

— И все пак трябва да разбере какво искат да пренесат в Америка.

— Едно по едно. Първо Ясмина и бандата. Така ще разбереш истината за съпругата си, Сам. Съсредоточи се. — Тонът ѝ стана твърд. — Имам коз за теб срещу Ник. Доста неприятен.

— Какъв?

— В компютъра му. — Тя отвори файл. Снимки на деца в ужасяващи, провокиращи пози. Момчета и момичета на различна възраст, в различни пози, от свенливи до открито провокативни. Видях и списък с имена и имейли. Отместих поглед.

— Ник се гаври деца?

— Може би. Най-малкото е търговец на порнографски снимки. Ако искаш снимка по твой вкус, той ти я доставя. — Ледът в гласа ѝ се разчупи и Мила тихо изруга.

Сетих се за странния поглед на Ник към момиченцето в кафенето на площад „Дам“ снощи и ми се догади.

— Добре. Това е коз. Мога да спечеля ръката срещу него.

— И после да я отрежеш.

Хауъл гледаше видеокадрите в центъра на охраната на гарата в Ротердам. Камерите уловиха мъжа, когото беше видял на записа от пристанището и който приличаше на Сам Капра. Русокосата хубавица с огромните слънчеви очила вървеше няколко крачки пред него.

— На какъв влак се качват? — попита той.

— За Амстердам, в десет и петнайсет — отговори Огъст, след като провери разписанието.

— Искам всички данни за всеки два билета, купени заедно с кредитна карта.

— Може да са платили в брой или да са използвали предварително платени билети.

— Или да са допуснали грешка.

Десетина минути по-късно Хауъл вече разполагаше с име и пътуваше за Амстердам. Повечето пътници във влака в десет и петнайсет вече имаха билети, но двама души в петия вагон бяха платили с кредитна карта, която принадлежеше на жена на име Фернанда Гатил.

Хауъл се обади в офиса на ЦРУ в Амстердам, каза им името, поиска пълно проучване на Фернанда Гатил и ги помоли да съобщят името на холандските гранични пунктове. Искаше да знае къде работи и живее тази жена и всяка подробност от живота ѝ. Поръча да увеличат лицата на кадрите от охранителните камери на гарата. Искаше да знае коя е жената и защо пътува с мъжа, за когото беше сигурен, че е Сам Капра.

Дванайсет и десет.

Боклукът Ник закъсняваше. Седях пред „Пеликан“, на южната страна на канала, и пиех „Хайнекен“. Слънцето блестеше по водата.

Запитах се кой беше турчинът, когото бе наел Заид. Наемник? Контрабандист? Някой като мен, който искаше да отмъсти лично на мъжа с белега? Бахджат Заид беше паникьосан баща, който не се беше доверил напълно на Мила и тайните ѝ работодатели. След като се успокоих малко по пътя за срещата, реших, че не мога да го обвинявам. И аз не знаех дали моето дете е живо или мъртво.

Усещах, че се доближавам до истината и Луси. Срещата беше най-важната в живота ми. Помъчих се да не се безпокоя и да не разсъждавам много. Трябваше само да изиграя правилно картите си и щях да бъда в голямата игра.

Забелязах, че Ник си проправя път през разхождащите се в събота тълпи. Оглеждаше подозрително всичко и всеки. Не изглеждаше щастлив.

Седна срещу мен. На дневната светлина изглеждаше блед и недоспал. Зачудих се дали е разбрал, че в стаята е влизал някой и е видял отблъскващите му тайни. Но вероятно никой от бандата не беше спал добре снощи, след като бяха научили за опита на турчина да се внедри сред тях.

— Здравей — рекох, без да издавам презрението си към него. Знаем какъв си.

— Днес имам много лош ден.

Сервитьорът спря до масата. Ник си поръча кока-кола. Сервитьорът му я донесе и изчезна. Никой не седна близо до нас.

— Е, турчинът е компрометиран маршрута ви, а?

— Всичко се оказа блъф — отговори Ник. — Турчинът беше лъжец.

— Беше?

— Исках да кажа, че е лъжец. Прости ми лошия английски.

Трябваше да говоря като човек, който отчаяно иска работата. И наистина беше така.

— Виж, Ник, пренесъл съм много неща от Източна Европа в Холандия, Англия и Америка. Знам как да прекарвам всякакви контрабандни стоки. Ако не искате да рискувате, че турчинът е прецакал планирания ви маршрут, нека да ви очертая съвсем нов маршрут с друг транспорт. Всичко ще бъде точно.

Ник отпи от кока-колата си. Зачаках. Ако бяха разчитали на турчина да уреди транзит на стоката им за Съединените щати, те вече не можеха да използват онова, което той беше организирал, затова сигурно бяха отчаяни. Освен ако вече не бяха намерили решение. Но турчинът беше умрял едва преди няколко часа и може би аз бях най-добрият им шанс да осъществят операцията. И Ник беше изпратен да ме прецени.

— Защо толкова отчаяно искаш работа? — попита той.

— Обичам да ям и да спя под покрив. И ми трябва база в Холандия.

— Защо тук?

— В Източна Европа имам трудности. Налага се да се съсредоточа в пренасяне на стоки към Запада. — Отпих от бирата. — Нямам нищо против, срещу дял от онова, което правите. Какво е? Фалшиви цигари или луксозни стоки? Дизайнерска дрога? Всичките тези търговии струват милиарди. В днешно време близо двайсет процента от световната икономика е в незаконни стоки.

— Сигурно си в бедствено положение, за да висиш в долнопробни барове и да чакаш да се появи работа.

— Всъщност съм голям почитател на караокето. И ако беше споменал „Дайър Стрейтс“^[1] снощи, щях да изпея някой от хитовете им.

По лицето му пробягна усмивка.

— Как е цялото ти име, Сам?

— Питър Майкъл Самсън.

Телефонът на Ник иззвъня. Той го отвори и се заслуша внимателно. Изражението му беше предимно каменно, но видях лека усмивка. Ник стана, отиде до друга свободна маса и набра номер. Заслуша се, като ме наблюдаваше. Вдигнах бирата към устата си и зашепнах зад камуфлажната чаша.

— Чу ли това?

— Да — отговори Мила.

Тънкият като клечка за зъби предавател беше скрит под яката ми. Трудно се забелязваше. Затова се бях издокарал за срещата, сякаш беше събеседване за работа. Мила беше закачила предавателя в дрехите ми. Устройството беше последна дума на техниката. Не бях сигурен дали Фирмата има такива. И това ме накара за пореден път да се запитам за кого бях решил да работя.

— Ако имат достъп до данните на паспортите... може би проверяват името ми в момента.

Фирмата можеше да е анулирала легендата на Питър Самсън и да е заличила документите му за самоличност и данните на паспорта. И сигурно следяха запитванията за старите ми имена и дали се използват.

Те можеха да заведат Фирмата право при Ник и приятелите му. Това обаче не трябваше да се случва, преди Да съм получил каквото искам от тях. Не и преди да спипам Мъжа с белега. Не и преди да спася Ясмина и да разбере истината за Луси и сина ми.

Наблюдавах Ник. И той ме наблюдаваше. Минутите минаваха. Достатъчно дълго време за работодателите му да проникнат в канадските бази данни за паспортите. Те бяха хакнали сървърите на амстердамската полиция. Защо да не направят същото и с канадската? Веднъж бях подценил Ник.

Не казах нищо повече на Мила. Тя беше наблизко и ни наблюдаваше от празен офис от другата страна на канала Сингел.

* * *

Огъст отвори вратата на кабинета на Хауъл във величествената тайна къща на Фирмата край Херенхрахт. Хауъл вдигна глава от снимките, преминали през паспортния контрол в Ротердам. Хиляди лица, но нито едно не беше на Сам Капра. Главата му се замая.

— Засякохме запитване за една от старите самоличности на Сам Капра, Питър Самсън. Беше отправено само преди няколко минути от IP адреса на интернет кафене в Амстердам. Търсят информация за паспорта, военни данни и криминално досие.

— Къде?

— Край Сингел, на няколко минути оттук.

— Нека разберем кой се интересува от Сам. — „Господи, помисли си Хауъл, може да е самият Капра и да проверява дали старата самоличност още е активна.“ Негодникът най-последно беше направил грешка. — Има ли сведения паспортът да е бил използван за влизане в Холандия?

— Не. Искаш ли да унищожа документацията, свързана с тази самоличност?

— Не, не. Остави я активна. Да видим къде ще ни заведе.

Хауъл, Огъст и Ван Флек, бивш морски пехотинец, постоянно зачислен към офиса на ЦРУ в Амстердам, забързаха по стъпалата в ясният пролетен ден.

— Може да се обадим на холандската полиция... — предложи Ван Флек.

Хауъл вдигна ръка.

— Категорично не. Сами ще се справим с проблема. — Той погледна Огъст. — Играта може да загубее. Ако Капра е там, първо ще му натрием носа, а после ще говориш с него. Не се колебай.

— Няма. Ще го хванем.

---

[1] Dire Straits в превод означава „в бедствено положение“ — Б.пр. ↑

Ник затвори телефона и аз отдалечих чашата от устата си. Той се приближи до масата. Може би му бяха казали, че Питър Самсън не съществува. Може би ме беше снимал с телефона си и бе изпратил снимката ми на Пит или дори на мъжа с белега — и в такъв случай бях мъртъв. Погледнах какво има на масата — покривка, красиви цветя в малка стъклена ваза, чаша. Ако Ник беше разбрал, че съм измамник, можех да го убия с вазата. Щях да разбия ръба и да прережа гърлото му. Вазата беше по-тежка от бирената чаша.

Ник зае мястото си срещу мен, оправи опашката си и ми се усмихна.

— Миналата година са те издирвали в Хърватия за контрабанда.

Това беше тъжната истина за Питър Самсън. Той беше загубеняк.

— Да.

— Обвиненията са били снети.

— Подкупите вършат работа. — Повдигнах рамене. — И свидетелят реши да мълчи.

— Какво пренасяше?

— Каквото беше необходимо. Нелегални експлозиви от Чехия. Стари оръжия от Украйна. Опиум през Турция. Не съм специалист по продуктите. Пренасям каквото е необходимо до Канада и Ню Йорк.

— Покрай контрабандата ли се научи да се биеш толкова добре?

— Не, в канадската армия.

— Имам приятел от Прага. Снощи го питах за теб.

— Грегор.

— Да.

— Той каза, че можеш да свършиш добра работа, но че може би си предал едни хора, които са се опитали да те прецакат, двама братя.

— Братята Врана прецакаха хората, които ме включиха в сделката. Вътрешната политика в групировките не ме интересува. Участвам само заради парите. Съжалявам, ако не звучи добре, но е така.

— Тогава ще бъдеш лоялен към... мен.

— Ти ли ще ми платиш? В такъв случай, да, ще съм лоялен към теб.

Ник ме наблюдава още една минута, опитвайки се да вземе решение.

— Може би имам работа за теб, но искам да ми направиш една услуга, ако държиш да я получиш.

— Не съм в бизнеса с услугите.

— Тогава го приеми като инвестиция. Шефът ми Пит се превърна в пречка. Мисля, че трябва да бъде отстранен — изрече го без заобикалки. Ник искаше Пит да изчезне, вероятно за да заеме мястото му и да прибере дела му. Или властта му. — Ако ни осигуриш маршрут до Америка, с теб няма да се нуждаем от Пит. Не ни трябва да взима част от печалбата.

— Ами ако не искам да се намесвам в обърканата ви вътрешна политика?

— Тогава приключваме.

Ник ме използваше. Това беше оцеляване на най-гадните. Той използваше грешката на Пит, че се е доверил на турчина, за да се изкачи по веригата.

Но и аз можех да направя същото.

— Защо се оплакваш от шефа си?

— Умните трябва да печелят повече пари от грубата физическа сила. — Хакерът не харесваше мускулестите типове.

— Ти несъмнено си по-умен от шефа си.

— Несъмнено. Пит е глупав курвенски син. Размахва меч. Можеш ли да повярваш? Меч. Знаеш ли колко непрофесионално изглежда това? — Тонът на превъзходство, който бях доловил в гласа му снощи, се върна.

— Какво ще пренасяте?

— Пакетите не са големи, но трябва да бъдат добре скрити. Изключително ценни са и не могат да се заменят лесно.

— Това не е отговор. Каква е стоката?

— Не е необходимо да знаеш. Не е токсична или опасна. Не му повярвах, но не настоях. Щях да изиграя нова карта. В общи линии Ник искаше да се разприказвам за Пит и да го злепоставя с надеждата, че мъжът с белега ще отстрани Пит. Дори неорганизираните

групировки кипят от себелюбие и амбиции. Това може би беше най-прекият път към мъжа с белега.

— Ако искаш работата, трябва да ми помогнеш — настоя Ник.

— И да ти начертая идеален маршрут да пренесеш стоката си с необходимите документи, щедро подкупен капитан и други тлъсти рушвети, а ти да ми вземеш маршрута и да ме изолираш? Не.

— Трябва да си имаме доверие, Сам. Предлагам ти да работим заедно — по тази задача и по другите, които ще се появят. В момента съм много търсен и ми трябва партньор, който не е кретен и може да се разчита на него. Не искам да имам шеф, който се мисли за нинджа.

Придадох нотка на нервност в гласа си.

— Виж, залагам своя задник. Не познавам твоите хора. Имам възможности да пренеса каквото е необходимо, но ми трябва сигурни гаранции. — Звучах като човек, който говори прекалено много, и исках Ник да ме мисли за такъв.

Трябваше ми нюанс на отчаяние, за да приключа сделката. Но да я склуча с някого с власт. — Ако ти не можеш да ми осигуриш това, ще трябва да говоря с някой друг.

— Не мога да те заведа при шефа на Пит. Не става. Разделяй на отделни категории. Пази в безопасност всяка клетка на групировката. Това очевидно беше оперативният им стандарт тук. Хитро. Беше време да блъфирам.

— Тогава приключихме — заявих и станах.

Знаех, че Ник се нуждае от мен. Аз бях шансът му да се домогне до власт.

— Залогът е голям.

— Големият залог ме интересува само ако е свързан с големи пари.

— Ще получиш дела си и премия, че си ми помогнал да изместя Пит.

— Не може ли да получи работата, без да извършвам кръвопролития?

— В днешно време не. — Той понижи глас: — Виж, искаме да пренесем стоката от Ротердам до Ню Йорк. Не знам къде е стоката в момента, освен че пътува от Унгария за Холандия. Пит знае. Говори с него и виж дали си готов да поемеш задачата — и контрабандата, и дали да ми помогнеш да го извадя от играта.

Това беше всичко, на което можех да се надявам засега.

— Добре. Да вървим. — Станах. И в същия миг видях Хауъл. Бързаше по северната страна на канала Сингел. Идваше към нас. Зад него вървеше Огъст.

Бяхме допуснали грешка някъде. Но Мила беше оставила пътека за нас, ако това се случи.

И после видях, че Хауъл, Огъст и един друг мъж, очевидно агент на Фирмата, влизат в интернет кафене. На прозореца имаше чаша кафе, вдигащо пара. Беше в същата сграда, откъдето Мила наблюдаваше от последния етаж.

Трябваше да реша дали да помогна на Мила, или да тръгна с Ник. Искях да ѝ помогна, но не можех да оставя Ник. Този път водеше към Луси и сина ми.

Последвах Ник и се зачудих как ни е открил Хауъл. От проверката на самоличността на Питър Самсън, която Ник беше направил? Може би партньорът му, който беше търсил името Питър Самсън, се беше натъкнал на електронна спънка.

Ник вървеше до мен, праметнал ръка през раменете ми. Не можех да се обърна. Не виждах Мила. Трябваше да измисля начин да я предупредя.

— Задават се неприятности — подхвърлих.

— Какво искаш да кажеш? — Ник се озърна.

— Нали смяташ да прекараш шефа си.

— Той няма да ми е шеф още дълго.

— И аз някога имах шеф. Казваше се Хауъл. Пълен задник. Имам чувството, че винаги е по петите ми.

— Трябвало е да се справиш с него така както аз ще се справя с Пит.

Не можех да кажа повече. Надявах се, че Мила е дешифрирала предупреждението ми. В мига, в който Ник закричи пред мен, аз извадих слушалката от ухото си и я пуснах на улицата.

Мила бързо излезе от празния офис и хукна надолу по тесните стълби. Хауъл беше наблизко. Ако се намесеше в ужилването, щеше да провали всичко. Горните три етажа бяха офиси, а на партера имаше малко интернет кафене, популярно сред студенти и млади туристи. Тя стигна до фойето. Вдясно беше кафенето „Спронг“. В момента там имаше пет-шест изненадани младежи, вдигнали ръце от клавиатурите. Вътре стояха трима мъже в костюми. Двама държаха пистолети. По-възрастният, когото Мила разпозна като Хауъл от досиетата на Фирмата, казваше:

— Запазете спокойствие. Ние работим с холандската полиция.

Той бързо преглеждаше преносимите компютри и щракаше по клавиатурите. Търсеше нещо.

Бяха открили нея и Сам.

Мъжът най-близо до вратата хвана Мила за ръката. Беше едър и русокос, с вид на скандинавец, и румени бузи.

Мила се пребори с обзелото я желание да го изхвърли през прозореца на кафенето.

— Извинете — тихо, но твърдо изръмжа тя.

Той не вдигна пистолета си, но я дръпна вътре.

— Провеждаме полицейска акция. Не се плашете. Издирваме престъпник. Използвахте ли интернет връзката в кафенето? — попита мъжът на леко развален холандски.

Мила повдигна рамене, сякаш не го разбра.

— Това някаква шега ли е? — попита тя на английски и се осмели да се усмихне. — Или снимате филм?

— Имате ли лаптоп? Или смартфон? Бяхте ли в мрежата?

— Не. — Мила носеше само малка чанта. Безжичният прибор, който беше използвала, за да разговаря със Сам, беше залепен на гърба ѝ, под сакото на костюма, а оръжието ѝ беше прикрепено за глезена. Мъжът погледна в чантата ѝ, намери смартфона и почука с пръст по търсачката. Мила зачака.

Той върна телефона в чантата ѝ.

— Благодаря. Полицейска акция. Моля, не излизайте.

Тя се подчини и остана.

Но ако търсеха нея, нямаше ли да нахлуят направо на тавана? Може би не. Вероятно знаеха, че Мила е там, но не и коя е. Тя беше готова. Всеки мускул в тялото ѝ беше напрегнат. Хауъл не беше извадил пистолет. Мила реши как ще се справи с тях и реда, в който ще ги убие. Едрия блондин, после чернокосия и накрая Хауъл. Решението я успокои и тя се втрени в Хауъл като всички останали.

Барманът заяви на въоръжените мъже на холандски с полски акцент, че не могат да нахълтват ей така и да правят това, но те не му обрънаха внимание. Хауъл се отдалечи от уплашеното момиче на масата най-отзад и се приближи до китайски студент. Ръцете на младежа трепереха над клавишите и Мила си помисли, че той изглежда виновен.

Хауъл обърна лаптопа му към себе си и затрака по клавиатурата. На екрана се появи терминал с информация, бели букви на черен фон.

Хауъл затвори лаптопа и направи знак на колегите си. Русокосият грубо претърси младежа и после кимна, че е чист.

— Навън — заповяда на английски Хауъл.

— Вие не сте ченгета! — извика барманът.

„Събрал е смелост от кофеина“ — помисли си Мила.

Хауъл я погледна, докато минаваше покрай нея. Тя знаеше, че трябва да наведе глава. Всички останали го бяха направили, уплашени от пистолетите, но Мила не можеше. Погледна го безразлично, без гняв.

Ако знаеше, че са я видели на кадрите от охранителната камера на пристанището, облечена в кожени дрехи и с огромни слънчеви очила, тя щеше да застреля и тримата на място. Хауъл обаче, съсредоточен в откритието си, не задържа погледа си на нея. Той последва другия мъж и китаеца навън, без да се обърне.

Третият мъж, дебеловрат, с черна коса, спусна пистолета си и каза на безупречен холандски:

— Приемете нашите извинения. Може да се върнете на работа. Младежът извършваше сериозни киберпрестъпления, използвайки сървъра на кафенето. Съжаляваме, че ви уплашихме, но не искахме той да изтрие информацията, преди да го спрем.

Барманът отново започна да спори:

— Откъде да знаем? Не можете да нахлувате тук и да размахвате пистолети. Можеше да ни застреляте.

Дебеловратият се усмихна.

— Извиняваме се още веднъж. — Той се обърна и бързо излезе. Посетителите на кафенето заговориха бързо. Барманът се разкрещя и посегна към телефона, като се кълнеше, че ще се обади на полицията.

Мила последва мускулестия тип, който изтича, за да настигне Хауъл и русокосия. Хауъл носеше лаптопа на младежа.

Мила погледна към кафенето на отсрещната страна на канала, където бяха Сам и Ник.

И двамата бяха изчезнали. Трябваше да реши дали да проследи главорезите от Фирмата, или да се опита да намери Сам. Китаецът можеше да е във връзка с групировката на мъжа с белега, а и тя искаше да види какво ще направят хората от Фирмата. Тръгна след Хауъл и другите, спазвайки дискретно разстояние.

Мила извади слушалката от чантата си, пъкна я в ухото си и забърза към колата си.

Ник ме качи отзад в микробус и извади превръзка за очи.

— Помоли ме да ти се доверя — рекох. — Доверието трябва да е взаимно.

— Така е, но няма да ти позволя да видиш къде отиваме. Не трябва да знаеш. Когато се включиш в групировката ни, ще ти кажат каквото е необходимо.

За него не беше лошо да си мисли, че има пълен контрол върху положението, затова му позволих да сложи превръзката на очите ми.

— А сега ще те претърся.

Той ме обискира щателно. Беше усърден, но пропусна предавателя под яката ми. Бях решил да го държа включен и да предава, макар да знаех, че ако го намери, Ник незабавно ще ме убие.

Не се възпротивих на претърсването. Казах му, че ме гъделичка, но той не ми обърна внимание. Чух го, че се качи отпред и запали двигателя. Микробусът се заклати и се включи в уличното движение.

— Къде отиваме? Ще се срещна ли с Пит?

— Да.

Искаше ми се да попитам дали ще видя и шефовете на Пит. Мъжът с белега и Ясмина също можеше да са там. Трябваше да предположа, че белязаният ще ме познае. Щом беше отвялякъл Луси, той беше видял лицето ми. Не исках да свърша завързан за стол като турчина, но трябваше да рискувам.

Микробусът се движи дълго. Съдейки по броя на внезапните остри завои, реших, че не излизаме от Амстердам, а по-скоро Ник се опитва да се отърве от евентуални преследвачи. Или да ме обърка. Запитах се дали Мила кара след мен. Надявах се, че се е изплъзнала от Хауъл и Огъст, защото иначе бях сам. Как ни беше открил, за Бога? Сигурно по търсенето на информация за самоличността на Питър Самсън от хакера на Ник. Той вероятно беше действал в интернет кафенето и бе прикрил проникването си с техния сървър. Хауъл и Огъст бяха в Амстердам и несъмнено търсеха мен, и бяха заловили компютърния специалист на Ник. Това означаваше, че Хауъл може би е

по следите на хората на Ник и ако беше така, щеше да ми попречи да намеря семейството си.

По време на всяка операция има момент, когато си казваш: „Майната ѝ на предпазливостта.“ Не съм безразсъдно смел, нито глупав, но понякога трябва да бъдеш таранът. Хауъл се доближаваше до мен и времето ми да открия мъжа с белега изтичаше.

— Искам да ти обясня как ще подходим — обади се Ник. — Пит ще бъде там. Ще има и един друг човек. Не е необходимо да знаеш името му.

Осъзнах, че съм затаил дъх.

— Добре. — Господи, моля те, нека другият човек да е мъжът с белега.

— Ще им разкажеш как точно да организират алтернативен маршрут.

— И в замяна ще получа пари и работа?

— Да, но искам да zlepоставиш Пит. Ще кажеш на шефа му, че познаваш Пит от контрабандни сделки в Молдова и че сте работили по едни и същи маршрути. И че Пит е продавал по пътя момичетата, които прехвърля, прибирал е парите, преди доставката да бъде извършена, и е мамел клиентите си.

Стомахът ми се сви.

— Пит е трафикант на хора?

— Пит пренася стоки. Жени от Молдова, натоварени на кораби за публични домове в Британия, Германия и Израел. Бебета, взети от Македония и Албания, които да бъдат осиновени в Италия, фалшиви стоки масово производство, докарани от Китай в Западна Европа. Няма значение какво. Той пренася каквото е необходимо.

Гадеше ми се, когато микробусът спря. Долових миризма на гориво и отходни газове. В далечината се чуваше бръмченето на движението по магистрала.

— Пристигнахме, Сам. Време е за шоу. Бъди добър и аз ще бъда добър с теб.

Четвъртият удар в лицето даде желаните резултати. От опит Хауъл знаеше, че наетите компютърни хакери пречупват лесно. Лоялността им се печелеше само с пари и достъп до технологии. Китаецът, който според документите му за самоличност, следваше компютърни науки в университета в Делфт, издържа на две насинени очи, разцепена устна и разкъсано ухо, преди да изкрещи адреса на склад край магистрала А10, опасваща Амстердам. Ван Флек престана да бие хакера и Огъст провери адреса със смартфона си.

— И кого ще намерим там? — попита Хауъл.

— Ник. Ник.

— Кой е Ник?

— Човекът, който ме нае. — Младежът започна да бръщолеви на мандарински диалект и нарече Хауъл безполезен смачкан penis. Хауъл го зашлеви и му каза на мандарин, че майка му е гнусна курва и да не му говори така. Устата на студента се изкриви от стъписване и болка.

— За какво те нае Ник?

— В международния обмен за следене на паспортите има задна вратичка... използвана от северноамериканското и европейски правителства.

— И проверявахте паспорта и данните на Питър Самсън.

— За да видим дали той наистина съществува.

— За кого работи Ник?

— Наемник е.

— За Самсън?

— Не. Ник искаше да се увери, че Самсън е такъв, какъвто твърди, че е. Той ще наема Самсън.

— За каква работа? — Гласът на Хауъл стана по-остър. Той се наведе над насиненото лице на китаеца и долови дъха му, който миришеше на мляко и застояло кафе на фона на миризмата на кръвта от ухото и носа му.

Студентът се разрида:

— Не знам нищо повече, кълна се. Трябваше само да потвърдя историята, която онзи е разказал на Ник, че е канадец и името му е Самсън.

Огъст направи знак на Хауъл и двамата слязоха от микробуса, за да не ги чуе хакерът.

— Щом рискува да използва легенда, Сам се опитва да се сближи с Ник — рече Огъст, — затова може би е попаднал на следа за похитителите на Луси.

— Скоро ще разберем. Да отидем да видим кой е на този адрес, а?

— Не трябва ли да изчакаме данните от разузнаването?

— Сам Капра е наблизо, Огъст. Няма какво да чакаме, по дяволите!

— Стандартният протокол не е такъв.

— Не е и да разрешиш на приятеля му да участва в екипа за издирването му. Идваш ли или оставаш, Холдуайн?

Огъст се върна в микробуса, без да забележи малката синя кола, която ги следваше от разстояние.

Ник държа превръзката на очите ми, докато влязохме вътре. Вратата издрънча като стоманена, когато я затвори. Махна кърпата от лицето ми и видях, че се намирам в стар машинен цех. Струговете бяха на местата си.

Близо до входа бяха натрупани кашони и палети. Въздухът миришеше на къри и ферментирала бира. В средата на помещението имаше метална маса, на която бяха разхвърляни вестници. Мръсните стъкла на прозорците пропускаха кафеникава светлина.

От двете ми страни стояха двама мъже — близнаци. Единият беше въоръжен с револвер „Глок“, а другият — с щурмова пушка. Очите им бяха мъртвешки. Главата на единия беше обръсната, а на другия — обрасла с рядка червеникава коса. Устните им бяха изкривени в жестоки усмивки.

— Това са близнаците — каза Ник, сякаш аз не бях забелязал еднаквите им физиономии.

Близнаците ме претърсиха за оръжие и подслушвателни устройства, но не намериха нищо. И те пропуснаха малкия предавател в яката на ризата ми.

Погледнах да видя дали някой има същата татуировка на „Новем солес“ като убиеца в апартамента ми. Нямахше следа от такова нещо. Може би Ник и близнаците бяха само наемници.

До масата седеше изрусеният до бяло мъж, когото бях видял на видеозаписа. Пит. Трафикантът. Беше по-висок от мен, метър деветдесет и пет, с широки рамене и тесен ханш. Под ръкавите му се виждаха извивките на мощни оръжия. Имаше вид на човек, който се бие с удоволствие. Носът му беше чупен и очите му приличаха на две капки петрол, студени и неотстъпчиви. Усмивката под ледените му очи и кривия нос беше като белег, оставен от назъбен нож. Имах чувството, че тази усмивка е била последното нещо, което са видели много хора. Той очевидно беше човек, за когото жестокостта е забавна игра.

А, да, имаше и малък японски меч уакизаши. Беше на бюрото и блестеше на слабата светлина.

Мъжът с белега не беше там.

Усмихнах се на Пит.

— Разбрах, че можеш да ни помогнеш, Питър Самсън — каза той на английски.

— Разбира се, че мога.

Пит стана и ме заобиколи. Съмнявам се, че изглеждах страшен. Стари джинси, износени обувки и старо сиво яке. Мила ми беше купила дрехи втора употреба и бе изрязала всички етикети. Изглеждах спретнато облечен, но отчаян. Срецнах погледа му, но после наведох глава. Оставих го да си мисли, че той командва положението.

— Имам петдесет пакета за Съединените щати. Не трябва да бъдат открити и заловени. Искам да бъдат там за десет дни. Да пристигнат заедно и да не се разделят по време на транспортирането. И да имат възможно най-сигурното прикритие? Как ще го направиш?

— Колко големи са пакетите?

— Широки по-малко от метър и дълги един метър.

— И са петдесет? Добре. Тежки ли са?

— Не. По пет килограма.

— Тогава вероятно ще ги замаскирам като чаши от оловен кристал от Полша. Ще ги маркирам като чупливи, но оловният кристал ще обясни тежестта. Може да ги представя и за замразена риба. — Повдигнах рамене. — Ако стоката може да бъде опакована в лед, без да ѝ навреди, този избор е добър. — Това беше стандартната контрабандна търговия. — Или електроника от Финландия. Те изнасят с кораби тонове мобилни телефони и свързаните с тях технически средства. Ако стоката е електроника, това ще улесни замаскирането ѝ, ако я прегледат на рентген. Друг лесен маршрут са фалшивите цигари — британски, френски или турски сортове. Една от всеки три цигари, изпушена в Канада, е фалшива. Този бизнес е голям.

— Не искам да я преглеждат на рентген.

— Имам връзка в Ротердам. Ще се погрижи да не изберат контейнера. — Лъжех, но това нямаше значение.

— Ами американската митница?

— Имам приятел в митническия персонал в Ню Йорк. Трите му деца учат в колеж и гимназия, затова разходите му са големи. Няма да провери онова, което му кажа.

— А откъде ще намериш съответните документи за износ, опаковката и товарителниците от легитимен производител?

— Преди да издам всичките си професионални тайни, бих искал да си получа парите.

Пит се втренчи в мен.

— Защо дойде в Амстердам?

— Заради водата — отвърнах.

— Ха! Един от любимите ми филми. „Казабланка“.

Използвах реплика на героя на Богарт, барманът Рик Блейн, когото питат как ще обясни присъствието си в изпълнения с интриги град. Усмихнах се.

— Нуждаех се от промяна.

— Там ли беше базата ти?

— В Прага и Хърватия. Останах там, след като се уволних от армията. Страната ми харесва. — Погледнах Ник и после отново Пит. — Какво има в петдесетте пакета?

— Не ти трябва да знаеш.

— Къде е Едуард? — неочаквано попита Ник.

В края на краищата изпълнението ми трябваше да убеди шефа на Пит, че не може да има доверие на Пит, който е по-скоро неприятност, отколкото придобивка, а Пит беше сам. Нямахме кого да убеждавам. Едуард. Той беше мъжът с белега. Запомних името. Едуард. Човекът с въпросителния знак близо до окото, който беше отвлякъл жена ми.

— Едуард го няма — отговори Пит. — Остави на мен да преценя този човек.

— Този човек снощи се би в един бар, за да защити доброто ти име — рекох, — а дори не те познавам.

— Да, това е интересно. Благодаря за подкрепата. Не съм свикнал с алтруизъм.

— Търсех те.

— Ти и турчинът.

— Популярността е проклетие, но всъщност не те търсех, докато турчинът не започна да те заплашва. Предостави ми се възможност и аз се възползвах. Но се надявам, че тук няма други дърдорковци.

Пит погледна Ник и после отново мен.

— Искам да чуя какво е казал турският джентълмен снощи.

— Турчинът говореше на единия си приятел в бара, преди Ник да дойде.

— Говориш ли турски?

— Достатъчно. Прекарвал съм стоки през Истанбул, предимно руско артилерийско снаряжение, предназначено за Африка. Турчинът каза, че е уредил да пренесе нещо в Америка за теб и че ще те накара да му предадеш някаква жена, която държиш, в замяна за гладкото транспортиране на стоката. — Наблюдавах лицето на Пит, когато хвърлих най-силния си коз. Ник не беше толкова добър актьор и завъртя глава към мен при този неочакван обрат.

— Някаква жена — повтори Пит.

— Да. Щял да се погрижи със стоката да не се случи нищо лошо и ченгетата да не я заловят, ако получил някаква жена, която била при теб. Някоя си Ясмина? — Повдигнах рамене. — Може да не съм чул правилно името.

Пит не мигна, но свитите му в юмрук пръсти, се разпериха и се приближиха до меча уакизаши, сякаш тежестта му ги привличаше. А после отново ги сви в юмрук.

— И това ли беше всичко?

— Да.

— И заради това си се бил за честта на името ми? — засмя се Пит.

— Не. Реших, че няма да искаш турчинът да прецака сделката ти. Нуждая се от работата. Едва по-късно осъзнах, че онова, което съм чул, може да е ценно за мен. Сега не можете да използвате неговия маршрут до Америка, но можете да използвате моя. Предположих, че щом сте прибягнали до услугите на турчина, нямате редовен маршрут до Америка.

— Но ние не те познаваме.

— Искаш препоръки за мен? Попитай Петрова в Киев. Попитай Джуки в Атина. — Подхвърлих имената на двама трафиканти.

— Петрова е мъртва — рече Пит.

— Не съм чул.

— Миналия месец е била застреляна от конкурент.

— О, късно е да изпратя цветя.

Той се подсмихна, сякаш щеше да хвърли карта, с която да вземе ръката.

— Джуки е изчезнал преди няколко месеца.

— Вероятно се крие. — Фактът, че знаех тези имена, не беше достатъчна препоръка. И не очаквах, че ще бъде. — Или е в Китай и урежда прекарването на фалшиви „Гучи“ и „Ралф Лорън“.

— Ако можех да го намеря, щях да го предпочета пред теб. Него поне го познавам. Ти може би разчистваш бъркотията и също като турчина работиш за бащата на Ясмينا, само че подхождаш към мен от различен ъгъл.

— Това е само хипотеза.

— Какво работеше при Джуки?

— Момичета от Молдова и Украйна, прекарвани с кораби за Израел, Единбург и Торонто. Пренасял съм оръжия от Албания и Узбекистан за Мексико, фалшиви цигари и фалшив софтуер за „Уиндоус“ от Китай за Канада и Съединените щати, предимно за Хюстън и Ню Йорк.

— Прекарвал си момичета с Джуки? — Пит повдигна вежда.

— Да. Два пъти. Намери го в Китай и го питай за мен. — Повдигнах рамене. Джуки не се криеше, а беше мъртъв. Той беше гръцки трафикант, когото Фирмата завербува и издаде информация за маршрутите и методите си срещу тлъста сума и имунитет, а после беше убит, когато се опита да офейка, след като Фирмата го върна на полева работа, за да служи като информатор. Джуки беше боклук. Бях го виждал един-два пъти и ми бяха поверили задачата да пусна слуха, че той е отишъл да прави сделки в Китай.

— Къде има белег? — попита Пит и аз загубих ума и дума.

Не трепнах.

— Той има много, от които да избираш.

— Най-смущаващият.

Преглътнах, опитвайки се да си представя снимките на дебелото лице на контрабандиста. Белегът не беше на лицето, нито на гърдите му. И после се усмихнах, когато си спомних шегата на Брандън, шефа ми в Лондон.

— На задника. Приятелката му го наръгала с кухненски нож. Трябвало е да има твоя уакизаши.

Пит се усмихна, като чу японския термин.

— И защо го е получил?

— Чукал момичетата, които карал за Израел и Дубай. Пречупвал ги за клиентите. — Не можех да си позволя отвращението да се изпише на лицето ми. На повечето момичета, транспортирани незаконно от бившите съветски републики, които отчаяно търсеха работа, им беше обещавано, че ще бъдат сервитьорки или секретарки, но бяха пречупвани с изнасилване и хероин, преди да се запознаят с новите си сводници. — Приятелката не одобрила това. Провървяло му, че го е срязала отзад, а не отпред.

— А ти как си видял белега?

Бях го видял в досието му, разбира се. Надявах се, че обяснението ми за произхода на белега на Джуки е точно. В противен случай бях мъртъв. Пит щеше да ме убие на място, ако първо не го убиех аз.

Джуки продължи практиката си да пречупва момичетата, когато е необходимо. Тогава видях белега.

Пит кимна леко. Вече бях в кръга, поне засега. Препоръките ми бяха потвърдени от белега на задника на изнасилван.

— Обади се на връзките си — каза ми той. — Стоката ще бъде тук след два дни. Ти ще уредиш взимането ѝ, когато пристигне, ще я пакетираш отново за изпращане в Америка и после ще я прекараш през митницата и ще я натовариш на кораб в Ротердам. Ще ти платим

петдесет хиляди евро. Ако се нуждаеш от помощ за фалшифицирането на документите, шефът ми Едуард е експерт фалшификатор.

Да пакетирам отново стоката. О, да. Това щеше да бъде важно. Щях да се нуждая от помощ. Щеше да ми трябва цялата банда да ми помогне.

И тогава щях да ги избия, да спася Ясмина и да разбера истината от мъжа с белега. Възможността блесна пред мен като искрящ диамант.

Прикрих внезапно си облекчение, като вдигнах ръце.

— Чакай малко. Ти си пуснал турчина, нали? Няма да участвам, ако той доведе ченгетата при теб.

— Турчинът вече не е проблем за никого — обади се плешивият близък.

— Аха — рекох.

— Турчинът е бивш агент на турската разузнавателна агенция МИТ, турското ЦРУ. Изгонили го от Агенцията за злоупотреба. Подкупил група турци тук, за да работи с тях и да се доближи до мен. Няма да работя повече с тях. Опитва се да ме прецака и не успя. — Пит ме прикова с поглед. — Близнаците са много добри в откриването на информация за хората.

Оказваше се, че турчинът е бил като мен. Бахджат Заид беше намерил мой събрат по съдба да се опита да спаси дъщеря му.

— Е, аз не се провалям, когато поема някоя работа.

Пит погледна близнаците и после мен.

— Искаш ли да пречупиш някое момиче, Сам?

— Какво?

Той врътна глава към вратата.

— Ще изпращам осем момичета в Нигерия и Израел. Двете се съпротивляваха, въпреки че хероинът във вените им ги успокои. Но нищо не успокоява по-добре от пречупването.

Това беше проверка. Ако имах опит като трафикант на хора, нямаше да ми мигне окото да изнася стоката.

— Отиди и си избери, която ти харесва, и я изучай — настоя Пит.

— Ти каза, че ние може да ги пробваме — възрази плешивият близък. — Защо той ще избира пръв?

Помислих си колко приятно ще ми бъде да убия Пит. Бях убивал само веднъж и преживяването не ми хареса. На никое човешко

същество не би трябвало да му харесва. Но за Пит нямаше да ми мигне окото. Щях да направя услуга на човечеството. Част от мен, онази, която мислеше, че отново може да бъде съпруг и баща, щом намеря Луси и бебето, ме посъветва да не бъда толкова готов да убивам. Но този човек... Ако Едуард беше отвлякъл Луси, дали това чудовище се беше доближавало до нея?

Докосвал ли беше Пит жена ми?

Овладях чувствата си и попитах:

— Много ли жени прехвърляш?

— Най-добрият ми поток на приходи. Предимно от Молдова. И повече от Русия и балтийските републики, когато икономическото положение се влоши. Трийсетина на месец. Обикновено по специални поръчки. Не смогвам с търсенето на по-младите. Ела да ги видиш.

Погледнах Ник, който се занимаваше с търговия на снимки на деца. И той изпълняваше специални поръчки. Добре дошъл в персонализирания свят на човешкото страдание.

Тръгнах след Пит по къс коридор към страничен кабинет. Близнаците и Ник ме последваха. Миришеше на изгнили плодове, прегорели пържоли и някаква химична смрад с неприятен привкус на пот.

Пит отвори вратата на слабо осветена стая, същинско преддверие на ада. На мъждукащата светлина видях осем жени, оковани с белезници за глезените и китките. Веригите бяха занитени за бетонния под. Жените седяха свити една до друга. Още бяха с фланелки, макар и мръсни, но нямаха поли, джинси и бельо. Бяха им отнели достойнството.

Съзрях синини, сълзи и празнота на лицата им, които бяха преживели невероятен ужас. Почувствах, че в мен се надига нажежен до червено гняв.

Ако обаче убиех Пит и Ник, за да освободя жените, щях да проваля шансовете си да се доближа до Едуард и да намеря Луси и бебето.

Ала не можех да позволя това. „Пренапиши сценария“ — помислих си. Трябваше да се свържа с Мила и да ѝ кажа за жените. Но тъй като бях нов в групировката, ако операцията се провалеше, щях да бъда компрометиран и щяха да ме убият на място.

Изборът беше невъзможен. Трябваше бързо да измисля решение.

— Коя искаш? Червенокосата?

Три ужасяващи думи. Червенокосата изглеждаше на седемнайсет и видях, че устните ѝ треперят от страх.

— Само не ги удряй по лицето или циците. Ако искаш да напердашиш някоя, удряй отзад по краката. Никой не гледа там — посъветва ме единият близък.

— Не, благодаря — отвърнах.

— Какво ти става? Те са като узрели плодове. Просто ги откъсваш — засмя се Пит. — Нека двамата да изчукаме една, за да подпечатаме приятелството си. И няма да ни среже задника като на тъпия Джуки.

Жените се разтрепериха. Опитах се да не мисля за онова, което вече им бяха направили и какво ще им сторят, ако ги оставя на Пит. Той побутна най-близката до него жена с върха на меча уакизаши и тя избухна в сълзи.

Погледнах врата на Пит и си помислих как ще го счупя.

Ник ме наблюдаваше, за да види как ще реагирам на този нечовешки лакмусов тест.

— Аз съм бизнесмен. Не се унижавам да пробвам стоката — обясних. — Това е за биячите.

— Какво? — На Пит това не му хареса. Бях намекнал, че той не е шеф, а бияч. Видях гнева във втренчения му поглед. Той отстъпи назад от ужасената жена и ръбът на меча заблестя на слабата светлина от коридора.

— Сериозно ли говориш? — попитах. — Така ли ще ме проверяваш? Дали съм готов да пречупя момиче?

Устните му се раздвижиха.

Едната от младите жени, червенокосата, вдигна глава и ме погледна. Говорех на английски и вероятно ме беше разбрала.

— Не му говори така. Какво ти става, по дяволите? — В гласа на Ник прозвуча напрежение. Изгледах го.

На този етап бях само с единия крак в кръга. Това обаче не беше достатъчно. Трябваше да вляза и с двата крака. Ник ме гледаше строго. Ако го предадох, Пит нямаше да ме допусне до Едуард. А ако не го сторех... Ник беше непредсказуем. Но не ми трябваше Ник, а Пит.

Усмяхнах се на Ник за последен път. Той беше предал приятелите си и беше боклук, който използваше деца. Нямах нищо

против да постеля пътя си с неговите кости.

— Искам да участвам, но по моите условия — казах на Пит, а после се завъртях и ритнах Ник в лицето. Той се строполи на земята. Не исках да се разприказва, затова му забих втори ритник във врата. Не беше толкова силен, че да го убие, но щеше да му държи устата затворена.

Пит извади пистолет и го насочи към мен, преди да спусна крака си. Хубаво беше да знам, че той има нещо повече от тъпия си меч, с който да се перчи. Жените изпищяха и се свиха до стената. Вдигнах ръце.

— Той е твой проблем, а не мой. — Посочих пространия на земята Ник с носа на обувката си. Ник дишаше задъхано и очите му мигаха от стъписване. — Той иска да те натопи. Иска да вземе бизнеса ти.

— Навън. — Пит направи знак с пистолета си и се разкрещя на жените да млъкнат. Те започнаха да шепнат и тихо да ридаят. Пит посочи Ник. Изправих го на крака и го бутнах към коридора и главната стая. Близнаците побързаха да излязат, а Пит затвори и заключи вратата. Останах насаме с Ник за пет секунди, но това ми беше достатъчно, докато близнаците и Пит се приближиха до нас.

— Какъв ти е проблемът? — попита Пит.

— Той те измества — отвърнах. — Предава те. Провери го.

Ник изпъшка. Устните му бяха разбити и зъбите — счупени. Понечи да стане, но Пит го блъсна обратно на пода с ръкохватката на пистолета си.

— Той искаше да излъжа за теб пред Едуард и да кажа, че си крадял момичета от пратки за друг клиент и си ги препродавал. — Говорех спокойно и гледах Ник, чиито очи се разшириха от ужас и изумление. Казвах истината. Винаги е по-лесно да кажеш истината, отколкото да излъжеш. — Иска те вън от играта и той да стане главният трафикант. Пресметнал е, че има повече пари в живите жени, отколкото в снимките на малки деца. Работи за някой друг, който иска бизнеса ти и измяната към теб е уговорката.

Пит държеше на прицел Ник, който седеше неподвижно. От устата му бликаше кръв. Пит прерови джобовете му и плъзна ръка под якето му. Отначало помислих, че Пит го пропусна. Изправи се и отместил пистолета от Ник. И после видях тънката тръбичка в ръката на Пит, стисната между палеца и показалеца му. Той я вдигна пред лицето на Ник, който примига стъписано.

— Какво е това? — попита Пит с шепот, който прозвуча като пръст, плъзгаща се върху ковчег.

— Не знам. Не е мое — смотолели Ник. — Той е проклет лъжец, Пит. На кого вярваш? На него или на мен? Познаваш ме.

— Да, познавам те, Ник. — Пит разгледа малкия предавател на Мила и се опита да го разглоби с палец, но не можа. Извади нож от джоба си, отвори го, срязал микрофона и внимателно го разглоби. Разполагах с няколко секунди, за да го пъкна в джоба на Ник. Единствената ми връзка с Мила беше прекъсната, при положение че Хауъл и хората му не я бяха заловили, но се наложи да го направя. Това беше начинът да спася жертвите на Пит. Сърцето ми блъскаше силно в гърдите.

Наблюдавах лицето на Пит, докато разглеждаше свръхмодерното устройство.

— По дяволите. Това е нещо като шантава шпионска джаджа. За кого работиш, Ник? — попита той.

— За никого... Работя за теб. Той лъже. Не го познаваш. Познаваш мен.

— Да, и ти ме мразиш от седмици. Да не мислиш, че съм сляп? Непрекъснато вириш безценния си нос, когато си около мен. За кого работиш? Стани.

Ник се изправи. Очите му помръкнаха от гняв, яростта на хванато в капан животно.

— Не работя за никого, освен за теб и Едуард. Самсън ме измами. Измами и теб. Подхвърлил ми е този предавател.

Поклатих глава, но Пит насочи пистолета към мен и каза:

— Предполагам, че ще трябва да направя избор.

— Да повикаме ли подкрепления? — обърна се Огъст към Хауъл. Седяха в микробуса, паркиран на половин пресечка от адреса, който им беше казал китайският студент. Номерът беше на сив блок в индустриален район. Имаше много сгради, но комплексът изглеждаше запустял. Пред вратата в края бяха спрели две превозни средства. Останалата част на паркинга беше празна.

— Много си плах — отбеляза Хауъл. — Изненадваш ме.

— Предпазлив съм. И не искам приятелят ми да умре, когато ни е по-ценен жив.

— Харесва ми идеята да нахълтаме веднага. Няма свидетели — обади се Ван Флек.

— Не трябва да вдигаме шум. Не искам да привличам вниманието на холандските власти. Какво имаме в микробуса? — попита Хауъл.

— Четири щурмови пушки, бронезилетки, инфрачервени очила. — Огъст го погледна намръщено. — Само тримата сме.

— Мога да броя, агент Холдуайн.

— Моите уважения, но мисля, че трябва да повикаме подкрепления. — Огъст погледна Ван Флек. — Капра е обучен. Не знаем какъв е другият човек. Трябва да влезем със смазваща мощ.

— Тук има две превозни средства. Микробусът, който е докарал Капра, и свързката му. Другата кола е малка. Няма цяла армия вътре. — Хауъл се усмихна. — Да влезем, господа. Писна ми Сам Капра да бъде проблем за нас.

Ван Флек и Огъст облякоха бронезилетки.

— Вдигнете на крака младежа. — Хауъл посочи китайския хакер. — Ще го използваме.

Мила спря колата си на една пресечка от склада, пред малко кафене. Притисна слушалката в ухото си и затвори очи за миг. Чу по-голямата част от разговора между Пит и Сам и предложението му към Сам да изнасят едната пленница. Дишането ѝ се успокои, но я обзе сляп гняв.

Носеше черен шлифер над костюма, пистолет във всеки джоб и сгъваема палка. Това беше любимото ѝ оръжие и тя си представи как пребива до безсъзнание Пит и Ник.

Мила чу съвета на Сам да претърсят Ник и откриването на преподавателя, и разбра какво е направил Сам. Това ѝ хареса, но той я изолираше, прекъсвайки единствената връзка между тях.

Ако обаче объркаше нещата, Хауъл щеше да им попречи да се внедрят в групировката.

Мила наблюдаваше микробуса. Задната врата се отвори и навън изскочи китайският студент, когото бяха хванали. Ръцете му бяха оковани с белезници. Лицето на младежа беше насинено и под ноздрите му имаше размазано петно кръв. След това се появиха двамата дебеловрати мъже и накрая Хауъл. Всичките бяха въоръжени.

Тримата спряха пред вратата. Китаецът поклати глава и с треперещи ръце въведе код на електронното табло за достъп.

Четиримата влязоха. Мила забърза към микробуса. Агентите явно се тревожеха повече какво има пред тях, отколкото зад тях.

Тя се вмъкна в микробуса и започна да брои, като гледаше вратата. Моментът трябваше да бъде избран много точно, ако искаше Сам да оцелее.

— Е, той или аз? — попитах.

Ник беше твърде шокиран, за да говори.

— Или и двамата? — каза Пит. — Не искам неприятности.

— Но пак ще ти трябва помощ — настоях. — Иначе нямаше да си направиш труда да говориш с мен. Ник мисли, че за нищо не ставаш. Подиграва се дори с меча ти.

Тъглчето на устата на Пит потрепна. През последните месеци той беше забелязал презрението на Ник.

— Добре, всичко, което казваш, е вярно. Ето. — Пит ми даде револвера. — Убий го.

Последна проверка. Ако бях ченге или подставено лице, нямаше да застрелям невъоръжен човек. Това беше границата, която никоой с малко останала почтеност, не прекрчаваше.

Беше ли ми останала почтеност? Вдигнах пистолета и се замислих за Луси и бебето. Ник беше помогнал в отвличане и нападение на жени и откарването им в робство. Пренасяше незаконно оръжия. Проникваше в правителствени бази данни и крадеше информация. Въртеше търговия със снимки на малтретирани и насилени деца.

Но какъв бях аз? Съд на два крака?

Да, може би.

Той или аз. И заедно с мен — семейството ми.

Стрелях.

Куршумът го улучи в гърдите и той падна. Лош изстрел. Не го уби веднага. Съжалявам, Ник. Той ме погледна със сърцераздирателна болка и омраза. Стрелях още веднъж и лицето му вече нямаше значение.

Нямаше да го видя отново, освен може би в сънищата си.

Извадих ризата от панталоните си, избърсах отпечатъците си от глока и го върнах на Пит. Ръката ми не потрепери. И за миг изминалите пет секунди ми се сториха като живот, случил се на друг човек.

— Е — наруши мълчанието Пит и се втренчи в трупа.

— Е — повторих. Какъв бях сега?

— Да се залавяме за работа. — Той посочи стоката. — Идеите ти ми харесват, но вече имам стоки за камуфлаж. Ти затвърди мнението ми коя ще послужи най-добре.

Няма нищо по-хубаво от похвала от устата на трафикант. Разгледах кашоните, фалшиви цигари.

— Ще прекараш свръхсекретната си стока заедно с нелегални цигари, които ще продадеш в Съединените щати и ще удвоиш печалбата си. С един куршум два заека.

— Старая се.

Пит беше много по-умен, отколкото изглеждаше. Той посочи кашоните:

— Струват един милион евро.

Посочих унищожения предавател.

— Надявай се, че вътре не е имало проследяващо устройство. Работодателят му ще довгаса, когато връзката прекъсне.

— Затова сега ще изнесем всичко оттук. Жените и цигарите. — Пит се обърна към близнаците и започна да издава заповеди.

Замислих се как да изведа жените в безопасност, без да се разкрия. В момента не можех да го направя. Стана ми много неприятно.

Чух тихо изщракване. Отваряне на врата. Не виждах външната врата, защото между нея и мен имаше лабиринт от кашони с фалшиви цигари.

Надявах се, че е Мила. Това означаваше, че исках Пит да излезе през задната врата с мен и да остави пленничките и стоката.

— Очакваш ли някого? — попитах.

— Не — прошепна той. Долепихме се до стената. Кашоните закриваха донякъде видимостта ни. Пит направи знак на близнаците, които заеха позиции пред нас, по-близо до вратата.

В полезрението ми се появи някой. Не беше Мила. Влезе слаб млад азиатец, облечен в широко яке и джинси. Гъстата му черна коса беше подстригана лошо и от главата му стърчаха кичури.

— Той работи за Ник. Хакер е — каза Пит и отстъпи към масата.

Азиатецът излезе препъвайки се на слабата светлина и аз видях, че са го били. Доста го бяха обработили.

— Хей, какво правиш тук? — попита плешивият близък.

Отговорът беше куршум, който изсвистя и го улучи в гърлото. Той се строполи на пода. Брат му нададе изненадан вик и започна да дупчи кашоните с щурмовата си пушка. Във въздуха закръжаха облачета кафяв прах. Тютюнът експлодира на миниатюрни кълбета, докато куршумите разкъсваха кашоните.

Някой, скрит до външната врата, стреля в лампите. Азиатецът изкрещя и побягна, но беше улучен и се простря на пода.

Тряс. Още една строшена лампа. Остана да свети само една, точно над металната маса.

Забелязах, че някой стои близо до нас и стреля към другия близък. Чернокос мъж. Пит стреля, преди аз да реагирам, и човекът падна, като изкрещя нещо на английски. Той и Пит вдигнаха оръжията си, за да стрелят, и аз дръпнах Пит назад, извън огневата линия. Засега ми трябваше жив.

— По дяволите, какво става... — Пит се закашля.

— Трябва да са ченгета. Кой друг ще даде на Ник такъв предавател? Да се махаме оттук.

Хукнахме и експлозия от куршуми разкъса лабиринта от кашони.

Чух изтракване на нещо метално върху бетона и после най-голямата купчина от кашони с фалшиви цигари се взриви. Летящите отломки пламнаха и въздухът се изпълни със сладникавата миризма на тютюн. Експлозията беше оглушителна. Обърнах се. Пит стреляше, прицелвайки се в мъж, през виещи се струйки дим.

Огъст. Фирмата беше тук.

Сграбчих ръката на Пит и му попречих да го улучи. Куршумът изсвистя вляво от Огъст, който се скри зад неизползван струг. Не ме видя.

— Какви ги вършиш?

— Бягай! Хайде! — Блъснах Пит към изхода и хукнах обратно към нападателите. Прескочих струга и забих пети в главата на Огъст, който беше рискувал да се изправи. Той се простря на земята. Мисля, че все още не ме беше видял. Не трябваше да ме вижда и не трябваше да го убивам. Грабнах пистолета му.

Оцелелият близък се втурна към мен. Очакваше, че ще пръсна черепа на Огъст. Аз обаче вдигнах пистолета, който бях взел от Огъст, и застрелях близка между очите. Той имаше около секунда да изглежда изненадан и после се строполи на пода.

Побягнах като вятър.

Ако Хауъл ме задържеше, беше свършено с мен. Щях да прекарам остатъка от живота си в затвор. Не можех да докажа, че съм работил с тайните доброжелатели на Мила, нито че се опитвам да се внедря във вътрешния кръг на престъпна групировка. Щях да съм само огорчен бивш служител на Фирмата, съюзил се с трафикант на бели робини, и да изчезна в каменния затвор на Хауъл. Или да бъда мъртъв, погребан в необозначен гроб и неоплакан. Всички, които ме смятаха за предател, щяха да решат, че са прави.

Чух вик откъм струга. Хауъл крещеше.

Минах покрай трупа на Ник. Пит се появи отново, стреля зад мен и накара Хауъл да се скрие. Хауъл отвърна на огъня и после — в

мига, когато Пит спря, за да презареди — се разнесоха изстрели от предната врата.

Някой стреляше по Хауъл от другата страна.

Той се обърна и отвърна на огъня. Пленените жени от другата страна на стоманената врата пищяха и ридаеха.

— Хайде. — Сграбчих Пит.

— Не. Няма да оставя кучките тук.

— Те не струват колкото свободата ти. Не си заслужава да загубиш големия удар заради тях.

Изражението му показва, че мрази да отстъпва, но ме послуша.

Хукнахме по коридора и изскочихме в сивия облачен ден. Отзад беше паркиран микробус „Волво“.

Пит насочи електронен ключ. Фаровете не примигаха, само ключалките на вратите изщракаха. Метнахме се вътре. Пит пъкна ключа в стартера и включи на задна скорост. Микробусът изрева и потегли назад. Пит нямаше време да обърне.

Хауъл излезе през задната врата, когато се бяхме отдалечили на десетина метра.

Видя ме и се намръщи. Беше сгрешил, че ми повярва. Наистина бях предател. Престъпник.

Вещественото доказателство бягаше пред очите му.

Пит завъртя волана. Волвото зави покрай ъгъла на сградата и се скри от погледа на Хауъл.

— Ще направят барикади по пътя — извиках.

Пит настъпи газта. Изскочихме от индустриалния парк и полетяхме по служебния път, изпреварвайки няколко бавно движещи се коли.

— Трябва да увеличим разстоянието и после да вземем друга кола — каза той. — Може да я откраднем от някого. Наблизо има училище. Майките няма да се съпротивляват.

— Но ще видят лицата ни.

— Останаха ли ти патрони?

— Да го направим по лесния начин, а? Мога да запала без ключ всяка спряла кола.

— Ще отнеме много време. — Пит отчаяно удари по волана. — Жалко, че изгубих курвите.

Бях прогонил от съзнанието си мъчителните мисли за пленените жени. Хауъл щеше да се погрижи за тях. Сега трябваше да попреча на Пит да убие някого, за да вземе кола.

— Онези хора не бяха ченгета, иначе щяха да отцепят индустриалния парк. За кого е работил Ник, по дяволите?

Пит не отговори, затова предположих:

— Конкуренти.

— Конкуренти? Имаш предвид други трафиканти?

— Или за работодателите на турчина. — Запитах се дали Пит ще спомене името на Бахджат Заид.

— Ще се погрижим за този проблем.

Множественото число ми хареса, въпреки че Пит беше ужасяваща компания. Беше хубаво да си мисли, че сме екип, защото ме улесняваше да забия нож между ребрата му, когато дойдеше най-щастливият час. Харесваше ли ми да убивам хора? Това беше плъзгане по наклонената плоскост, към което не проявявах интерес.

Той влезе в друга голяма индустриална зона, която излъчваше сива бетонна анонимност. Лицето му беше намръщено, сякаш изгаряше от нетърпение да намери жертва и да излее гнева си.

Забеляза млад мъж, който носеше кашон и вървеше към мерцедес, паркиран на разстояние от другите коли.

— Ще вземем мерцедеса.

— Не искам да убиваш заради една кола, Пит. Всяко дребно престъпление, което извършваме, намалява шансовете ни да направим големия удар.

— Не ми говори така, сякаш не съм го правил — раздражено отвърна той.

— Да, но убиваш само когато е абсолютно необходимо — казах аз и това беше истина. — Все още не се налага.

Лицето му се зачерви. Не обичаше да го поучават.

— Аз ще се погрижа за колата, без да убивам мъжа. Ти стой тук. Не показвай лицето си. Не искам да те види.

— Но ще види теб. Направи ли го, убий го.

— Няма да ме види. — Измъкнах се от микробуса в движение и побягнах. Слабият мъж с очила започна да се обръща към мен. Ударих го точно в основата на врата. Той се преви и аз го хванах. Завлякох го извън полезрението на Пит и внимателно го сложих на земята пред

няколко други паркирани коли, където имаше тънка ивица анемична трева и бетонната стена на служебния паркинг. Дишането му беше равномерно. Ключовете на мерцедеса бяха в джоба му. Извадих ги. Пит вече беше слязъл от микробуса и тичаше към мен. Хукнах към мерцедеса, отключих го и седнах зад волана.

— Направи го изключително гладко — отбеляза той, но в гласа му не прозвуча възхищение. — Къде го научи?

— В канадските специални сили.

Той не добави нищо повече. Излязохме от индустриалната зона.

— Накъде? — попитах.

— Не съм сигурен дали мога да ти се доверя, Сам — рече Пит и стисна по-здраво щурмовата пушка, която държеше.

Мила побягна и изстреля четири куршума в машинния цех. Целта ѝ беше да внесе объркване и смут. Рани русокосия в ръката и принуди Хауъл и хората му да се съсредоточат върху нея за цяла минута. Надяваше се, че това е дало време на Сам да избяга.

След това се оттегли, като хукна по алеята на паркинга и се скри зад ъгъла. На офиса беше окачена табелка „Затворено“. Тя извади шперц от джоба си, отключи и преди да я забележат, се шмугна вътре. Затвори вратата и забърза към прозореца със завеса, за да наблюдава какво ще стане.

Хауъл и хората му се появиха след пет минути. Нямаше следа от китайския хакер. Едрият блондин се държеше за ръката. Якето му беше прогизнало от кръв. Другият мъж се препъваше. Беше ранен в крака. Двамата изглеждаха повече ядосани, отколкото измъчвани от болка. На лицето на Хауъл беше изписана ярост.

Микробусът потегли. Хауъл пренебрегваше местопрестъплението. Може би щеше да се обади на холандската полиция, но в такъв случай щеше да се наложи да обяснява защо хора на Фирмата са отишли в склада и са участвали в престрелка. И въпреки че индустриалният парк изглеждаше занемарен и изоставен, някой наблизко можеше да е чул изстрелите и да е извикал полицията.

Мила взе решение десетина секунди след като микробусът изрева и потегли. Хауъл не беше изчакал полицията, но това не означаваше, че не им се е обадил, и те можеха да пристигнат след няколко минути. Тя имаше много малко време да претърси сградата.

Вмъкна се в стария машинен цех. Във въздуха се носеше парливата миризма на барут и сладникавото ухание на тютюн.

Близко до единия струг имаше големи капки кръв. Китайският студент беше улучен в главата. Тя го погледна, но не го видя да диша. Все още носеше личната си карта и Мила я взе. Всичко, което щеше да забави полицията, за нея беше предимство. Огледа изоставения офис, който беше празен, и със свито сърце обиколи цялото помещение, очаквайки да види мъртвото тяло на Сам, но от него нямаше и следа.

След това тръгна по къс коридор и намери затворена стоманена врата. Той сигурно беше там.

Отключи внимателно и безшумно. Механизмът се освободи и ръката ѝ се върна на пистолета. Пое си дълбоко дъх, за да се успокои, вдигна оръжието и отвори с ритник вратата. До стената бяха оковани осем полуголи, насинени и изранени жени.

Тя се вцепени за миг. Прониза я болка, остра като стоманена кама, и я заболя гърбът. Втренчи се в жените и те в нея. И след това я обзе възмущение, което ѝ даде сили. Хауъл не беше ли разбрал, че жените са там? Или не му пукаше? Или щеше да се обади анонимно на полицията, за да съобщи за присъствието им? Нямаше значение. Тя не можеше и нямаше да ги остави.

Повечето наведоха глави, но една червенокоса тийнейджърка я погледна в очите.

— Всичко е наред — каза на английски Мила. — Сега сте в безопасност.

Червенокосата заговори на молдовски:

— Коя си ти?

Мила премина на молдовски. Думите имаха вкуса на сладкиша, който обичаше като малка.

— Ще бъдете в безопасност. Ще ви изведе оттук. Лошите мъже си отидоха.

— Коя си ти? — повтори червенокосата.

— Приятелка. Искам да правите точно каквото ви кажа, защото може би нямаме много време. Ще ви заведа на безопасно място и после у дома.

— Нямаме пари да се върнем у дома — обади се друга жена. Устните ѝ бяха морави от бой.

— Знам. Ще се погрижа за всички. — Мила отстъпи назад в коридора и коленичи до трупа на Ник. В джоба му намери връзка ключове за оковите. В ръката му видя предавателя на Сам, вече разглобен. Тя го взе от мъртвеца и го пхна в джоба си.

Ръцете ѝ трепереха, докато освобождаваше жените. Съзнанието ѝ се изпълни със забравени възприятия — тихото бръмчене на движението по булеварда, мирисът на евтина пица, топлината на пистолетите в ръцете ѝ, ветрецът, появяваш, през отворените прозорци в топлатата израелска нощ, докато обикаляше стаите на обречените,

единствения човек, когото остави жив, който крещеше, че ще я намери и ще я убие заради стореното от нея. Тя прогони спомените.

Две жени започнаха да стенат и да ридаят. Говореха на молдовски и не можеха да повярват, че ужасяващото им изпитание е свършило.

Мила си мислеше, че те се нуждаят от подслон, лекари и документи. Забрави за Сам Капра. В момента той беше сам.

— Ти си тъпак — рекох, докато гледах насочения към мен пистолет. — Преди малко спасих живота ти. Ако те исках мъртъв, можех да те застрелям в гърба, докато тичахме към микробуса.

— Не те познавам. И щом ти се намесиш, всичко отива по дяволите.

— Всичко отиде по дяволите, защото Ник се обърна срещу теб. Аз го разкрих и всичко, което се случи оттогава, потвърждава, че той се е готвел да те прецака.

— Не те познавам — повтори Пит. Логиката не беше силната му страна. — Загубих всички.

Беше уплашен.

— Виж, Пит. Имам приятели в Амстердам. Може би ги познаваш. Например Грегор. Той имаше магазин за часовници в Прага. Сега живее тук. Беше приятел на Ник. Вършили сме бизнес през годините. Попитай го за мен. — Излагах се на огромен риск, защото не знаех дали Грегор ще потвърди думите ми. Пристъпвах по опънато въже.

— Познавам Грегор. Странният часовникар. Кой друг? Кажи ми друго име. Едно не е достатъчно.

Единственият друг човек, когото познавах, беше Хенрик, любезният барман в „Де Роде Принс“, и бях разговарял с него само един-два пъти. Ако обаче беше умен, той щеше да ме покрие. Нямах представа дали знае каква работа вършим с Мила. Но ако кажех на Пит за „Де Роде Принс“, щях да издам скривалището си в Амстердам. Мила щеше да ме убие.

Но нямаше значение дали Пит ще ме свърже с „Де Роде Принс“. Той скоро щеше да умре.

— Пия в бар на име „Де Роде Принс“ на Принсенхрахт. Знаеш ли го?

— Пил съм там веднъж.

— Барманът Хенрик ме познава.

— И какво пиеш?

— Обикновено бира. — Хенрик ми е сервирал бира само веднъж, но бих пил бирата, която той ми препоръча. Затаих дъх. Не бях много оригинален.

Пит започна да работи с телефона си. Предположих, че търси номера на „Де Роде Принс“ в интернет. Той натисна бутона на високоговорителя, за да чувам разговора.

Но за Пит аз бях Питър Самсън, а за Хенрик — само Сам. Господи!

— „Де Роде Принс“ — чу се гласът на Хенрик.

— Може ли да говоря с Хенрик?

— Аз съм.

— Хенрик, може да ти прозвучи странно, но познаваш ли господин на име Самсън, който пие там от време на време? Не е холандец.

Мълчание. Болезнено и дълго. Усещах дулото на пистолета на Пит, опряно в слепоочието ми.

— Самсън? — попита Хенрик. — Имаш предвид Сам?

— Да. Така ли го наричаш?

Слава Богу.

— Да, всички му викат Сам. Със светлокестенява коса, висок, на двайсет и пет години.

— Да. Какъв е той?

— Каква националност ли е? Не знам. Почакай. Веднъж го видях да изважда разни неща от джоба си, за да намери пари. Остави ги на бара. Паспортът му беше канадски. Забелязах това.

— Знаеш ли с какво се занимава?

— Нямам представа. Той не говори много за себе си. Неприятности ли има?

— Не. Какво обича да пие в бара?

— „Хайнекен“. Виж, имам работа и ти говориш като проклет преследвач. Може би харесваш зелените очи на Сам? — презрително попита барманът. — Да ти уредя ли среща с него? Доколкото ми е известно, той не е обратен, но за всеки случай може да оставиш номера си.

Пит затвори. Мълчанието продължи пет дълги секунди.

— Харесва ми, че не говориш за онова, което правиш. Не обичам хората, които говорят много. — Пит набра друг номер. — Раздрънкаш

ли се, умираш.

— Ало? — попита нечий глас.

Грегор. Можеше да бъда мъртъв в следващите десетина секунди.

— Грегор, обажда се Пит. Познаваш ли човек на име Самсън?

Последва мълчание. Сърцето ми щеше да изхвъркне от гърдите.

— Да, но не добре. — Грегор установяваше онази важна дистанция. — Той е в града.

— С какво се занимава?

— Ами, бих го описал като транспортна работа.

— И?

— Не знам какво друго. Охранител, когато е необходимо. Сам е опасен в сбиване.

— За кого е работил, преди да го познаваш?

— За Големия Влад, но той е мъртъв сега. Ядосал някакъв нигериец, който го заклал с мачете в банята. Работил е с Джуки.

— Надежден ли е или не?

— Надежден е. Всезнайко, но може да прехвърли всякаква стока. Има връзки сред легалните превозвачи. Улеснява нещата.

Усетих как ми олеква и се осмелих да си поема дъх. Грегор повтаряше думите, които смяташе за истина.

— Благодаря, Грегор. Как върви бизнесът?

— Добре, но бавно. Мислиш ли, че хората не носят часовници, защото сега имат мобилни телефони, които показват часа?

Пит не отговори на въпроса.

— Може да ти направя някоя важна поръчка. Много скоро.

— Хубаво. Добре. — В гласа на Грегор прозвуча нетърпение да приключи с разговора.

— Благодаря, Грегор. Скоро ще говорим. — Пит затвори, но не отмести пистолета от мен.

— Какво искаш, по дяволите? Официална писмена препоръка?

Отбих встрани от пътя и си спечелих изсвирване с клаксон от шофьора на камиона зад мен. Обърнах се да го изгледам.

Пит беше уплашен до смърт. Хладнокръвният негодник беше загазил здраво. Беше загубил съюзника си, който го бе предал на невидим враг, базата си за разпространение на куп фалшиви стоки и

търговията с бели робини. Беше загубил двама души, на които разчиташе, склад, пълен със стока, и момичета, които клиентите му очакваха да транспортира. Беше загубил много пари. Ник го беше измамил и го преследваха. Отгоре на всичко турчинът беше разтръбил името му из града. Пит бързо се превръщаше в бreme и го знаеше.

— Всичко ще бъде наред, Пит. Успокой се. — Внимателно бутнах пистолета така, че да сочи към пода на микробуса, а не към главата ми.

Той ми позволи.

— Не искаш да казваш на шефа си, че денят е бил лош, нали? — попитах.

— Млъкни, по дяволите. Да отидем да пием бира в „Де Роде Принс“.

Влязохме в „Де Роде Принс“. Нямахме много хора. Група младежи бяха заели най-голямата маса, смееха се, пиеха бира и говореха за спорт. Жена седеше сама, отпиваше светло пиво и разглеждаше пътеводител на града. В дъното група шотландски туристи се наливаха с бира и дъвчеха сирене, наденички и пържени бучици с нещо загадъчно. В отсрещния край на бара възрастен мъж в хубав костюм четеше вестник. Пред него имаше малка чаша джинийвър. Бих обикнал „Де Роде Принс“, защото беше тих квартален бар. От стената ни гледаше изпръсканият с червено принц.

Нямахме следа от Мила. Хенрик стоеше зад бара. Кимнах му леко.

— Някакъв човек те търсеше — каза той.

Посочих Пит:

— Приятелят ми. Намери ме.

Хенрик кимна. Пит поръча две бири „Хайнекен“. Седнахме в другия край на бара, срещу мъжа в костюма. Барманът донесе бирите ни.

Дилема, помислих си. Пит изглеждаше по-спокоен. Отчаяно се нуждаеше от мен. Сега се намираше на моя територия и можех да го пребия до безсъзнание, да го замъкна на горния етаж и да го разпитвам безмилостно къде е бандата. А после вероятно щях да го убия, тъй като не можех да го предам на полицията, докато имах още работа. В момента обаче, след проникване и атака срещу стоките му, Едуард можеше да вземе със себе си Ясмина и да избяга някъде далеч. Пит ми трябваше жив като прикритие.

— Днешният ден не беше добър за теб — прошепнах.

Той отпи от бирата си. Би трябвало веднага да отиде при шефа си Едуард, но никой не обича да съобщава лоши новини.

Започнах бавно да го притискам:

— Разбирам в каква каша си се забъркал. Тук имаш редовен бизнес. Може би Ник ти е помагал да фалшифицираш документи на компютъра си. Печелиш повечето си пари от жените, които вкарваш

тук от Източна Европа. И онзи Едуард те е наел за някакъв голям удар. Напуснал си зоната си на удобство, тъй като трябва да прекараш стока за Америка.

Пит ме погледна.

— Защо мислиш, че внезапно напуснах Прага? Преживял съм това. — Поклатих глава и отпих от бирата си. Преди по-малко от час бях убил двама души и сега седях в бар и пиех, а те никога вече нямаше да почувстват хладната утеха на бирата в устата си. Чудесно. Те бяха направили избора си. Ако не ги бях убил, щяха да умрат невинни хора. Нямаше да разсъждавам за онова, което бях извършил, и не се гордеех, но беше важно Пит да си мисли, че съм опасен като него. Ръката ми не трепна, докато взимах чашата с бирата. — Едуард няма да приеме добре новините, нали?

— Не.

— А той не отсвирва хората си.

— Не.

— Що за човек е той?

Пит се замисли.

— Много е умен, но е гадняр. Англичанин. Веднъж спомена, че бил актьор. Не знам къде е играл. Може би в някой забутан театър. Експерт фалшификатор. Може би някога е работил в разузнаването. Умее да убеждава хората да го следват. Говори така, сякаш е израснал в богаташко семейство, и пръска много пари.

— Откъде знаеш толкова много за него? Той сигурно си държи устата затворена.

— Едуард обича да се прави на важен и често се хвали.

Време беше за играта.

— Може би ти трябва да го отсвириш.

— Да го отсвирия?

— Някои клиенти се намесват в печалбата. Точно това се случи в Прага. Отсвирих клиенти, които се опитаха да ме прецакат.

Пит се засмя:

— И сега бягаш, и се криеш.

— Не, покрил съм се и гледам да не се набивам на очи. Ако не искам да бъда отсвирен от този хубав, мил свят, най-добре е да се установя другаде.

— Защо ми го казваш?

— Защото знам как действат хората като Едуард. Той има важна стока, която трябва да бъде пренесена. Тези хора искат да използват нашите мрежи и връзки и се нуждаят от нас. Но ако работата се обърка, не се поколебават да ни убият. — Имах чувството, че се вмъквам в чужда кожа. Довърших бирата си и направих знак на Хенрик да донесе още. — Въпросът е там, че ние сме бизнесмени, а хората като Едуард носят повече неприятности, отколкото струват.

— Не мога да го отсвирия. За мен ще стане много напечено.

— Не ти предлагаях това — излъгах. — Но трябва да бъдеш подготвен за всичко.

— Когато му кажа какво се е случило...

— Фактът, че си изчакал, ще го ядоса. — В момента трябваше да бъда гласът на разума, човек, на когото Пит можеше да се довери. — Той може да избяга.

— Не. Работата е твърде важна за него.

— И каква е работата?

Той отново ме погледна.

— Колко приятели са ти останали, Пит?

— Много.

— Убеден съм, че сега, когато Едуард може да те е взел на прицел, те ще се наредят на опашка да ти помогнат.

Той не реагира на иронията ми и дълго мълча.

— А ти защо ми помагаш?

— Много ясно — заради парите. В момента яко съм загазил.

— Ако не направя този удар, нямам много пари. И отчаяно се нуждаю от тях.

Финансовите му неволи не ме интересуваха. Тези хора бяха едни и същи — голям риск и голяма печалба, която прахосваха за лъскави неща и скъпи момичета.

— Ето каква е сделката. В момента си натясно. Аз имам възможности да ти помогна да прекараш загадъчната стока, която ще пренасяш за Едуард. Ти изгуби екипа си и част от капитала си. Вземи ме за партньор само за този удар. Искам половината.

— Половината! — Лицето му се зачерви и Пит не си направи труда да говори тихо. Шотландците и възрастният мъж ни погледнаха.

— Половината — прошепнах. — Спасявам ти задника.

— Много ме подценяваш, Сам — студено каза той.

— Мисля, че много добре оценявам трудното ти положение. Е, желая ти късмет с Едуард, полицията, холандското разузнаване и всички, които те търсят. Предвиждам за теб седмица, пълна с рози и дъги, тъпако. — Хвърлих няколко евро на тезгяха и станах. Останех ли, щях да го сграбча, докато излиза, да го завлека горе и да го накарам да разбере какво може да направи един скърбящ съпруг и баща с простосмъртната му плът.

Пит ме остави да направя пет крачки и каза:

— Ще ти дам трийсет процента.

— Четирийсет и пет.

— Четирийсет — изсъска той. — Аз уреждам удара и свършвам повечето работа. Ти само ми помагаш да довърша нещата. Четирийсет.

Трябваше да му позволя да спечели играта.

— Добре, четирийсет.

Пит се осмели да ми се усмихне. Със същата усмивка беше погледнал пленените жени и трябваше да се овладее да не разбия кривите му зъби с бирената чаша.

— Тогава заслужаваш да знаеш с кого се борим — тихо добави той.

— Да.

— Не е полицията, а човек на име Бахджат Заид.

— Чувал съм това име.

Пит повдигна вежда.

— Производител на военно оборудване. Чета списание „Икономист“. — Намръщих се. — Неговите стоки ли фалшифицирате? Прекарвате го?

— Не аз. Той има зъб на Едуард.

— Легитимните бизнесмени не наемат убийци.

— Заид го прави.

Да, това беше вярно.

— И този почтен бизнесмен се опитва да осуети големия ви удар? — Исках да знам дали Пит ще ми се довери и ще ми каже за Ясмина. — Защо не се обърне към ченгетата?

— Има си причини.

Отпих от бирата.

— Какво ще пренасяте в Съединените щати?

— Не мога да ти кажа.

— Пит, трябва да знам. Не мога да пакетирам и транспортирам стоката, без да знам каква е. Бъди разумен.

Необходимостта да ми се довери спечели.

— Военно оборудване.

— Какво по-точно?

— Електроника.

Уклончивостта не ми хареса, но не бях сигурен дали ще ми каже нещо повече, особено на публично място.

— Каква електроника?

— Експериментална. Заид си има причини да не се обажда на полицията.

Какви ли бяха причините му?

Той довърши бирата си и се вгледа как останалите капки се стичат в празната чаша.

Най-важното беше да събера Пит и Едуард и групировката им. Трябваше да подходя безмилостно към този въпрос и затова опрях ножа в страховете на Пит.

— В голяма каша си се забъркал. Пренасяш фалшиви цигари в Съединените щати и скриваш тайното военно експериментално оборудване на Едуард в стоката. Но сега изгуби цигарите и средствата си да пренесеш оборудването на Едуард.

Пит затвори очи.

— Прецакаха ме и това не ми харесва.

— И така, нуждаем се от стока, която да бъде камуфлаж на онова, което Едуард иска да закара в Америка.

— Да. — За миг той придоби вид на притеснен собственик на малък бизнес, който се тревожи дали ще може да плати сметките си и за анемичния поток от пари.

— Имам решение — заявих и си помислих, че решението ще ме заведе при Едуард и Ясмина и останалите от бандата.

— Какво?

— Ще откраднем друга стока.

— Друга стока?

— Да, ще откънем някоя пратка, за предпочитане фалшива. Обраният няма да отиде в полицията и ние ще транспортираме тайните неща на Едуард в контейнерите на откраднатата стока.

— Дръзко е да откраднеш пратка, предназначена за товарен кораб.

— Това е най-лесното нещо на света, ако знаеш как да го направиш. Но само ние двамата няма да се справим. Едуард има свои хора, нали?

— Да.

— Тогава ще ни трябват.

— Те не са крадци.

— И аз не съм, но обстоятелствата го налагат. Нали искате да прекарате електронното оборудване в Щатите?

— Да.

— Какво е оборудването?

Пит се наведе към мен. Долових мириса на дезодоранта му, леката смрад на тялото му и бирения му дъх.

— Оръжия.

— Оръжия? За кого?

— Не те засяга.

— Какви оръжия?

— Страшни.

Дълго мълчах. Разговорите на другите маси в „Де Роде Принс“ се засилваха и стихваха.

— Какво означава „страшни“? За разлика от теб аз не отхапвам повече, отколкото мога да сдъвча. — Трябваше да изиграя ролята си правилно и да покажа страх от вида на контрабандната стока.

— Сега вече не можеш да се откажеш.

— Да не би да са ядрени?

— О, Боже! — засмя се Пит. — Не.

— Нужни са ми подробности.

— Преди да ти ги кажа, трябва да говоря с Едуард.

— Добре. И аз трябва да говоря с него.

— Защо?

— Защото разобличих Ник и спасих задниците на всички ви. Искам да ми се плати. Искам да получа дела си. Стреляха по мен и затова заслужавам част от сделката — изсъсках. „Подложи го на натиск — помислих си — и го пречупи. Пречупи го сега. Превърни света в наковалня, която пада от небето в шантав анимационен филм,

за да смаже главата му.“ — Няма да кажа как ще стане пренасянето, докато не говоря с Едуард и хората му.

Той беше в безизходица. Имаше десетина издайнически знаци — прокарването на езика по устните му и начинът, по който държеше тежката чаша. Този човек не се изнервяше лесно, но в момента беше изнервен от мисълта да не разочарова Едуард.

Пит не каза нищо, затова аз попитах:

— Кога трябва да пристигне стоката в Ротердам?

— Вдругиден сутринта.

— Тогава нямаме много време. — Един ден не беше достатъчно време за планиране на обир, но се надявах, че те са отчаяни като мен.

— Едуард никога не бърза. Няма да се стресне от моя краен срок.

В огледалото на стената видях, че Мила минава покрай нас. Тя не ни погледна, но привлече вниманието на Пит.

Той я изгледа преценяващо и кръвта ми се смрази.

— Това е просто малко число.

— Кое? Три или пет?

— Малко просто число. Не харесваш ли математически вицове?

— Математиката съществува само заради парите.

Мила мина през врата в дъното на „Де Роде Принс“.

Исках да говоря с нея и да разбера какво се е случило.

Пит изпи бирата си.

— Ела с мен, Сам.

Не исках да тръгвам, но оставих бирата си.

— Къде отиваме?

— Нали искаш да се запознаеш с Едуард? Да вървим. Най-после това щеше да стане. Отивах невъоръжен, но щях да се изправя срещу мъжа с белега. И да намеря съпругата и детето си.

Хенрик ни видя, че излизаме. Запитах се дали Мила отново ще ме проследи, но не се обърнах. Пит можеше да заподозре нещо.

— Видях го. — Хауъл стоеше в тихата тайна квартира в Амстердам. Навън пролетното слънце танцуваше по плитките води на Херенхрахт. Велосипедистите въртяха педалите бавно и се наслаждаваха на прекрасния ден. Той усещаше миризмата на барут и кръв, сякаш се беше просмукала в дрехите му. — Видях Сам Капра. Той стреля по нас. Заряза склад, пълен със стока, която вероятно е открадната или фалшива, и жени, които сигурно са предназначени за сексуални робини.

— Трябва да има логично обяснение — каза Огъст. Лекар от Фирмата се грижеше за рамото му. Огъст трепна, докато хирургът зашиваше раната му.

— Мисля, че Сам Капра е станал мошеник много преди жена му да изчезне. На някого хрумвало ли му е, че той е лошият, а не Луси? И че тя не е била движещата сила? Сам да стане предател? Оценявам лоялността ти към него, но те уверявам, че тя е неуместна и неоправдана по отношение на Сам Капра.

— Или мисли, че онези хора знаят къде е жена му.

— Той стреля по хората ми.

— Видя ли това с очите с очите си?

Другият се поколеба.

— Не.

Огъст благодари на лекаря, който излезе, без да пророни дума, и после се обърна към Хауъл:

— „Новем солес“.

— Какво?

— Ти си го попитал за думите „Новем солес“. Това групировка ли е? Възможно ли е тези хора да са нейни членове?

— Тези хора очевидно са трафиканти. Съмнявам се, че са се кръстили с такова грандиозно латинско име.

— Какво е „Новем солес“, Хауъл?

Хауъл скръсти ръце на гърдите си.

— Термин, споменат по подслушвани линии, свързани с престъпни групировки или подкупни длъжностни лица от правителството. Не знам дали е организация или кодове име на човек или нещо друго.

— Убитият мъж в Бруклин имаше татуировка на стилизирана деветка и слънце. Новем солес, девет слънца. Не проспях часовете по латински.

— Може би Сам Капра е работил с тези хора по взривяването и сега те го искат мъртъв. Или се е обърнал срещу нас, откакто го освободихме.

— Ние го изхвърлихме. Изненадваш ли се, че е паднал в боклука?

— Тежката и страшна истина е, че единствените оцелели от лондонския офис, са съпрузите Капра. Някой е завербувал или Луси, или Сам, или и двамата. Те убиха наши хора. Нападнаха ни. Това е недопустимо. Той се държи като престъпник. Разкрасявай истината, колкото искаш, Огъст, но Сам Капра действително е престъпник.

— Ти му каза, че имаш доказателство за невинността му.

— Излъгах. Това беше обмислено решение, за да го освободим и да видим какво ще направи.

— Тогава да използваме връзките си в престъпния свят тук и да го намерим. Аз ще говоря с него.

— Ти си отиваш у дома веднага щом ти намерим самолет.

— Не го прави. Нека да остана.

— Простреляха те, агент Холдуайн. Върви си вкъщи.

— Ти ще убиеш Сам.

— Само ако той се опита да ме убие.

— Настоявам за разрешение да остана. Раната ми не е сериозна и...

— Отказвам разрешение. Трябва да си починеш, Огъст. Прочети някоя хубава книга, гледай телевизия. Заслужаваш малко отдых.

Хауъл излезе и затвори вратата. Огъст се замисли. Още държеше в джоба си мобилния телефон, чийто номер беше дал на Сам, в случай че някой го подгони в Бруклин. Така и не го беше използвал. Стана му неприятно, че Сам не му се обади след нападението в апартамента му. Или не му вярваше, или го харесваше твърде много, за да го въвличи.

Но той все още имаше няколко часа в Амстердам, за да се надява, че телефонът ще иззвъни.

— Знаеш ли къде е „Де Пейп“?

— Да. В района на пазара „Алберт Каюп“, където е магазинът на Грегор.

— Карай натам. — Пит ми даде указания и адрес и набра номер на телефона си. — Да. Ало. Виж, имам лоши новини. Машинният цех беше разкрит. Ник се обърна срещу нас. Имам партньор, който го разобличи. — Страхотно, сега приписваше авторството на мен. — Ник може би е работил за същия поръчител като турчина. Нападнаха ни, но не полицаи, а вероятно конкуренти. Близнаците са мъртви и стоката ни за камуфлаж е изгубена. Какво искаш да направя?

Пит сигурно говореше с Едуард. И той щеше да го повика на среща. Въпросът ми беше уреден. Вече бях убил двама от тях. Съдейки по видеозаписа, който бях гледал, имаше още девет души, които можеха да уличат Ясмина Заид като убиец.

Девет мишени и Едуард. Нямах оръжия в себе си и не можех да нося, защото щяха да ме претърсят, преди да ме въведат във вътрешния кръг на Едуард. Налагаше се да започна да ги убивам, преди той да ме види и да ме разпознае като съпруга на Луси Капра. Но с какво? С голи ръце?

Бахджат Заид ги искаше всичките мъртви. Но ме беше излъгал, отбягваше ме и беше дал оръжия на групировката, ако можеше да се вярва на Пит. Не ми харесваше да съм пионка. Ето защо не се чувствах длъжен да изпълнявам заповедите му безусловно. Щеше да ми бъде достатъчно да спася дъщеря му и да се измъкна невредим. И това щеше да бъде почти непреодолимо предизвикателство.

— Загубихме стоката, но партньорът ми твърди, че знае откъде да намери друга. — Пит се заслуша и после каза три пъти „да“. Накрая затвори. — Къде е стоката, която ще откраднем?

— Не можем да откраднем легитимен товар. Не можем да го пренасочим, ако не сме сигурни, че не го контролираме напълно. Може да са сложили вътре чипове, за да го проследи полицията. Трябва да

откраднем фалшива стока. Собствениците не могат да кажат на ченгетата и ако се опитат да ни очистят, можем да ги застреляме.

— Не искам да крада в Ротердам. Тези хора може да ми станат клиенти по-нататък.

Мразех хората, които мислят дългосрочно. Пит ми трябваше паникьосан, а не логично разсъждаващ.

— Нямаме време...

— Ще трябва да решим сега. Имаме краен срок. Проваля ли се, Едуард ще ни убие и двамата.

Е, аз се готвех да осуетя плановете му. Ами ако Едуард и Ясмينا не бяха там, където отивахме? Трябваше да продължа играта, за да се доближа до тях. Откъде да намеря нелегална стока за крадене, по дяволите?

Замислих се.

— Китайците обикновено пренасят фалшиви цигари за милиарди долари на етапи. Крийт стоката в големи градове, докато се придвижват на запад през Европа. — Забарабаних с пръсти по устните си. — Мисля, че най-добрата ни надежда е китайска контрабанда, която се внася в Западна Европа. Ще отмъкнем пратката. Ще ѝ залепим други етикети, ще скрием стоката и ще я изпратим в Америка.

Пит се поуспокои:

— Какво ти трябва?

— Екип от най-малко седем души и пистолети със заглушители. Ще се нуждаем и от фалшиви документи, за да подменим товарителниците им с нашите имена, в случай че ни спрат.

— И как ще намерим китайска контрабандна стока?

— Познавам един човек — отвърнах, но се надявах, че ще съм хванал Едуард, преди да се наложи да направя това обаждане.

* * *

Къщата беше в занемарена част на „Де Пейп“.

Ако успееш да взема пистолета от Пит, преди да влезем, можем да претърся къщата и да елиминирам всички. Само че щях да действам слепешката. По-добре беше да видя разположението и лицата им и после да действам. При положение че докопах оръжие.

Боже, бях пълен с предположения!

Погледнах в огледалото за обратно виждане. Щеше да бъде хубаво да съзря Мила, която спира зад нас, въоръжена до зъби. Улицата обаче беше пуста, с изключение на две жени, които вървяха по тротоара и носеха пазарски чанти.

Приблжихме се и един мъж отвори вратата. Очите му бяха скрити зад слънчеви очила в ретро стил. Устните му бяха извити в жестока гримаса. Изпитах напрежение. Имах чувството, че влизам в газова камера. Животът ми се беше свел до убиване. Запитах се как ли изглежда бебето ми, каква е на допир кожата му и какво ще почувствам, когато стисне пръста на баща си.

На човек му хрумват странни неща, когато смята, че може би ще умре, сякаш знае, че са му останали много мисли.

Мъжът, който ми беше отнел жената и детето, беше в къщата. Чакаше.

— Чист е — каза Пит, но човекът със слънчевите очила ме бутна да вляза с юмрук в гърба и ме претърси щателно. Ръката му се плъзна по гърба, краката и слабините ми.

Долових мирис на храна с много подправки, прах за пране и пот. В дъното на коридора стоеше друг мъж, русокос. Трима за убиване.

До него пристъпи млада жена. Беше с джинси и избеляла тениска и държеше пистолет. Косата ѝ беше кестенява и прибрана назад. Не беше Ясмينا Заид. Втренчи се в мен с безизразни очи. Четирима за убиване.

На ръката ѝ имаше стилизирана деветка, комбинирана със слънце, точно като на мъжа в Бруклин, когото бях убил с наръчника за бармани.

Зачудих се дали мъжът с тъмните очила надушва страха и напрежението ми. Не исках да умирам. Осъзнаването на този факт се стовари върху плещите ми.

— Това ти доставя удоволствие — подхвърлих, когато той прокара пръсти нагоре по крака ми, към пениса ми. — Имаш надарени ръце.

— Млъкни. Ще говориш, когато ти кажа — отвърна мъжът на безупречен английски. Тъй като юмрукът му беше близо до половите ми органи, реших, че най-добрият ми избор е мълчанието. Видях пистолета, затъкнат отзад в колана му. Хубаво беше да знам това. Вече

бях решил, че ще взема пистолета на жената. Тя го държеше, сякаш беше по-скоро реквизит, а не оръжие, готово за употреба.

— Това е Самсън — представи ме Пит. — Той е свестен и...

Не успя да довърши изречението си. Мъжът със слънчевите очила заби силно ръка в гърлото му. Пит се задави и се блъсна в стената.

— Не съм доволен от теб, Пит — каза човекът с тъмните очила, който беше висок метър и деветдесет и тежеше сто килограма.

Едрият, неумолим и размахващ меч като нинджа Пит изрече:

— Моля те, Фреди! Моля те!

— Всички искаме да знаем защо днешният ден мина толкова лошо и как умряха Марк и Дирк.

Предположих, че това са близнаците.

— Не може да ти отговори, като се задушават — обадох се. Пит се давеше и придаде малко цвят на мрачната стая, като придоби красив оттенък на синьото яйце на червеношийка.

Фреди ме стрелна с поглед.

— Не те познавам.

— Марк и Дирк бяха убити, защото Ник ни предаде — обясних. — Ник е мъртъв. Отмъщението е извършено, ако това искаш. Аз убих Ник и ще набавя стоки, за да скрием боклуците ви.

— Те бяха наши приятели.

— Много съжалявам. Те умряха достойно.

Фреди имаше същата татуировка като жената, деветка, част от която беше слънце. Изглеждаше направена наскоро.

Тези хора ли бяха „Новем солес“? Та те бяха... нищожества. Какво бяха направили преди взривяването на офиса в Лондон, че да заслужат досие във Фирмата?

Фреди ме изгледа продължително и странно. Пит започна да рита стената. Бицепсът на Фреди беше като изсечен от мрамор. Вероятно не държеше пистолет под ръка, защото можеше да те убие с един удар.

— Фреди — рече жената. — Да чуем какво има да каже Пит.

Той пусна Пит, който се закашля и се претърколи на мръсния под. Помогнах му да се изправи, но не успях да промъкна пръсти до пистолета му. Пък и Фреди беше извадил пистолета си и го бе опрял в слепоочието ми.

Поведе ни към стая в дъното на коридора и аз си помислих, че идва часът на истината.

Там обаче нямаше никого. Едуард, мъжът с белега, не беше вътре.

— Едуард искаше да говори с нас — каза Пит.

— Едуард не говори с хора, които не познава — отвърна жената. Имаше странен акцент, сякаш английският и холандският бяха смесени в лингвистичен миксер. Беше хубава във формалния смисъл на думата, тъй като в чертите ѝ имаше пропорционалност и баланс, но в същото време и грозна, все едно злото в душата ѝ си беше проправило път към повърхността. Веднага я намразих, при това силно.

— Тогава светският му кръг е много тесен — подметнах.

— Да. — Жената, изглежда, беше командирът. Фреди не допринасяше за обсъждането.

— Казвам се Самсън. А ти?

— Деми. — Тя посочи столовете и аз седнах.

— Като актрисата?

— Като актрисата. Знаеш ли, че името ѝ е много популярно сред холандските родители?

— Не.

Нещо не беше наред. Те приличаха на долнопробни престъпници. Нямаха вид на хора, които могат да извършат многочислени бомбени атентати, за да се отърват от враговете си, или да изнудват корпоративен титан като Бахджат Заид. Но докато си припомнях видеообразите от екзекуцията на турчина, аз се убедих, че Фреди, Деми, Пит и другият мъж са били сред маскираните типове на записа. Познах масивната фигура на Фреди, хлапашката прегърбена стойка на холандеца и позата със скръстени ръце на Деми.

Къщата беше стара и миришеше и те приличаха на младежи, които си играят на гангстери, а не на истински престъпници. По телевизията предаваха анимационния сериал „Спонджбоб“. Звукът беше изключен. Долових миризма на прегорели пуканки, която се разнасяше от кухнята. На масата имаше разглобен пистолет. Колко глупаво.

— Кога ще дойде Едуард? — попитах.

— Няма да дойде — отговори Деми, докато гледаше как Пит се отпуска на стола до мен. Синият оттенък на лицето му се беше

заменил с пламенно червено. Беше вбесен.

— Какво става, по дяволите? — изкрещя той.

— Едуард каза, че ще се увери, че стоката ще стигне до нас непокътната. Ще се срещне с теб, когато е готова американската част от пътуването, не по-рано.

Не можех да попитам дали Ясмина Заид е там.

— Това ли са всичките, с които ще работя?

— Какво искаш да кажеш?

— Вие сте четирима, в това число Пит. Трябват ми още хора, за да откраднем товара.

— Пит беше нает да уреди товара. Ние изобщо не ти помагаме.

— Но аз се нуждая от повече хора. — Нямах да спечеля нищо, ако очистех тази група. Те не бяха всичките и Ясмина и Едуард не бяха там.

— Няма да говориш с Едуард или някой друг, докато не оправиш проблема с товара.

Огледах помещението. Не беше стаята, в която бяха заснели как Ясмина застрелва турчина. Това не беше оперативната им база. Тази дупка беше резервно скривалище.

Трябваше да подновя операцията на Едуард. Това беше единственият начин да събере цялата банда, да изтръгна отговори и да избия всички.

Нямах друг избор. Утре щях да открадна пратка цигари от въоръжени китайски контрабандисти, за да получа човека, когото търсех.

— Не правя много бизнес с китайците — каза Грегор, погледна мен, а после Пит и преглътна. — Говоря сериозно, момчета. Не мога да ви помогна.

— Трябва ми някой във фалшификаторската верига — рекох. — Сигурно познаваш някого. Няма начин тези Ролекси да са истински.

— Много моля, Сам. Истински са — възмути се той и се обърна към Пит: — Честна дума, не се сещам към кого да ви насоча.

Бях голям длъжник на Грегор и убиването на Пит и премахването на всякаква опасност за него вероятно щеше да бъде хубава отплата.

— Трябва да имаш връзки сред китайците, Грегор — настоях.

Часовникарят изглеждаше измъчен и уплашен и сякаш отново се бореше с настинка. Той извади капсула чесън от пакетче, пхна я в устата си и подсмръкна.

— Имам една-две, но не съм сигурен дали ще одобрят, ако ти кажа име. Китайските фалшификатори много внимателно подбират партньорите си.

— И са изключително предприемчиви — допълних. — Убеден съм, че ще им направим съблазнително предложение.

— За какво са ви?

— Искаме да ги наемем да прекарат стоки — излъга Пит.

Чесновата капсула изтрака между зъбите на Грегор.

— Попитай твоя приятел Ник. Той няма ли да знае?

— Ник е мъртъв — казах аз.

Грегор избърса носа си с хартиена кърпичка.

— Сериозно? — Погледна ме така, сякаш искаше да каже „Браво“.

— Да. И така, трябва ни име от китайците. Ще ти платим, Грегор.

Той взе листче и написа име и телефонен номер.

— Нужна ви е госпожа Лин. Тя се занимава с голяма част от търговията, която идва в Холандия. Купувал съм часовници от нея. Госпожа Лин има легитимна експортна фирма, но я използва като

фасада. Взимам от нея фалшиви часовници „Суоч“ и ги продавам по интернет. — Грегор довърши: — На ваше място не бих ядосвал госпожа Лин.

— Трябва да се страхувам от една жена? — изсумтя Пит.

Нямах намерение да играя ролята на глупак.

— Разкажи ми за нея.

— Тя не ходи никъде без тримата си сина. Подозирам, че баща им е дяволът и госпожа Лин е спечелила попечителството върху децата. Те са зли хора. Не правя бизнес с тях, освен ако не се налага.

— Къде са те? — нетърпеливо попитах. Е, добре, щях да имам работа с лошите Лин. Единственото ми желание беше да се добера до Едуард. Бях си помислил за детето си в мига, когато смятах, че ще умра, и все още не можех да се отърся от мисълта за моето бебе.

— Обадете им се — рече Грегор, — но не споменавайте за мен. Кажете, че искате да предложите взаимноизгодна сделка.

— Той говори като от роман на Дикенс — измърмори Пит. Не очаквах, че има познания в областта на литературата, и си напомних да не го подценявам.

— Благодаря, Грегор. — Хрумна ми, че той може да реши един-два свои проблема, след като ние си тръгнем, като се обади на китайците и им каже, че ще им навлечем неприятности. Или че ние носим неприятности. — Хайде, Пит. — В главата ми вече се оформяше план как да използвам Лин, за да се отърва от част от бандата.

— Почакай — каза той.

Обърнах се.

Пит и Грегор се бяха втренчили един в друг.

— Какво? — попита Грегор. — Какво има?

— Той е много нервен. Опасява се, че ще предупредиш госпожа Лин за нас, и затова мисли да те убие — обясних. Вярвах в честността в отношенията с хора като Грегор. Той беше мошеник, но не и зъл убиец, и изнасилван като Пит. Боклуците имаха различни нива.

Пит ме стрелна с поглед.

— Но ако те убие, аз ще убия него — завърших.

Пит протегна ръка и сграбчи Грегор за шията. Часовникарят се помъчи да се отскубне. Тънките му, изящни пръсти се вкопчиха в дебелата ръка на другия.

— Дръж си затворена проклетата уста и ще получиш дял.

— Добре, добре. — Грегор се задави. Пит извади късия японски меч и прокара острието по челюстта му с ужасявана нежност.

— Пусни го! — заповядах. — Веднага.

Пит блъсна Грегор, който падна на пода. Изплю чесновата капсула и запухтя, за да си поеме дъх.

— Всичко е наред. Няма проблем.

Пит излезе ядосано от часовникарския магазин.

— Не се тревожи, Грегор. Той няма Да те притеснява отново. Обещавам.

Часовникарят не ме погледна.

— Моля те, не идвай повече при мен. Много те моля. Не искам да оставам в този бизнес. Не желая да ме забъркваш в твоите сделки. Имам съпруга и дете.

Бях го притиснал твърде много и той искаше да се измъкне. Не го обвинявах. Грегор ми беше дал много.

— Добре, Грегор. Благодаря, че ми помагаш.

Пит беше седнал в кафене на отсрещната страна на улицата.

Настаних се срещу него.

— Ти не издаваш заповедите. Следващия път, когато направиш такова нещо, ще извадя меча уакизаши и ще отрежа единия ти пръст. Разбираш ли? Тук си никой.

— Да, никой, който обаче спасява задника ти. Не го забравяй. Следващия път, когато решиш да удушиш някой, който ни помага, ще ти взема меча уакизаши и ще го забия в гърба ти. Разбираш ли?

Той се втренчи гневно в мен.

— Майната ти!

— Чуй ме. Едуард и хората му почти са приключили с теб. Това е ясно за мен, ако не и за теб. Писнало им е от издънките ти. Затова или ще вземем пратката, или ще убият и двама ни.

Пит мълчеше, докато слагаха бирата му на масата.

— Ще разбере къде е пратката на Лин, която ще бъде пренесена и която можем да откънем.

— Как ще...

— Ще го направя. Имай ми доверие. Но ще бъде довечера. — Станах. Пит се втренчи в бирата си. — Дай ми номер, на който да ти се обадя.

Той ми го каза и аз го запомних. Не исках да го оставям, но се налагаше. Пит можеше да се измъкне и да избяга, но не можех да му покажа как смятам да открия Лин, без да издам миналото си.

Бях чувал за това китайско семейство. Единият костюмар, младият, беше споменал името Лин по време на съвещанието, минута преди да ми се обади Луси и да избухне бомбата, Фирмата наблюдаваше майката и синовете Лин.

„Де Роде Принс“ беше празен. Неколцината клиенти се наслаждаваха на слънцето навън. Хенрик бършеше бара и кимна учтиво, когато се приближих до него.

— Ти ме спаси — рекох. — Благодаря.

— Моля, Сам. Онзи мъж изобщо не ми харесва.

— И на мен. Къде е Мила?

— Горе.

Видях я, че слиза по стълбите.

— Трябва да поговорим — казах.

Тя се обърна и влязохме в апартамента. Започнах да говоря, а Мила ме зашлеви през лицето. Заболя ме.

— По дяволите, какво...

— Не те взехме само за да намериш жена си, която вероятно е предателка — изсъска тя. — Взехме те, за да правиш добрини.

— И не направих ли добрини?

— Остави онези жени там. — В гласа ѝ прозвуча болка. — Това е крайно непочтено, Сам.

— Агентите дойдоха. Приятелят ми Огъст беше там...

— И те изоставиха жените.

Не можеше да е истина. Опитах се да измисля причина защо Хауъл би постъпил така.

— Мила... те стреляха и действаха без разрешение на холандска територия. Трябваше да пазят прикритието си... Сигурен съм, че са се обадили на полицията.

— Сигурен си, но оставихте жени, оковани във вериги като кучета в мрака? — Гласът ѝ потрепери.

— Къде са жените сега?

— При мои приятели. Ще се погрижа да се върнат в родината си.

— Направих всичко възможно да ги предпазя. — Пристъпих към нея. Шамарът ѝ още пареше бузата ми. — Попречих на Пит да ги нарани отново и да ги вземе с нас. Съжалявам, ако съм те разочаровал.

Тя прехапа устни и се хвана за лактите.

— Ще трябва да се оправяш сам. Аз ще помогна на жените.

— Изоставяш ли ме?

— Ти изостави тях.

— Знаеш, че не е вярно. Направих така, че те да бъдат освободени. Защо се държиш така?

Мила наведе глава.

— Защото съм такава, Сам. Слушай внимателно. Ако се налага да напуснеш Амстердам, работодателите ми имат бар във всеки голям град в света. Потърси „Роджър Кадет“ на телефона си и ще откриеш адреса на най-близкия. Отиди там и кажи на управителя, че Роджър Кадет ти е казал да се отбиеш, и те ще ти помогнат с каквото се нуждаеш.

— Кой е Роджър Кадет?

— Предполагаемият собственик. Но такъв човек не съществува. Това е парола. Местоположението на всеки бар е закодирано в нея, затова ще се появи на картата на джипиеса.

— Баровете верига ли са?

— Не. Всеки е единствен по рода си, но може да ти послужи за тайна квартира.

Приблжих се до нея.

— Близко съм, Мила. Много близко съм до онзи гадняр Едуард и да намеря жена си и детето си. Да спася Ясмينا Заид. Моля те, не ме изоставяй точно сега! Помогни ми!

— Ти не се нуждаеш от мен, Сам. Нуждаеш се само от себе си и от пълно съсредоточаване. Всичко друго те разсейва. А аз трябва да помогна на онези жени. — Тя говореше с тъга и болка и не можех да споря с нея.

— Добре.

— Винаги можеш да се свържеш с мен на този номер. — Мила ми го каза. Повторих го и тя кимна. — Желая ти късмет, Сам.

Мила излезе. Не исках да си отива, но в едно отношение така беше по-лесно, защото нямаше да се съгласи с онова, което се готвех да направя. Приблжих се до леглото, под което бях скрил брезентовата чанта, и извадих мобилния телефон, който Огъст ми беше дал в Бруклин преди цяла вечност.

Излязох, извървах осемстотин метра и заставах на мост над Принсенхрахт. Отдолу плаваше туристическо корабче. Покрай мен

минаха група студенти. Смееха се. Набрах номера.

Телефонът извън седем пъти, преди някой да отговори.

— Здравей, Огъст.

— Къде си? — попита той след кратко мълчание.

— Трябва да говоря с теб.

— По-добре се предай.

— Не. Трябва да говорим. Насаме.

— Днес ме простреляха.

— В болница ли си?

— Не. Имам повърхностна рана на рамото и ме удариха по главата. Куршумът е изваден и главата ми е яка като стомана. Утре обаче ме изпращат у дома. Тази вечер няма свободен самолет.

— Нуждая се от помощта ти.

— Да, наистина се нуждаеш от помощ. Знаеш, че в апартамента до теб имаше труп, нали?

— Знаех.

— Ти ли го уби?

— Да.

— Господи, Сам!

— Той започна. Ще дойдеш ли да се срещнеш с мен? Без Хауъл или някой друг.

— Шегуваш се!

— Типовете, с които бях, са свързани с човека, който взриви бомбата в Лондон и отвлече жена ми. Ако ме задържиш, това ще провали шансовете ти да заловиш този човек. Той е организиран и бомбения атентат на гарата в Амстердам и иска да пренесе някакво експериментално оръжие в Съединените щати. Той изпрати мъжа в Бруклин да ме убие. Свързан е с Царя на парите, когото разследвахме в Лондон. Господи, Огъст, всичко е много заплетено и съм съвсем близо да го разнищя. Нуждая се от помощта ти.

— Прецакан си отвсякъде, Сам. Предай се. Разкажи ни всичко и ни позволи да ти помогнем.

— Не мога, Огъст. Ще ме върнат в затвора. Хауъл мисли, че съм с тези хора. Нямам време да му обяснявам, че не съм.

— Знаеш, че ще загубя работата си, ако не докладвам за този разговор.

— Да. — Зачаках.

— Къде си?

Огъст дойде час по-късно. Седях на задна маса в „Де Роде Принс“, близо до завесата, закриваща коридора, който водеше към кухнята. Той се отпусна тежко на стола срещу мен. Бях го ритнал в главата и от слепоочието до челюстта му имаше мораво охлузване. Под сакото му се виждаше бинт.

— Как се чувстваш?

— Ужасно. Хауъл отиде на среща. Казах им, че искам да подишам чист въздух. — Огъст ме изглежда. — Сам, какви ги вършиш, за Бога?

— Една от престъпните фамилии, от които се интересува Фирмата, е Лин. Базата им е тук. Единият човек от Лангли спомена за тях в Лондон.

— Те ли са отвлекли Луси?

— Не, но искам да знам дали Фирмата все още ги наблюдава.

— Защо?

— Трябва да знам къде са контрабандните им стоки, защото смятам да открадна някоя от тях.

Той отвори уста, затвори я и после пак я отвори.

— Безумието не ти подхожда, Сам.

— Това е единственият начин да се доближа до човека, който ми отне Луси. Той... държи заложница, Огъст, затова не мога да нахлуя със сила. Трябва да го привлека към себе си, но искам да разбера какво знаем за маршрутите на фамилията Лин.

— Побъркал си се, Сам. Не мога да си представя загубата ти, но мисля, че от скръб не знаеш какво вършиш. Трябва да се примириш, че няма да си върнеш Луси и бебето. Те изчезнаха безследно. Знаеш, че похитителите не биха я държали жива месеци наред. Не биха се натоварили с гледането на бебе. — Той изведнъж млъкна, сякаш се ужаси от думите си.

Втренчих се в него.

— Всичко това е... напразно — добави той. — Няма да си ги върнеш. Много съжалявам, но аз...

— Моля те, направи каквото ти казвам. Ако някога сме били приятели.

— Приятелите не поставят хората, на които държат, в такива положения, Сам. Може да загубя всичко.

— Може. Аз вече го загубих. Знам, че си свестен човек и че ще ми помогнеш, Огъст. Не може да не ми помогнеш. — Искаше ми се да добавя: „Аз спасих живота ти днес.“ Обаче не можех да изиграя тази карта, защото той не ме видя и не беше честно.

— Той ще ми отреже главата.

— Хауъл остави група жени в машинния цех.

— Какво?!

— След като ти и другият агент бяхте ранени и Хауъл ме принуди да избягам, претърсихте ли сградата?

— Хауъл го направи.

— Каза ли ти, че в дъното има сексуални робини, които държат в плен?

Той пребледня и прокара пръст по небръснатата си челюст.

— Не. Не знаех. Кълна се!

— Вярвам ти. Хауъл е капитан Ахав от „Моби Дик“, а аз съм белият кит. Той губи преценка кое е важно и кое не е, Огъст.

— Не... знам.

Поех си дълбоко дъх:

— Знам, че с Луси сте се срещали, преди аз да започна да излизам с нея. Тя не спомена за това. И двамата го пазехте в тайна, и не ви обвинявам, Фирмата не трябва да се намесва във взаимоотношенията ви. Но аз знаех. И ти не ме заряза като приятел, защото се виждах с бившето ти гадже.

— С Луси не си подхождахме — отвърна Огъст. — Връзката ни продължи само месец.

— Защо?

— Не й вярвах. — Той бръкна в джоба на самото си и аз се запитах дали ще извади пистолет. Честна дума, не знаех. Огъст беше последната сламка към нормалния ми живот и сега го молах да направи нещо невероятно опасно. Нямам представа какво намекваше за жена ми. Не исках да обсъждам този въпрос.

Последва дълго мълчание.

— Да ти се обадя ли на този номер, ако открия нещо за фамилията Лин? — попита той.

— Да. — Помъчих се да не покажа облекчението, което изпитах. — Благодаря.

— Още не ми благодари. Нищо не ти обещавам. — Огъст стана и излезе от „Де Роде Принс“, без да добави нищо повече.

Седях и пиех от хубавото кафе на Хенрик. Затворих очи и се замислих как да открадна контрабандната стока, като имах предвид ограниченията, с които щях да се сблъскам.

Пет часа по-късно Огъст се обади:

— Имаме информатор в средите на фамилията Лин. Камионите им спират пред нелегална фабрика във Франция. Не ги нападай там, чуваш ли? Ще провалиш текущо разследване срещу тях. — Той ми каза адреса. — Камионите са обозначени с емблемата на фирма „Лъв и дракон“.

— Благодаря. — Наистина му бях благодарен.

— Не ми се обаждай повече, Сам. Желая ти късмет — рече той и затвори.

Загубих и най-добрия си приятел. Тъгувах само десет секунди.

Обадих се на Пит:

— Имам каквото ни трябва.

Чакахме в дъжда северно от Париж. Отне ни пет часа да отидем с кола до мястото, което ми беше съобщил Огъст. Беше рано следобед и денят беше сив и мрачен. Пит седеше до мен и остреше с камък меча си уакизаши. Кожата ми настръхваше от стърженето. Колко остър можеш да направиш един меч?

Фабриката се намираше край магистрала E19/E15, скрита сред няколко сгушени една до друга сгради. Помислих си колко приятно ще бъде да се отърва от Пит. И това щеше да се случи много скоро. Чакахме, но около фабриката не се случваше абсолютно нищо. Часовете минаваха. Започна да се здрачава.

— Как един канадски войник се е заловил с този бизнес? — наруши мълчанието Пит.

Погледнах го.

— Беше ми скучно. А ти как се залови с трафик на жени?

Той се усмихна.

— Трябваха ми пари за художествената академия.

— Не очаквах този отговор.

— Обезпокоителен процент от младите хора в Амстердам мечтаят да бъдат Ван Гог или Рембранд. Както и да е, познавах един човек, приятел на майка ми. Той се нуждаеше от помощ да прекара момичета в Холандия. Помогнах му да си купи микробус да ги кара и постепенно превзех маршрута му.

— Превзе го?

— Той се ожени и реши да не търгува с момичета. Какво си помисли? Че съм го убил?

— Да.

— Не. Познавах го, от дванайсетгодишен. — Пит потърка устни.

Не исках да опознавам Пит като човек, но в мен надделя инстинктивна необходимост да разбере що за птица е той.

— А защо носиш меча?

— Мечът — това съм аз.

— Но така ставаш забележим. Мислех, че идеята е да не биеш на очи.

— Мечът е в чест на майка ми.

— Японка ли е?

— Да. Дошла е тук в началото на осемдесетте години на миналия век. Приятелят ѝ я довел и я зарязал, но тя останала.

Спомних си, че Грегор нарече Пит курвенски син. Вероятно това беше по-скоро обида, отколкото описание. Майка му може би беше работила в „Розе Бюрт“. Много от жените там не бяха холандки.

— Мислех да уча изобразително изкуство и да правя неща в японски стил като миниатюрни скулптури нецке или рисуване с водни бои. Майка ми го правеше през свободното си време. — Той повдигна рамене. — Но не ми провървя в художествената академия. Мразеха ме и едно момиче ми създаде неприятности. Тъпаци. Затова напуснах.

Не бях възприемал Пит като човек с разбити мечти. Той прочете мислите ми.

— Смяташе ме само за трафикант, „змия“, а? — засмя се Пит.

— Ами, аз...

— Всички сме змии. Грегор обича да се преструва, че е сменил кожата си и се е преродил в честна душа, но люспите му още са там. И подозирам, че и ти си много лукава змия, Сам.

— Да. Изгониха ме от армията. Знам малко чешки от баба ми. Не можах да си намеря хубава работа в Прага и затова дойдох тук. А ти веднага след художествената академия ли премина към трафика?

— Не веднага. Работех на договор с полицията в Амстердам. Правех дизайна на уебсайтовете и брошурите им. — Той се засмя тихо. — И после видях колко много плаща противникът.

Погледнах го.

— Страхотна размяна.

— Човек печели сериозни пари, ако е играч. Ако бях останал в полицията, щях да съм незначително винтче в операциите им. Внимавах в час. Не исках да бъда винтче, а да ги притежавам и да ги командвам.

— И си избрал момичета за стока. — Здравият ми разум настояваше да млъкна, но беше странно да седя там и да разговарям с чудовище.

Пит повдигна рамене.

— Печалбата е добра. Търсенето нараства. Няма вероятност да свърши суровината.

Това беше брутално, безпристрастно счетоводство. Запитах се дали не е някакво извратено отмъщение към майка му.

— Ти продаваш хора, Пит.

— Говориш като учител. Смятам го за продажба на утеха и удобство.

— Но не за жените, които продаваш.

Той се усмихна.

— Те са бедни и нямат пари. Не се броят за нищо. — Усмивката му стана гадна. — Живеят по-добре тук дори като курви, отколкото в родината си. Правя им услуга.

— Щеше да бъде различно, ако те са го избрали. Но повечето не са.

Пит ме погледна неодобрително.

— Не знаех, че съм оскърбил свещения ти морал.

Бях прекалил. Можех да покажа презрението си към него, когато го убия, не преди това.

— Аз мисля, че фалшивата стока се контролира много по-лесно от хората.

— Обичам контрола. — Гласът му стана тих и съскащ. — Трябва да пробваш. Ще ти дам най-апетитните зальци от следващата ми партия от Молдова. След четири дни пристигат момичета, поръчка от публичен дом в Лондон. С теб можем да пречупим някое момиче. Щом придобиеш вкус за този бизнес, ще забравиш за фалшивите стоки.

Погледнех ли го, щях да го убия на място. Но Пит ми трябваше. Втренчих се в паркинга пред фабриката.

Той изтълкува погрешно мълчанието ми.

— Аха, може би не харесваш момичета. Търгувам и с момчета, но не са много. Познавам обаче две момчета в Амстердам, които може да ти харесат...

— Не, благодаря. Не се интересувам.

— Странен си, че се тревожиш толкова много за хората. Другите нямат значение. Най-важният си ти. Укоряваш ме, но ти не си различен от мен, Сам. Ти лъжеш, убиваш, когато се налага, и живееш под фалшиво име. Аз не съм застрелвал никого така, както ти уби Ник.

— Направих ти услуга с Ник.

— Вярно е. — Той потърка устни. — Все си мисля, че всеки момент ще ме арестуват, защото не знам какво е предавал Ник и с кого е разговарял. Трябват ми много пари, Сам. Искам да мога да бягам и да се крия. Да се криеш, е лукс. Това е признакът, че вече не си пионка, а играч.

— Разкажи ми за Едуард. Той играч ли е или нещо повече?

— Какво нещо повече?

— Ти каза, че Едуард транспортира експериментални оръжия.

— Мисля, че той се занимава с корпоративен шпионаж. Краде от една фирма и продава на друга.

— Какво иска да сложиш в тази пратка, Пит?

— Не се тревожи. Не е твоя работа.

— Ако ни хванат, бих искал да знам за какво лежа в затвора.

— Никога няма да видиш дневна светлина, ако ни заловят за този удар. — Погледът му отново се отмести към нелегалната фабрика. — Аха.

Зад склада, в който се намиреше нелегалната фабрика, спря камион с емблема на стилизиран лъв и дракон. Слязоха трима китайци. Двамата бях в черни шлифери, а третият, по-представителният, носеше хубаво жълто-кафяво яке и сини джинси. Той тръгна към товарното отделение на склада.

Двамата в шлиферите останаха до камиона.

— Да вървим — каза Пит.

— Не. Те имат ловни пушки под шлиферите.

— Как разбра?

— Виж как е издут платът точно под мишницата му. Единият пътуваше в кабината, но вторият слезе от самия камион. Те няма да влязат в сградата. Пазачи са.

— Тогава какво ще правим?

— Не можем да отмъкнем камиона тук. Те ще натоварят още стока. Вече са взели фалшивите цигари по пътя. Ако ги нападнем сега, докато са паркирали на приятелска територия, някой ще се обади на фамилията Лин.

— Не и ако избием всичките.

— Не съм дошъл с теб да проливам кръв. И това е лоша бизнес практика. — Бъркането в печалбата беше единственият довод, който

можеше да въздейства на Пит. — Семейството Лин веднага ще започне да ни търси. Трябва да се справим само с екипажа на камиона.

— Как ще откраднем пратката?

— Ще отвлечем камиона.

Огъст седеше в коридора на тайната квартира и чакаше пилота да го закара в Ню Йорк, когато чу разговора между Хауъл и единия оперативен технически специалист.

— Хауъл, имаме съвпадение на описанието на мъжа в склада, което ти и Огъст ни дадохте. Това той ли е?

— Да. Кой е?

— Пит Танака, холандец, бивш служител на договор на амстердамската полиция.

— С какво се занимава сега?

— Изгубили са дирите му. Няма регистриран адрес, нито месторабота.

— Огъст! — извика Хауъл.

Той стана и се приближи до компютърния екран.

— Този човек ли видя в склада?

Огъст кимна.

— Да, характерно лице. Той е.

— Намери го — обърна се Хауъл към техническия специалист.
— Сам Капра работи за него.

— Не мисля, че е точно така — възрази Огъст.

— Не трябва ли да се качваш на самолета, агент Холдуайн? — троснато попита Хауъл.

Огъст излезе и намери пилота долу, готов да го закара на летището. Хауъл не му пожела приятен полет, нито му благодари, че е рискувал живота си и е бил ранен. Измяната отравяше въздуха. Всички го усещаха, откакто Хауъл беше видял Сам Капра да напуска сцената на убийства и контрабанда. Измяната правеше хората раздражителни.

Китайците натовариха няколко кашона и камионът потегли по магистралата. Последвахме го на разстояние, три коли по-назад. Пит беше добър в следенето.

— Как ще отвлечем камиона, преди да спрат отново?

— Ще ги принудим да се отклонят от магистралата.

— Посред бял ден?

— Да. В момента те са разделени — двама в кабината и един отзад при стоката — и са по-нащрек, когато са спрели. Няма да очакват атака сега.

— Защото да ги нападнем на магистралата е глупаво. Какво предлагаш да направим?

— Да се приближим до тях и да ги изпреварим. Искам да огледам по-добре товарната врата.

Пит мина покрай двата автомобила между нас и камиона на Лин и зави зад него. Разгледах задната част на камиона. Плъзгаща се врата, обезопасена отдолу с два катинара. Трудно щях да я разбия, когато камионът се движеше със сто и десет километра в час.

— Изпревари го.

Пит настъпи газта и профуча покрай камиона. Вратата на кабината изглеждаше обикновена. Нямаше модификации. Не я погледнах втори път. Не исках да привличам вниманието на шофьора. Но го видях. Смееше се.

— Карай пред тях.

Вгледах се в картата, която беше разгъната на коленете ми. След петнайсет километра имаше разклон. Друг път пресичаше магистралата, минавайки през Северна Франция.

— Дай газ. Да отидем там. Хрумна ми идея.

* * *

— Това е лудост — заяви Пит, но се усмихна.

Камионът на фамилията Лин щеше да дойде след няколко минути. Микробусът беше спрял на мост над магистралата.

— Разбра ли какво трябва да направиш? — попитах.

Пит кимна.

— Ако не успеем, ти ще си оплескаш нещата.

— Ако не успеем, аз ще бъда мъртъв, затова не се заяждай. Само направи каквото трябва.

— Късмет. — Той ми подаде ръка. Не посмях да покажа отвращението си към него и я стиснах. — Те идват — каза Пит, гледайки на юг.

Видях, че камионът се приближава в гъстата сива мъгла.

Прехвърлих крака през перилата на надлеза и чух, че микробусът на Пит потегли, но бях зает да броя.

Камионът трябваше да мине под мен на петнайсет.

Дванайсет, тринайсет, четиринайсет...

Сгреших. Камионът на Лин профуча под мен на четиринайсет и ако се поколебаех, щях да го пропусна, да падна на непрощаващия асфалт и да се претърколя под бързо движещите се коли. Хвърлих се, хванах се за последната една трета от камиона и се опитах да се приземя на ръце и крака и да се претърколя с контролирана грациозност от паркура. Претъркулването щеше да бъде много тихо, отколкото да изтрополя с крака по покрива на кабината.

Краката ми обаче се подхлъзнаха и камионът леко кривна. Запълзях по ръба на покрива към страната на пътника. Размахвах крака във въздуха.

Напрегнах мускули, залюлях се силно и си помислих, че ако ме видят в страничното огледало, съм мъртъв. Издърпах се с рязко движение, което имах чувството, че разкъса дланите ми, и се вмъкнах в малката вдлъбнатина на покрива на камиона.

Лежах неподвижно.

Бяха ли ме видели? Предположих, че между кабината и китаеца в товарното отделение има радиовръзка. Може да са съобщили за неочакван звук или пътникът в кабината беше видял краката ми във въздуха, докато се мъчех да се вкопча. Вероятно щяха да спрат на следващата отбивка, да потърсят уединено място и да ме убият.

Не. Видях, че камионът подмина знака за отбивка. От сивото като гранит небе заваля слаб дъжд. Камионът продължи напред.

Запълзях по дължината на камиона — бавно и неотклонно, с наведена глава. Не исках някой шофьор да ме види. Пит отново се беше включил в магистралата и микробусът му ме следваше, но немного отблизо.

Дъждът се усили и металът стана хлъзгав. Трябваше да се хвана здраво за следващата стъпка и природата усложни задачата ми.

Стигнах до предния ръб на камиона. Покривът на кабината беше на шейсетина сантиметра под ръцете ми. Можеше да се изкатери на покрива, но някой от другите коли можеше да ме види. Всички имаха мобилни телефони. Не исках френската полиция да получи обаждане за човек, който сърфира сред трафика по магистралата.

Другата възможност беше да се вмъкна в тясното пространство между кабината и камиона и аз го сторих — с краката напред и опрял гръб в кабината. Камионът подскочи по неравност по пътя и десният ми крак се плъзна. Гравитацията ме сграбчи и аз се хванах за плетеницата от кабели зад кабината. Кракът ми стъпи върху металния съединител, свързващ кабината. Под мен се виждаше пътят, минаващ между бързо въртящите се колела.

Подготвих се. Сега или никога.

Извадих пистолета на Пит и бавно промъкнах ръка около ъгъла на кабината. Смятах да отворя вратата и да се вмъкна вътре, без пазачът да ме блъсне обратно навън при скорост сто и десет километра в час. Вятърът ме блъскаше силно и дъждът се стичаше в очите ми. Надникнах зад ъгъла и се втренчих в лицето на мъж, който се беше подал от прозореца.

Очите на пътника блеснаха от изумление, като видя, че някой стои зад кабината. Беше четирийсетинагодишен и як.

Времето спря за три секунди и после той внезапно протегна ръка и стреля.

Скрих глава зад кабината. Куршумът запали ярка искра върху метала и рикошира някъде в дъжда.

Камионът рязко свърна, премина в другата лента и после бързо се върна в предишната.

Опитвах се да ме изхвърлят. Вкопчих се в хлъзгавия метал и видях, че микробусът на Пит се приближава към страната на шофьора, разпръсквайки фонтани вода. От камиона се разнесе приглушен изстрел, насочен към Пит.

Шофьорът не можеше да кара и едновременно с това да стреля, затова очевидно пътникът стреляше по Пит. Рискувах и събрах сили. Върнах се до ъгъла на кабината и отново чух изстрел. Дръпнах вратата, но друга ръка се опита да я затвори.

Вкопчих се във вратата и се хвърлих напред. И в следващия миг краката ми се подхлъзнаха върху мокрия метал на стъпалото и увиснах над асфалта.

Изпуснах пистолета, който изтрака на пътя и беше смачкан под колелата.

Прозорецът над главата ми експлодира. Разхвърчаха се парчета, които опариха черепа ми. Пътникът стреляше паникьосано. Извих ръка, преместих тежестта си, подпрях крака на вратата и закрих с ръце главата си — всичко това с едно плавно движение, сякаш скачах по перилата на обществени сгради в Лондон.

Хвърлих се с главата напред през прозореца. Гърбът ми се удари в ръба. Започнах да се гърча, опитвайки да се хвана за нещо, ударих силно с лакът пътника в гърлото и го повалих върху шофьора.

Имах пет секунди да спечеля битката. Шофьорът извади пистолет и го насочи към мен. Стреля и куршумът мина над главата ми. Усетих топлината му. Хванах дулото на пистолета и го наведох

надолу. Шофьорът трябваше да задържи едната си ръка на волана и неволно натисна спусъка. Куршумът се заби в седалката до крака на пътника, който изкрещя и се преви. Ритнах го. Той се блъсна във вратата и се свлече долу.

Ударих силно шофьора, който се стовари върху вратата. Там, където ме беше одраскал куршумът, болката беше като горяща кибритена клечка, която прокарваха по кожата ми.

Шофьорът ме блъсна, но стъпалата ми се удариха в предното стъкло и ме изтласкаха към него. Нанесох му няколко бързи удара във врата и очите.

Камионът лудешки сменяше посоката си и шофьорът изпусна пистолета, но усетих, че колелата излязоха от пътя и поеха по неравна затревена повърхност.

Подпрях се с крак и увих ръка около врата на шофьора.

— Ще го счупя. Слушай внимателно. Аз няма да те убия, но мъжът с мен ще го направи, ако не ни съдействаш. Искаме само товара. Разбираш ли? — казах на мандарин и леко извих врата му.

Той кимна.

Взех пистолета и го опрях в ребрата му.

— Карай нормално.

Шофьорът овладя управлението и върна камиона на магистралата. Човекът в мерцедеса, който профуча край нас, гневно натисна клаксона и размаха юмрук, без да има представа за схватката в кабината.

Микробусът се изравни с нас. На покрива му имаше дупка от куршум. Пит предпазливо се показва през прозореца. Махнах му.

— Мъжът в микробуса ще те убие — повторих. — Говориш ли английски?

— Малко — отвърна шофьорът.

— Не му показвай, че разбираш. Той е луд. Аз съм единствената ти надежда. Разбираш ли?

Шофьорът кимна. Пътникът беше в безсъзнание и не участваше в разговора.

— Кажу ми на пазача отзад, че ще спреш. Да остави оръжията си и да излезе с вдигнати ръце. Ако му кажеш нещо друго, ще те прострелям в коляното.

Той се подчини и заговори по предавателя.

Направих знак на Пит да кара след нас и по моя заповед шофьорът зави на следващия разклон. Примигах, за да изтръскам потта от очите си. Карахме по пътя четири километра и нещо. Видях пустеещи земи, над които се стелеше сива мъгла. Крави пасяха трева. Може би наблизко имаше мандра. Не забелязах хора. Пътят беше стар и тесен. В далечината съзрях каменна сграда. Приличаше на склад.

— Запомни, прави каквото аз ти казвам. Не слушай мъжа в микробуса. Ще отидем в склада и после ще вземем камиона. Разбираш ли?

Шофьорът кимна.

Пит слезе от микробуса. Държеше пистолета си. Измъкнах шофьора от кабината, като го държах на прицел.

Чух изтракване на метал и се обърнах. Задната част на камиона се отвори. Пит отскочи назад.

— Прави каквото аз ти казвам — извика шофьорът на мандарински.

— Не стреляйте! — изкрещя пазачът и слезе с вдигнати ръце.

Престъплението е вид война. Но докато хората умират за родината си, малцина биха дали живота си за престъпни босове като фамилията Лин. Лоялността е дим, който се разнася от пепелта на алчността в този свят. Промяната на вятъра го разпръсква.

— Откъде да знам, че няма да ме убиеш? — попита шофьорът на китайски.

— Защото ако исках да те убия, вече щеше да си мъртъв — отвърнах.

Настъпи мълчание, докато той взимаше решение. Предпочете да се довери на спокойствието в гласа ми. Пазачът беше четирийсетинагодишен, уморен и възпълен. Устните му трепереха, докато гледаше кравите върху меката пръст.

— Вземи. — Пит ми подаде пистолета си. — Убий ги.

— Не тук навън. Изстрелите ще отекнат в празното поле и няма да влача трупове в гората. Ще ги заведа в склада. Ти провери товара. Ако има чипове за проследяване на стоката, откъсни ги. Фамилията Лин може да следят стоката. Аз ще се погрижа за тези типове.

Пит погледна китаеца и се усмихна.

— Боже, колко са тъпи. Стоят си кротко, докато ние говорим как ще ги убием, а те нямат представа.

Пазачът обаче може би схващаше за какво става дума, защото имаше такъв вид, сякаш се готвеше да побегне панически.

— Успокойте се. Всичко е наред. Елате с мен — казах на мандарински и наредих на шофьора да смъкне приятеля си, който беше в безсъзнание, и да го носи. Той се подчини и преметна на рамото си пътника.

— Това е първият ми курс — заеквайки, каза пазачът на мандарински. — Бях учител. Зетят ми ме забърка. Не разбирам много от такива курсове... — Той носеше бейзболна шапка с емблемата на „Янките“.

Двамата вървяха пред мен. Прехвърлихме се през оградата и се отправихме към склада. Обърнах се. Пит беше влязъл в камиона.

Складът беше стар и когато ритнах вратата, старата ключалка се разби. Направих им знак да влязат.

— Моля те, не ни убивай! — с уплашен глас каза пазачът.

— Седнете.

Шофьорът остави на пода мъжа, който дойде в съзнание, и седна.

— Той трябва да си мисли, че двамата сте мъртви. Разбираш ли? Но аз няма да ви нараня.

Те кимнаха, без да откъсват очи от пистолета.

Отстъпих крачка назад.

— Дай ми шапката си — казах на пазача.

Той свали бейзболната шапка от главата си и ми я хвърли. Улових я и покрих с нея окървавената си глава.

— Портфейлите и документите ви.

Те ми ги хвърлиха треперейки и аз ги разгледах.

— А сега станете и се обърнете.

Те го направиха бавно. Ударих ги с ръкохватката на пистолета и те се свлякоха на земята. Удрях ги, докато изгубиха съзнание, а след това изстрелях три куршума в рушащата се стена. Пред лицето ми се разхвърчаха трески и прахоляк. Избърсах кръвта от кокалчетата на пръстите си.

Върнах се при камиона. Пит четеше документите. В товарителницата пишеше, че цигарите са турски и пътуват за Лондон. Разбира се, не беше така. Бяха произведени в Китай, по всяка вероятност във фабрика, полускрита в земята.

— Имаше ли проследяващи чипове?

— Не — отвърна той. — Хубава шапка.

— Тогава да тръгваме.

— Искам да видя китайците. — Той се втренчи изпитателно в мен.

— Ами, отиди. — Трябваше да го застрелям.

Изведнъж на пътя се появи малък син фермерски камион.

Шофьорът, възрастна жена, ни изгледа с любопитство, докато минаваше покрай нас.

Това ядоса Пит.

— Да се махаме оттук. Ще почистим кръвта и ще те превържем в кабината. Аз ще карам камиона, а ти — микробуса.

Потеглихме.

Погледнах малкия склад в огледалото за обратно виждане. Никой не излезе оттам.

* * *

Пристигнахме в Белгия и минахме покрай пустеещите сгради на стария граничен пункт. Лампите по пътя, които се активират в облачни дни, в Белгия светеха в жълто, а във Франция — в бяло.

Нямах мобилен телефон. Пит все още беше нервен и мислеше, че може да го измамя. Нямах начин да се свържа с Мила. В микробуса нямах вграден телефон, но имаше джипиес. Нямах оръжия и не можех да заложа капан. Главата ми се замая от загубата на кръв от раната в скалпа.

Реших да не действам слепешката.

Време беше да разбере дали Мила ми е казала истината.

Потърсих името Роджър Кадет на монитора на джипиеса в микробуса. Беше ми казала, че името ще ми покаже къде са баровете на работодателите ѝ, които мога да използвам като тайни квартири.

Получих резултат — таверната „Шевалие“ встрани от авеню „Лойд Джордж“ в дипломатическия квартал. Влязохме в Брюксел и аз присветнах с фаровете. Пит спря и аз се приближих до кабината на камиона.

— Искам да пийна нещо и да се нахраня и трябва да се обадя по телефона.

— На кого ще се обаждаш? Няма да спираме. Продължаваме.

— Това не е единствената сделка, с която се занимавам в момента. Или ще спрем, или ще решиш да ми се довериш с мобилен телефон.

— Никакви обаждания.

— Трябва да работя по следващата сделка, при това веднага.

В очите му блесна алчност.

— Каква е сделката?

— Военни стоки. Голяма печалба. — Вече мислех за телефонния разговор, който трябваше да проведем.

— Къде искаш да спрем?

— Знам едно място.

* * *

Таверната „Шевалие“ беше едно от онези заведения, които изглеждат скромни, но са ревностно пазени от контетата като частно, непретенциозно откритие. На бара от тъмен махагон бяха наредени белгийски и холандски бири. Някои се сервираха в старомодни керамични халби. Чух, че клиентите говорят на различни езици. Имаше хипита със задължителните очила с черни рамки и мъже и жени с внимателните усмивки на бюрократи. Брюксел е град на

дипломати и търговци и си помислих, че ако Мила и загадъчните ѝ шефове имат малко мозък в главите си, са поставили подслушвателни устройства на всяка маса и записват разговорите.

— Моментът не е подходящ да прием и ако искаш да се нахраним, може да си вземем сандвичи — недоволно измърмори Пит. Бяхме паркирали камиона на няколко пресечки оттам и той беше нервен, че е оставил стоката.

— Познавам собственика тук — излъгах.

— Не можеш да правиш бизнес в бара. Има твърде много хора.

— Довери ми се.

Пит се засмя:

— Харесва ми, когато се шегуваш.

Приковах го с поглед.

— Какво ще пиеш?

— Мисля да се върна в камиона. Ще бъдем в Амстердам след няколко часа.

— Ела с мен. — Приблжихме се до бара и зачакахме красивото момиче да вземе поръчката ни. Взех две светли бири „Юпитер“ и когато тя ги донесе, платих ѝ и казах: — Искам да говоря с управителя, ако обичаш.

— Тя е заета, господине.

— Мисля, че ще намери време за мен. Мила ме изпраща.

Момичето се скри в задната част на таверната и след няколко минути се появи пълна, намръщена жена на петдесетина години.

— Приятел съм на Роджър Кадет. — Използвах паролата, която Мила ми беше казала в Амстердам.

Жената кимна.

— Всички приятели на Роджър са добре дошли тук.

— Тук ли е Роджър? Искам да говоря насаме с него.

Погледът ѝ се плъзна към Пит.

— Ще проверя дали ще може да се срещне с теб. Обърнах се към Пит:

— Ти стой тук и си пий бирата. Връщам се след минута.

— Не. Може да се обадиш на някого и да кажеш къде е товарът. Няма да се разделяме.

Доближих уста до ухото му.

— Това е малко отклонение, спирка по пътя. Имам лична работа с него за сделката с оръжията, но може да използвам помощта ти и ще спечелиш дял. Нали сме партньори.

Той се разкъсваше от колебание. Искаше парите, но се страхуваше да ме остави сам.

— Това не ми харесва, Сам.

— Чуй ме. Рискувах, когато скочих върху камиона. Не те разигравам. Всичко е точно, Пит. Трябва да изкажа уважението си. Разбираш ли? Може да откраднеш товара, докато аз съм тук, но аз ти вярвам, че няма да го направиш. — Ако изпуснех Пит, можеше никога да не се срещна с Едуард, но трябваше да поема този риск. — Ще се върна само след една-две минути.

Управителката мина през тълпата дипломати и слаби, красиви хора и се качихме на горния етаж. Тя се обърна и ме погледна.

— Нов си.

— Да, и съм загазил. Трябва ми оръжие и мобилен телефон.

Жената отключи врата от лявата страна на площадката. Погледнах надолу по стълбите. Нямаше следа от Пит.

Влязох.

— Казвам се Елиана — представи се тя, след като затвори вратата. Трябваше първо да се обадиш.

— Не можах. Нямам телефон.

Стените на стаичката бяха отрупани с лавици, на някои от които бяха наредени оръжия. В ъгъла имаше спретнато оправено легло. Изпитах желание да се отпусна на него, но вместо това огледах лавиците. Избрах два деветмилиметрови револвера „Глок“, резервни пълнители и заглушители.

— Какво друго ти трябва?

— Ще се бия с много хора, които ще бъдат въоръжени до зъби, а аз ще бъда сам. Трябва да ги убия всичките.

Елиана примига учудено.

— Ще ги убиеш всичките?

Преглътнах.

— Не знам. — По дяволите. Наистина ли щях да ги застрелям всичките? Ако пощадях живота на някои членове на бандата, не можех да оставя холандската полиция да ги разпита и вероятно да събере полезна информация. Тревожеше ме настоятелността на Заид всички

да бъдат убити, за да се опази доброто име на Ясмина. Бяха й промили мозъка. Това не беше престъпление. Името й може би нямаше да бъде опетнено.

Елиана се приближи до кашон и го отвори. Кашонът имаше емблема, която познавах. „Милитроникс“, Фирмата на Заид. Продуктите на компанията му щяха да помогнат за спасяването на дъщеря му.

— Имаш ли белезници? — попитах.

— Да, но мислех, че ще ги убиваш, а няма да ги взимаш за заложници.

— Оставям си възможност за избор. Дай ми няколко чифта.

Тя ми показва дебела връзка пластмасови белезници.

— Вземи и това. Светлинна граната. Модифициран полицейски модел. Знаеш ли как се използва? Тук е бутонът за активиране, а това е таймерът.

— Благодаря. Но къде да ги скрия? — Не можех да сляза долу при Пит, зареден с оръжия. — Микробусът ми е паркиран на около километър оттук. Можеш ли да занесеш тези неща там?

— Да. Мъжът с теб е лош.

— Той е хладнокръвен убиец и търговец на бели робини. Трябва да устроя засада на него и няколко други по време на среща с тях.

— Тогава не трябва да допускаме грешка.

Елиана ми хареса. Напоследък ме бяха съдили много хора, от Хауъл до Огъст и Мила, а Елиана, изглежда, искаше само да ми помогне. Идваше ми да я разцелувам.

Дадох й ключовете и описах микробуса.

— Нужен ми е и мобилен телефон с програмиран номер, на който да мога да се свържа с Мила. — Махнах шапката. Елиана хлъцна, като видя засъхналата кръв, и настоя да прегледа раната.

— Повърхностна е, но трябва да се погрижа за нея.

— Няма време. Онзи тип долу ще се усъмни. Колко време ти трябва да отидеш до микробуса, да оставиш нещата и да се върнеш?

— Десетина минути — отговори тя.

— Дай ми и пари. Хиляда евро, ако имаш. Искам да го смая, че съм сключил сделка с господин Кадет.

Елиана се приближи до сейф в стената, набра комбинацията, взе пачка банкноти и ми я даде.

Отново се почувствах човек. Не се преструвах, че съм някой друг и не бях с боклуци като Пит. Искях да се насладя на мига. Елиана беше като добра майка за хора, които бягаха и се криеха.

Тя ме погледна така, сякаш мислите бяха изписани на лицето ми.
— Имаме работа. Върви.

Беше права. Забързах надолу по стълбите. Пит беше намерил маса в ъгъла, седеше намръщен и жадно пиеше бирата си.

Настаних се срещу него и плъзнах по масата сто евро. Той примига учудено.

— Кадет ми дължеше пари и ми даде аванс за следващата задача.

— Това не си заслужаваше спирането.

— За мен си струваше, Пит.

Направих знак на сервитьорката. Трябваше да дам на Елиана време да намери микробуса и да скрие нещата, за да не ги види Пит.

От тонколоните се разнесе „Пурпурна мъгла“ на Джими Хендрикс. Музиката не беше силна и придаде необходимата атмосфера на пълния с костюмари бар. Пит се облегна назад, за да се наслади на приятната обстановка в таверна „Шевалие“. Денят беше дълъг и труден. Съзнанието и душата искаха да се отпуснат и да оставят адреналинът да изгори.

Поръчах си специалитета — дебели сандвичи с шунка „Ардени“, но Пит изгълта бирата си на четири големи глътки и поиска кафе, когато сервитьорката ни попита дали желаем по още една бира. Не възразих.

— Пригответе сандвичите и кафето за вкъщи, ако обичате — добави той.

— Не. Ще седя тук и ще вечерям като човек. — Наведох се към него и прошепнах: — Днес ме одраска куршум и загубих кръв, Пит. Скочих върху камион. Искам да се нахраним тук. Няма да се бавим.

Доколко се нуждаеше все още Пит от мен? Видях, че той преценява „за“ или „против“ от гневния му поглед. Можеше да стане, да излезе и да се скараме. Да ме застреля на тъмния паркинг, където бяхме оставили камиона и микробуса. Спирането беше събудило подозренията му.

„Побързай, Елиана!“ — помислих си. Не можех да рискувам да погледна часовника. Пит ме наблюдаваше и в очите му блестеше ужасяваща, неумолима светлина. Отпих от бирата си.

Няколко мъже в костюми, които говореха тихо на немски, минаха покрай нас, за да стигнат до масата си. Пит се намръщи.

— Мразя костюмарите. Те измислят правилата. Смятат, че управляват света, а само издигат стени и после спорят помежду си за какво са тези стени.

— Хората като теб и мен рушат стените. — Не можах да не си спомня първите си месеци в Лондон. С Луси седяхме в бар за вина на Патърностър Скуеър в стария град. Бяхме щастливи, че сме заедно и че вършим добра работа.

Добрата работа беше специалитетът и трагедията на семейството ми. Сега бях убил, за да оцелея, и не се тревожех за това, но не бих искал да опиша тези мигове на баща си или на майка си. Животът ме беше белязал с незаличими петна, прокълнатата кръв, която не се измива от виновните ръце.

— И да ги разрушим, пак ще ги изградят. — Пит млъкна, когато сервитьорката сложи кафетата пред нас. — Ще вземем храната за вкъщи, госпожице.

— Но...

— Не, Сам. — Гласът му беше остър като нож. — Този бар не ми харесва. Не искам да остана нито миг повече, след като си изпия кафето.

Нямаше да спечеля спора и знаех, че колкото по-близо сме до предаването на пратката на Едуард, толкова повече щеше да командва Пит. Такова беше споразумението. Аз бях резервен играч. Хубаво. Нека Пит си мисли, че се страхувам.

— Добре — съгласих се, но не се разбързах.

— Имаш време да изпиеш кафето си. Трябва да се обадя по телефона. Стой тук. — Той стана и излезе.

Обзе ме паника. Ако Пит избягаше, щях да изгубя единствената нишка към Едуард и Ясмينا и възможността да науча какво се е случило с Луси. Не го виждах през предния прозорец на таверната.

Инстинктът ми подсказа, че Пит ме зарязва и ме съветва да го последвам.

Сервитьорката остави на масата плика с поръчката ни. Платих и станах.

Излязох от „Шевалие“. Пит стоеше на двајсетина крачки и затваряше мобилния си телефон. Втренчи се в мен.

Вдигнах плика със сандвичите.

— Готов ли си да тръгваме?

— Да. Ела тук, Сам.

Отидох при него и Пит ме бутна в слабо осветения вход на магазин за художнически материали.

— Какво? Ще се връщаш в художествената академия и ти трябват пособия?

— Сложи ръце на вратата.

— Защо? Какво има?

Той ме претърси. Проверяваше дали имам нещо, което не трябва да бъде в мен. Извади пачката евро от джоба ми.

— Престани. Нямам телефон и оръжие. Започваш страхотно партньорството ни, след като ти спасих задника. Дай ми парите.

Сложи пачката в ръката ми.

— Вземи. Извинявай — добави той, сякаш размисли.

Престорих се на ядосан:

— По дяволите. Измъкнах те от напечено положение, намерих пратката на фамилията Лин и поех най-големия риск. Ако някой не трябва да вярва на някого, може би аз не трябва да вярвам на теб.

— Може би. Мислиш, че не съм умен и корав като теб. — Той се чувстваше заплашен от мен, защото бях скочил в движение върху камион и го бях отвлякъл. Това беше глупаво. Тук ставаше дума за мъжкарство. — Хайде.

— Да седнем да хапнем тук, щом барът те изнервя. Не обичам студена храна. — Трябваше да дам време на Елиана да се върне. Другият вариант беше да излъжа, че съм загубил ключа за микробуса в таверната, но тогава щяхме да се върнем и подозренията му щяха да се засият.

Пит, изглежда, се почувства малко виновен за гръмката си проповед, затова седнахме на пейка на улицата и изядохме сандвичите. Мотопед с неясен женски силует профуча покрай ъгъла. Знаех, че е

Елиана, и се надявах, че Пит не я е разпознал. Той беше съсредоточен в храната си и гладът надделяваше над желанието му да бърза.

— Трябва да отида до тоалетната — казах, след като приключихме със сандвичите.

— И аз.

Исках да се върна в таверната, за да взема ключа за микробуса. Елиана беше зад бара и наливаше бира. Вдигна глава и ме видя, но с нищо не показа, че ме познава. Пит вървеше зад мен.

Двамата влязохме в тоалетната. Свърших пръв и излязох в коридора. Елиана беше на три крачки, мина покрай мен и извика поръчки за бармана. Притисна ключа в ръката ми и миг по-късно аз го пуснах в джоба си.

Ръката на Пит ме потупа по рамото.

— Прав си. Почивката ми помогна. Преродих се. Хайде.

Тръгнахме в мрака. Смехът и музиката в таверна „Шевалие“ постепенно заглъхнаха, докато вървахме по авенюто.

Пит не махна ръката си от рамото ми. Незабелязано нанизах ключа на връзката в джоба си.

— Е, връщаме се в Амстердам, а?

Пит може би се беше обадил на Едуард, за да му каже, че вече имат пратка цигари, с които да замаскират военното оборудване.

— Да. Ще се срещнем с Едуард и хората му. Ще приготвим пратката с тяхната стока и ще я изпратим в Ротердам, а след това ще ни платят и ще празнуваме.

— Кога ще се срещнем?

— След три часа.

— Добре.

Приближихме се към паркинга. Видях камиона и микробуса. Бях близо. След три часа или щях да съм мъртъв, или щях да съм убил Пит и похитителите и да съм намерил Ясмина. И щях да съм накарал Едуард да ми каже къде са жени ми и детето.

— Виж, Сам, прав си. Ти се доказва повече от веднъж. Ти ще караш камиона.

Спрях. Не. Не исках това.

— Защо? Ти го карай.

— Не. Ти ще превозиш пратката като знак на доверие в партньорството ни.

Кръвта ми се смрази. Пит или беше искрен, или беше видял, че Елиана ми дава ключа.

Доверие или подозрение. Той все още ми беше необходим, защото не знаех къде е срещата и ако отидех без него, нямаше да ме допуснат.

— Хубаво. Дай ми ключовете на камиона.

Пит ги извади от джоба си и ги разменихме с ключовете за микробуса.

— Карай след мен — добави той.

— Ами ако ни разделят други коли?

— Няма.

Качих се в камиона. Може би му беше писнало да кара камиона и това беше всичко. Сега обаче няхах достъп до телефона и оръжията. И щом стигнехме до мястото на срещата, няхах причина да се приближавам до микробуса.

Отправих се към гнездото на змиите беззащитен и сам.

Минаваше полунощ, когато пристигнахме в Амстердам. Нощта беше огледало на града. Светлините на Амстердам се отразяваха в осеяното със звезди небе, които надничаха през красиви облаци. Градът никога не спеше дълбоко или спокойно. Голяма част от бизнеса в Амстердам се нуждаеше от нощта.

Последвах Пит. Те щяха да бъдат десет, включително Пит, ако това бяха всичките, които бях видял на видеозаписа. Щяхме да се срещнем на уединено място, където да пакетираме оръжията заедно с цигарите. Няколко души щяха да бъдат изпратени да разтоварят цигарите. Друга група вероятно щеше да бъде в сградата и да пази безценната стока на Едуард. Разделението на мишените можеше да улесни нещата за мен, но не за дълго.

Предполагах, че ще държат Ясмина отделно. Трябваше да действам бързо и да не се тревожа, че може да я прострелят в кръстосания огън.

„Не ти ли трябва пистолет?“ — обади се вътрешният ми глас. Отвърнах, че проблемът е само временен.

Пит кара до южния край на Амстердам и спря пред стара пивоварна фабрика. На нова табела пишеше на холандски, че пивоварната е затворена поради ремонт. Имаше и друг камион, без опознавателни знаци. До него беше паркирано старо ауди и сърцето ми подскочи.

Сребристото ауди с Едуард и Луси, което бях гонил по улиците на Лондон. Регистрационният номер беше друг, но познах драскотината на задната броня, където Едуард беше охлузил колата, за да мине по задръстената улица.

Той беше отвлякъл жена ми. И сега бях близо до него. Усетих, че в мен се надига първичен гняв, който ни харесва да мислим, че е изчезнал заедно с пещерните огънове и скалните рисунки. Но не трябваше да се ядосвам, а да запазя хладнокръвие.

В прозорците проблясваха ивици светлина. Те бяха вътре. Започваше се.

Беше настъпил моментът да живея или да умра.
Слязох от кабината. Пит вече беше до камиона.
— Дай ми ключовете от микробуса.
— Защо? — попита той.
— Забравих си цигарите там.
— Не знаех, че пушиш.
— Пуша.
— По дяволите, тук има цял камион цигари.
— Не обичам да отварям стекове.
— Добре. Отиди си ги вземи. — Пит ми даде ключовете.
Обърнах се и тръгнах към микробуса.

Пит заобиколи камиона, вероятно за да го отвори и да започне разтоварването.

Запитах се къде ли е скрила нещата Елиана. Може би под предната седалка.

Те ти отнеха жената и детето. Запази спокойствие.

Всячески се стараех да покажа, че търся цигарите си под седалката, в случай че Пит ме наблюдава.

Протегнах ръка под седалката.

Нищо.

Наведох се и бръкнах под мястото на пътника. Пак нищо. Нямаше начин Елиана да ги е скрила под задните седалки. Огледах празния микробус и неочаквано усетих, че в тила ми се опря дулото на пистолет.

— Не си познал кого да заблуждаваш — изсъска Пит. — Глупав ход.

— Какво правиш, по дяволите?

— Пистолетите, телефона и устройствата. Телефонът звъня. Търсеше те някой от Амстердам. За какво са ти тези неща?

Не отговорих и той притисна пистолета до главата ми.

— За самозащита.

— От мен?

— Не, от тях.

— Тях?

Обърнах се и го погледнах. Дулото на пистолета се плъзна по лицето ми и спря под окото ми.

— Едуард и хората му. Какво мислиш, че ще направят с нас, щом предадем стоката? Ще ни убият. Вече не им трябваме. Ние сме двама, а те — десетина, нали?

— Няма да ни наранят.

— Едуард е не само контрабандист, Пит. Знам какви са. Те взривиха магазина на гарата.

Лицето му пребледня.

Откъде знаеш, по дяволите? Кой си ти?

— Питър Самсън, както ти казах. Приятелят ми в бара ми даде нещата. — Не мигнах. Не изглеждах притеснен. Пит неволно беше разкрил много от картите си, като се разправяше с мен навън.

Ако отиваш на среща със зли престъпници и мислиш, че имаш вътрешен шпионин, който ще дойде с теб, и си довел шпионина близо до злите престъпници, може би е много лоша идея да дадеш на злите престъпници да разберат, че си ги изложил на сериозна опасност от разобличаване. Ето защо реших, че Пит не е предупредил Едуард.

Всичко това премина през ума ми за секунди наред с мисълта, че екипът на Едуард е чул бръмченето от пристигането на камиона и всеки момент може да излезе от старата пивоварна.

Нямах повече време за Пит.

— Няма ли да ме застреляш? — попитах.

— Искам да знам за кого работиш. — Сега животът му зависеше от информация. Той беше довел шпионина и трябваше да разбере кой съм. Това беше единственият начин да си върне уважението на Едуард и бандата му. — Кажи ми, по дяволите, или ще те убия.

Не отговорих.

— Кой си ти? — разбесня се Пит и после отмести пистолета от главата ми, защото се сети, че има по-добър начин да ме нарани.

Той извади меча уакизаши от якето си и вдигна острието.

Отстъпи назад, за да размаха меча. Искаше да ме уплаши и да ми внуши, че не мога да попреча на меча да ме разпори. Отстъпи твърде далеч и ми предостави пространство. Разсече въздуха пред мен с острието. Завъртях се и парирах удара с ритник. Мечът проби половината на дебелината подметка на работния ми ботуш. Мелодраматичната играчка на Пит се заклеци. За миг той се изненада толкова много, че не знаеше какво да направи.

Хванах се за дръжката на вратата на микробуса, за да се подпра, и ритнах Пит с другия си крак. Ботушът ми го уцели в брадичката и той залитна назад. Зъбите му се разхвърчаха и устната му се разцепи.

Тупнах непохватно на асфалта на един крак. Издърпах късия японски меч от грапавата си подметка и тръгнах към Пит, като насочих острието към слабините му.

Предните му зъби бяха избити. Той се опита да изпълзи заднешком по асфалта.

— Недей, моля те!

Издърпах го да стане и забих меча в корема му. Пит изквича изненадано. Очевидно си помисли, че ще го изкормя.

И в същия миг чух, че вратата на пивоварната се отваря. Микробусът беше между нас и вратата. Ударих с юмрук окървавената уста на Пит, който се свлече на земята.

Вмъкнах се бързо в микробуса и запълзях към задната част. Нещата бяха там, където Пит ги беше захвърлил. Извадих двата пистолета, единият със заглушител, гранатата, пластичния взрив и мобилния телефон.

Чух, че хората тичаха по асфалта. Бяха най-малко двама души. Искаше ми се да са повече.

— Пит? Побързай. Едуард е вбесен. Закъсняваме — извика на холандски мъжки глас.

Те се появиха в полезрението ми на мъждукащата лунна светлина. Единият видя, че Пит лежи по гръб на земята, и се втурна към него. Вторият беше по-умен. Спря, зае отбранителна поза и вдигна пистолета си.

Прострелях първия мъж в коляното през откренатата врата на микробуса. Чувал съм, че болката е много силна. Заглушителят тихо изсъска. Мъжът падна, като изрева ядосано, и се хвана за крака. Прострелях и втория, който се беше навел над Пит, в двете колена. Той се строполи на асфалта и удари коленете си. Забих юмрук в гърлото му и мъжът се отпусна неподвижно. Ритнах силно другия и той се простря на земята.

Двама бяха въвн от играта.

Изскочих от микробуса и хукнах. Странно, но големите врати на товарното отделение бяха затворени. Камионът беше пристигнал и очаквах, че ще ги отворят, за да го посрещнат. Не исках да ме засекат на открито.

Застанах до вратата на пивоварната. Не чух звук, нито гласове, само далечно мърморене.

Рискувах и погледнах. Входът беше слабо осветен от неоновии лампи. Бетонен под, тухлени стени, високи, мръсни прозорци. Долових леко ухание на наденички и пица. Откренях вратата. Видях тухлен коридор със стари кабинети, повечето затворени. Едната врата беше отворена и отвътре проблясваше слаба светлина.

Чух гласове, които разговаряха на холандски.

— Лъжеш — каза груб глас на млад мъж.

— Не можеш да излъжеш компютърна игра — отговори жена.

— Знаеш някакъв номер.

— Да знаеш номер не е измама, сополанко.

Няколко души се засмяха.

Влязох в коридора. Бяха петима — четирима мъже и една жена. Седяха с гръб към мен и държаха контролни управления на видеоигра. На екрана се вихреше виртуална кървава баня. Убиваха нацисти сред развалините на Берлин. Стаята не беше кабинет, а по-скоро голям склад, и видях тежка метална врата.

— Хей, тъпаци. Играта свърши. — Репликата не беше гениална, но не бях в настроение за остроумия.

Всичките се стреснаха и после се вцепениха. Жената, Деми — познах я от къщата, където ме беше завел Пит — беше най-близо до мен и аз я дръпнах до себе си. Тя се скова от ужас. Те пуснаха контролните управления и играчите на екрана веднага бяха разбити от ескадрон есесовци.

Опрях пистолет в главата на Деми.

— Хвърлете оръжията... бавно.

Трима имаха пистолети, затъкнати отзад в панталоните. Видях ги, когато станаха. Двама се подчиниха. Третият, мускулест младеж, извади оръжието си и се поколеба.

— Няма да ти се размине — каза той.

Спомних си името му. Фреди.

— Искаш ли да умреш? Хвърли пистолета.

Фреди не го направи. Трябваше ми пример за назидание и затова прострелях и него в коляното. Смелостта му се изпари. Той изкрещя и падна. И изпусна пистолета си.

— И така — говорех спокойно. — Искам Ясмينا Заид и Едуард. Къде са те?

Никой не отговори.

— Ако не знаете, безполезни сте за мен. — Прицелих се в следващия мъж.

— Зад помещението с казаните — дрезгаво прошепна Деми. — Вляво от теб. Там има крило със стари кабинети. Пазят я.

— Колко души?

Тя стисна устни.

— Мислиш, че няма да те застрелям, защото си жена? Колко са?
Разбрах, че не са професионалисти, когато Деми каза: „Петима“, а Фреди задъхано изрече: „Дванайсет и идват още“. Повярвах на Деми. Надявах се, че не излъга.

— Отворете металната врата.

Единият мъж се подчини.

— Не му помагай — извика Фреди. — Недей.

— Искаш ли пак да потанцуваш? — попитах. — Затваряй си устата.

Стаята беше огромна хладилна камера.

— Сложете мобилните си телефони на пода. Изпразнете джобовете си.

Те изпълниха заповедите ми и на пода изтракаха пет мобилни телефона.

Направих им знак с пистолета да влязат вътре, треснах вратата и я заключих. Оставах петима и не знаех дали сред тях е и Едуард.

Тръгнах по коридора. Първият етаж на пивоварната фабрика беше тъмен. Високо отгоре струеше лъч светлина. Видях тумбестите очертания на шест стари медни казана. Разделяше ги бетонен под. Покрай облицованите с бели плочки стени се виеше метална стълбичка, над която имаше няколко стаи и кабинети.

Чух стъпки по стълбата, които се приближаваха към мен. Мъж с щурмова пушка, препасана на гърдите. Погледна между металните стъпала, видя ме и откри огън.

Скрих се зад заобления казан. Куршумите, които обсипаха медта, прозвучаха като дрънчене на цимбал.

Отсреща забелязах дълга стена с метален правоъгълник. Вратите на товарното отделение. Сигурно там бяха всички и чакаха да товарят, когато стрелбата беше започнала. Ако останех долу, щяха да ме нападнат.

Вмъкнах се в казана. Беше нисък и тъмен и звънът на куршумите звучеше така, сякаш се намирах в гонг. Стълбата се извиваше под формата на буквата L над отвора. Зачаках.

Мъжът престана да стреля. Търсеше ме и не искаше да хаби патрони. Вероятно мислеше, че само ще се скрия зад казана. Заслушах се в тихото скърцане на обувките му над мен, изскочих през отвора и стрелях в пространството между пода и перилата. Тялото му се

разтресе и той падна на стълбичката. Не знаех дали е жив или мъртъв, но беше повален и не стреляше по мен.

Ала елементът на изненада вече беше отминал.

Побягнах към товарната зона, прескочих перилата и се хвърлих на бетонния под. Видях, че някой тича към мен и насочва пистолет. Следваха го други двама. Вдясно имаше стари палети с бутилки и аз се скрих зад тях. Започнаха да стрелят и над главата ми се разхвърчаха стъкла, трески и фонтани застояла бира.

Трябваше да се справя с трима. Застанах неподвижно. Държах по един пистолет в ръцете си, японският меч на Пит беше затыкнат отзад в колана ми и гранатата беше в джоба на якето ми.

Изстрелите спряха.

В помещението настъпи зловеща тишина. Миришеше На кордит и застояла бира.

Чух приглушен спор на холандски.

— Ти отиди.

— Не, ти.

Страхливците се предизвикваха един друг да съберат смелост. Помислих си за хората, които бяха помогнали да убият на гарата, и се опитах да се успокоя, да се съсредоточа върху ефективността, все едно че бягам по ръба на сграда и намирам линията като в паркура.

— Хвърли оръжията — извика единият. — Няма да излезеш оттук.

Приближих се безшумно до ъгъла на голямата палета, зад която се бях скрил. Вдигнах пистолетите и се прицелих в двата ъгъла срещу палетата с бирите.

Никой не идваше.

Зад мен, от далечната страна на огромната стая, чух сподавен женски писък.

Ясмина.

Нямах време да чакам да се появят тримата смешници. Старите палети с бира бяха наредени в пет дълги правоъгълника в единия край на товарното пространство. Между мен и външните врати имаше дванайсетина метра. Чух най-малко два гласа през две палети. Трябваше да преодоля разстоянието с едно плавно движение.

Мислите ми превключиха на скорост, с каквато не бяха препускали, откакто се опитвах да спася Луси в Лондон. Над главата ми светеха неоновии лампи. Стрелях в тях. В помещението настана сумрак. Единствената светлина идваше от залата с казаните.

Ясмина изпищя отново.

Огледах обстановката с окоето на трасьор. Имаше палети, върху които да скоча, перила за прескачане и стени, от които да отскоча. Можех да използвам паркур, за да надхитря хората на Едуард. Не бях сигурен колко стабилни са палетите и обикновено тренирах със свободни ръце, а не държейки пистолети.

Забелязах движение вляво, рискувах, изправих се и стрелях веднъж, а после отново се хвърлих на пода. От другата страна на палетата се чу задавен писък.

Забързах по коридора, образуван от палетите. Изведнъж под краката ми изхрущяха стъкла.

От три страни избухнаха изстрели — отпред, зад мен и вдясно.

Бях обкръжен.

Поех наляво, по посока на мъжа, когото бях прострелял. Чух стъпки, които драскаха наоколо. Някой се промъкваше в гръб, за да предотврати отстъплението ми към помещението с казаните.

Само че аз не отстъпвах. Те ме търсеха само между палетите. Ако не бях там, където очаквах, можех да спечеля временно предимство.

Скочих върху високите четири и половина метра палети и побягнах по ръба. Съзрях движение вдясно — друг човек, който завиваше зад ъгъла, където се криех допреди двайсетина секунди —

стрелях. Не го улучих. Той стреля едновременно с мен и аз усетих, че куршумът разкъса якето ми и одраска гърба ми. След това почувствах в рамото си парене, което се превърна в мъчителна болка.

Под краката ми се чупеха бутилки. Палетата се разпаднаше отгоре. Купчината рухна. Обувките ми се напълниха с бира. Знаех, че ако се спъна и падна, ще се срежа на назъбените стъкла и ще стана лесна мишена.

Скочих на покрива на мотокар и погледнах надолу. Видях изненадано лице, което се криеше зад него. Стрелях, без да се прицеля точно, и изненаданият човек падна. Куршумите надупчиха раменете му. Скочих върху следващата палета и не се обърнах. Болката в рамото ми се засили. Усетих, че по гърба ми се стича топла кръв. Бях ранен.

Не можеше да е истина. Скочих от купчината и се приземих върху бетона.

Единият от двамата се беше върнал. Тупнах на три крачки пред него.

Той вдигна щурмова пушка, но не стреля, а изкрещя:

— Хвърли пистолетите!

Пуснах двата глока и паднах на колене. Ръката ми се изви зад мен към меча уакизаши.

— Горе ръцете! Да ги виждам!

Пръстите ми се увиха около дръжката на японския меч. Обърнах го и острието разреза тънкия ми кожен колан. Благодаря ти, Пит, че ти беше скучно и наточи меча, докато чакахме камиона на фамилията Лин пред нелегалната фабрика. Ако го извадех, мъжът щеше да го види. Престорих се, че дясната ми ръка е увиснала.

— Прострелян съм в ръката. Не мога да я вдигна.

Той направи крачка към мен.

— Кой си ти? Полицай?

— Да бе, полицаите идват по един. Не бъди идиот. Не съм полицай.

Чух хрущене на стъкло зад мен. Краката ми бяха в сянка. Единствената светлина проникваше от помещението с казаните. Човекът зад мен щеше да види меча всеки момент.

— Кой си ти? — отново извика първият мъж.

Другият беше на две крачки зад мен. На три. Едно, две...

Хвърлих се по гръб в разпръснатите стъкла и се претърколих. Якето ми ме предпази от острите ръбове. Мечът уакизаши прониза плътта до костта на крака на човека зад мен. Той изкрещя и мъжът с пушката се вцепени от изумление. Издърпах меча, размахаха го и разрязах бедрото на човека пред мен. Той изрева и политна назад. Куршуми осеяха пода, докато падаше. Никой от нас не е подготвен да бъде посечен с меч. За миг болката сигурно беше толкова силна и остра, че мъжът забрави да ме застреля.

Правилното решение е да не обръщаш внимание на болката.

Чух, че се приближава и някой друг. Боже, колко бяха? Започнах да ритам двамата, докато изпаднаха в безсъзнание. Извадих гранатата от якето си, активирах я и я пъгнах под ръката на единия.

Забързах по другата страна на палетата. Движех се безшумно и пренебрегнах болката.

Чух стъпки, които се приближаваха бързо. Някой паникьосано изстреля серия куршуми в прохода, оформен от палетите. Бутилките се строшиха и избълваха бира.

Чух, че някой коленичи на обсипания със стъкла под и измънка някакво име, а после избухнаха светлина и звуци като малка ярка бойна глава. Разнесе се рев. Забързах край ъгъла и видях мъж, но само един, който се гърчеше в стъклата, заслепен и оглушал от светлинната граната. Грабнах бирена бутилка и я разбих в главата му. Не се олюля. Вторият ритник в главата го простря в безсъзнание. Раменете ме боляха твърде много, за да замахна и да го ударя.

Бях извадил от строя дванайсет души. Едва се държах на краката си. Оставаше още един. Едуард. Проверих пистолетите си. Бяха празни. Единият мъж имаше пистолет с пълен пълнител. Взех го.

Изпълзях от пространството между палетите. Стъклата от бирените бутилки бяха като сигнал. Хрущяха под краката ми и издаваха позицията ми. Движех се колкото можех по-внимателно. Ушите ми кънтяха от експлозията и кръвта ми се лееше. Всичко ме болеше.

Луси. Вързопчето. Ясмина, младата жена, която бях изпратен да спася, мъжа, който беше откраднал семейството и живота ми. „Съсредоточи се. Не се предавай точно сега.“

Не чувах нищо друго, освен хлипане на младата жена. Тя беше ценна за Едуард. Може би заповедите бяха да я пази на всяка цена.

И после гласът ѝ се извиси в писък. Чух ехото от коридора вдясно.

Може би Едуард беше отишъл при нея и бе решил да отстоява позицията си близо до плячката си.

Хукнах по тесния коридор и протегнах ръка, готов да стрелям по всяка сянка.

Письците на Ясмина утихнаха. Втурнах се в стара кръгла стая, облицована с камък. Миришеше на дърво и бира и се долавяше по-скорошен мирис на барут. Мракът беше синьо-сивкав и в единия край мъждукаше светлина. Имаше три врати. Най-далечната беше открената. Отвътре се чуваше приглушен глас. Наострих слух да доловя думите.

— Не се страхувай. Прави каквото ти казвам и всичко ще бъде наред. — Мъжки глас, тихо ръмжене, изпълнено с нетърпение и омраза.

— Баща ми е изпратил някой друг... — с треперещ глас каза Ясмина.

Промъкнах се по-близо до вратата.

— Тихо. — Познах гласа на Едуард от записа. Това беше човекът, който беше отвлякъл жена ми. — Той скоро ще дойде тук.

Точно така. В главата ми забучаха гняв и ненавист и аз отворих с ритник вратата. Видях ги на потрепващата светлина зад мен. Той се беше навел над Ясмина, която бе изкривила устни от страх. Седеше на легло, а Едуард беше заел позиция между мен и нея. Белегът — същински малък въпросителен знак — белееше до окоето му. В ръцете си държеше пистолет.

Започна да го вдига.

Трябваше ми жив.

— Хвърли оръжието! — Стрелях и куршумът изсвистя покрай главата му. Едуард пусна пистолета. Не видях страх в очите му, а само хладнокръвна пресметливост. — Ритни го насам!

Той се подчини. Беше едър, широкоплещест и мускулист. Изглеждаше по-грамаден, отколкото на видеозаписите.

Настъпих пистолета му.

— Легни на пода! Ръцете на главата!

Ясмина се разрида. Едуард изпълни заповедите ми, като се мръщеше.

— Ясмина, всичко е наред. Баща ти ме изпрати. Ще те измъкна оттук. Ела при мен!

Тя бавно се отдалечи от Едуард, който я приковаваше с поглед. Гледаше само нея, не мен.

— Познавам те — каза той, докато тя бавно пристъпваше към мен.

— И аз те познавам.

— Лондон. — Гласът му беше като змия, пълзяща по камък. Имаше лек британски акцент. Негодникът се усмихна. — Бягаше много бързо. Беше забавно да те гледам. Приличаше на паяк, чиято паяжина гори, и няма къде да отиде.

— Къде е жена ми?

Ясмина беше преполовила разстоянието между нас и бършеше сълзите си.

— Само с това ли съм ценен за теб? Информация?

— Къде е жена ми?

Едуард се засмя.

— Виждам, че за теб си струва да знаеш къде е последното й вечно жилище. Страхуваш ли се да разбереш как е страдала?

Кожата ми настръхна. Не!

— Кажи ми и ще живееш.

— Дори ако съм убил Луси? Пак ли ще живея? — Той се засмя отново. Смахът му не ми хареса. Човек се смее така само когато държи всички козове.

— За американката ли говориш? — Ясмина спря на две крачки от мен. Треперещите й ръце обвиха лактите й. В действителност гласът й беше малко по-висок, отколкото на записа. — Американката с бебето? Луси, да?

Отместих поглед към нея и изкрещях:

— Къде е тя?

— Не знам къде е сега... — Тя, изглежда, се мъчеше да овладее гласа си. — Не знам...

— Искаш да знаеш къде е жена ти? — попита Едуард. — Пусни ни с Ясмина. Това е най-добрата сделка, която ще получиш днес, Сам.

Чух стъпка зад мен, в коридора. Бях пропуснал предишната.

Обърнах се и стрелях.

И електричеството ме удари като парен влак, който се заби в костите ми. Помъчих се да задържа пистолета в ръката си, но шоковете, които преминаваха като мълнии в костите, сухожилията и гръбнака ми, ме накараха да го изпусна. Паднах на колене и се втренчих в черните кожени ботуши пред мен.

Вдигнах глава.

Луси. Държеше електрошоков пистолет. Всеки звук беше оглушителен рев в мозъка ми и всеки образ — кошмар. Опитах се да изтръскам иглите на електрошоковия пистолет от тялото си, но после като на забавен каданс видях, че палецът на Луси помръдна и отново ме порази електричество.

Ботушът ѝ се вдигна и се стовари върху главата ми.

Пред очите ми падна мрак.

ТРЕТА ЧАСТ

14 — 21 АПРИЛ

„Системите се разпадат и се заменят с други. Държавата съществува само защото хората са избрали да вярват в нея и системата и... Следователно заплахата за съвременното общество е престъпността, която няма да завладее цивилизацията с насилие, но ще подрони доверието в нея и оттам — жизнеспособността на системата.“

*„Глобалните
престъпници“, Каролин
Нордстром*

Пит Танака отвори очи, примига, за да изтръска кръвта, и потрепервайки, си пое дъх. От свистенето на въздуха между зъбите го заболя толкова силно, че той трепна конвулсивно. Нещо тежко лежеше върху него. Пит го отмести. Човек. Един от хората на Едуард, прострелян и в безсъзнание.

Пит стана от бетона и чу изстрели в пивоварната фабрика.

Време беше да изчезне. Работата се беше объркала жестоко. Не му пукаше кой побеждава вътре — гаднярът, който го беше измамил, или хората на Едуард.

Видя ключовете на микробуса във вратата откъм шофьора. Хвърли се в микробуса, включи двигателя и изфуча в нощта. Осъзна, че мечът му го няма, и почувства, че трескав гняв завладява сърцето му. Сам, гадно копеле!

След два километра му хрумна идея. Нуждаеше се от безопасно убежище. Сам работеше за някого. Чудесно. Шефовете на Сам сигурно искаха информация. Можеше да скрият Пит. Време беше да премине на друга страна.

Сам беше получил оръжия и други неща в бар в Брюксел и беше използвал друг бар в Амстердам, за да потвърдят самоличността му. Каза, че познава собственика. „Де Роде Принс“. Баровете сигурно бяха свързани и там Пит можеше да потърси шефовете на Сам и да сключи сделка. Той стисна очи от болка. Езикът му непрекъснато се стрелкаше към мястото, където бяха предните му зъби. Венецът му пулсираше. Пит се отправи към Принсенхрахт. Барът щеше да е затворен, но той щеше да влезе с взлом и да разбере за кого работи Пит Самсън.

Пронизваща болка от главата до рамото и гърба ме принуди да отворя очи. Бавно се надигнах и седнах. Всичко ме болеше. По главата и лицето ми беше засъхнала кръв и по устните ми беше полепнала слюнка. Намирах се в малка каменна стая. Нямаше легло, само шкафове. Ризата и якето ми бяха съблечени.

И после видях Луси. Седеше срещу мен.

Примигах.

— Здравей, Сам.

— Подстригала си си косата. — Гласът ми прозвуча дрезгаво, измъчено и унило.

— Трябва да те убия. — Четири дума, които слагаха край на разговора, преди да е започнал.

В далечината се чуваше бръмчене на двигател на камион и тракане от преместване на палети. Долових тези звуци, но не можех да проумея думите, които тя ми беше казала.

— Луси...

— Казах на Едуард, че ще се погрижа за теб, но тази дума има много значения.

— Луси, къде е бебето? — В съзнанието ми се въртяха хиляди въпроси, но този беше най-същественният.

— Сам, ще умреш, ако не ме послушаш.

Погледнах плоския ѝ корем. Черната ѝ блуза беше затъкната в джинсите.

— Къде е синът ни?

— Не се тревожи за него, Сам.

— Той е единствената ми тревога, след като сега разбрах каква си. — Гневът ми отново се надигна.

— Моля те, би ли ме изслушал, маймунке? Опитвам се да те спася.

— Ти? Нямам думи да опиша каква си.

— Предпочиташ да спориш с мен или да живееш?

— Сега знам каква си — повторих.

— По-умна, по-бърза, по-силна и по-богата.

Жената, която обичах. Мислех, че обичам. Лицето и тялото ѝ бяха същите. Познавах ги и ги харесвах. Говореше ми с гласа, с който шепнеше любовни думи в ухото ми, и ме гледаше с интеллигентните си очи, които бяха затвърдили решението ми да прекарам живота си с нея, но беше непозната. Изобщо не я бях познавал.

Луси беше абсолютна и непоправима лъжкиня и бе откраднала нещо много повече от три години от живота ми. Главата ми се замая от мащабността на лъжите ѝ. Тя ми беше отнела чувството кой съм и какво знам за света. Бракът ни беше сключен и дори нямах време да тъгувам за него. Всичко това премина през съзнанието ми за секунда — Не толкова мисли, а по-скоро като хлад, който ме обгърна.

— Хайде, умна богаташке. Къде е детето ни?

— Не искаш ли да знаеш защо?

— Не. Ще те попитам и ти ще излъжеш или няма да ми кажеш. Направила си каквото си направила и това е факт. Не го разбирам, но и не е необходимо. Трябва само да попреча на плановете ти.

— Е, това няма да се случи. — Луси ми се усмихна леко, както когато я дразнех и ми отвърщаше със същото.

— Добре. Ще играем по твоя начин. Каж ми защо. Очевидно много искаш да го направиш. Изглежда, имаш причина да ме държиш жив. Защо? Да ме дразниш ли?

— Не съм безсърдечна, Сам. Уважавам те. Ти готвеше добре и беше добър в леглото. Беше грижлив загрижен приятел и добър съпруг.

— Бях ти добро прикритие. Добра пионка.

— Обзалагам се, че си настоявал пред Фирмата, че съм невинна. Много кавалерско!

— Много наивно!

— Не. Аз умея много добре да заблуждавам хората. — От думите ѝ лъхаше някаква празнота.

Станах, но залитнах. Имах чувството, че главата ми ще се пръсне.

— Какво става тук, Луси? Какви са тези хора? Какви ги вършиш?

— Приятна загадка. Трябва да разбере какво знаеш и да те застрелям. Но не мога. Не мога да те застрелям хладнокръвно, Сам. Мисля, че...

Пристъпих към нея неуверено, и Луси вдигна пистолета.

— Ако ме нападнеш, няма да бъде хладнокръвно. Тогава ще направя каквото трябва, Сам. Предполагам, че не искаш да умреш.

Спрях.

— Не.

— Радвам се, че не съм сломила волята ти за живот.

Не можех да разгадая чувството, изписано на лицето ѝ. Не беше самодоволство, въпреки думите ѝ, че е по-умна и по-богата. Изглеждаше несигурна, сякаш не беше свикнала да вижда последиците, втрещени в нея.

— Искам да знам къде е синът ни.

— Няма да казваш на полицията и на Фирмата, че съм жива. Няма да споменаваш нищо за мен и след седмица и нещо ще се свържа с теб, и ще ти кажа как да намериш бебето. Може да го вземеш. Само не казвай на никого, че си ме виждал.

— Добре ли е бебето?

— В безопасност е, Сам. — Луси вдигна глава и ме погледна. — Здраво, хубаво момче. Добре сме го направили. — Тя стана и видях, че преглъща. Пистолетът ѝ имаше заглушител. — А сега трябва да тръгвам, затова ето какво ще направим. Ще изляза, а ти ще кротуваш и няма да издаваш звук. С Едуард ще заминем. Полицаяте ще дойдат и ще трябва да отговаряш на въпросите им. Не споменавай името ми, защото ще разбере дали си го сторил или не. След това ще ти кажа къде е бебето. Споменеш ли за мен, никога няма да го видиш.

— Защо ме оставяш жив?

— Откраднах три години от живота ти. Това е обезщетение. — Гласът ѝ трепереше.

Брачният партньор винаги разбира. И Огъст, и Хауъл го бяха казали. Брачният партньор винаги разбира, когато в дома има предател. Аз не бях разбрал.

— Тази причина не е достатъчна. Защо?

Луси сигурно имаше друга причина, която се основаваше на предимството ѝ.

— Не бъди неблагодарен.

Замислих се за трите години, които бяхме прекарвали заедно и как всяка дума и всяко действие бяха режисирани да я предпазят.

— Обичала ли си ме някога? — Беше ми неприятно да ѝ задам този въпрос, защото това нямаше значение. Сега Луси не ме обичаше.

Въпросите изразяват чувства. Бях загубил три години от живота си, сякаш бях изхвърлен на безлюден остров или окован в затвор. Единственото, което имаше значение, беше детето ми, не себелюбието ми.

— Сигурно, защото все още дишаш.

Тя погледна покрай рамото ми. Към прозореца. В същия миг се разнесе стрелба. Луси блъсна вратата и я заключи. Заклатушках се към вратата и започнах да ритам ключалката, опитвайки се да я разбия. Изстрелите спряха. Надникнах през прозореца. Появи се микробус, от който слязоха трима души.

Единият беше Хауъл.

Пит паркира микробуса на странична улица и се запрепъва покрай Принсенхрахт. Спомни си как се разхождаше, хванал майка си за ръката, преди тя да отиде на работа и да коленичи пред отвратителни непознати. Той мечтаеше да живее в някоя от тези хубави къщи покрай канала, който блести на утринната светлина. Искаше да стане велик художник и да има ателие покрай Принсенхрахт или Херенхрахт. Това така и не се случи и сега беше ясно, че никога няма да стане.

Повечето прозорци бяха тъмни, но апартаментът над „Де Роде Принс“ светеше.

Той стигна залитайки до бара. Как се казваше барманът? Хенрик. Щеше да помоли да види Хенрик. Може би той беше управителят и живееше над заведението.

Нещата се бяха объркали прекалено много. Информацията за Едуард можеше да купи пътуване на Пит. Щеше да отиде на някое спокойно място като Панама или Хондурас, на топло, под ясно синьо небе и хлабави закони, с много момичета, които да прехвърля с кораби в бардаци в Щатите и Канада. Щеше да започне отначало. Винаги можеш да започнеш отначало, когато си способен.

На прозорците и вратата бях спуснати тежки кадифени завеси. Пит почука на вратата. Веднъж, плахо. Не искаше да привлече вниманието на полицията. Не забеляза, че малка камера, скрита във входа, наблюдава движенията му. Похлопа отново, този път малко по-силно, и много се изненада, когато завесата на предната врата леко се разтвори. През стъклото в него се втренчи жена и Пит пак се изненада, когато по гърба му полазиха ледени тръпки. Странно, нощта не беше студена. Може би губеше кръв.

* * *

Самсън ме изпрати. Той се нуждае от помощ. Моля ви.

Жената го преценяваше. Беше хубава, може би трийсетинагодишна, но невинаги пречеше, че е малко по-стара. Русокоса, дребничка. Въпреки че изпитваше болка, той я огледа по навик, сякаш можеше да му донесе пари. И после си я спомни. Беше я видял в бара, когато пи бира със Сам, и се бе пошегувал, че тя е просто малко число.

— Не познавам никакъв Самсън и барът е затворен. — Жената говореше със съвсем лек източноевропейски и британски акцент. Думите ѝ бяха категорични и точно отмерени. Акцентът ѝ му хареса. Беше свикнал да слуша развален английски със славянско произношение, обикновено в умоляващи писъци. Пит знаеше как да се справя със славянските момичета.

— Не ми пука, че е затворен. Искам да говоря с Хенрик или управителя. Имам информация за продан. — Той си спомни името, което Самсън беше използвал в таверната „Шевалие“ в Брюксел. — Роджър Кадет. Него искам да видя или онзи, който работи с Роджър Кадет.

— Каква информация?

— Кого преследва Питър Самсън.

— Той не се казва Питър Самсън — рече жената. Сега вече тонът ѝ определено не му хареса. Беше категоричен и нетърпелив. Пит си помисли, че кучката се нуждае от урок по уважение. — Викат му Сам.

— Няма значение. Той работи с теб, нали? С теб и хората в бара в Брюксел? Ще сключим ли сделка или не, кучко?

Тя му се усмихна.

— Да, мисля, че имам сделка за теб.

Пит понижи тон и изсъска:

— В момента твоето момче се бие с едни гадняри. Нуждае се от помощ.

— А ти искаш закрила от същите хора. Такива като теб са много предсказуеми.

Той не разбра какво означава това, но не го интересуваше.

— Имам нещо ценно.

Жената го погледна строго.

— Аз съм... шеф на Сам. Влез.

Тя отвори вратата и Пит влезе, препъвайки се. Жената затвори и дръпна завесите.

— Господи! Благодаря ти. Би ли ми дала нещо за пиене?

Тя отиде до бара и наля чаша джинийвър. Пит се намести на високо столче и го изпи. Алкохолът опари изранените му венци.

— Сам изби зъбите ми — каза той като хленчещо дете.

Жената остана от другата страна на бара и му наля още едно питие.

— И въпреки това си дошъл тук.

— Сам имаше подкрепления. Не може да нахълташ в бар и да си тръгнеш въоръжен до зъби. — Той изгълта и втората чашка. В тялото му разля топлина.

— Казвам се Мила и не предлагам нищо в замяна. Кажете ми къде е Сам.

Пит изплю кръв върху бара. Догади му се.

— На този свят няма нищо безплатно. — Наля си още джинийвър и го изпи.

— Болката е безплатна. — Мила вдигна малка черна палка, която се разтягаше колкото дължината на човешка ръка, и удари силно носа и устата на Пит. Той изкрещя от болка и чашата се строши в лицето му. Замахна слепешком към жената, но не я улучи. Тя прескочи бара и започна да го удря с прецизност, съперническа на хирург между нерва и кръвоносния съд, водещ към болната тъкан. Пит почувства, че носът му се счупи на втория удар. Наведе се и се опита да хване дребното й тяло, но тя разби коляното му. Въздухът излезе от белите му дробове.

Тя стисна тестисите му и агония замени дишането му. След това жената удари с чело счупения му нос и Пит се простря на пода.

Кичур руса коса, изцапан с кръвта му, беше залепнал между очите й. Беше се задъхала.

— Не мърдай — заповяда Мила. — Не вдигай ръце. Не прави нищо, само дишай и слушай.

Пит се подчини.

— Знаем какво си направил на жените в машинния цех прошепна тя. — Знаем какъв си. В миналото ти щеше да бъдеш капитан на кораб с роби или нацистки комендант, който пребива до смърт работниците. Замесен си от същото развалено тесто. Много добре те познавам.

Пит стенеше и се гърчеше. Мисълта, че вече няма да се движи добре, прониза главата му наред с болката.

— Подът на бара е бетонен. Стените са звукоизолирани. Това не е случайно. — Мила прокара върха на сгъваемата палка по разбитото му коляно. — Ще ми кажеш каквото искам или ще те изнасия с палката.

Смразяващ ужас сви сърцето му. Той я погледна и в проблясък видя на лицето ѝ всички жени, които беше продал. Покрай рамото ѝ съзря портрета на Червения принц и пръските боя по лицето му. Забеляза и пръските от собствената си кръв върху бара.

— Разбираш ли? — попита тя.

— Д-да.

— Къде е Сам?

Пит избъбри адреса на пивоварната и как се стига дотам. Мила придвижи палката към слабините му.

— Моля те, моля те...

— Млъкни. Ти не можеш да искаш милост. Това е човешко отношение, а ти си човек само като биологичен вид. — Тя се изправи. Пит хлипаше, държеше коляното си и стенеше от болка. — Стани.

— Не мога, кучко.

— Ще трябва десет души като теб, за да стане един истински човек. Прострелял си в прасеца едното молдовско момиче, когато се е съпротивлявало. Знам, защото то ми каза. То успя да стане. Искам само да проверя дали си корав като онези жени. Стани или ще завра палката в жалкия ти задник. Десет, девет, осем...

Пит се изправи на две, като се олюляваше и трепереше от болка и гняв.

— Виж, аз не съм виновен. Това е само бизнес... Трябвах ми пари. Родителите ми са болни...

— Млъкни. Ти си Пит Танака. Не познаваш баща си, а майка ти е мъртва курва. Не ми пука, че в момента те боли. На никого не му пука. Ти си направил избора си в живота. Хленченето ти ме отегчава.

От очите му потекоха сълзи.

— Казах ти, че мога да ти дам информация...

— Момичетата, които си изпратил в Израел, Британия, Испания и Африка, не получават милост. Те не сключват сделки. Не ги предават на полицията. Използват ги и после ги убиват. Изнасилват ги по двайсетина пъти на ден.

— Моля те...

— Мисля, че трябва да знаеш какво е усещането. Да те заведат в тъмна стая и да съзнаваш, че си там само за да бъдеш употребен, наранен и да не се държат с теб като с човешко същество.

Пит се вкопчи в месинговия парапет на пода пред бара и го стисна в агония. Плачеше.

Мила извади телефон от джоба си и набра номер.

— Ало? Надя?

Пит си спомни, че Надя е името на едното момиче, червенокосото.

— Той е при мен. Кракът и носът му са счупени и е пребит. Няма да се измъкне от вас. Няма да ви нарани. Искате ли да го доведе? Можете да правите с него каквото пожелаете. — Последва дълго мълчание. — Сигурна ли си? Това може да ви накара да се почувствате по-добре. Не. Хубаво. — Тя затвори. — Жените не искат да те виждат. Те са по-добри от теб. — Мила повдигна рамене и прибра палката.

— Моля те... моля те...

— Момичетата са по-добри и от мен. — Тя извади пистолет и простреля Пит в слабините. Болката беше невъобразима. Той изкрещя и започна да се гърчи, да вие и да драска с нокти по бетона.

Мила започна да брой бавно:

— Едно — Амстердам. Две — Амстердам. Три — Амстердам.

Пит ридаеше и трепереше на пода.

Щом стигна до осем — броят на младите жени, които беше спасила от него, Мила го застреля между очите.

Пит се разтресе, изсъска последния си дъх и се отпусна неподвижно.

Повече не го погледна. Извади телефона и се обади на Хенрик, който отговори на третото позвъняване.

— Искам да почистиш много сериозна мръсотия. Използвай сметицето край летището и не отваряй бара, докато не ти кажа.

— Разбирам — отвърна той.

Тя отключи вратата, излезе, отново я заключи и забърза към колата си по тихите улици. Разтрепери се пет минути след като излезе от града. Мислеше за ужасените очи на Пит и погледа му, умоляващ за милост, която не можеше да му даде.

Запита се дали той някога се е замислял за очите на жените. Сигурно никога. Все едно.

Мила продължи да шофира и се зачуди дали Сам Капра още е жив и дали да му каже какво е направила. Реши да не му казва.

Усетих, че ключалката поддава. Блъснах вратата и я отворих. Гърбът ми беше облян в пот.

Побягнах бавно нагоре по стълбите. Чух далечни изстрели. Мъжете лежаха там, където ги бях оставил, с изключение на един. Той беше до стената.

Всичките имаха дупки от куршуми в челата.

Отидох в помещението с казаните. Пазачът, когото бях прострелял на стълбичката, лежеше до стълбите с дупка от куршум в челото.

Запрепъвах се по коридора към склада. Мобилните телефони все още бяха разпилени на пода. Видеоиграта беше останала включена и показваше празно бойно поле. Стоманената врата беше открената и я отворих. Петимата, които бях затворил в хладилната камера, седяха прегърбени. Всичките бяха застреляни в упор.

Главата ми се замая. Едуард беше избил целия си екип.

Защо?

Забързах обратно към товарната зона. Миришеше на кръв и бира. Можех да се предам на Хауъл и да му кажа за Луси.

И да се надявам, че ще ми повярва? Ако Луси вече беше изчезнала, нямах никакво доказателство. И той нямаше да ме пусне да избягам отново.

Нямаше да се предам.

Трябваше да се измъкна, без да ме видят.

Чух, че задната врата се отвори с трясък, и хукнах, или по-скоро се запрепъвах в опит да бягам. Втурнах се в широко отворените стаи и минах покрай мъртвите мъже. Прозорецът в тухлената стена гледаше към празно поле и полуразрушена вятърна мелница, първата, която виждах, откакто бях дошъл в Холандия.

Изтеглих се на прозореца, разбих ключалката и го отворих.

— Стой! Сам Капра! — Гласът на Хауъл проехтя като гръм от ясно небе.

Спрях, макар че не трябваше да го правя, и погледнах през рамо. Той беше насочил пистолет към мен. Зад него стояха двама мъже, които също ме държаха на прицел.

— Дръпни се от прозореца, Сам.

— Луси беше тук. Преди малко беше тук.

— Отдалечи се от прозореца и ще поговорим за това.

Хауъл ме искаше жив.

— Знам, че не ми вярваш, но тя беше тук. Дойдох да освободя заложница. И Луси е с тях. Ти беше прав. Аз грешах.

Гласът му беше безчувствен:

— Нека да поговорим за това, Сам. Ела и ми разкажи какво знаеш и ще я намерим.

Погледнах го, с неговия изгладен, безупречен костюм, очила със стоманени рамки и глас на сценичен актьор. Мразех го.

— Сам ще я намеря. Луси е жива. Загубила е бебето. — Не исках да ме разпитва за детето ми.

— Слез, Сам.

Щяха да ме застрелят и това беше последната покана.

— Как разбра къде съм?

Хауъл се изсмя:

— Информаторката ни в групировката на Лин не беше доволна, че си откраднал стоката им. Тя ни се обади. Открихме камиона с помощта на джиписеа, който крият в кабината. Предполагам как си разбрал за фамилията Лин. Онази вечер Огъст дълго се разхожда. — Той поклати глава. — Засрами се. Проваляш кариерата на приятеля си. Слез от прозореца, Сам, или ще те застрелям в гръб.

Прецених възможностите си за избор. Да ме застрелят или да скоча от прозореца, или да се предам. Нито една не беше добра. Хауъл нямаше да допусне да избягам отново. Щеше да ме завърже, да опре пистолет в слепоочието ми и да не ми даде дори живота-фарс в Бруклин. Щеше да ме върне в затвора, който не би трябвало да съществува, и да стана играчка в ръцете на отдел „Вътрешни разследвания“ на Фирмата.

Слязох от прозореца. Олюлях се и вдигнах ръце. Тримата се приближиха към мен, стиснали юмруци и насочили пистолети.

Сложиха белезници на китките ми, оковаха глезените ми и ме завлякоха в микробуса си. Блъснаха ме вътре. Хауъл седна срещу мен и прегледа раните ми. Пръстите му опипаха главата, гърба и рамото ми.

— Господи, Сам, много си зле — отбеляза и нареди на двете си кученца да обработят местопрестъплението. Вратата на микробуса се затвори и останахме сами.

— Трябва ми лекар — заявих очевидното.

— Ще получиш, ако ни сътрудничиш. Как разбра, че Огъст е в Холандия?

— Видях го, когато попречих на един тип да го застреля в машинния цех. Не позволих на двама близнаци психопати да застрелят и теб. Не ми благодари. — Долавях мириса на кръвта си, който се беше просмукал в дрехите ми. Никой не се беше погрижил за раните ми. Бях поразен с електрошоков пистолет и после упоен. Крайниците ми бяха натезжали и сякаш откъснати от костите и плътта.

— Огъст беше изпратен у дома, защото го раниха. Радвам се. Мисля, че той щеше да повлияе на преценката ми за теб. Той ти е приятел и не ми е полезен в това отношение.

— Мога да ти обясня всичко. Донякъде.

— Слушам.

Поех си с усилие дъх.

— Действам под прикритие.

— Правителствата и полицейските агенции дават прикритие. Ти си се представял за друг и това е нарушение на закона, Сам.

— Моля те, искам да говоря с агентите от Лангли. Онзи тип Едуард, който отвлече Луси, пренася някакви незаконни оръжия.

— Той ли стреля по нас, когато дойдохме?

— Да. Не знам. С микробус ли беше?

— Не видяхме да заминава микробус. Мъж в ауди стреля по нас.

— Ауди. Той е бил. Моля те, повярвай ми. Обади се на пристанищните власти. — Едуард обаче нямаше да използва Ротердам, не и когато положението беше напечено. Щеше да изнесе оръжията от

Франция, Белгия или Испания. — Ще ти кажа какво имаше в пратката на фамилията Лин. Можеш да я спреш. Свържи се с Лангли и поискай пълномощия. Ще им разкажа всичко...

— Може би агентите в Лангли не желаят да говорят с теб, Сам, а само искат да се разкараш и да престанеш да бъдеш трън в очите им.

Преглътнах.

— Онова, което ти казах за Луси, е истина. Моля те. Тя беше тук...

Хауъл вдигна ръка.

— Ще ти предложи сделка, Сам. Искам да я обмислиш внимателно, защото в момента животът ти е в моите ръце. Ако отговорите ти не ми харесат, ще ти тегля куршума и ще приключим. Имам разрешение да правя с теб каквото сметна за необходимо.

— Фирмата няма да ти позволи да ме екзекутираш. Те искат да разберат какво знам и за връзките, които си създадох тук. Искат информация и аз я имам.

— Фирмата още не знае, че съм те хванал, Сам. В момента ние с теб пишем историята. Ти беше намерен в сграда, пълна с трупове.

— Жената и единият мъж имаха татуировки като на онзи тип в Бруклин, който се опита да ме убие. „Новем солес“. Ти ме попита за това и ето ги тук.

Хауъл се втренчи в мен и прокара пръст по брадичката си.

— Ти ли ги уби всичките?

— Не! Едуард ги уби, защото вече не му трябваха.

Той скръсти ръце и ме погледна с гняв, какъвто не бях виждал в очите му, откакто бях затворник в Полша.

— Мисля, че ти си единственият оцелял, Сам, и тези хора са ти били колеги. Помогнали са ти да взривиш офиса в Лондон и да избягаш от Ню Йорк. Мъжът в Бруклин може да ти е донесъл пари и документи и ти да си го убил.

— Той се опита да ме убие. Тези хора го изпратиха — възразих и после се зачудих — Едуард или Луси? Сигурно Едуард беше изпратил убиеца. Луси ме остави да живея два пъти.

— И къде е красивата госпожа Капра?

— Тя ме порази с електрошоков пистолет и избяга. Виж гърдите ми. Имам обрив.

Хауъл разгърна ризата ми и огледа белезите от иглите.

— Значи тя работи с тези хора. Боже, а ти настояваше, е невинна!
— Тонът му беше подигравателен.

— Аз съм добър съпруг. Не предполагах, че съпругата ми е предателка или престъпничка. Видях как Едуард я отвлече. Тя спаси живота ми два пъти.

— Мисля, че и двамата работите с тази групировка или банда. Луси се е свързала с тях и после е покварила теб. Обичам най-простите обяснения.

— Защото си прост, а животът е сложен. И тази история е сложна. Не разбирам защо Луси постъпва така.

— Къде е бебето ти?

Погледнах коленете си. Не знаех какво да отговоря. Не исках Хауъл да знае, че Луси ми е предложила детето срещу мълчанието ми. Мълчание, което вече бях нарушил. Вдигнах глава.

— Луси е изгубила бебето.

Той ме гледа дълго и изпитателно.

— Къде е Луси? Къде би могла да отиде?

— Не знам, но смятам да я намеря и да разбера истината.

— О, не, няма да го направиш.

Кълна се, че бюрократите имат самодоволен тон, който пазят за моменти като този, на които само те могат да се насладят.

— Ще го направя. Виж, Хауъл, ако бях виновен и ме хванеха, щях да склуча сделка, а аз не искам сделка. Няма да призная нещо, което не съм извършил. Прибери ножовете си и дъските за „даване“, защото няма да го сторя. Интересува ме само да намеря Луси.

— Убеди ме, Сам. Разкажи ми всичко, което се случи след Ню Йорк, и може би ще ти помогна да я намериш. Кой ти помогна да слезеш от кораба? Кой те финансира и подкрепя?

— Не мога да ти кажа.

— Ти помогна на един човек да избяга, а той стреля по мен и хората ми.

— Аз не съм стрелял по вас. Убих хора, които стреляха по агентите ти. По-рано даваха медали за това.

Той ме сграбчи за ризата и блъсна главата ми в стената на микробуса. Заболя ме. Тялото ми се разкъсваше от болка.

— Искам цялата истина, Сам. Всичко.

— Защо не ми вярваш? Защо? — изкрещях в лицето му. — Защо поне не се опиташ да ми повярваш? — Слюнките от устата ми изпръскаха лицето му. Той се дръпна назад.

Помъчих се да се успокоя и да не мисля за болката. Бяха ме пребили и простреляли и неумолимото съмнение на лицето на Хауъл ме заслепяваше от гняв. Той се втренчи в мен.

— Защо не сме в тайна квартира на Фирмата? — попитах. — Защо не записваш какво ти казвам? Къде е холандското разузнаване? Протоколът не е такъв.

— Ти ли ще ми говориш за протокол! Сам, не си в положение да ми изнасяш лекции кое е правилно и кое не е. Скоро всички във Фирмата ще научат, че си предател.

Думата беше като камшик върху лицето ми.

— Не съм предател.

— Искаш да ти повярвам? Тогава ми разкажи всичко.

Въздъгнах дълбоко. Трябваше да му кажа повече, за да укрепя позицията си.

Едуард използва бомбения атентат на централната гара в Амстердам, за да убие Царя на парите, когото разследвахме в Лондон, предполагаем финансист на престъпни мрежи, най-големите, които са свързани с правителства. Не разбирам защо Едуард уби този човек. Едуард пренася незаконно разни опасни неща в Щатите и стоката, която откраднах, му трябваше за камуфлаж на контрабандата му. Може да е бомба или чума, или хора. Не знам. Можех да разбера, ако ти не се беше намесил.

Да речем, че казваш истината и че си невинен. Как откри тези хора, Сам? Как научи за тях? Откъде разбра всички тези подробности? Кой ти помогна да намериш Едуард? Кой те вкара в Холандия?

Въпросите му бяха погрешни. Изведнъж ме осени прозрение.

— Не искаш ли да знаеш какво ще пренасят?

— Няма да повярвам на нито една твоя дума, докато не ми кажеш кой ти помага.

— Не си ли любопитен каква е стоката на Едуард?

— Карай едно по едно. — Той ми подаде снимка. Аз и Мила на гарата в Ротердам. И после още една — на гарата в Амстердам. — Коя е тази жена?

Престорих се, че се мръщя на снимката.

— Някоя пътничка във влака. Не я познавам.

— Познаваш я. Разпитахме кондуктора на влака. Пътували сте заедно. Седели сте един до друг и сте разговаряли.

— А, да. Красиво лице, но ужасен дъх. Предложих ѝ ментов бонбон. Дотам се простираше разговорът ни.

— Глупости. Къде си отседнал в Амстердам?

— В различни евтини странноприемници и плащам в брой.

— Кои странноприемници?

— Нека да изясним нещата. Току-що ти казах, че човекът, който взриви офиса в Лондон, пренася нелегално изключително опасни стоки в Америка, а ти искаш да знаеш в коя странноприемница съм отседнал?

— Ако може да пренесе стоката, това е защото ти си го подкрепил. Хванах те да помагаш на този човек.

Чух шум навън, сякаш някой се блъсна в микробуса и се свлече на уличната настилка. И вик.

Хауъл извади пистолет и се прицели в главата ми.

— Окован съм — рекох. — Не съм заплах.

Той отмести оръжието от мен и аз забих пета в челюстта му. Надявах се, че съм я счупил, защото ми писна да слушам приказките му. Мълчанието щеше да му се отрази добре. Хауъл се удари в стената на микробуса и аз се хвърлих към него. Ръцете ми бяха закопчани с белезници зад гърба и безполезни, но не ме беше грижа. Не разсъждавах трезво. Исках само той да млъкне и да ме изслуша, да мълчи и да ми повярва.

Ударих го силно с глава под челюстта. Хауъл се задави и от устата му потече кръв. Забих глава в неговата и той падна. Загубих равновесие и се строполих върху него.

Вратата на микробуса се отвори. Очаквах да видя някой от слугите му, но беше Мила.

— Най-последно — възкликнах.

Тя срязва пластмасовите ми белезници и аз ѝ помогнах да довлече единия мъж от Фирмата в микробуса. И двамата бяха в безсъзнание, но не бяха сериозно ранени. Мила затвори вратите, заключи ги и хвърли ключовете в полето зад пивоварната. Качихме се в колата ѝ и потеглихме към Амстердам. Денят щеше да бъде облачен и мрачен, напълно съответстващ на настроението ми.

— Благодаря.
— Моля. — Гласът ѝ прозвуча уморено.
— Как ме намери?
— Чрез приятеля ти Пит.
— Той не ми е приятел.
— Пит дойде в „Де Роде Принс“. Беше отчаян. Искаше да изтъргува информация срещу убежище и работодателя ти.
— И е пропял.
— Да. — Сега гласът ѝ беше студен.
— Още ли говори?
— Млъкна.
— Какво му направи?
— Много си загрижен за един изнасилвач и робовладелец.
— Не съм загрижен за него, а за теб.
Сложих ръката си върху нейната. Тя я дръпна.
— Не измъчвай окървавената си и пребитата глава с мен, Сам.
Добре съм. Никога не съм се чувствала по-добре.
— Убила си го.
— Пит го заслужаваше. — Тя повдигна вежда. — Намери ли Едуард? А Ясмина?
— Намерих жена си.

Възможностите на Мила включваха и лекар. Събудих се в леглото в апартамента над „Де Роде Принс“ и видях, някакъв старец се е заел с рамото ми. Беше плешив и намръщен и дъхът му миришеше на твърдо сварени яйца.

— Ти си пълна развалина, младежо.

— Да — отвърнах и си помислих: „В много отношения.“ Обаче предпочитах да умра, отколкото да го призная.

— Заших и превързах главата ти и почистих рамото ти. Мускулът ще те боли и трябва да почива. Раната на гърба ти беше като бразда и изискваше няколко шева. Пий течности. Почивай си. Ще ти оставя болкоуспокояващи. Не злоупотребявай с тях. — Той се обърна към Мила: — Знам, че не си медицинска сестра, но поне се погрижи той да си почива.

Мила кимна. Лекарят прибра нещата си в чантата и занесе поднос с медицински инструменти в склада. Загледах се в празното пространство и се замислих какво ще правя сега.

— Гладен ли си? — попита Мила. — Хенрик направи картофена супа. Много е вкусна.

— Повече съм жаден.

Тя ми донесе студена вода и аз жадно я изгълтах. Имах чувството, че ме е блъснал автобус и после е прегазил няколко пъти тялото ми, за да гарантира големи страдания. Изпих още вода и почувствах глад. Изядох огромна купа картофена супа, поръсена със сирене „Грюйер“ и парченца шунка.

Мила ме наблюдаваше, но не каза нищо. Изчака, докато се нахраня.

— Съжалявам, Сам — изрече го така, сякаш думите имаха странен вкус в устата й.

— Знам.

— Ще ми разкажеш ли какво се случи?

Обясних й. Тя слушаше мълчаливо.

— Оказва се, че Луси наистина е предателка — отбеляза, щом приключих.

— Да. — Каналът навън беше притихнал. Вслушах се в ударите на глупавото си сърце. Да, Луси беше предателка. Към мен и към родината си. Да, трябваше да склуча сделка. Бях чувал думите месеци наред от Хауъл и дори от Огъст и не им бях повярвал. Не исках да им повярвам. Няма по-голям глупак от влюбения.

Нямах нищо против да се нарека глупак. Всички сме глупаци в някой момент от живота ни. Но бях твърдо убеден, че познавам добре Луси.

Защо тя не ме уби?

Макар да лежах немощен в леглото, изпитах желание да изтичам долу, да изтръгна крановете за бира в бара, да разбия прозорците и да срутят кафявите стени. Гневът ми даваше сили въпреки болките в тялото и главата.

Защо Луси не ме уби?

Въпросът беше непосилен за мозъка и сърцето ми. Тя можеше да ми пръсне черепа. И защо не ме остави да умра в Лондон? Нямах начин да ме обича и целият й живот беше евтин роман, продаван със зашеметяваща компетентност, сърдечни усмивки, влудяващи целувки и дълги, трепетни нощи.

— Защо те остави жив? — попита Мила, сякаш прочете мислите ми.

— Трябва да има причина.

— Детето ти?

— Скрила го е някъде. Ако мълча, че е жива, ще ми се обади и ще ми каже къде е синът ми. — Опитвах се да говоря спокойно.

— Сам, с работодателите ми можем да ти помогнем да намериш детето си.

— Луси няма да ми се обади. Синът ми е нейният жив щит. Още не сме приключили. Тя и Едуард отведоха Ясмина. Ще я намеря.

— Къде?

— Ще се обадя във Фирмата и ще им кажа. Ще предупредя и граничните власти. Може да намерят стоката на Едуард. Те имат възможности. Хауъл не ми повярва, но все някой ще ми повярва. Може би Огъст Холдуайн.

— Опитай, щом искаш, но Едуард не е глупав. Ще Дезактивира проследяващите джипиес устройства. Цигарите ще имат съвсем нови товарителници и няма начин да се проследят. Кашоните ще са с етикети на друг продукт. Митницата няма да затвори пристанището в Ротердам. Ще го помислят за шега. И щом във Фирмата те смятат за предател, ще си помислят, че предупреждението е лъжа или отвличане на вниманието. Приятелят ти ще бъде прецакан.

Мила беше права.

Хауъл се интересуваше много повече кой ми помага, отколкото от фантомната стока. Търси някаква организация на име „Новем солес“. Мисли, че ти членуваш в нея.

— Ти каза ли нещо за мен?

— Не, нито дума.

Тя стана.

— И аз така предположих. Радвам се, че не се налага да те убия.

— И аз се радвам, Мила.

— А сега, почивай си, както нареди лекарят.

Затворих очи и продължих да мисля. В цялата информация, която се въртеше в главата ми, липсваше някакъв важен елемент — факт или шесто чувство, който бавно се прокрадваше в съзнанието и можеше да даде отговор на въпросите ми. Всичко започна от Лондон. Бомбеният атентат, за да бъде предпазен човекът, когото по-късно Едуард уби. Не знам защо, но това беше ключът. Работата, която бях свършил в Лондон, си струваше целия този труд за Едуард и хората му.

— Добре, но малко. Заминаваме за Лондон.

— Защо Лондон?

— Искам да се срещна с Бахджат Заид. Той ни възложи тази задача и оттогава ни отбягва. Знае повече, отколкото е готов да сподели. Дал е на Едуард оръжия, които да пренесе нелегално. Сега, след като пратката стигна до Едуард, би трябвало да върнат Ясмина на баща ѝ. Ще отидем при Заид, без да се обаждаме предварително. Ще го изненадаме.

— Ще проверя.

— Какво? Шефовете ти няма ли да одобрят? Заид един от шефовете ти ли е?

Мила се приближи до масата и остави чашата.

— Не, но е свързан с тях.

— За кого работя, Мила?

— За мен.

— Мисля, че се борих достатъчно усилено за теб и заслужавам отговор. Можех да те издам на Фирмата, но не го сторих. Не бих го направил.

— Може да направиш всичко, за да си върнеш детето. — Тя вдигна ръка, преди да я прекъсна. — Ти работиш за мен, Сам. Нека да оставим нещата така. Ако не искаш да работиш повече за мен, можеш да си почиваш тук, колкото е необходимо, докато се почувстваш готов да си тръгнеш. И няма да те безпокоим, ако и ти не ни безпокоиш.

— Ти имаш възможностите, които ми трябва, за да намеря детето си.

— Това е неудобната истина. За теб.

Погледнах през прозореца.

— Ти изчезна за известно време, Мила.

— Бях заета.

— Как са жените?

— В безопасност са. Ще ги върнем на семействата им или ще им намерим някое безопасно място.

— Радвам се, че им помогна, но можеше да оставиш полицията да се оправя с тях. Нуждаех се от помощта ти.

— Не можех да оставя полицията да се оправя с тях. Щяха да ги депортират и да ги върнат в Молдова, където може да станат мишена на трафиканти за отмъщение. Случвало се е и преди. Те се нуждаят от закрила. И семействата им също. Трябваше да уредя това.

— Разбирам. — Затворих очи. — Ще намеря Бахджат Заид. Сутринта заминавам за Лондон. Или ще уредиш пътуването ми, или ще рискувам и ще използвам някой от фалшивите си паспорти, и ще ме приберат на летището или на ферибота. Хауъл ще ме търси. Вкарай ме в Англия, ако си умна.

— Няма да се откажеш, нали?

— Искам да намеря детето си. Не мога да се откажа, Мила. За мен синът ми означава онова, което онези жени означават за теб. Невинни хора, които не може да бъдат изоставени. Не мога да спра.

Тя стана и излезе. Седнах в леглото, взех едно от хапчетата, които лекарят ми беше оставил, и после заспах, без да сънувам.

Понеделник в Лондон. Сив и мрачен, небето забулено от дъждовните облаци. Тялото ме болеше, но не колкото вчера. Спах до рано сутринта, облякох новите дрехи, които Мила ми донесе, и отлетяхме с частен самолет за Лондон. Страхотен шик. Богатите й работодатели сигурно бяха разрешили да открием Бахджат Заид. Използвах един от новите паспорти, които тя ми даде, и нямах проблеми с емиграционните власти. Чакаше ни автомобил „Ягуар“.

Почувствах се странно на британска територия, там, където бях най-щастлив и където преживях най-лошия ден в живота си.

Офисът на Заид се намираше близо до Музея на Английската банка, в модерна кула. Двамата с Мила бяхме облечени неофициално — панталони, ризи, якета. Носех черна шапка, за да прикрия превръзката на главата си. Секретарката на Заид в „Милитроникс“ ни се усмихна студено.

— Господин Заид не е тук. Извикаха го по въпрос за спешен внос.

Погледнах Мила.

— Спешен внос? — попита тя. — Винаги ли говорите така?

Секретарката се намръщи.

— Желаете ли да оставите съобщение?

— Кажете му, че Сам и Мила са идвали да разговарят за дъщеря му. Знаем къде е.

Секретарката се навъси още повече.

— Той отиде да види дъщеря си, но ще му предам съобщението.

— Кога излезе?

— Преди десетина минути.

Тръгнахме си и застанахме на ъгъла на оживената улица.

— Ясмина се е свързала с него.

— Или най-после са се уговорили за размяна — предположи Мила.

— Трябва да разберем къде е, защото ако ще му предават Ясмина, Луси и Едуард ще бъдат там.

Върнахме се при колата.

— Ти карай — каза Мила.

Седнах зад волана, а тя отвори жабката. Вътре имаше модифициран нетбук, свързан със сателитната система на автомобила. Мила го извади, отвори го и започна ожесточено да пише по малката клавиатура.

— В Лондон има камери за наблюдение на уличното движение и сигурността. Имаме ограничен достъп до мрежата. Да видим кога е излязъл Бахджат — каза тя.

Намери видеокадри, които показваха фасадата на сградата на Заид, и ги превъртя до момента, когато той излизаше. До тротоара спря мерцедес. Шофьорът слезе. Заид се качи и потегли по Принсес Стрийт.

Мила отвори друг прозорец в нетбука и намери мерцедеса да завива по Грешам Стрийт. Проследи го, докато завиваше по Сейнт Мартинс ле Гранд и минаваше покрай Музея на Лондон. След това сякаш го изгуби, но пренастрои видеото. Заид се движеше по Олдърсгейтс Стрийт. Тя натисна няколко клавиша и в ъгъла на екрана се появи карта на Лондон. Маршрутът на Заид през града се оцвети в червено.

Отнемаше много време, докато Мила се опитваше да забележи мерцедеса сред другите коли.

— Отишъл е на „Сейнт Панкрас“. Каква съм глупачка! Карай бързо! Хайде!

— Какво има на „Сейнт Панкрас“?

— На тази гара пристига влакът „Евростар“ от Холандия и Белгия. Едуард може да е решил да върне Ясмина.

Шофирането в Лондон често е упражнение по безумие и търпение. Започнах да карам като обсебен от зли духове.

— Нещо не се връзва. Да речем, че Едуард е решил да върне Ясмина. Можеха да кажа на Заид да отиде в Холандия. Те обаче поемат риска тя да пътува, когато е жертва на отвличане. Може би искат от Заид нещо, което той не може да им занесе.

— Сам, ако Луси е там с тях и ги хванем, искаш ли да я убия? Знам, че за теб може да е трудно да го направиш.

Това беше най-странното предложение, което бях получавал през живота си.

— Не, благодаря. Не искам да я нараняваш. Аз ще се оправя с Луси.

— Това не е разумно. Аз нямам при нея багаж, който да ме забави. Тревожа се, че ти си емоционално нестабилен, като знаеш, че тя е смахната губеща кучка.

— Няма да се колебая, ако се наложи.

— Думите „ако се наложи“ са колебание — отвърна Мила и беше права.

— Искам да говоря с нея.

— За детето. Прости ми. Не исках да бъда жестока. Но ти дори не знаеш дали е родила бебето, Сам. Нямах доказателство, че детето е живо.

— Мисля, че Луси не лъже за това.

— Лъгала те е всяка секунда от деня в продължение на три години, а сега казва истината? — възмути се Мила.

Гумите изгубиха сцеплението си с пътя и изсвириха, докато се мъчеха да се вкопчат в настилката. Намалих и колата възвърна равновесието си, докато минавахме през кръстовище.

— Луси можеше да ме убие. Защо пощади живота ми, а ще ме лъже?

— Има хиляди причини. Искала е да те намерят жив с всичките онези трупове. Пак ти казвам, че оставянето ти жив е отвличане на вниманието на Фирмата. Луси е искала да ти даде фалшива информация. Тя е жестока и си играе с теб. Остави я на мен.

— Няма да я докосваш, Мила. Искам да знам къде е детето ми. Луси знае.

И после Мила каза най-голямата истина, която бях чувал от няколко месеца:

— Жена ти се е бронирала за теб с тази лъжа, Сам. Не знаеш дали има бебе, нито дали е твое.

— Мое е.

— Луси те е излъгала за всичко друго. Вероятно тя и Едуард са били любовници тук, в Лондон.

— Благодаря ти, че ме светна — рекох и после подредих думите си като тухли, добавени бавно и уверено, за да изградят стена. — Обмислих всички тези вероятности много преди ти да го направиш. Разбрах, че Луси ме е заблудила и че е предателка, когато видях

доказателствата. Но всичко това е несъществено. Тя ме спаси два пъти. Знае къде е детето ми. Това е най-високата застрахователна полица и Луси няма да отстъпи предимството си.

— Застраховка е само ако ѝ вярваш. Не можеш да я разпиташ както трябва, но аз ще го сторя и ще стигна до истината. — Мила стисна устни. — Не си ми полезен, ако си разсеян заради тази недовършена работа — детето.

Недовършена работа. Зачудих се коя ли наковалня е оформила Мила, че да разсъждава така. Страхувах се да разбера. Замислих се за загрижеността ѝ към пленените молдовски жени в Амстердам. Тя можеше да бъде и добра, и жестока. Реших, че Пит е страдал много в ръцете ѝ. Но можеше да е права. Луси вероятно си играеше с мен, с миналото ни, с последните тлеещи въглени на чувствата ми към нея и с очевидното ми желание да ме е обичала. Мила нямаше да се хване на въдицата. Дори се уплаших за Луси — поставена натясно и неблагоприятно, като си я представих в ръцете на тази жена.

Отпускането на каишката на Мила можеше да е най-бързият път до детето ми.

Моето дете. Не исках да мисля за думите на Мила. Трябваше да разбера. Не можех да подмина вероятността детето ми да се изгуби някъде по света или по-лошо, да бъде отгледано от жена като Луси Капра. И Луси, и Мила бяха готови да използват детето ми за своите цели. Те Можеше и да си мислят, че ме използват, но аз щях да ги използвам. Светът е грозен, когато се борим за децата си.

Завих в паркинга. Бяхме пристигнали.

„Сейнт Панкрас“ е огромна железопътна гара и метростанция. През последните години беше претърпяла сериозен скъп процес на разхубавяване и до оригиналните тухлени стени се извисяваха бледосини стоманени арки. Стъкленият покрив придаваше вид на откритост на огромната зала. Луксозни магазини и ресторанти изпълваха пешеходните пътеки. Табела рекламираше най-дългия в света бар за шампанско. Хиляди пътници се движеха из гарата, но аз вървах сам.

Мила остана с нетбука в колата. В ухото си имах микрофон. Тя наблюдаваше Бахджат Заид по видеозахранването, след като беше хакнала системата за сигурност на „Сейнт Панкрас“. Поемахме голям риск. Можеше да забележат, че някой е проникнал в системата за сигурност, и да изпратят екип, ако откриеха, че нахлуването е в очертанята на гарата. Естествено, охраната в такъв важен пътнически възел беше засилена, макар да не беше очебийна.

— Намерих го — съобщи Мила. — Чака в бара за шампанско на горното ниво.

— Сам ли е?

— Да.

— Засичаш ли някой да го наблюдава?

— Не.

Тръгнах нагоре към внушителния бар за шампанско, който беше пълен с красиви хора и няколко уморени пътници. Барът беше дълъг стотици метри, прекъснат само от пунктовете на сервитьорите. Имаше дървени пейки, на които самотни пътници можеха да седнат с преносимите си компютри, и сепарета за четирима. Далечният край беше само от стъкло и стомана и гледаше към станцията на „Евростар“, където пристигаха и заминаваха влакове за континента.

Бахджат Заид седеше сам в сепаре с костюм на Армани и лъскави обувки и изглеждаше сломен и болен, сякаш го разяждаше рак. Увереността му се беше изпарила. Бършеше потта от челото си и държеше куфарче до краката си. Седнах вляво от него, където не

можеше да ме види лесно и където правоъгълният бар образуваше вход, откъдето спретнато облечени сервитьорки взимаха пълни чаши и грациозно ги разнасяха по масите. Настаних се от едната страна на бара и се надявах, че слънчевите ми очила и черната шапка ще му попречат да ме разпознае. Поръчах си чаша от най-евтиното шампанско в менюто, но не го докоснах.

Заид непрекъснато оглеждаше тълпата. Нетърпеливо и нервно. Завъртя глава насам-натам, докато групи вървяха покрай „Евростар“. Вълни от хора прииждаха и отминаваха. Компанията вляво от мен стана шумна, под влияние на големи бутилки шампанско. Заид ги погледна няколко пъти. Извърнах глава. Не можех да рискувам да види лицето ми.

— Наблюдаваш ли го още? — попитах по микрофона.

— Да — отговори Мила.

— Нервен е и постоянно оглежда тълпата. Не мога да рискувам да ме види.

— Няма ли да отидеш при него да го заговориш?

— Не и ако ще му връщат Ясмина. Едуард може да ме види...

— От Едуард ли се страхуваш?

— Опасявам се, че той ще убие Ясмина, ако ме забележи.

Мила не каза нищо, но аз бях сигурен, че се подсмивва подигравателно.

Някой ме потупа по рамото. Обърнах се. Бахджат Заид имаше такъв вид, сякаш се влачеше към смъртното си легло — изпотен, блед и с изкривени, треперещи устни.

— Махай се отгук, по дяволите! — каза той. — Трябва да се разкараш. Веднага.

— Тук ли Едуард ще доведе Ясмина?

— Заповядвам ти да напуснеш — изсъска Заид.

— Знам, че сте дали на Едуард оръжия, за да не показва видеозаписите на престъпленията на Ясмина. А сега ще размените шикозното си куфарче срещу дъщеря си, а?

Той придоби такова изражение, сякаш щеше да покрие върху обувките ми.

— Махни се! Веднага!

— Отговорете ми и може да се махна.

— Ще им дам куфарчето, те ще ми върнат Ясмина и кошмарът ще свърши.

— Какво има в куфарчето?

— Пари. Нищо друго.

— След всичко това те искат само пари? Какво им дадохте в Будапеща, господин Заид? Какви експериментални оръжия?

В очите му пламна омраза.

— Услугите ти вече не са необходими. Ще си върна дъщерята и тя ще бъде в безопасност. Сега никой не трябва да говори с нея. Те ще дойдат всеки момент. Може би ни наблюдават. Присъствието ти тук може да струва живота на дъщеря ми. — Мъжът много искаше да ми се разкреши и да ме удари, но не можеше, защото щеше да привлече внимание към нас.

— Развикате ли се, ще доведете ченгетата и ще им разкажа какво е направила дъщеря ви, откакто я отвлякоха — заявих и той се втренчи в мен. Беше изненадан, че съм там, или несигурен какъв да бъде следващият му ход. — Излъгахте мен и Мила и когато се нуждаехме от вас, за да спасим дъщеря ви, се скрихте от нас.

— Направих каквото беше необходимо. Ако искаш да спасиш Ясмина, махни се.

Отпих от шампанското, за да му покажа, че нямам намерение да освобождавам мястото си.

— Може да стана и да си тръгна, а може и да не го направя. Съдействайте ми и ще играя с вас. Кой ще идва? Едуард?

Заид кимна така, сякаш това му причиняваше физическа болка.

— Да. Казаха ми, че ти си мъртъв.

— Тогава Едуард няма да ме очаква. Върнете се на мястото си в бара, Заид. Вдигнете наздравица с шампанско за завръщането на дъщеря ви. Вкъщи ли ще я заведете?

— Ще заведе Ясмина в психиатричен център, където ще се погрижат за нея и където тя ще забрави какво е била принудена да направи.

— Желая ви късмет.

— Махни се. Това е самоубийство и за двама ни. Едуард е ненормален, но пресметлив. Не можеш да го победиш. Умолявам те.

— Седнете на мястото си. Веднага. — Гласът ми беше студен.

Заид бавно се отдалечи от мен. Не беше свикнал с мисълта, че съществува човек, от когото не може да се отърве. Върна се на мястото си в бара и седна. Не ме погледна. Преместих се в друга част на бара, по-далеч от входа и Заид, за да не ме забележат лесно.

Какви подкрепления можеха да имат Едуард и Луси? Предполагах, че в Лондон имаха връзки, които да им помагат. Но щом пристигаха с „Евростар“... и водеха Ясмина? Не. Ясмина беше скрита някъде и Заид щеше да размени куфарчето там.

— Заид даде ли знак на някой друг тук? — попитах по микрофона. Може би имаше охрана.

— Не забелязах — отвърна Мила.

Той нямаше да рискува живота на дъщеря си. Освен ако не обърках сметките му.

Минаха десетина минути. Посетителите идваха и си отиваха. Срещаха се приятели, влюбени вдигаха поздравници и бизнесмени сключваха сделки. Разнасяше се тихо, постоянно мърморене, нарушавано само от веселия пукот от изскачането на корковите тапи от бутилките. Мила пусна песни на „Колдплей“ в ухото ми, защото ѝ беше скучно, но я помолих да ги спре. Заид непрекъснато поглеждаше часовника си, сякаш внушаваше на Ясмина да се появи. На масата имаше две чаши шампанско — една пред него и друга срещу него. Чакаше.

И после Ясмина се появи. Видях я преди Заид. Вървеше несигурно, сякаш беше упоена. Едуард я държеше за ръката и я подкрепяше. Половината ѝ лице беше закрито с шал.

Огледах бара. Може би имаше подкрепления, но не бяха на Заид. Зад мен стоеше Луси.

Тя седна в сепарето ми. И за секунда си помислих, че ще ме убие.

— Ти си лош баща. Казах ти да отстъпиш, ако искаш бебето.

— Не си схванала иронията — отвърнах.

— Ще усложняваш нещата за мен, така ли, Сам?

— Не знаеш какво е сложно.

— Не откривай огън тук, Сам. Има много невинни хора. Да не споменавам за чупливите бутилки скъпо шампанско.

— Едуард мисли, че съм мъртъв.

— Вече не, маймунке. Видя те. Ще оставиш размяната да се случи, иначе няма да ти кажа къде е Даниъл.

— Даниъл. — Името ме прониза като нож.

— Нашият син. Кръстих го на брат ти, както обещах.

Почувствах, че сърцето ми подскочи в гърдите.

— Не се бъркай! — заповяда Луси.

— Какво ще даде Заид за дъщеря си?

На трийсетина крачки от нас Едуард и Ясмина се приближиха до Заид и застанаха до сепарето с лице към него.

— Ще ни даде всичко, върху което е работил през живота си. Можеш да си вземеш поука, Сам. Заид прави каквото се иска от него, за да предпази дъщеря си. Не се намесвай и Даниъл ще бъде твой.

Ясмина примига с усилие. Виждаха се само очите ѝ. Шалът закриваше останалата част от лицето ѝ.

Заид даде на Едуард куфарчето. Едуард заговори тихо. Ясмина седна до баща си и потъна в сепарето. Едуард остана прав.

— Стой на мястото си, Сам, и ще ти кажа къде е Даниъл. Не се намесвай — повтори жена ми.

Едуард се обърна и тръгна бързо с куфарчето. Заид прегърна на дъщеря си. Тя изглеждаше съвсем дребна в обятията му. Ясмина не го прегърна.

— Семейните срещи са прекрасни — подхвърли Луси. — Искаше ми се да ѝ кажа да млъкне. — Ти и синът ти може да се

съберете. Само остани на мястото си. — Тя се наведе към мен, извади малката слушалка от ухото ми и я стъпка с ботуша си. — С кого работиш?

— С една откачена жена. Казвам го само защото не ни чува.

— Сам, ела с мен. Даниъл е много близо. Мога да ти го дам още сега. И ще приключим.

Луси ме беше предпазила два пъти. Много исках да вярвам, че ще ми даде сина. Знам, че това е определението за оптимизъм и безумие.

Погледнах през рамо. Заид още притискаше Ясмина до себе си, въздишайки с облекчение, че детето му е в безопасност.

Ясмина държеше шала на лицето си. Двамата седяха, вероятно чакаха Едуард да напусне района. Спомних си, че никой не знае, че Ясмина е изчезнала. Тя кимна веднъж в отговор на нещо, което баща ѝ каза. По лицето му потекоха сълзи.

— Мога да ти осигуря имунитет — рекох. — Може да сключим сделка. Не е необходимо да бягаш и да се криеш. Това ли ще бъде животът ти?

— Имуитет. Шегуваш се. Направила съм избора си, Сам. Знам го.

Чух, че гласът ѝ потрепери, и за пръв път долових съжаление.

Заид хвана ръката на дъщеря си. Взе чашата с шампанското и отпи с рязко, нервно движение. Ясмина стоеше неподвижно като статуя. Представям си от какви нива на терапия се нуждаеше, за да си върне живота.

— Луси, защо си обърнала гръб на целия свят?

И после на китката ѝ видях малкото слънце в деветката. Същата татуировка като на главорезите в Холандия и на онзи, който дойде да ме убие в Бруклин.

— Луси, Боже мой! — Забих пръст в татуировката.

— Стани. Тръгваме.

Едуард мина покрай статуя на мъж в развято от вятър палто, който гледаше към стъкления таван, сякаш очакваше буря, и се сля с хората, отпавили се по стълбите.

Надявах се, че Мила го следи. Исках тя да забрави за мен. Ясмина беше в безопасност.

Станахме и тръгнахме. Рискувах и погледнах Заид. Той леко потрепери, докато оставяше чашата с шампанското. Закашля се. После още веднъж. И след това Ясмина се измъкна от сепарето и забърза към изхода.

Спрях. Ясмина Заид продължи да върви. В очите ѝ се четеше студена решителност. Мина покрай нас, без да погледне нито мен, нито Луси. Нито баща си. Тръгна по стълбите в същата посока като Едуард.

Пристъпих напред и усетих дулото на пистолет, опрян в гърба ми.

— Насам, Сам. Искаш ли да видиш сина си? Насам.

Бахджат Заид все още седеше, но главата му клюмна на гърдите. Никой около него не забеляза. Всички се бяха съсредоточили в шампанското, смеха и мобилните си телефони. Не виждах дали той диша или не. Реших, че е отровен.

— Бахджат Заид е мъртъв. Ясмина го уби.

— Да — потвърди Луси.

Собствената му дъщеря!

— Какво ѝ е направил Едуард, по дяволите? — Какъв свят. Съпруги предаваха съпрузите си и деца отравяха родителите си. Почувствах празнота в гърдите си.

— Едуард я е превърнал в негова собственост. Не ти трябва да знаеш. Тръгвай, Сам.

До Заид спря сервитьор, забеляза състоянието му, коленичи до него и извика.

— Синът ти. Синът ти — повтори Луси, сякаш това беше остен да ме накара да вървя.

Тръгнах.

Едуард чакаше Ясмина по-нататък в залата. Тя измина разстоянието до него и дясната му ръка стисна китката ѝ.

— Върви с мен и ще си получиш детето — каза Луси, докато слизахме по стълбите.

— Няма — отговорих, обърнах се и хванах пистолета, който тя държеше под якето ми. Покрай нас минаха група транспортни полицаи, които тичаха към бара за шампанско. — Ако ме застреляш, няма да имаш време да избягаш. — Устните ни бяха на един-два сантиметра като на влюбени, които се сбогуват на гара в черно-бял филм.

— Сам, недей. Защо не отминеш? Заради сина си! — Гласът ѝ беше умоляващ.

Погледнах надолу по стълбите. Едуард и Ясмينا се обърнаха и също ни погледнаха. Реших да рискувам. Завъртях се, грабнах пистолета на Луси, и го насочих към пода.

Над рамото на Луси видях, че Едуард пусна куфарчето на Заид и извади тежък, чудноват пистолет от шлифера си. Беше по-голям от револвер и имаше странна черна секция с метална решетка, която ми се стори позната, и блесна за миг на ярката светлина в залата на гарата.

Изстрелът прогърмя силно и нагрятият куршум прелетя между Луси и мен. Двамата се хвърлихме на стълбите, но никой не пусна пистолета. След стъписаното мълчание, последвало изстрела, се разнесоха писъци и настъпи хаос.

Едуард стреля отново. Куршумът рикошира в зелените стъпала много близо до главата на Луси и докато още се боричкахме, ние се претърколихме наред с останалите.

Изправихме се и тя заби юмрук в лицето ми. Силно, точно под окото. Нямах да пусна пистолета.

— Дай ми го или Даниъл ще изчезне! — изкрещя тя.

— Може би ще те разменя срещу него.

Луси ме удари отново. Тълпата се разпръсна и никой не ни гледаше, затова я спънах. Луси се стовари на пода и ме ритна в крака. Паднах върху нея. Суматохата на „Сейнт Панкрас“ се превърна в паническо бягство. Стотици хора тичаха и търсеха укритие. Ако останехме да лежим там, щяха да ни стъпчат.

Дръпнах Луси да стане. Пистолетът се беше изгубил в блъсканицата. Предположих, че тя има и други оръжия.

— Чуй ме — изсъсках в ухото ѝ. — Сега ти не означаваш нито за мен. Абсолютно нищо. Не означаваш нищо и за приятеля си, защото той току-що избяга с гаджето си и се опита да те убие. Ето защо аз съм единствената ти надежда.

— Майната ти! — Гласът ѝ потрепери от гняв и страх. Луси се помъчи да се отскубне от мен, но аз бях по-силен и по-ядосан. Лицето ѝ пребледня от стъписване, че Едуард е искал да я убие.

Изправих я на крака и извих ръце зад гърба ѝ. По време на паническото бягство никой не ме обвини, че не се държа като джентълмен. Тълпата ни помете и ни изкара на улицата.

Придърпах Луси до мен. Лицата ни бяха близо като на сватбената ни целувка.

— Ако се опиташ да избягаш, ще те хвана и ще ти счупя врата.

Тя поклати глава.

— Тогава няма да си получиш хлапето.

— Не, но ти ще бъдеш мъртва, а аз ще го намеря. Няма място на земята, където можеш да го скриеш от мен, Луси. Разбираш ли? Никога няма да се откажа. Ще намеря сина си. А ти ще бъдеш в ковчег.

Ръката ѝ се плъзна зад гърба. Не я бях претърсил, защото ни повлече морето от паникьосани пътници. Съзрях блясъка на стомана в ръката ѝ. Нож, къс и извит. Луси замахна. Избегнах удара и усетих, че острието одраска ухото ми.

— Сам, престани, моля те! Пусни ме!

„За да ме убиеш, нали?“ — помислих си. Забих юмрук в корема ѝ — същия корем, който последния път, когато бяхме съпруг и съпруга, бях целувал, чувствайки потрепването на бебето ни вътре — Луси се преви на две и изпусна ножа. Взех го.

— Защо Едуард се опита да те убие? — попитах.

Луси беше зашеметена и спря на тротоара да си поеме дъх. В гърдите ми като буря се развихряха объркване и смесени чувства. Бях я обичал — безумно, романтично, вечно. Сега обаче любовта ми означаваше да умра от ръцете ѝ. Потиснах емоциите си.

— Не знам. Обърна се срещу мен — задъхано отвърна.

— Той не се нуждае от теб. Странно. Ти предаде всичко заради този човек, а той ти измени. Дори е смешно.

— Не работя за него.

— А за кого работиш?

— Не за Едуард. Имаме един шеф. — Тя ме погледна накриво.

Явно беше склонна на сделка.

— Кой? Онзи, който те е накарал да си направиш татуировката?
— Видях, че тя още не се е отказала от съпротивата. Луси не се предаваше лесно. Това беше една от характерните черти, които харесвах в нея. Допрях ножа под якето ѝ и тръгнахме.

Погледнах я и видях сълзи на лицето ѝ.

— Не плачи — машинално рекох аз. Бях ѝ го казвал като съпруг. Сълзите на Луси, рядко явление, винаги бяха като гвоздеи в плътта ми.
— Няма да ми въздействаш.

Наближихме подземния гараж.

— Защо се обърна срещу теб Едуард?

— Не знаех, че Ясмина ще убие баща си. Тя трябваше само да бъде върната в замяна.

— Срещу какво?

— Другата част на оръжията. Чиповете.

— Какви оръжия? Какви чипове?

Луси млъкна. Това означаваше, че тя знае важната информация, която ми трябваше.

— Ясмина уби баща си, затова мисля, че откупът и отвличането са били голяма измама, която тя и Едуард са измислили. Защо? — настоях.

— Не мога да си го обясня. Мислиш ли, че мога да обясня действията на другите хора?

— Промили са мозъка ѝ като на Пати Хърст.

— Да бъдеш послушен е механизъм за оцеляване. Повярвай ми. Знаем го.

Луси току-що сравни брака ни с похищение. Поклатих глава.

— Играта ти свърши — заявих.

— Да, но е съвсем друго да убиеш баща си или съпруга си. Убедих ги да пощадят живота ти в Лондон. Такава беше сделката.

— Ще съжаляваш. — Забързахме нагоре по наклона на закрития паркинг.

— Не, не мисля.

Думите ѝ смразиха кръвта ми, защото ако Даниъл беше при нея, Луси държеше най-силния коз. Имаше всичко.

Мила стоеше до колата си и ни гледаше как се приближаваме. Лицето ѝ беше безизразно.

— Хванал си я — каза тя. — Поздравления. Здравей, Луси. Чувала съм много за теб.

Луси се втренчи изпитателно в Мила.

— Не те познавам.

— Ще се запознаем. — Тя пристъпи към Луси и сложи пластмасови белезници на китките ѝ. Бутнах Луси на задната седалка и седнах до нея, за да я контролирам. Мила изкара ягуара от гаража и аз ѝ разказах за хаоса на гара „Сейнт Панкрас“.

— Нямам представа къде ще отидат — рече Мила. — Изгубих ги от камерите за наблюдение.

— Знам къде отиват — промълви Луси.

— Предполагам, че ще променят плановете си, след като ти си заловена — отбелязах.

— Сам няма да се разправя с теб — намеси се Мила. — Ще имаш работа с мен.

— Даниъл е наблизно, Сам. Пусни ме и след няколко часа ще го имаш.

— Не ти вярвам. Ти не знаеше, че ще бъда на гарата. Мислеше, че съм в Холандия, вероятно в болнично легло. Не си довела Даниъл. Няма начин да буташ детска количка, докато си играеш на наемен убиец. Скрила си го някъде и сделката е да ми кажеш къде е или ще те предам на Хауъл и Фирмата като убийца и атентаторка. Хауъл беше напълно прав за теб.

— Тогава ме убий, защото няма да ти кажа. Първо ще ме пуснеш.

— На него няма да кажеш, но пред мен ще проговориш — обади се Мила.

— Очарователна е — подхвърли Луси, — но той няма да ме застреля, малка Мис Русия. Между другото, имаш ли си име?

— Наричай ме Мила. Между другото, смятам да те пребия до безсъзнание. Ще ми бъде приятно.

— Луси ще говори — казах на Мила.

— Тук ли мислеше, че ще свършиш? — попита Луси. — Отишъл си във Фирмата, защото си искал да отмъстиш за брат си. А сега си преследвано куче и детето ти не е при теб. Загуби всичко.

— Не. Все още имам теб. — Загледах се в колите отпред.

— Какво ще правите с мен? — попита жена ми.

— Първо ще ни кажеш къде отиват Едуард и Ясмина — отвърна Мила. — И, Сам, млъкни. Това е заповед.

— Да, Сам, това е заповед — повтори Луси.

Мила спря рязко и гумите на ягуара изсвириха. Тя се хвърли към задната седалка и силно удари два пъти Луси, в носа и устата. От ноздрите и ъгълчетата на устата на Луси потече кръв.

— Виж, госпожо Капра, нека да изясним нещата. Ти не означаваш нищо за мен. Няма да говориш със Сам, ако не ти разреша. Ще ни кажеш всичко или ще те убия.

— Съмнявам се дали шефовете ти ме искат мъртва — изпищя Луси. Пръските от слюнката ѝ бяха кървави. — Имам информация за размяна.

— Ти не знаеш за кого работим Сам и аз. Не работя за някое правителство, отговорно пред гласоподаватели, които не си правят труда да се информират по основни въпроси. Не работя за агенция, която се тревожи за бюджет, контролиран от дребни политици. Единственото ми задължение е да върна колата чиста. — Мила се подсмихна. — Не е необходимо да бъда добър пример за никого. Не те харесвам. Не ми харесва онова, което си сторила на моя приятел Сам. Не харесвам жени, които използват децата си като заложни вещи. Ти си ужасна майка и още по-лош човек.

— Знам каква съм — отвърна Луси с окървавените си устни. — И ще склуча сделка с вас. Ще ви заведа там, където мисля, че ще отидат Едуард и Ясмина. Ще отговоря на въпросите ви. Ще ви кажа къде е Даниъл.

— И каква ще бъде цената за този джакпот? — попита Мила.

— Ще ме пуснете, след като заловите Едуард и стоката му, която ви обещавам, че е много интересна. Гарантирайте ми свободата. Ако Сам ме увери, че ще го направиш, ще му повярвам.

Шофьорите на колите около нас лудешки натиснаха клаксоните, когато Мила се върна в потока на движението.

— Нямах причина да ми вярваш — казах.

— Напротив. Познавам те и знам, че ще удържиш на думите си. — Луси ме погледна и за миг изпитах чувството, че сме се върнали в апартамента ни в Блумсбъри, млада и щастлива двойка, която очаква бебе.

— Ако я пуснеш, тя не може да свидетелства пред Фирмата, че си невинен — заяви Мила. — Няма да те вземат обратно и няма да престанат да те търсят. Ще прекараш живота си в бягство, Сам. Помисли си добре. Нима ще влачиш детето си със себе си?

Размяна. Детето срещу моята свобода. Така поне щях да го намеря, да го видя, да го прегърна и да бъда баща. Тя трябваше да постъпи честно с мен, иначе щеше да умре. И тя го знаеше. Играта ѝ беше свършила. Луси нямаше да ходи никъде, докато не държах в обятията си сина си.

Погледнах Мила. Тя леко кимна и аз се облегнах назад.

— Добре, съдействай ни и ще те пуснем.
— Ако оцелеете — каза Луси.
— Къде ще отидат? — попита Мила.
— В Ню Йорк. Трябва да се срещнем с шефа ми.
— Защо?
— Хванете Едуард и ще разберете.
— Шефът ти. Татуировката ти. Това е „Новем солес“, Деветте слънца, нали?
Луси кимна.
— Какво е това?
— Групировка, която иска власт и не се интересува как ще се добере до нея. Но не мога да ти кажа повече. Не ги познавам.
— Но имаш татуировка.
— Те ме накараха да си я направя. — Луси повдигна рамене. — Като символ, че съм тяхна собственост. Те ме накараха да направя и всичко останало.
— Накарали са те? Нямах ли свободна воля? Какво пренася Едуард?
— Само той, Заид и Ясмина знаят. Аз не знам.
— Лъжеш.
— Нямам причина да лъжа. Не знам каква е контрабандната стока.
— И ще заминат за Ню Йорк с първия самолет?
— Мисля, че Ясмина първо ще си отиде у дома. Тя и Едуард имат недовършена работа.

Лондонският клуб „Адреналин“ се намираше в стара електроцентрала на границата между Хокстън и Шордич и представляваше отворено пространство с тухлени стени и великолепен, дълъг стоманен бар, много по-голям, отколкото в „Де Роде Принс“ и таверната „Шевалие“. Барманите сервираха коктейли, бяха точни с мерките и използваха пресни съставки. Видях как правилно се смесва мартини (разклатеното пак е най-бързият начин да се охлади, а повреждането на алкохола е мит), „Бик и мечка“, направен с истински бърбън от Кентъки, и се отваря бутилка превъзходно френско бордо. Барманите бяха добре обучени. Обичах такива барове. Масите бяха ниски, дълги, в провинциален стил, по-скоро като във Френска ферма, отколкото елегантни, но изглеждаха страхотно. Имайки предвид името, реших, че е безумен танцов клуб, но „Адреналин“ изглеждаше иронично название на място, където хладнокръвният контрол печелеше над неистовите действия.

Минахме през заведението. Държах Луси за ръката. За момент беше лесно да си мисля за хубавия бар, а не за моята продажна съпруга.

Отвореното пространство ми хареса. Беше топло и съблазнително. На стените бяха окачени модернистични картини в ярки цветове и дръзки фотографии. Мила каза, че са от местни творци, редовни клиенти на бара.

— Тук ще видиш и кинозвезди — добави тя. — Положих адски усилия да не ни впишат в пътеводителите и да не станем туристически обект.

Знаех, че хората на изкуството са си присвоили някога грозния Хокстън, че строителните предприемачи ги бяха последвали и бързо ги бяха изместили в територията, която бяха завоювали. В големия вътрешен двор имаше скулптури и фотографии в едър план и кръгла сцена за музикални групи, която в момента беше празна, тъй като беше сутрин.

Към нас се приближи слаб, добре облечен мъж. Беше хубав, на трийсет и няколко години, с идеално ушит костюм и говореше със западноафрикански акцент.

— Здравей, Мила. Радвам се да те видя.

— Това е Кенет — представи го тя.

— Кенет, помогни ми — каза Луси. — Те ме държат в плен.

Той не ѝ обърна внимание. Мила ме представи само като Сам и Кенет стисна ръката ми.

— Дай на Сам каквото му трябва — рече Мила.

Той кимна и погледна Луси.

— Ще се разкрещя — заяви тя.

— Мисля, че нямаш интерес да говориш с британската полиция, нали? — попита Кенет и Луси млъкна.

На горния етаж имаше много по-голям кабинет, отколкото в баровете в Амстердам и Брюксел. Вътре бяха наредени компютърни монитори. Мила заключи вратата, седна пред едната клавиатура и започна да пише. Мониторът беше с гръб към нас. Бутнах Луси на стола, закопчах белезниците ѝ за него и се настаних срещу нея.

— Ако искаш да обезвредим Едуард и да ти помогнем да бъдеш в безопасност, говори.

— Вървете в дома на Заид. Те ще отидат там. — Луси се обърна към Мила: — Тъй като барът е отворен, бих искала шотландско уиски.

Мила не обърна внимание на молбата ѝ. Приблжих се до нея и погледнах какво прави. Тя изключи компютъра.

— Жена ти е права. Трябва да отидем в дома на Заид.

— Защо?

Мила погледна Луси.

— Ела с мен да вземеш уискито на жена си.

Мила се наведе над Луси и закара стола ѝ в малка празна стая без прозорци. Затвори вратата и я заключи.

— Какво става?

— Работодателите ми настояват да отида в крайградската къща на Заид и да се погрижа там да няма доказателства за връзка с нас.

— Какво означава това? Да изтриеш твърдия диск на компютъра му?

— Да.

— Той беше убит преди малко пред очите на всички на гарата. Жилището му ще гъмжи от полицаи.

— Затова трябва да побързаме. Помниш ли, че Заид ни каза, че имението му има бункери за правителството, в случай че Британия бъде нападната по време на войната? Мисля, че щом е криел тайни от нас за онова, което е дал на Едуард, тайните са там, в най-сигурното му скривалище.

— Но защо те ще ходят там?

— За да се скрият пред очите на всички. Заид е криел, че Ясмина е била жертва на отвличане. Каза ни, че никой не знае, че тя е изчезнала, дори майка ѝ. Затова сега Ясмина ще се появи. Каквото и да кроят, тя трябва да се появи, или ще я заподозрат.

Прокарах пръсти през косата си.

— Права си. Подземният комплекс е идеално скривалище. Знаеш ли кой живее в имението?

— Предполагам, че малък персонал. Заид има голяма конюшня.

— Обичам конете — подметнах.

Смъртта на Заид и стрелбата на „Сейнт Панкрас“ бяха водещите новини до края на деня. Никой друг не беше сериозно ранен и стрелците бяха избягали. Полицайте вече бяха в лондонския дом на Заид и разпитваха семейството му. Видях кадри на русокосата му съпруга, която влизаше в къщата им в Белгрейвия, снимана отдалеч. Ясмина, без шал или маска на лицето, вървеше с майка си и я подкрепяше. Госпожа Заид каза, че съпругът ѝ отишъл да посрещне дъщеря им, която се връщала от пътуване, и че Ясмина ѝ се обадила, че влакът ѝ закъснява, а когато пристигнала, баща ѝ бил починал, очевидно от сърдечен удар.

Ясмина го беше убила и бе избягала в суматохата, а после дръзко се беше върнала с открито лице за „срещата“ им.

— Тя отрови баща си, а сега се прави на привързана дъщеря. — Догади ми се.

Щеше да изчезне отново, преди да идентифицират отровата в тялото на баща ѝ. Нямахме много време.

Гледах по телевизията как Ясмина Заид и майка ѝ се отдалечават от репортерите и се връщат в идеалния си дом. „Дъщеря ми принадлежи на мен“ — беше казал Заид в Амстердам. Колко дълбоко грешеше.

* * *

Рано сутринта на другия ден минах с кола покрай крайградското имение на Заид в Кент, недалеч от Кентърбъри. Високите каменни стени се издигаха и снишаваха заедно с лекия наклон на хълмистия пейзаж. Продължих по пътя и потърсих камери или монитори, скрити в дърветата или оградата. Карах няколко километра покрай имота и после се върнах. Искях да опозная терена въз основа на сателитната карта, която ми беше дала Мила, заедно с чертежите на къщата, с които по някакъв начин се беше сдобила през нощта. Комплексът с къщата в

стил от осемнайсети век се простираше към западния край на имението. В отсрещната страна беше конюшната. В далечния западен край имаше писта за частни самолети, а през огромния имот минаваше малка река, която вероятно извираше от територията му, и няколко потока. Тунел завършваше близо до конюшната, която се намираше на двеста метра от оградата. Оградата и конюшната бяха свързани с частен път. Нямаше пазачи, поне в момента, но на тежката порта имаше електронно табло.

Минах още веднъж и после се отправих към най-близкото село.

* * *

Набрах телефонния номер.

— Ало? — Женският глас беше отривист и очевидно неповлиян от трагедията, сполетяла господаря ѝ.

— Конюшната, моля. — Надявах се, че ще ми провърви. Въпреки че Заид беше мъртъв, служителите му сигурно се грижеха за конете. Трябваше да има дежурен.

— Един момент.

Телефонът иззвъня отново.

— Ало? — каза сприхав мъжки глас.

— Здравейте. Искам да говоря с човека, който купува коне за конюшната на господин Заид.

— Моментът е изключително неподходящ, младежо. Има смъртен случай в семейството — сгълча ме мъжът.

— Съжалявам. Не знаех. Много съжалявам.

— Тогава сбогом...

— Господине? Бихте ли ми казали кого да търся, когато се обадя отново?

— Джери. Той не е тук днес. Кой се обажда?

— Майк Смит от „Първокласни услуги за коне“. Ние сме съвсем нова фирма и мисля, че ще можем да обслужим страхотно Джери на много привлекателна цена.

Мъжът ме изненада със смях:

— По-добре обслужете Джери или той ще ви откъсне ушите. Само ви предупреждавам съвсем откровено.

Засмях се като търговец.

— Добре, господине, оценявам искреността ви. Може ли да попитам кой доставя конете на господин Заид?

— „Синият лъв“. Наблизо са.

— Много хубава фирма, но ние имаме по-добри сделки с нашите доставчици, които можем да ви предложим.

— Спестете си рекламата за Джери. Искате ли да ви кажа телефонния му номер?

— Не. Ще се обадя пак следващата седмица и ще си уговоря среща с Джери. Извинявайте за безпокойството.

— Добре. Желая ви успех. Дочуване. — Човекът затвори.

Намерих адреса на „Синият лъв“ и изминах трите километра до фермата, която се помещаваше в самотна сграда от стар камък и имаше асфалтиран паркинг.

Влязох вътре. На рафтовете на стените бяха наредени пакети с конска храна и оборудване за езда. Зад бюрото седеше млад мъж, тракаше на клавиатурата и се мръщеше на компютъра.

— Здравейте — рекох. — Изпраца ме Джери от конюшната на Заид.

Той кимна.

— Вчера трябваше да получим храна за конете, но не дойде. Джери ме изпрати да я взема.

Мъжът свъси вежди.

— Доставихме ви храна преди два дни.

— Не сме я получили и Джери го няма днес, затова аз трябва да я взема.

— Чакайте малко. Брат ми носи доставките на Заид. Алек? — извика той.

— Какво? — обади се някой от задния кабинет.

— Дошъл е един човек от конюшната на Заид и... — Мъжът се обърна и видя, че съм насочил пистолет към лицето му и се усмихвам така, сякаш искам извинение.

* * *

Завързах здраво братята в задния кабинет, запуших устите им, окачих на вратата табелката „Затворено“ и намерих пикапа за доставки, на който вече беше натоварена пратка за друг клиент. Хубаво, това щеше да ми спести време. Взех от главата на Алек карирана шапка с надпис „Синият лъв“.

— Момчета. — Коленичих до тях. Трябваше да ги уплаша малко. — Прегледах портфейлите ви. Знам къде живеете. Ще седите кротко и спокойно и ако някой ви намери, преди да се върна, кажете му, че човек, който не прилича на мен, е взел пикапа ви. Няма да споменавате за Бахджат Заид и няма да ме описвате. Ще изчезна и ако ме ядосате, ще се върна след пет дни, пет месеца или пет години и няма ме видите, че идвам. Разбрахте ли?

Братята кимнаха.

— Добре. Скоро ще се върна с пикапа ви. Бъдете послушни.

Излязох на паркинга и се обадох на Мила:

— Готов съм.

— Влизам — отвърна тя.

Мила беше влязла в имението, като бе показала фалшива карта от Скотланд Ярд. Новинарските екипи, които бяха там предишната вечер, си бяха отишли.

Тя стоеше във фоайето, след като я беше приела икономка с жълтеникаво лице на име госпожа Кросби, която имаше скръбно изражение и държеше носна кърпа.

— Двама полицейски инспектори си тръгнаха преди малко... — каза тя.

Мила се поклони учтиво.

— Извинявам се, че ви безпокоя в такъв тежък момент, но работя в компютърната криминалистика и ми трябва достъп до компютрите на господин Заид. Искаме да видим с кого е поддържал връзка и дали някой го е заплашвал.

— Господин Заид беше добър човек — рече госпожа Кросби. — Не заслужаваше това, което му се случи.

— Отдавна ли работите за него?

— Да, и аз, и съпругът ми. Тук сме от трийсетина години.

— Извинете — чу се глас отвъд фоайето и госпожа Кросби веднага млъкна.

Мила се обърна и видя Ясмина и Едуард, които излязоха от кабинета. Мила с нищо не показа, че ги е виждала и преди, но стомахът ѝ се сви.

— Здравейте — каза той. — Аз съм Едуард Максвел, консултант по охраната на господин Заид. Мога ли да ви помогна с нещо?

Икономката увиваше около пръста си копринената кърпа.

„Страхува се — помисли си Мила. — Уплашена е до смърт.“

— Надявам се — отговори тя. — Аз съм инспектор Мила Смит от Скотланд Ярд.

— Простете ми, но не съм чувал за инспектор от Скотланд Ярд с руски акцент.

— Аз съм натурализирана гражданка и съм омъжена за най-големия почитател в света на „Манчестър Юнайтед“. — Мила се засмя

учтиво. Едуард стисна ръката ѝ и се усмихна.

— Госпожо Кросби — обърна се той към икономката, — всичко е наред. Ще помогна на инспектора. Не знам защо полицията се интересува толкова много от сърдечния удар на господин Заид.

— Не сме убедени, че е било сърдечен удар — тихо каза Мила.

Едуард не показа реакция. Госпожа Кросби тихо ахна.

— Мисля, че ще бъде най-добре да се приберете вкъщи, госпожо Кросби. Освен ако инспекторът не иска да говори с вас.

— Не, няма да е необходимо — рече Мила. Все едно имаха уговорка да няма външни лица на бойното поле.

Едуард пристъпи към Мила, която се постара да не гледа белега му с формата на въпросителен знак.

Икономката кимна и излезе.

Ясмина не се усмихваше и не говореше. Не погледна и госпожа Кросби.

Мила изчака, докато чу дрънченето на ключовете на икономката и затръшването на вратата.

— Трябва ми компютърът на господин Заид.

— Опасявам се, че не мога да ви позволя достъп до компютъра на господин Заид — с леден тон заяви Едуард. — Там има поверителна информация за бизнеса на „Милитроникс“.

— Разбирам, но имам съдебна заповед — отвърна Мила и бръкна в чантата си.

* * *

Смъкнах шапката над очите си, приближих се до портата и прокарах електронната карта през процепа.

Портата не се отвори. Може би хората в къщата бяха заети да се разправят с Мила и да потвърждават историята ѝ. Или да се бият с нея.

— Кой е? — изграчи глас от високоговорителя до електронното табло.

— Изпраща ме Алек от „Синият лъв“ — отговорих аз с най-добрия си английски акцент. — Той нямаше време да донесе храната за конете на господин Заид вчера, затова аз я нося сега. — Не гледах към камерата, а се бях втренчил в тетрадка с подробности за доставките.

Нямаше да предам храна за коне, а история за пазача, който вероятно беше нервен, тъй като бяха убили шефа му. Но за подчинените е характерно да вярват на очите си и затова носех шапката и карах пикапа с емблемата на „Синият лъв“ и бях казал правилното име.

Последва десет секунди мълчание.

— Ще те посрещнем пред конюшната. Чакай там.

— Няма да се забавите, нали? Имам и други доставки.

— Ще се видим там.

— Благодаря.

Портата се отвори и аз вкарах пикапа в имението.

Мила хвана пистолета си, но усети, че Едуард пристъпва напред. Вдигна глава и видя, че той е насочил пистолет към нея.

— Хвърли чантата — заповяда Едуард. — Ти не си от Скотланд Ярд. Не могат ли да намерят британско маце за ролята на полицайка?

— Не.

— Едуард... — започна Ясмина.

— Един момент, любов моя. — Той се втренчи изпитателно в Мила. — От кои си? От шайката на Сам Капра?

— Да. — Пръстите на Мила внимателно натиснаха бутон на малко устройство до пистолета в чантата ѝ. Тя започна да брои наум.

— И кои по-точно са те?

— Работим за господин Заид.

— Аха. Извади ръцете си от чантата и след това я пусни на пода.

Мила бавно смъкна чантата от рамото си. Не откъсна очи от Едуард и единственият път, когато погледът ѝ се отклони, беше, за да прецени къде да го удари — в гърлото, очите или основата на носа, където костта пробива като копие мозъка, ако я удариш правилно.

— Ясмина, повикай пазачите по предавателя.

Тя се запрепъва към коридора.

— Казах ти да пуснеш чантата, кучко!

Чантата на Мила падна на пода. Едуард се наведе, като държеше на прицел Мила, примъкна чантата до себе си и пет секунди по-късно ципът ѝ експлодира с ослепителна светлина.

* * *

Спрях пикапа. Пред конюшната не ме чакаше никой. Не видях жива душа.

Грабнах чантата, слязох, отворих вратата на пикапа, нарамих чувал с конска храна и повлякох друг. Трябваше да приличам или на горящ от желание да достави удоволствие доставчик, или на

доставчик, който бърза да свърши една задача и да премине към следващата. Влязох в конюшната, смъкнах чувала от рамото си и зачаках. Красивите коне на Заид изцвилиха, вероятно очакваха разходка. Съжалих, че щях да ги разочаровам.

След три минути на хълма се появи камион с трима мъже — страхотно много за получаване на доставка. Или Мила се беше провалила, или те бяха много предпазливи.

Трима срещу един и аз вече бях ранен. Забързах покрай преградите, отворих вратите и изведох арабските коне през задната порта. Потупах ги леко по хълбоците, за да ги насърча да побегнат. Те хукнаха и някои прескочиха заграждението. Други препуснаха в галоп. Бяха много красиви. Спомних си как баща ми учеше мен и брат ми да яздим в едно влажно лято, когато бяхме във Вирджиния, радостта, която изпитваш от вятъра в лицето ти и обузданата сила на коня.

Върнах се в конюшната и зачаках. Камионът спря, преди да стигне до сградата, когато пазачите видяха конете, които обикаляха около конюшната. Червенокос мъж изскочи навън и се опита да хване конете. Други двама, които носеха кобури, останаха в камиона, отправиха се към конюшната и спряха пред пикапа на „Синият лъв“. Слязоха, но не извадиха пистолетите си. Движенията им бяха като на професионалисти и аз се запитах дали са наети охранители, или са от организацията на Едуард. Не исках да убивам ченгета под наем, които са приели неподходяща работа да патрулират из спокойно английско имение.

Начинът, по който се биеха, щеше да покаже какви са.

Те влязоха вътре и аз стоварих тежкия чувал с конска храна в лицето на първия. Човекът падна. Тежестта на чувала ме завъртя и аз приковах втория пазач с ритник, който го простря на прага. Рамото ме заболя и се олюлях.

Първият, дебеловрат, с къса руса коса, скочи, зае поза от бойно изкуство и извади малък нож от калъфка на колана си. Не беше ченге под наем. Това улесняваше нещата. Той замахна с ножа към мен и аз забих длан в лицето му, а после сграбчих китките му и ги ударих във вратата на конюшната. Костите му се счупиха. Човекът изкрещя и залитна назад, като гледеше изкривените си китки.

Вторият мъж, жилав африканец, хрочеше кръв. Хвърли се към мен, извади пистолета си и ми изкрещя да се предам. Не му обърнах

внимание, ударих с юмрук ръката му и избих пистолета. Към раненото ми рамо се стрелна болка и се забавих, докато дърпах назад ръката си. Чернокожият нанесе три силни, жестоки удара в ребрата ми. Все още незарасналите ми рани от Холандия запулсираха от болка. Не можех да се бия още дълго.

Пристъпих към африканеца и го блъснах с глава. Мъжът падна на колене. Ритнах го в слабините и той се свлече на земята, ръмжейки от болка. Погледна ме като човек, който очаква, че ще умре. В очите му имаше страх.

Освободих го от пистолета му и издърпах слушалката от ухото му. Имаха връзка помежду си, затова скоро можеше да дойдат подкрепления. Мъжът със счупените китки ме погледна стъписано. Ритнах го. Главата му отново се блъсна в преградата и той рухна на земята.

Извадих пистолета си.

— Къде е входът за подземните помещения?

Африканецът ми показа среден пръст. Коленичих и извих назад пръста му. Той изрева от болка.

— Наистина ли ти плащат достатъчно?

— Отзад... през кухнята.

Изправих го да стане и го блъснах в кухнята.

— Килерът. — Гласът му прозвуча по-твърдо. Опитваше се да хитрува, но все още ми трябваше.

В дъното на малката кухня имаше килер. Отворих вратата, без да изпускам от прицел африканеца. Зад тесните лавици имаше друга врата, направена от армирана стомана. Бутнах я, но беше заключена.

— Отвори я — заповядах.

— Вратата се отваря само отвътре.

Той беше прав. Нямах дръжка.

— Добре.

Блъснах два пъти чернокожия в лавиците на килера и разбих главата му. Той загуби съзнание. Погледнах през прозореца. Нямах следа от червенокосия. Той щеше да дойде след няколко минути или да се обади на приятелите си, които сигурно бяха влезли в конюшната и се чудеха защо не отговаря.

Отворих чантата си, извадих пластичен експлозив и започнах да го поставям на вратата.

Взривът беше по-скоро светлина и блясък, отколкото топлина. Едуард извика и залитна назад. Мила извади палката от гърба си. Първият удар охлузи челюстта на Едуард. Ръбът на палката разкъса кожата му. Мила замахна отново, като се прицели в гърдите му, но той хвана ръката ѝ и жестоко я изви. Тя заби другата си ръка в лицето му. В този момент обаче Ясмина я удари и Мила падна на колене. Едуард сграбчи Мила за косата, изплю се в лицето ѝ, блъсна два пъти главата ѝ в масата и изтръгна палката от ръката ѝ.

Задъхана и издаваща звуци, подобни на котешко мяукане, Ясмина стовари палката върху главата на Мила, която падна на персийския килим.

— Тя ме нарани — каза Едуард. По лицето му се стичаше кръв и капеше върху ризата.

Мила вдигна глава и Ясмина насочи пистолет към нея. Тънките ѝ устни, едната от които беше шита, потрепнаха и после отново се изопнаха в права линия. Ръката ѝ леко потрепери. Очите ѝ бяха безизразни. Предишната ѝ самоличност беше изчезнала и се бе заменила с празната черупка. Стомахът на Мила се сви.

— Стани — заповяда Ясмина.

Тя бавно се изправи.

— Къде е Сам Капра? — попита Едуард.

— Отиде да търси жена си.

— Успяла е да избяга? Трябва ли да повярвам на това?

И ти дойде сама да се изправиш срещу нас? Моля те. На глупак ли ти приличам?

— Не изглеждаш много умен — отвърна Мила.

— Тук ли е Сам Капра?

— Не. Дойдох сама.

— Кои са хората, за които работиш? От ЦРУ ли са? Или от МИ5? От кои си?

— Не си толкова голям късметлия. Ние сме по-лоши. Съсредоточени сме в целта си. Не знаеш как да се бориш с нас.

Той я зашлеви с опакото на ръката си. Мила не помръдна и силата ѝ, изглежда, го вбеси.

— Не се пречупвам, жалък изрод! — дрезгаво промълви тя.

— Ще видим. Ясмина, вземи я с нас. Къде са пазачите?

— Отидоха да приемат доставка в конюшните.

Едуард се вцепени.

— Върнаха ли се?

— Не.

— Обади им се. Ти идваш с мен. — Сграбчи Мила, опря пистолета в гърлото ѝ и я повлече по коридора.

— Приятелят ти Пит — каза Мила. — Когато го убих, хленчеше като безпомощно бебе.

Едуард не забави крачка.

— Направила си ми услуга.

— А, да, ти уби своите хора в пивоварната. — Тя извърна глава и се изплю в лицето му. Той я блъсна в стената и жестоко заби юмрук в корема ѝ.

— Опитваш се да ме забавиш. Няма да стане.

— Знам какъв си. Работеше с робовладелец. Не си по-добър от него.

— Не ти харесва, че Пит беше робовладелец? — засмя се Едуард. — Когато приключи с теб, ще си изпяла всички тайни за кого работиш, и ще продам задника ти на един мой познат. Не си прекалено стара, за да бъдеш пречупена и вкарана в занаята.

— Не се нуждаем от нея — каза Ясмина, която ги настигна и насочи пистолета си към челото на Мила.

— Съжالياвам те — каза Мила и ръката на Ясмина потрепери. — Времето може да поправи онова, което са ти направили. Познавам хора, които са преживели по-лоши неща от теб, и са се възстановили.

— Едуард ме освободи.

— Ако под промития ти мозък е останала частица от Ясмина Заид, знаеш, че това не е вярно.

— Аз съм онова, което винаги съм искала да бъда — свободна от баща си — заяви Ясмина, но устните и ръката ѝ трепереха.

— Заменила си един тиранин с друг.

— Не я застрелвай — заповяда Едуард. — Искам да говоря с нея. Пазачите съобщиха ли за някакви проблеми?

— Няколко коне са излезли от конюшната. Прибират ги.

Той се намръщи.

— Това не ми харесва.

Ясмина опря пистолета във врата на Мила и я бутна към закачалка на стената. Едуард я отмести, натисна копче и отвори врата. На слабата светлина се виждаха стълби, водещи надолу.

— Чърчил е смятал да използва имението като база за съпротива, ако се наложи — каза Едуард. — Съпротивата дойде, само че не такава, каквато той си я е представял.

Той блъсна Мила вътре.

* * *

Пластичният експлозив беше мек като глина и за миг си представих, че играя в калта край река в Тайланд с брат ми Дани, когато бяхме малки.

Чух стъпки зад гърба си.

— Държа силно възпламеним експлозив — рекох, — затова вероятно няма да искаш да стреляш.

Не изсвистях куршум. Бях разколебал човека. Рискувах, погледнах през рамо и видях, че червенокосият се е прицелил в мен.

— Остави експлозива — каза той със сръбски акцент.

— Ти си най-умният от всички, които срещнах тук — отговорих на сръбски.

— Какво?

— Остави пистолета. Изнервяш ме, а ти не искаш това. Ти можеш да убиеш само мен, а аз мога да убия и двама ни.

— Остави експлозива, стани и вдигни ръце на главата си — раздражено каза мъжът.

Експлозивът беше поставен. Пъхнах в ръкава си активиращото устройство.

— Веднага! — изкрещя червенокосият. Гледаше ме така, сякаш бях награда, повишение или премия. Обикновено одобрявам амбициозността, но не и сега.

Изправих се бавно, обърнах се и склочих пръсти на главата си.

— Дръпни се от вратата.

Подчиних се и направих пет крачки.

— Къде е спусъкът? — попита червенокосият. Наистина беше най-умният.

— В чантата.

Краят на активиращото устройство беше в китката ми. Отстъпих още една крачка назад. Мъжът остана между мен и вратата. Той правеше всичко погрешно, но нямах намерение да го поправам. Не беше моя работа.

Коленичи до вратата. Експлозивите очевидно го изнервиха като всеки разумен човек.

— Прилича на сребрист цилиндър — казах и това беше самата истина. Мъжът обаче не направи онова, което се надявах. Той взе чантата, вместо да я прерови, и ме посочи с пистолета.

— Да излезем навън.

— Не клати чантата. — Престорих се на уплашен и отворих широко очи от ужас. — Спусъкът е чувствителен и ако го бутнеш, ще гръмне.

Червенокосият спря. Престорих се, че се спъвам в протегнатата ръка на лежащия в безсъзнание африканец, и плъзнах детонатора на дланта си.

— Тогава ела и го намери. Няма да го докосвам отново.

— Добре — съгласих се, покрих ушите и главата си, хвърлих се на пода и натиснах детонатора.

Взривът разтърси тежката врата и я изкърти от пантите. Сkochих и стоварих юмрук в лицето на червенокосия. Разтърсен и зашеметен, мъжът се свлече на земята.

Хукнах през мъглата и прахоляка и побягнах надолу по каменните стъпала към тъмния тунел.

Бях запаметил картата, която Мила ми беше показала. След като се влезеше в тунела откъм къщата, имаше остър завой и там се намираще старият комплекс, където Заид вероятно бе вършил тайната си работа и където беше истината за оръжията му.

Мъждукащи лампи осветяваха тунела и миришеше на влага. В далечината се чуваше ромолене на вода. Докато тичах навътре, звукът се усили и после заглъхна. Тунелът водеше към голямо отворено пространство, изсечено в скалите. Подът беше от бетонни блокове, посивели от времето. Въздухът беше хладен. Лампите бяха окачени ниско над главата ми. Видях метална маса, отрупана с компютри и снимки — Бахджат Заид и семейството му, Ясмина като момиче с баща си. Слънцето озаряваше лицата им.

Затворих вратата и я заключих и седнах пред компютъра в средата на масата. Към машините бяха прикрепени външни твърди дискове. Всеки компютър имаше малък процеп, който беше твърде тесен за компактдиск и по-скоро беше за флаш драйв, и емблемата на „Милитроникс“.

Раздвижих компютърната мишка и мониторът светна. Някой беше влизал там, при това скоро. Екранът показва нещо като голям баркод, пълен със закодирана информация, която не ми говореше нищо.

Погледнах името на файла. ДНК 017. Анализът на ДНК на някого? Софтуерът имаше опция за отваряне на наскоро ползвани файлове.

Под стрелката имаше списък с файлове — от ДНК 001 до ДНК 015. Натиснах „Още“ под последния и на екрана се появи номериран списък с файлове. Последният беше ДНК 050. Петдесет файла, петдесет различни ДНК.

В ъгъла на всеки файл имаше снимка. ДНК 050 беше момиченце на дванайсетина години.

Анализирах генетичните профили на деца? Защо?

Започнах да преглеждам файловете. Повечето бяха на деца, имаше няколко на мъже и останалите бяха на жени, предимно на четирийсет-петдесет години. Изглеждаха обикновени, нормални хора. Някои снимки бяха като за паспорт, но други бяха различни. Всички хора бяха добре облечени и вървяха. Някои махаха на обектива. Осъзнах, че в никой от файловете няма име.

Кои бяха тези хора?

Погледнах външните твърди дискове. Съдържанието на единия се виждаше на компютърния екран. Може би отговорите бяха във външните дискове, които можех да взема със себе си. Щракнах на иконата „Изхвърли“, но дискът не се освободи. От процепа излезе малък чип. Взех го. Повърхността му беше равна и лъскава и решетката върху него приличаше на онази, която бях видял на странното оръжие и върху останките от бомбата. На масата имаше пластмасова кутийка с размерите на чипа. Сложих чипа вътре и го пъгнах в обувката си.

В същия миг вратата се отключи и отвори.

На прага стояха Едуард и Ясмина, която беше допряла пистолет в главата на Мила. Същото необикновено оръжие, с което Едуард стреляше на гара „Сейнт Панкрас“.

— Горещите, Сам — заповяда Едуард.

Подчиних се.

— Най-после очи в очи — усмихна се той. — Брей. Голяма работа си, пич.

Не казах нищо. Представих си го как удари шамар на Луси в аудито. Замислих се как Едуард замина, докато приятелите му изгаряха и умираха.

— Не те обвинявам, че се опита да направиш нещо — продължи той. — Ти си много по-корав, отколкото предполагах. Смятахме, че предимно събираш информация, но ти ме изненада.

Пистолетът ми беше на масата, на трийсетина сантиметра от мен. Дори да убиеш Мила и мен, не можех да ги оставя да се измъкнат. Боже мой, какво планираха срещу невинни хора и деца...

— Ако помръднеш или окажеш съпротива, бебето ти ще умре — добави той. — Необходимо е само едно телефонно обаждане.

Знаеше къде е синът ми.

— Стой мирно. Ясмина, вземи оръжията му.

Тя занесе пистолета и ножа ми на Едуард.

— Защо? — попитах. — Защо съпругата ми? И защо уби всичките си приятели в Холандия?

— Защо да ти обяснявам каквото и да било? Не ми пука дали ще умреш, без да знаеш. Ясмина, претърси го.

Тя се приближи до мен и с треперещи ръце опипа тялото ми. Не се сети да провери в обувките ми...

— За кого работиш, Сам?

Кимнах към Мила. Тя не пророни нито дума.

— А тя за кого работи?

— Не иска да ми каже.

— Къде е нашата непослушна Луси?

— Избяга.

— Мъртва е — излъга Мила. — Не искаше да каже на Сам къде е синът му.

— Ще те успокоя по един въпрос, Сам — усмихна се Едуард. — Продадох сина ти.

Това бяха трите най-страшни думи, които бях чувал, по-лоши от „Виж какво се случва с хора като него“, когато брат ми беше убит, и по-лоши от „Трябва да те убия“, изречени от жена ми. Коленете ми се подкосиха.

— Продадох го на един трафикант. Той го държи близо до мен. Ще го убие, ако ти или Луси ми създадете неприятности.

Ужасът и гневът ми бяха неописуеми. Яростта ме заслепи като нажежена до бяло мълния.

Изрекох единствените думи, които ми хрумнаха:

— Ще те убия!

Трябваше да се пазаря и да му обещава всичко, само да не наранява детето ми. Да го продаде? В гърлото ми се надигнаха киселини. Преглътнах ги.

Едуард се засмя:

— Не, няма да го сториш.

Той ми даде знак да се дръпна от компютъра и после направи нещо странно. Изхвърли компютърен чип от пистолета си, от мястото, където беше необикновената решетка, и пхна друг, който извади от джоба на ризата си. Чипът беше същият като онзи в обувката ми.

Пистолетът беше малко по-голям от стандартния „Глок“, тежък, лъскав и много опасен.

— Демонстрация ли ще правиш? Взе ли неговата... — започна Ясмина.

— Няма значение — прекъсна я той. — Искам да ги заведа в шахтата.

Това не ми хареса. Мила беше с белезници. Ясмина ме хвана за ръката, опря пистолет във врата ми и ме изведе от лабораторията. Тръгнахме — аз и Ясмина отпред и Едуард и Мила зад нас. Коридорът беше тесен и нямаше достатъчно място за схватка. Пък и ако се сбиех с Едуард, той щеше да заповяда да убият сина ми.

— Баща ти искаше да те спаси — казах на Ясмина. — Той даде всичко, за да те спаси.

— Баща ми искаше да ме контролира. — Тя сякаш изплю думите.

— Сега някой те контролира много по-лошо от баща ти.

— Млъкни! — викна Едуард.

Исках да го ядосам. Тогава той може би щеше да допусне грешка.

— За какво е анализът на ДНК на деца и други хора? — попитах.

— Дотогава ще се разделиш с всичките си тревоги — отвърна Едуард. — Не тормози съзнанието си с този въпрос.

Това явно беше краят на живота ми. Нямаше изход. Стигнахме до тъмна стая, която представляваше разширение в коридора. Долових мирис на артезианска вода.

— Убий ги — изрече Ясмина с треперещ глас. Ние знаехме какво са й направили и тя не искаше да живеем. Ние бяхме от предишния й живот, отвъд пашкула, където Едуард я беше затворил.

Коридорът свършваше пред тежка стоманена врата. Минахме през нея и се озовахме в кръгла каменна стая. В дъното имаше голяма дупка с диаметър шест-седем метра. В дълбините й се чуваше течаща вода. Спомних си за извора на реката на картата на имението. Това сигурно беше подземният маршрут на реката.

— Заведи ги до ръба, Ясмина — заповяда Едуард, като държеше единия си пистолет до гърлото на Мила, а другия насочен към мен. — Държиш се добре, за да живее синът ти — отбеляза. — Ти си добър баща.

— Не е необходимо да нараняваш детето ми. — Щях да умра заради син, когото не бях виждал. Е, добре. Така да бъде. Но ми се искаше да го бях подържал, да бях видял лицето му и да бях потърсил прилики с мен и Луси — да, Дори Луси, онази от сънищата ми, честната и почтената.

Устните му потрепнаха.

— Убеден съм, че той ще има хубав живот.

Нямаше къде да избягам или да се бия и в последния миг от живота си реших, че единственият изход е достойнството.

— Луси ме беше помолила да я пусна, но аз бях отказал. Не можех да го направя. И това ме докара дотук.

— Съжалявам, Мила — рекох и тя кимна.

Едуард вдигна странния тежък пистолет, в който беше пъхнал компютърния чип, и се прицели в гърдите ми. Бях на седем крачки от него. Запитах се дали ще умра, преди да падна във водата, или ще се удавя. Не исках да се удавя. Замислих се за баща си, майка си, необикновения живот, който ми бяха създали, и за брат си. За Даниъл. Вкопчих се в него.

Дулото на пистолета беше насочено към гърдите ми.

Едуард стреля.

Продължих да стоя на краката си и като идиот погледнах гърдите си, където трябваше да има зейнала дупка. Тениската ми не беше окървавена.

Ясмина, която се намираше на четири крачки от мен, се олюля зашеметена. От гърдите ѝ бликна кръв.

Не можеше да бъде. Пистолетът беше насочен право към мен. Това беше невъзможно. Ясмина беше на четири крачки от мен, а Едуард не отмести ръката си.

Той се засмя. Мила отвори широко уста от почуда. Хванах Ясмина на ръба на шахтата и почувствах как пулсът ѝ спира, докато я държа в ръцете си.

— Науката на един човек е магия за друг — рече Едуард.

— Какво...

Жената не можеше да е мъртва. Пистолетът беше насочен към мен.

— Тя вече не ми трябва. — Той отново вдигна пистолета. — Докато ти умираш в мрака, аз ще убия бебето ти — изсъска. — Само

защото мога.

Едуард стреля още два пъти. Завъртях Ясмина, но нямаше къде да избягам. Куршумите се забиха в нея и заедно паднахме в тъмната вода, като все още държах Ясмина.

Останах под водата. Ако излезех на повърхността, Едуард щеше да ме застреля. Студът ме вцепени. Осветена от разкривените лампи над каменната шахта, водата изглеждаше сива.

Започнах да ритам и да се мъча да се хвана за каменната стена, за да не се издигна нагоре. Едуард трябваше да мисли, че съм мъртъв.

Имах чувството, че белите ми дробове ще се пръснат. Чух далечен писък. Вероятно беше Мила. Искаше ми се да е Едуард. Мила не беше от онези, които пицят, за разлика от Едуард. Тази безумна мисъл предпази дробовете ми от разкъсване. Мила обаче не се присъедини към нас. Лицето на Ясмина се обърна към мен. Очите ѝ бяха полуотворени. Докоснах врата ѝ. Нямаше пулс. Във водата между лицата ни се рееше малък дървен гълъб.

Светлините угаснаха. В далечината се чу силно стържене — затваряне на каменната врата. Настана непрогледен мрак. Белите ми дробове горяха. Бавно изплувах на повърхността и се опитах да дишам тихо, но не успях. Задъханото ми пъшкане отекна в камъка.

Не се разнесоха изстрели. Едуард си беше тръгнал, а аз бях погребан в страшен, задушаващ мрак.

* * *

Докоснах стената на шахтата и я изследвах с пръсти. Не беше от гладък бетон, а стар кладенец от изсечен камък, който може би щеше да ми даде възможност да се изкатери.

Мислех, че не съм пострадал сериозно. Усещах бразди по китките си, където кожата се беше обелила, когато куршумите бяха пронизали Ясмина, докато я държах, и раненото ми рамо ме болеше силно.

При първия опит успях да се изкатери на метър и петдесет, после паднах и отново се плъзнах в обятията на водата. Не си направих труда да се съпротивлявам. Пак се изкатерих.

Ще убия бебето ти. Само защото мога.

Постигнах три метра. Поне така предполагах. Мракът можеше да си прави жестока шега с мен. След това нямаше за какво да се хвана и се изпуснах. Ударих брадичката си в камъка и по гърдите ми потече кръв.

Студената вода ме освежи. Отново започнах да се катеря. Пак паднах. Покачих се отново, но сега вече познавах релефа на камъка. Използвах същия маршрут и след половин час мъчение усетих гладкия ръб на края на шахтата.

Издърпах се горе и легнах изтощен. Ребрата ме боляха. Беше ми студено и треперех. Приближих се пипнешком до стената и намерих каменната врата.

Беше залостена и над ключалката имаше гладка метална пластинка. Отключваше се от другата страна. Не можех да я разбия, нито имаше светлина да виждам. Ясмина взе фенерчето ми, когато ме претърси.

Бях в гроба си.

Мисълта едва не ме парализира. Би трябвало да дойде някой. Но кога? След няколко дни? Може би никога? Някой друг знаеше ли, че подземният комплекс съществува?

Ще убия бебето ти. Само защото мога. И децата в компютъра. Те бяха част от извратения план на Едуард.

Допълзях до ръба на шахтата и чух течаща вода. Реката излизаше на повърхността някъде, но не знаех накъде лъкатуши.

Колко минути можех да затая дъх?

— Достатъчно дълго — изрекох в мрака.

Провесих крака в шахтата. Това беше едно от най-трудните неща, които съм правил. Не исках да се връщам в страшната мастилена тъмнина. Беше ми отнело много време да се изкатеря. Можех да седна, да чакам и да се надявам, че някой ще ме намери.

Замислих се Даниъл.

Той се нуждаеше от мен.

Чувството, че някой се нуждае от теб, е странно. Отдавна не го бях изпитвал. Необходимостта на Луси от мен беше фалшива, свита в тревата като навита на кълбо змия. Родителите ми също не се нуждаеха от мен, след като Дани почина. Намразиха ме, че съм жив. Даниъл обаче се нуждаеше от мен, въпреки че не го знаеше.

С тази мисъл скочих в тъмната вода.

Цамбурнах във водата. Не видях тялото на Ясмина. Усетих тегленето на подводното течение под относително спокойните води в шахтата.

Ясмина беше потънала и отнесена.

Напълних белите си дробове с кислород, поемайки си дъх бавно и дълбоко, и прогоних страха си от водата.

И след това се гмурнах. Тъмната вода беше студена, мътна и лепкава. Имах чувството, че ме прегръща смъртта. Понесох се близо до тавана на пещерата, която се срещаше с края на шахтата. Беше от гладък камък, изтрит от водата. Течението ме понесе. Ударих се в скалите и охлузих гърба и главата си. Болка прониза ребрата ми.

Десет секунди в дълбоките води.

Не изпитвах болка, нито страх. Опитвах се да не се паникьосвам и да придам на тялото си форма на торпедо, за да се движи по-бързо. Мракът беше непрогледен. Не бях преживявал такова нещо. Ритах, държах ръцете си пред себе си, за да се предпазя от скрити препятствия в тъмнината, и си повтарях, че имам всичкото време на света.

Петдесет секунди. Поне така предполагах. Белите ми дробове започнаха да ме болят. Започна да ме обзема паника.

Съзрях светлина вляво и се изтласках към нея. Светлината стана по-ярка. Ритах и плувах, опитвайки се да пресека течението и да се отправя към неочаквания блясък. Видях неясните очертания на каменен кръг, същия като шахтата, от която бях избягал. Заритах нагоре, преборвайки се с импулсивното си желание да изпусна стаения въздух от дробовете си. Шахтата беше по-тъмна от другата. Издигах се нагоре.

И излязох на въздух.

Поех си дъх няколко пъти. На шейсетина сантиметра над главата ми имаше решетка, кафява от ръжда. Дишах както никога дотогава. Помъчих се да вдигна решетката, но беше завинтена с тежки железни болтове. Не можех да изляза от шахтата.

Звукът на водата обаче беше силен и това сигурно беше течението, което бях чул от конюшнията. Опитах се да изкъртя решетката от камъка, но осъзнах, че не стигам доникъде и губя ценни сили.

Исках да остана в тази ниша на светлина и въздух, но не можех. Детето ми се нуждаеше от мен. Мила също. Дали Едуард я беше убил? Предположих, че не е, защото искаше да знае за кого работи.

Налагаше се да се върна в мрака.

Поех си дъх и погледнах нагоре в каменната шахта като бебе, което наднича към далечен свят в края на родилния канал. Напълних с въздух дробовете си и отново се гмурнах в тъмните води.

Студената река ме повлече. Усетих внезапна промяна надолу в ъгъла на тавана. Спускаше се далеч от земята, повърхността и свещения въздух. Не изпадай в паника. Където и да отидеш, не се паникьосвай.

Потиснах желанието си да се върна в предишната шахта и после докоснах камък не само отгоре, но и отдолу под мен. Тунелът се беше стеснил в гроб. Помъчих се да се върна и водата ме понесе напред между каменните челюсти.

От двете ми страни имаше тесни черни скали. Майка ми, баща ми. Брат ми, който гледа в обектив и безмълвно моли за живота си. Отново щях да бъда с Дани. Детето ми. Луси. Не исках последната ми мисъл да бъде за нея. Замислих се за брат си и си представих как силната му ръка хваща моята.

И после скалите около мен изчезнаха. Далеч горе съзрях светлина. Започнах да ритам. Мускулите ми даваха последните си сили. И в следващия момент главата ми изскочи над водата. Блажен миг. Поех си жадно дъх, закашлях се, обърнах се към водата и повърнах. Бях в озарената от слънчева светлина река. Жив.

Чух бръмчене. Самолет. Спомних си за пистата за частни самолети на картата. Вдигнах глава, както се бях отпуснал в студената вода, и видях самолета „Лиърджет“ на Заид.

Едуард заминаваше.

Лежах на брега, докато събрах сили да се изправа на краката си, и тръгнах към конюшната. Пазачите ги нямаше. Предположих, че са или в болница, или в главната сграда. Отправих се обратно към комплекса.

Проверих компютрите. Твърдите дискове, резервните дискове и странните чипове бяха изчезнали.

Погледнах в обувката си. Чипът, който бях взел, все още беше там.

Едуард беше сложил чип в пистолета си, преди да застреля Ясмина. Чипът беше предназначен за пистолети. Странният пистолет, с който застреля Ясмина, беше насочен право към мен. Пистолетът и бомбата, която уби Царя на парите в Амстердам, имаха една и съща необикновена метална решетка.

Качих се в пикапа за доставки на конска храна и отидох до празния хангар за самолети. Нямаше следа от Мила.

Едуард я беше взел със себе си, защото искаше да разбере кой го преследва.

Потеглих към канала, минах покрай мястото, където се бях изкатерил, и на осемстотин метра оттам намерих трупа на Ясмина. Нагазих във водата и го измъкнах от гъстите тръстики. Взех тялото и го занесох в пикапа. Не бях луд по идеята да карам до Лондон без шофьорска книжка, с откраднат пикап и с труп отзад, но не можех да оставя Ясмина.

Не бях виждал пистолет, с какъвто тя беше застреляна, и исках да разгледам куршумите.

„Адреналин“ пулсираше от музика, надсвирване на китари и пискливо пеене. Повечето изпълнители бяха във вътрешния двор и слушаха невероятно модернистична група. Спрях пикапа зад бара на запазеното за собственика място, набрах кода, който Мила ми беше казала, и влязох през служебния вход, носейки трупа на Ясмина на рамо. Никой не ме видя. Луси все още беше заключена в стаята без прозорци. Оставих я там. Видех ли я, можех да я убия. Трябваше да се съсредоточа. Затворих вратата. Стаята беше звукоизолирана, но пак чувах далечния ритъм на музиката.

В килера имаше аптечка. Намерих скалпел, постлах найлон на пода и внимателно разрязах огнестрелните рани. Не можех да се отърся от образа ѝ на любима дъщеря в очите на баща ѝ и празната черупка, в която се беше превърнала Ясмина.

Открих единия куршум и го извадих. Избърсах го и го сложих на масата.

Куршумът беше по-дълъг и тънък от другите. Беше леко изкривен от проникването в тялото на Ясмина и на върха имаше решетка като на шрапнела от бомбата и пистолета. Разглобих го. Вътре имаше сложна мрежа от миниатюрна технология.

Направих му снимки и ги качих в компютъра на бюрото.

След това взех мобилен телефон от лавицата, проверих го и набрах номер в Ню Йорк.

Телефонът иззвъня три пъти.

— Хауъл.

— Обажда се Сам Капра.

— Сам.

— Жена ми е при мен.

— Какво?

— Залових съпругата си.

Последва дълго мълчание.

— Ти беше прав, Хауъл. Тя е предала мен и Фирмата. Имам доказателство.

— Карай по-бавно.

— Заловихте ли онази пратка цигари?

— Не. Митничарите от Ротердам не са я открили.

— Слушай. Луси е свързана с групировка — „Новем солес“, за която ме попита и която е откраднала някакво високотехнологично оръжие. Ще ти изпратя снимки на куршум, който искам да бъде анализиран.

— Не, Сам. Ела тук. Постъпи правилно.

— Не. Ще ти изпратя снимките. Мисля, че те са взели на прицел деца с тези оръжия.

— Деца?

— Видях списък с петдесет души, които са набелязани. Повечето са деца. Има и няколко мъже и жени. Кажи ми адрес в електронната поща, на който да ти изпратя информацията.

— Донеси ми доказателствата, Сам. — Той понижи глас: — Ще ти простим всичко, ако наистина си заловил Луси.

Ако обаче му разкажех всичко, щях да издам и Мила, а аз не бях готов да го направя.

— Кажи ми имейл. Няма да стане по друг начин.

Хауъл с нежелание изпълни искането ми. Затворих, приближих се до компютъра и използвах програма за анонимност за достъп до серия сървъри, която свършваше с популярен южноафрикански сайт с ключки за знаменитости. Това беше фасата на Фирмата. Влязох в някогашния акаунт на Питър Самсън и изпратих снимките. Щях да дам на Хауъл два часа и след това пак щях да му се обадя.

Облякох сухи дрехи, които намерих в килера, и после отключих звукоизолираната стая. Луси седеше на пода, окована с белезници до стената.

Погледнах я така, сякаш бяхме свършено непознати.

Луси се дръпна назад.

— Изглеждаш ужасно.

— Едуард има странен пистолет. Прицелва се в един човек, а убива друг. Разкажи ми за него.

Тя поклати глава.

— Не знам за какво говориш.

— Използва компютърен чип.

— Не знам, Сам.

— Има списък с набелязани деца. Деца, Луси.

— Честна дума, не знам.

— Каза ми, че ще убие сина ни. Само защото може.

Видях как тя се готви да произнесе следващото „Не знам“ и после спря. Зачаках да чуя какво ще каже.

— Едуард каза, че е продал сина ни, Луси. Вярно ли е?

Тя се опита да стане.

— Трябва да ме изслушаш, Сам, моля те...

— Помогна ли му да продаде сина ни? — изкрещях в лицето ѝ.

Луси поклати глава и после кимна. След това отново поклати глава.

Броят на хората, които исках да убия, не беше голям. Убийците на брат ми, които промениха живота ми. Пит, защото беше изнасилил и продал в робство онези жени, и се гордееше с това. И Едуард. Сега обаче исках да убия и Луси. Ръцете ми стиснаха шията ѝ. Тя не се възпротиви, само ме погледна в очите.

Пръстите ми започнаха да се стягат. И после я отблъснах от себе си.

Тя затвори очи.

— Едуард държи Даниъл, за да му сътруднича.

— Къде е той?

— Не знам? След като се роди, те го взеха от мен... Взех го в ръце само веднъж. Целунах го и го кръстих. Не можах да им попреча. Раждането беше трудно. Не бях достатъчно силна тогава.

Коленичих до нея.

— И какво стана после?

— Едуард каза, че ще даде Даниъл на някакъв трафикант, който щял да го продаде в Съединените щати, и никога няма да го намеря, ако не му се подчинявам.

Луси се извърна. Обърнах лицето ѝ отново към мен.

— Нито за секунда не вярвам, че ти си невинна жертва, Луси. Може би изпитваш вина за мен, дори за детето ни. Остави ме да живея, но остана с тези хора...

— Защото те държат Даниъл! Едуард умее да открива страховете ти и да се възползва от тях.

— Ти си поставила бомбата в офиса. Присвоила си пари, прехвърляйки ги на сметки, които Фирмата е мислела за затворени. Не си била невинна жертва на отвличане. Тогава те не са имали с какво да те държат.

— Не знаех, че е бомба. Трябваше да бъде флаш драйв, който копира твърдите дискове. Едуард искаше всичките файлове от офиса.

— Например файловете за разследванията ми.

Тя кимна.

— Разбрах, че е бомба едва когато Едуард ми каза. Бях в колата. Знаех, че ти си в офиса. Той слезе от колата, защото дистанционното управление на детонатора не работеше и трябваше да се приближи до сградата. Имаше забавяне от двацетина секунди. Едуард го задейства, върна се в колата и разбра, че съм ти се обаждала. И после всичко се взриви. Аз те спасих, Сам.

— А всички останали умряха.

— Трябваше да направя труден избор, също като теб.

Поех си дъх, за да се успокоя.

— Ако искаш да ми помогнеш, ще ми кажеш всичко, което искам да знам. Първо за оръжието. Пистолетът използва чип. Намерих чип, който беше свързан с компютър, където имаше профили на ДНК. Чипът се слага в пистолета и с помощта на нанотехнология някак нагажда куршума към ДНК на определен човек.

Луси бавно кимна.

Седнах срещу нея.

— Ето какво мисля, че е станало.

Тя прибра колене до брадичката си.

— Едуард е британец, но работи в Източна Европа за една от международните престъпни организации, които разследваше отделът ни. Научил е, че в Унгария разработват насочвани с ДНК оръжия, може би от учения информатор, който можеше да ми предаде Царя на парите. Отвялякъл е Ясмина, за да има коз срещу баща ѝ. Откупът е бил оръжията. Заид обаче му е дал оръжията без чиповете, които ги задействат.

Луси вдигна глава и ме погледна.

— Да, той прецака Едуард.

— Едуард е осъзнал, че притежава оръжия с огромна стойност, и ги е пожелал за себе си. Мисля, че операцията е била финансирана от Царя на парите. Едуард го е искал въвн от играта и е накарал Ясмина да го убие, за да изглежда така, сякаш тя доброволно се е присъединила към похитителите си и за да гарантира мълчанието на баща ѝ. Но никой от амстердамската банда, освен Едуард не е познавал Царя на парите. Шайката на Едуард му е помогнала да го убие и никой не е разбрал, че това не е бомбен атентат, който да покаже на евентуалните купувачи, че контрабандните им технологии действат, а убийство. И когато те свършиха работата си, и престанаха да му бъдат полезни като прикритие, Едуард ги уби всичките.

Повдигнах с пръсти брадичката на Луси.

— „Новем солес“. Девет слънца. Кой са те? Само Едуард ли?

— Те ми казаха, че трябва да работя за тях.

— Тогава ти нямаше бебе, което да използват срещу теб.

— Не, но имах теб.

Поклатих глава.

— Грешен отговор. Не си го направила, за да предпазиш мен.

— Да, но съществува досадният факт, че те изведох от сградата. Каквото и друго да съм направила, аз спасих живота ти, Сам.

Свих пръсти в юмрук и го сложих на коляното си.

— Бомбата в Амстердам. Полицията не може да разбере как е задействана, но имаше същата сканираща решетка като на пистолета и куршума. Избухнала е, когато се е приближил човекът с набелязаната ДНК.

Луси кимна.

— Офисът ни не е бил взривен заради Царя на парите. По-голямата заплаха е бил човекът, който ни е насочил към него —

ученият, изследователят на нанотехнологии. Били сме взети на прицел, защото разследвахме връзката на изследователя с ДНК технологии и нанотехнологии. Когато Едуард е трябвало да затвори устата на учения в Будапеща, следващата мишена, която е можела да му помогне в използването на технологията, е била Ясмина. Ученият с нея ли работеше?

Луси кимна.

— Пистолетите, патроните и бомбата използват нанотехнология, за да нагодят оръжието към човешката ДНК, нали?

— Да.

— Царя на парите е дал пари на Едуард да взриви офиса ни в Лондон, за да унищожи материалите от разследването ми. След това Едуард е използвал парите, за да създаде групировката в Амстердам. Мислели са, че ще бъдат факири по контрабандата. Платил е на Пит и Ник да ръководят престъпна контрабандна операция, за да вземат оръжията от Заид и да ги пренесат в Съединените щати.

Тя избърса лицето си.

— Да. Куршумът със закодираната ДНК не пропуска целта. Снайперистите могат да стрелят в тълпата и да са сигурни, че безпогрешно ще улучат мишената.

— Кои са петдесетте души, взети на прицела? А децата?

— Не знам, честна дума. Нямам представа какво прави Едуард. Той се опита да ме убие. Забрави ли? Мога да ти помогна, Сам.

„Сделка с дявола, втора част“ — помислих си.

През облаците над Бруклин проникваше лунна светлина, досущ усмивка в нощта.

Времето беше малко. Крадецът трябваше да предположи, че в празния апартамент са скрити камери, които записват информация на твърд диск. Имаше само няколко минути, за да намери онова, което търсеше.

Отправи се към банята. На лавицата под огледалото имаше гребен, четка за коса и четка за зъби. Крадецът взе четката за коса и я огледа. Косата на Сам Капра беше гъста и светлокестенява. В четката се бяха заплели няколко косъма.

Той се надяваше, че някои имат живи фоликули. Пусна гребена и двете четки в найлонов плик. Работата беше свършена.

Измъкна се, слезе по стълбите, излезе навън и махна черната скиорска маска, която скриваше лицето му. Ключът за истинската разправа със Сам Капра леко шумолеше като шепот в найлоновия плик.

Обадих се на Хауъл след три часа:

— Какво откри?

— Снимките съответстват на серия прототипове на оръжия, разработвани за Фирмата.

За Фирмата? Боже мой.

— Разработвани за вас от Бахджат Заид.

Господ, природата или биологичните инциденти са ни дали страховитите мозъци и ето какво правим с тях. Измисляме по-добри начини да убиваме. Начини, които правят убийството лесно като поемане на дъх.

Тези оръжия можеха да променят историята. Да убият главен изпълнителен директор, президент, папа, добър или лош човек с пълната увереност, че куршумът ще намери мишената.

— Сам, знаеш ли коя е целта на човека, който притежава тези оръжия? — попита Хауъл. — Защо го прави?

— Убеден съм, че е за пари. Сигурно ще продаде оръжията на някого, който има цел. Той има ДНК на петдесет души. Едната ми свързка, Пит, каза, че Едуард ще пренесе контрабандно петдесет пакета. Петдесет означава нещо, но петдесетте човека не са известни.

— Би ли ги разпознал, ако ги видиш отново?

— Може би. Не знам. — Главата ми пулсираше.

Оръжията бяха билетът да си върна предишния живот.

Ако Фирмата ми простеше прегрешенията, тогава имах шанс да намеря сина си, без да се оглеждам до края на живота си.

— Ню Йорк — отвърнах. — Едуард ще пренесе оръжията в Ню Йорк. — Пит ми го беше казал.

— Защо? На кого?

— Не знам.

Последва мълчание.

— Виж какво, Сам. Ако ми скроиш още някой номер, сериозно ще съжаляваш.

— Имам по-големи проблеми от теб, Хауъл. Знам, че вършиш неблагоприятна работа. Съжалявам, че ти създавам главоболия.

— Сам...

— Ще ти се обадя, когато разбере повече.

— Ти все още си агент на Фирмата.

— Не съм.

— Агент си и ти заповядвам да дойдеш тук.

Затворих. Слязох долу и намерих Кенет, управителя на „Адреналин“. Той се качи в кабинета заедно с мен и затаи дъх, когато видя трупа на Ясмина.

— Не съм я убил аз.

— Добре — отвърна Кенет.

Обясних му какво се случи, без да споменавам за специфичната същност на оръжията. Най-добре беше да запазя това за себе си. Накрая добавих, че Мила е пленена.

— С какво мога да помогна?

— Кенет, кой е шефът на организацията? За кого работиш?

— За Мила.

— А тя за кого работи? Всичките тези технологии и нивото на възможностите... Вашите хора имат сериозно влияние.

— Мила трябва да ти е казала.

— Тя може би е мъртва.

Той седна.

— Мила работи за „Кръглата маса“.

— Кръгла маса? Като крал Артур и рицарите на кръглата маса?

— На Мила ѝ харесва да твърди, че те датират от далечното минало, но това е само име. Те са организация на могъщи и богати хора, които обединяват силите си от много години. Не знам повече. Мога да се обаждам по телефона и да уреждам разни неща за Мила или за онези, които работят за нея.

— Добре, значи работя за крал Артур. — Едва не се разсмях. Денят беше безумен и бях нервен.

— Не. — Кенет, изглежда, се разтревожи, че повярвах на това.

— И „Кръглата маса“ е собственик на баровете „Адреналин“ и „Де Роде Принс“ в Амстердам?

Той кимна.

— Чрез фасадна компания.

— Защо работиш за тях? Каква е историята ти?

Кенет се втренчи изпитателно в мен.

— Преди десет години бях обвинен, че съм убил бившата си приятелка. Бях невинен, но ме осъдиха и ме хвърлиха в затвора. Работодателите на Мила ми помогнаха да докажа невинността си и намериха истинския убиец. Длъжник съм им. И сега имам интерес към справедливостта, какъвто нямах преди това — сериозно и официално обясни той.

— И историята на Мила ли е същата? Несправедливо обвинена и спасена от „Кръглата маса“? — Също като мен.

— Не мога да кажа, защото не знам. Има ли значение в момента? Трябва да помогнем на Мила.

— Добре. Трябва ми транспорт до Съединените щати. За мен и пленничката в онази стая. Не мога да я вкарам в пътнически самолет, окована с белезници. Можеш ли да го уредиш?

— Да. Ще ви кача на товарен самолет. — Кенет се приближи до телефона да се обади, но се поколеба. — Мислиш ли, че Мила е мъртва?

— Надявам се, че не е, и че ще я намеря, защото мисля, че похитителите ѝ искат да знаят за баровете и „Кръглата маса“.

— Няма да я пречупят — уверено заяви той.

Върнах се в килера, където беше заключена Луси, и се замислих какво бих направил, ако бях на мястото на Едуард. Чиповете бяха в него, но за оръжията трябваша сертификати за краен потребител и документацията, необходима за пренасяне на оръжия от военна класа. Той нямаше да рискува с фалшиви документи за пратка до Америка, защото властите лесно щяха да заловят оръжията. Скриването на оръжията с ДНК сред хилядите контейнери, пристигащи в Щатите, натъпкани в кашони с фалшиви цигари, означаваше далеч по-малък риск.

Мила беше премия за Едуард. Той знаеше, че има страховит противник в нейно лице и работодателите ѝ. Това беше единствената причина да не я убие. Ако не друго, Едуард беше непоправим опортюнист.

Обърнах се към Луси:

— След малко ще се качим на самолет. Ако се опиташ да избягаш или да направиш сцена, ще те застрелям. Разбираш ли,

любима?

— Да, маймунке. — Тя вдигна окованите си в белезници ръце. —
Разбирам.

Салонът на самолета беше празен, но функционален. Бяхме само аз, Луси, пилотът и помощник-пилотът. Те не зададоха въпроси за гостенката с белезници.

— Казах им, че тя е затворник на ЦРУ — рече Кенет. — Реших, че ще оцениш иронията.

— Благодаря.

Жена ми започна да яде сандвича, който ѝ дадох, и да пие вода от бутилка.

Самолетът се отдалечи от Англия и се извиси над стоманеносивия Атлантически океан.

— Искам да те попитам нещо. Как по-точно се прехвърля ДНК върху чипа?

— Мога да те отегча с подробна научна информация, но накратко казано, слагаш косъм или кръвна проба върху чипа и той закодира куршумите с ДНК на мишената. И след това куршумът е като самонасочваща се ракета.

— Но Едуард стреля в теб и не те улучи.

— В чипа не е имало моя ДНК. Без да бъде модифициран с ДНК, пистолетът е като всички други.

— Едуард има ли чип с твоята ДНК?

Тя понечи да отговори, но после млъкна.

— Може да има, без да знае човек.

— Ако е умен, има. Едуард не позволява на никого да го предаде.

— Много си мисля как си се забъркала с тях и се опитвам да проумея как психопат като Едуард може да те изкуши да се откажеш от живота си с мен.

— Докато ти разследваше престъпните организации, аз виждах цифрите, които пишеше. Престъпните групировки печелят страшно много пари. Милиарди. Двайсет процента от световната икономика идват от нелегална търговия. Лесни пари. Трябва само да имаш подходящите умения, контрабандисти, наемни убийци, хакери и организация. И после... — Луси ме погледна хладно. — Аз съм делови

човек. Предложиха ми пари. Знаех, че мога да ги изпера през сметки на Фирмата и после да изчезнат. Поне си мислех, че мога да го направя. Нямах да нараня никого, като им дам файловете.

— Разкажи ми за „Новем солес“.

— Имам свръзка. Той ми изпрати парите, но не съм го виждала. — Тя дойде сандвича си. — Не знам дори защо се наричат така, но в интернет намерих стара японска легенда за девет слънца. Някога били десет, но не можело да изгряват едновременно по едно и също време. Ако изгреели и десетте, горещината и силата им щели да изпепелят света. — Гласът ѝ стана много тих.

— Императорът помолил Ди Джун, бащата на десетте слънца, да се появяват едно по едно, за да не пламне и изгори Земята, но слънцата отказали. Ди Джун изпратил стрелец на име И с вълшебен лък и стрела да уплаши слънцата и да ги накара да се подчинят. И обаче застрелял деветте слънца, за да остане само едно.

— Тя се усмихна. — Ако деветте слънца се върнат, ще унищожат всеки, който се опита да ги подчини. Не знам дали тази история има нещо общо с групировката, или защо използват латинско име, след като легендата е японска. Девет души, които ще преобразят света. Така мислят за себе си.

— Едуард един от тях ли е или е само лакей?

— Не знам.

— А какво е особеното на онези петдесет души?

— Не знам.

— Лъжеш.

— Не. — Луси подпря брадичка на коленете си и ме погледна. — Когато ме помоли да се омъжа за теб, едва не отказах. Не защото не исках да се омъжа за теб. Исках, но чувствах, че ти няма да бъдеш достатъчен. Исках много от живота. Пари. Уважение. Да работя усилено десетина години и после да имам достатъчно, за да живея охолно, а не да се скъсвам от работа, да се ровя в ръководена от мъже бюрокрация и да излагам живота си на опасност заради някакви си идеали. — Тя протегна крака и за миг сякаш бяхме в Лондон, пиехме бира в нашия апартамент и разговаряхме за бъдещето си. — Знаех, че на теб не ти пука за това. Известно време мислех, че ще мога да живея без парите, но не можах.

— Защо промени решението си?

— Мислиш ли, че Фирмата ще те посрещне с отворени обятия? Въпреки че си им помогнал? Може да ти простят, но повече никога няма да ти се доверят. Ще смятат, че не можеш да изпълняваш заповеди. Заповедите прецакват всички.

— Защо ми го казваш? Работа ли ми предлагаш?

— Смятай го за спасителен пояс. Мисля, че Фирмата ще ни убие, щом приключи с нас.

— Няма.

— Е, не те официално, но вътре във Фирмата действат вражески групи.

Вгледах се изпитателно в нея. Възможно ли беше да съм грешал толкова дълго? Мисълта ме порази като удар.

— Не съм ти бил достатъчен. Да се омъжиш за мен не ти е било достатъчно.

— Да се омъжа за теб беше... правилното решение. Обичах те. Това беше акт на оптимизъм.

— Не вярвам, че си ме обичала.

Луси вдигна ръка и нави ръкава си. Видях три кръгли, жестоки изгаряния на горната част на ръката ѝ.

— Това беше цената, която платих за телефонното обаждане, с което те изведох от офиса. Едуард реши, че съм ги предала, като съм те оставила жив. Мъртвата жертва е по-ценна от живата, която може да отрече и вероятно дори да докаже, че е била набедена.

— Но ти ме натопи.

— Да, но остана жив. Знаех, че има вероятност да те пуснат на свобода. По-добре затвор, отколкото гроб.

— Защо не ти бях достатъчен? Не бях ли добър съпруг?

— Мнението ми сигурно не те интересува.

Отворих уста да отговоря, но Луси вдигна ръка.

— Не ти пука за мен. Разбирам накъде биеш с този разговор. Искаш бебето. — Тя се усмихна и после отново стана сериозна. — Най-силният ми коз.

— Не говори за Даниъл по този начин.

— Знам. Той е човек. Девет месеца растеше в мен. — Луси избърса устните си. — Когато разбрахме, че съм бременна... Спомняш ли си?

Помислих си, че необходимостта да попита, е част от психозата й.

— Спомням си. — Това стана веднага след вечерята. Луси си беше направила тест, без да ми каже за подозренията си. Донесе ми теста с малкия потвърждаващ плюс и аз се развиках радостно, а тя се усмихваше смаяно.

— Реших, че повече няма да работя за „Новем солес“ и ще се махна от тях. Щях да прикрия следите си и никой нямаше да разбере, че съм продавала информация. Щях да родя бебето и да обичам Сам, и това щеше да бъде реалният ми живот. — Тя потърка устни и наведе глава. — Те обаче не ме пуснаха. При тях не подаваш оставка. Заплашиха, че ще те убият.

Не казах нищо.

— Възможностите ми за избор бяха да те оставя да умреш и да се справям с живот, който не исках, и с дете, или да продължа да работя за тях, да измисля как да се измъкна и да те освободя.

— Можеше да ни кажеш, че си загазила, и да ни сътрудничиш, а ти използва мен и детето ни.

— Не можех да се върна след взрива в офиса. Щях да отида в затвора.

— Има по-лоши неща от затвор.

— Това заплаха ли е? Ти няма да ме нараниш. — На устните й заигра усмивка. — Не. Ти си от добрите. Аз съм майката на детето ти.

— Къде роди бебето? Дължиш ми това. Кажи ми.

— Нищо не ти дължа. Аз спасих живота ти. Квит сме.

— В Мейн, близо до Дамарискота, има летище на Фирмата. Ако кажа на пилотите да се приземят там, те ще го направят.

— Мислех, че отиваме в Ню Йорк.

— Не. Смятам, че трябва да те върна на Фирмата.

— Сам, имахме уговорка. Ти да спреш Едуард и да ме пуснеш.

— Но ти твърдиш, че не знаеш къде е Едуард. Обзалагам се, че във Фирмата ще те накарат да проговориш и ще им кажеш.

— Но оръжията...

— Синът ми е с предимство. Може би тези хора още не са определили мишените си. Вероятно петдесетте души са само да проверят дали могат да закодират чипа и изобщо да не са мишени, а само откраднати проби от тяхната ДНК. — Скръстих ръце на гърдите

си. — Нямам търпение да видя какво ще направи Хауъл с теб, когато те хване. Това беше само ордъовър, любима. Ти си основното ястие. Ти го zlepостави. И в ада няма такава ярост като на прецакан бюрократ.

— Той ще убие и теб.

— Не, ще ми прости. Ще каже, че тайно ме е упълномощил за мисия или някоя друга тъпотия. Ще излезе чист. Предателката ще бъде в джоба му.

— Фирмата няма да ти позволи да кацнеш на летището им.

Станах.

— След пет минути ще говоря с Хауъл. Ще имам разрешение за приземяване.

— Винаги си бил твърдоглав.

— Къде роди бебето? Каж ми и ще продължим за Ню Йорк.

Луси реши да ми повярва.

— Страсбург. В частна клиника на име „Льо Сент“. На десети януари. Кръстих го Жулиен Даниъл Бесон.

— Кой го взе?

— Една жена.

— На кого прилича Даниъл?

— Отначало всички бебета приличат на Уинстън Чърчил. Но Даниъл има твоите очи, Сам.

— Как се казва трафикантът?

— Не знам. Едуард не ми каза. Така ме държат в ръцете си. Това е застраховката им.

— И са ти дали пари за моя син?

— Нашия...

— Ти току-що загуби правото да го наричаш твой, Луси. Никога повече не го наричай твой.

— Не.

— Само защото все още не са го продали. Господи!

Тя се вгледа в мен и разбра, че сделката между нас е анулирана и че аз няма да я пусна да си върви, ако не намеря детето си.

— Какво ще стане с мен? — попита.

— Ще ми разкажеш всичко и после аз ще кажа на Фирмата всичко. Искам името ми да бъде изчистено.

— Името ти никога няма да бъде изчистено, Сам. Винаги ще има на власт някой, който ще мисли, че може би не си направил нищо

лошо, но си знаел какво правя аз и си мълчал. Надявал си се, че ще престана или че няма да ме хванат. Ти си добър съпруг и това те прави лош агент.

— Тогава ще се съсредоточа да бъда добър в работата си. Къде ще предаде Едуард чиповете за оръжията? Къде в Ню Йорк? Съдействай ми и аз ще ти бъда адвокат пред Фирмата.

Луси се замисли и в продължение на няколко дълги минути се чуваше само бръмченето на моторите.

— На новия стадион на „Янките“. Тъй като Едуард се опита да ме убие, вероятно е предполагал, че ти ще ме заловиш, и е искал да предпази плана си. Няма да го промени, ако мисли, че съм мъртва.

— В колко часа е срещата?

— В осем довечера. В началото на мача. Сезонът току-що започна.

Погледнах я и се замислих за последната ни сутрин заедно и за живота ни, който изглеждаше съвсем нормален, а се оказа огромна лъжа.

— Спомняш ли си, когато те попитах какво ще ми кажеш, ако знаеш, че това е последният ни ден?

Спомнях си.

— Всичко друго, но не и сбогом. Не мога да се сбогувам с теб.

Луси ме погледна и аз не можах да разбера дали в очите ѝ има сълзи, или е от слабата светлина в кабината.

— Мисля, че сега ще се сбогувам с теб, Сам.

Двамата с Луси слязохме от частния самолет. Документите ни бяха подпечатани и митничарят ни направи знак да преминем. Благодаря ви, Кенет и екипаж на полета. Граници. Имат ли вече някакво значение?

Напуснахме летището и тръгнахме по късия сервизен път. До нас спря кола. Бутнах Луси на задната седалка и седнах до нея, а след това се обадох по телефона.

— Здравейте — поздрави ни Огъст Холдуайн.

— Добрият господин. Току-що извърши професионално самоубийство — подметна Луси, когато той подкара колата.

— Съветът за кариерата ми звучи смешно от твоята уста — отвърна Огъст. — Как си, Луси?

— Трябваше да се омъжа за теб, а не за него.

— Бъди любезна. Огъст ще се окичи с лаврите за залавянето ти — рекох.

— Ти няма ли да се предадеш на Фирмата? — попита ме Луси.

— Не. Ще намеря детето ни. Благодаря ти още веднъж, Огъст.

Той погледна в огледалото за обратно виждане.

— Винаги съм мислел, че е несигурно да ти се има доверие. Не ми е приятно да съм прав толкова често.

Усетих, че Луси заема отбранителна позиция:

— И ти предаваш Фирмата, като прекрочваш границите на задълженията си, за да помогнеш на Сам.

— Въображението ти е ограничено, Луси. Някои хора във Фирмата може напълно да одобрят действията ми, стига да те заловят.

Тя отвори и затвори уста.

— Искаш да кажеш, че имаме помощ? — попитах.

— Не. Ти имаш мен — отговори Огъст. Не знаех колко трудно ще ни бъде. Аз бях ранен, а Огъст беше прострелян в ръката. Не бяхме точно лоши негодници.

Луси сякаш се замисли върху тези думи.

— Къде е Хауъл? — попитах.

— Извикаха го в Лангли. Не знам какви технологии си открил, но всички са шашнати.

— Срещата е след час — каза Луси. — Предлагам да караш малко по-бързо, ако искаш да станеш герой.

— Трябва да има причина да се срещат на стадиона на „Янките“ — отбеляза Огъст.

— Демонстрация. Ако искаш да докажеш, че куршумът може безпогрешно да открие мишената сред хиляди хора, тълпата несъмнено е най-подходяща за това. Коя е мишената? — попитах.

— Може да е всеки от звездите играчи — отвърна Огъст. — И губернаторът ще хвърля първата топка, но ще трябва да се откаже.

Погледнах Луси и се замислих за снимките на децата, които бях видял в компютъра на Заид.

— Деца. Дете ли ще убиват на мача?

— Казах ти, че дори не знам дали ще има демонстрация. Това е между Едуард и купувача. Струва ми се страшно рисковано.

— Във връзка ли си с нюйоркската полиция? — обърнах се към Огъст.

— Да, но ако ги помоля за нещо, те ще искат да знаят кой е източникът ми. Освен това съм в отпуск.

— Те знаят ли?

— Мисля, че не.

— Кажим им, че информацията е анонимна. Обади им се. Разбери дали на стадиона ще водят групи деца.

Приятелят ми позвъни на познатия си.

— Хей, лейтенант Гарсия, обажда се Огъст Холдуайн от манхатънския офис на ЦРУ. — Кратко мълчание. — Да, добре съм, благодаря. Леко заобикалям официалните канали, но реших, че е най-добре да говоря с теб. Ще ходят ли групи деца днес на мача? Засякохме разговор, в който ставаше дума за взимане на прицел на дете. — Той се заслуша. — Не, не разполагам с повече информация. Може ли да ми дадеш някаква информация?

— Ако Едуард те види, да знаеш, че синът ни е мъртъв — обади се Луси.

— Не и ако първо не го хванем.

— На твоето място не бих рискувала — каза тя, сякаш аз бях лошият родител.

Огъст затвори телефона.

— Ще има двайсет и седем групи деца — от сираци, които ще бъдат доведени от католическо сиропиталище в Куинс, до бойскаuti и предучилищни групи. Ще засилят охраната около тях, но Гарсия трябва да знае повече.

— Не знаем повече.

— Това ще привлече вниманието на хората, Сам. — Огъст ме погледна. — Подозирам, че полицаите ще искат да говорят с мен веднага щом отида на стадиона. Не мога да те подкрепя, ако говоря с Гарсия. Ще искат оценка на риска...

— Добре. — Вдигнах ръка.

— Ченгетата не могат да спрат куршума, след като веднъж е изстрелян — каза Луси. — Никой и нищо не може да го спре.

— Ще намерим Едуард, преди да стреля — заявих.

— Рискуваш живота на нашето дете, за да спасиш непознати — обвини ме тя. — Трябваше да те убия в Амстердам, Сам. Поне синът ни щеше да е в безопасност. Ако грешиш...

Бях сгрешил за много неща. Сега не можеше да греша.

— Очаквам, че той ще бъде сам — каза Едуард по телефона. — Имаш ли негова проба в случай че ни потрябва?

— Да. Взех предпазните мерки. Ще се видим скоро, Едуард. С нетърпение очаквам демонстрацията.

— Да, мисля, че целият свят ще бъде смаян.

Ню Йорк беше облян в ярка слънчева светлина. Небето блестеше в безупречно синьо. Едуард се чувстваше щастлив. Беше почти приключил с дългото и уморително вървене по много тъмен път. За негова изненада Ясмина му липсваше. Той я беше създал и оформил в човека, който му беше полезен най-много, и сега се запита дали не се беше отказал от нея твърде лесно. Е, скоро щеше да има достатъчно пари, за да привлече жена, която изискваше по-малко усилия, за да пречупи волята ѝ.

Денят беше прекрасен за доказване на идеята му, че страхът върши чудеса.

Следобедът в Ню Йорк беше великолепен. Слънцето се усмихваше като светец от небето. Огъст ни беше взел билети и си пробивахме път през тълпата.

Телефонът му иззвъня. Той отговори и се заслуша.

— Да. Нямам повече информация, Гарсия. Става дума за деца. Не знам колко. Но не можеш да рискуваш... Какво? Ами, добре. — Огъст затвори. — Гарсия ще бъде с охраната на губернатора.

— Но ти каза...

— Губернаторът ще ходи на мача и ще хвърли първата топка. Очевидно синът му го е помолил.

Хапском, губернаторът на Ню Йорк, приближаваше петдесетте и беше популярен, но нямаше планове да се издига още по-нагоре.

— Това ще бъде. Ако искаш да направиш демонстрация на оръжие, убиваш някоя известна личност.

Но убийството на губернатор нямаше същото въздействие като убийството на президент или религиозен водач. Това изглеждаше по-малка сцена за амбициите на Едуард, особено с такова мощно оръжие. Пък и никой от хората на снимките не беше политик.

Хиляди хора се настаняваха на местата си. Мачът щеше да започне след няколко минути. Огледах периферията на стадиона, търсейки удобна позиция за снайперист, но охраната сигурно вече наблюдаваше вероятните места.

Луси видя какво правя и поклати глава.

— Стига да е в обхват, Едуард не трябва да избира място, откъдето да убие губернатора — каза тя. — Достатъчно е само да стреля. Куршумът ще свърши повечето работа, ако на пътя му не се изпречи нищо.

— Ако ще предава оръжията тук, той се нуждае от уединение. — Държах Луси между мен и Огъст. Бях стиснал здраво ръката ѝ и я водех през тълпата.

Петдесет пистолета. Петдесет куршума. Петдесет щата. Петдесет губернатора? Никой обаче от хората в компютърните файлове не беше

губернатор.

— Това е демонстрация на продукта, нали? И после купувачът ще премине към следващите мишени.

— Пропусна другото предимство на оръжието по отношение на подбирането на подходящия момент — каза Луси. — Господи, Сам, мислех те за по-умен. Всеки глупак може да убива. Глупаците го правеха от векове. Но сега, с тези оръжия...

— Ако и петдесетте оръжия стрелят едновременно, ще поразят всички мишени — рекох. — Масово убийство. Убиеш ли един губернатор, охраната ще се втурне към останалите, но ако ги застреляш всичките едновременно...

— Какво би причинило това на страната? — попита тя. — Да, ще бъде ударна вълна. Как се бориш срещу такова оръжие? И какви психични поражения нанася? Губернаторите умират един по един. След месец загиват заместниците им. Никой няма да иска този пост, нали? Политическата система ще бъде разтърсена из основи, ако не можеш да гарантираш, че водачите ще останат живи. Какво ще стане със Съединените щати, ако броят на водачите бързо намалее и никой не иска да бъде водач, защото ще бъде убит? Светът ще стане по-слаб. Престъпните групировки ще вършат по-лесно работата си и ще извършват повече престъпления. Може би дори ще управляват. — Тя се усмихна. Знаете, че престъпници управляват части от Колумбия, Молдова и Пакистан. Защо не и тук? И целия Западен свят?

— Кой е купувачът?

Огъст забърза надолу към игрището. Не искаше да слуша повече. Отправи се към шефа на охраната на губернатора Хапском.

Отново огледах стадиона.

— Пусни ме и ще ти кажа къде е — рече Луси.

— Бебето ли?

— Не, Едуард. Не можеш да имаш и двете, Сам. Ще запазя в тайна къде е бебето.

Тя знаеше къде е синът ми и мястото на срещата на Едуард. По дяволите!

— Каж ми! — Сграбчих я за раменете. — За Бога, Луси, недей така! Каж ми!

— Хей, приятел — прогърмя плътен глас зад мен.

Погледнах през рамо и видях трима дебеловрати мъже с къси подстрижки. Двеста и петдесет килограма мускули ме гледаха гневно.

— Не се говори така на една дама. Пусни ръката й — заповяда добрият гражданин.

— Дамата е абсолютно зло и това не те засяга — отвърнах.

На добрия гражданин не му мина през ума, че в свят на равни възможности една жена може да бъде абсолютно зло.

— Пусни я — настоя той, без да отстъпва.

Луси започна да охка, сякаш я болеше.

— Негодникът ме удари. Силно. Видях ръката му и се дръпнах, но въпреки това той улучи лицето ми. Тя ме ритна.

Пуснах я. Тя побягна и се отправи към частните ложи.

Идеално място. Нависоко. Уединено. Смъкваш прозореца, стреляш и напускаш в последвалия хаос.

Добрият гражданин ме сграбчи.

— Тъпако, свършено е с теб.

Видях, че към нас тичат двама полицаи, направих се на жертва и се разкрещях:

— Моля ви, помогнете ми! Той обезумя!

Всяка хитрост помага. Виковете ми отклониха вниманието на ченгетата към мъжа, който се счепка с мен, защото изглеждаше по-голяма заплаха. Полицаяте обаче щяха да приберат и двама ни. Не можеха да рискуват да постъпят другояче.

Ченгетата — единият едър, другият мършав, ни хванаха. Ударих слабия, който падна на колене. Извадих пистолета от кобура му, забих юмрук във врата му, вдигнах високо оръжието и хукнах в тълпата. Другият полицай не можеше да рискува да стреля сред толкова много хора.

Съзрях Луси. И после чух рева, извисяващ се от публиката.

Погледнах към игрището. Огъст изскочи на терена. Губернаторът стоеше в центъра на игрището със сина си, готов да хвърли първата топка.

И изведнъж прозрението ме осени като гръм от ясно небе.

Синът му. Мишената не беше губернаторът, нито други губернатори, а децата им. И съпругите и съпрузите им.

До частните ложи на стадиона имаше бар, който беше затворен за ремонт. Нямаше по-безлюдно място в един стадион от затворен бар. Купувачът вътре погледна игрището и каза:

— Да започваме.

Време беше за необикновено прослушване. Едуард си спомни за първата си поява на сцената в светлините на прожекторите. Съзнанието му преливаше от реплики. Нямаше търпение да се въплъти в ролята.

Той спусна леко прозореца на затворения бар и пъкна дулото на пушката в процепа. Оръжието нямаше оптичен мерник. Не беше необходимо. Едуард обаче не искаше да рискува да се представи зле на демонстрацията, затова се прицели в центъра на терена. И в същия миг видя едрия русокос мъж, който навлизаше на игрището, сръчно отблъсквайки полицая, който се опитваше да го спре.

Намеса. Не. Едуард натисна спусъка, без да се колебае.

Губернаторът Хапском видя мъжа, който бягаше и крещеше, че е агент на ЦРУ. Ако беше сам, сигурно само щеше да гледа нападателя. Но сега тринайсетгодишният му син Брайънт беше с него и мисълта, че детето му може да пострада, беше непоносима. Ето защо Хапском се хвърли върху изненадания си син в случай че смахнатият в хубавия костюм е въоръжен, точно когато куршумът прелетя над хиляди зрители. Наносензорите му търсеха мишената сред тях.

* * *

Видях проблясък през открянат прозорец в края на главното ниво с частните ложи. Луси се беше насочила натам. Деляха ни няколко реда.

Хванах я и опрях пистолета на ченгето в ребрата ѝ.

Завъртях я, за да виждам центъра на игрището. От тълпата се разнесоха писъци. Губернаторът и синът му бяха на земята и не помръдваха, а Огъст беше нападен от куп полицаи.

— Пусни ме! — изкрещя Луси. — Пусни ме и ще ти кажа къде е бебето!

— Казвай! — Не бях спрял куршума на Едуард.

Бях се провалил.

Тя заби юмрук в челюстта ми. Не я пуснах и двамата се блъснахме в перилата.

* * *

— Сам Капра — каза купувачът. — Ето го там.

Едуард откъсна очи от центъра на игрището. Не можа да разбере дали момчето на Хапском е улучено или не. Тялото му се обля в пот. Той изхвърли пълнителя и сложи нов. Пушката избръмча. Нагаждането

беше извършено. Куршумът имаше нова душа. Процесът на закодиране щеше да приключи, когато блеснеше зелената светлина.

Той нямаше търпение да чака. Вдигна пушката и стреля.

* * *

— Кажи ми! — извиках и я притиснах до себе си.

Луси се съпротивляваше.

— Даниъл е в... — започна тя и после се скова.

Чух как металът прониза плътта ѝ и Луси се отпусна в обятията ми.

— Не! — изкрещях. — Не!

* * *

— Демонстрацията не мина добре. — Едуард трябваше да подбира внимателно думите си, иначе сделката щеше да се развали. — Мисля, че губернаторът пое куршума, предназначен за детето. Той се хвърли върху сина си точно когато стрелях. Ситуацията не е нормална, тъй като обикновено стреляме без предупреждение...

Той се обърна към купувача и в същия миг нож преряза гърлото му. Едуард залитна и се опита да запуши раната с ръка, когато бликна кръв, но напразно. Той се свлече до стената и си помисли: „Не, не. Боли. Страхувам се...“

Купувачът отстъпи назад от фонтана кръв и видя, че паника обзема не само зрителите близо до терена, но и в съседната секция, където беше попаднал вторият куршум на Едуард. Нямаше следа от Луси, нито от Сам Капра.

Той взе куфарчето с пробите ДНК. Технологията винаги можеше да бъде усъвършенствана. Демонстрацията беше твърде крайна. Добре. Времето беше на негова страна. Възможностите също. Имаше много групировки с престъпни програмисти, хакери, учени и убийци, които изгаряха от нетърпение да му помогнат да подобри прототипа на Бахджат Заид.

Чиповете бяха в него, а останалите оръжия щяха да пристигнат след няколко дни. Той щеше да вземе пратката и дори ако прототиповете се изгубеха, можеше да направи колкото оръжия поиска въз основа на пушката, която имаше. И не беше прехвърлил парите.

Той прегъна пушката, пхна я в широка метална тръба и я сложи в куфарчето си.

Имаше и по-лоши дни.

Той излезе сред паникьосаната тълпа. Никой не го забеляза, докато бързаше към изхода. Хиляди хора започнаха да се изсипват от седалките. Полицайте се опитваха да въведат ред в евакуацията.

Беше близо до вратата, когато чу глас:

— Здравей, Хауъл.

Хауъл притисна куфарчетата до гърдите си. По намръщеното му лице пролича, че усеща опряния в ребрата му пистолет.

— Мръднеш ли, ще те убия — заявих.

— Предай се.

— Не се бързай с мен. Ти си купувачът.

Хауъл си пое дълбоко дъх.

— Убиеш ли ме, Мила ще умре.

— Тя би го нарекла справедливо.

Той продължи да върви. Следвах го, като държах пистолета под якето си.

— Допуснал си съпругата ти да умре? — попита той.

— Тя вече не ми е съпруга.

— Аха.

— Кой си ти?

— Хауъл.

— Какъв си всъщност? За кого работиш?

— За Фирмата.

— Не. Фирмата е наела Бахджат Заид да разработи тези оръжия. Можеше да ги вземеш, без да ги крадеш.

Разбира се, Хауъл беше използвал Едуард да ги открадне. Ако оръжията бяха откраднати, преди да бъдат доставени, Хауъл нямаше да бъде заподозрян. Беше ме преследвал, за да ми попречи да стигна до оръжията, или вероятно се бе надявал да измами Едуард и да ги открадне, преди да се наложи да плати милиони за тях. Беше ме използвал, за да види дали ще открия следите им и да му свърша мръсната работа.

— На непълен работен ден — поправи се той. — Имам друга работа. Трябват ни хора като теб.

— „Новем солес“. Ти ме попита дали съм чувал за тях, защото искаше да знаеш дали Луси е проговорила, а не защото си по следите им. Предпазвал си „Новем солес“.

— Сам, сделката...

Боже, всички искаха да сключат сделка с мен! Беше ми писнало от сделки.

— Няма да стане. Къде е Мила? — Вече излизахме през портите и тълпата ни носеше към паркинга.

— Разпитват я. Искаме да знаем за теб така както и ти искаш да знаеш за нас.

— Накарал си Луси да стане предателка. Тя работеше за теб. — И това беше най-гадното. Хауъл я беше използвал. Луси беше получавала заповеди от някого във Фирмата. Вярвах ѝ за това. Тя беше разбрала, че е поставила бомба в лондонския офис едва в последната минута, когато Едуард бе слязъл от колата, за да се увери, че детонаторът ще се активира, и ми се беше обадила...

Той повдигна рамене.

— Къде е синът ми?

— Не знам.

— Не ме лъжи. Каж ми къде е детето ми.

— Наистина не знам. Жена ти уреди нещата с търговеца на бебета.

— Тя каза друго.

— И ти ѝ повярва? — Хауъл се изкашля. — Това е колата ми.

Качихме се.

Той седна отпред, а аз — на задната седалка, без да го изпускам от прицел.

— Да. Ти си нищожество, Хауъл. Кралят на нищожества.

— Мога да премахна неприятностите ти, Сам, и да изчистя името ти. Мога да престана да бъда твой инквизитор и да бъда твой защитник. Отърваваме се от Мила. Ти забравяш за оръжията. Ще кажа на Фирмата, че си бил внедрен в опасна групировка в Холандия и че си изпълнявал тайна мисия, и ще разобличим жена ти като предателка, каквато е всъщност. — Той се обърна и ме погледна в очите. — Мога дори да ти помогна да намериш детето си.

— С други думи, ще се престорим, че това никога не се е случвало. — Любимият му израз, който използваше пред мен в далечния затвор, където аз бях единственият обитател.

— Да.

— Няма да стане — отвърнах и го застрелях. Куршумът прониза сърцето му и тялото му се разтресе. Звукът на изстрела беше силен, но

в момента близо до колата нямаше никого. Веднага след това преминаха група бойскаути и погледнаха мен и Хауъл. Той все още седеше. Главата му беше клюмнала на гърдите, сякаш беше решил да подремне, все едно стрелбата никога не се беше случила, както обичаше да казва. Слязох и се слях с тълпата.

Сега вече бях изпуснал всичко.

Когато главен агент на Фирмата умре на паркинга на бейзболно игрище веднага след опит за убийство на длъжностно лице от правителството, случаят се взема от нюйоркската полиция и Фирмата поема разследването, Фирмата се интересуваше най-много от нанокуршумите, оръжието и товарителницата, свързана с определен контейнер с цигари.

Петдесетте души, които бях видял на компютъра на Заид, наистина бяха децата и съпругите и съпрузите на американски губернатори. Сега никой не ги държеше на прицел и те спяха спокойно в леглата си, включително Брайънт Хапском, предпазен от тялото на баща си. Куршумът не беше успял да промени посоката си толкова бързо. Хиляди хора присъстваха на погребението на губернатора. Той умря заради детето си, макар всички да мислеха, че той е бил мишената. На никого не му мина през ума, че истинската мишена е било едно тринайсетгодишно момче, а губернаторът се е хвърлил да спаси сина си, закривайки го с тялото си в същата милисекунда, когато Едуард бе натиснал спусъка.

Няколко дни след стрелбата на стадиона аз седях в нюйоркския бар на „Кръглата маса“, елегантно заведение на име „Блукът“, пиех „Бойлан“ с аромат на джинджифил, любимата ми безалкохолна напитка, и чаках Мила. Барът се намираще на ъгъла на Брайънт Парк, недалеч от глъчката на Таймс Скуеър, и беше красив — идеален махагонов тезгях, хубави столове и всичко необходимо, с което да извисиш приготвянето на коктейли в изкуство. Един поглед дори рано следобед ми каза, че е забележителен. Всеки посетител в бара имаше своя история. Звучите на мек джаз изпълваха въздуха. На рояла свиреше афроамериканка с буйни изрусени коси и пръсти, достатъчно изящни, за да смаят Монк или Моцарт. „Блукът“ много ми харесваше, но бях нервен, докато чаках. Имах работа.

Поръчах „Гленфидич“ за Мила. Тя беше държана в офис под наем близо до пристанището. Беше я намерил салвадорски чистач. Хауъл я беше разпитвал. Счупената ѝ ръка беше най-сериозното

поражение, но белезите от изгаряния по петите й щяха да заздравяват дълго.

На високото столче до мен седна Огъст и посочи питието на Мила.

— Може ли да го изпия?

— Уискито е за приятелката ми Мила, но може, изпий го.

— Ако тя пие „Гленфидич“, тогава е и моя приятелка.

Реших да не споменавам, че куршумът на Мила го беше одраскал в Амстердам.

— Изпий уискито, но сега е единайсет сутринта — рекох. — Опитай безалкохолното с джинджирил. Идеално охладено е.

— Но уискито означава добри новини.

— Мислех, че уискито е за разсънване.

— За един е разсънване, за друг — добри новини. — Той взе чашата. — Полицията те идентифицира. Застрелването на Луси е заснето от охранителна камера. Знаят, че не си стрелял ти.

Да, не са ме безпокоили.

— Фирмата се погрижи за това. Бяха необходими много унижения и подмазване. Нюйоркската полиция е много чувствителна, ако някой ги превъзхожда в контролирането на оръжията им.

Отпих от безалкохолното.

— Значи сега Фирмата ме покровителства?

— Те... Ние... По дяволите, никой от нас не е глупак. Докато аз се задушавях под тежестта на нюйоркските ченгета, ти убиваше Хауъл.

— Фирмата не обърна внимание на това. Той беше най-голямото им неудобство след...

— След Луси. Може да се каже.

— Официално няма отпечатъци.

— Тогава не се е случило, както обичаше да казва Хауъл.

Огъст се изкашля и изпи голяма глътка.

— Фирмата ме упълномощи да ти предложа предишната работа.

— Защо теб?

— Мислят, че ще послушаш само приятел по чашка.

— Бих послушал само теб, Огъст. Ти си ми истински приятел. — Допрях зелената бутилка „Бойлан“ до чашата му. — Но трябва да намеря детето си. А Фирмата, с изключение на теб, много бързо реши, че съм предател. Това не е добър вот на доверие.

— Сам, разбери, че...

— Разбирам. Не ги искам. Те нямат доверие в мен.

Той отново отпи от уискито.

— Затова се нуждаех от питие. Оказваш ми лошо влияние. Мога само да се надявам, че ще си намериш доходна работа.

— Не ми пука за работата. Трябва да намеря сина си.

— Как? Едуард и Хауъл са мъртви, а и Луси няма да се събуди.

— Ще разчитам на подходящи хора в Европа. Ще го намеря.

— Фирмата няма да те пусне да се разхождаш свободно. — Огъст понижи глас. — Ще следят паспорта ти. Ще те наблюдават, когато може. Да не очакваш, фактът, че Хауъл е работил за тайна групировка, ги разтърси. Ще се преструват, че това не е толкова страшно, колкото е в действителност. Ще искат да знаят какво правиш и кого преследваш.

— Може да се опитат да разберат, стига да не ми пречат. Ти с тях ли ще бъдеш?

— Да. Искам да си получавам голямата пенсия. — Огъст ме погледна. — Но съм убеден, че пак ще се срещнем.

— Аз също.

Той стана и започна да търси портфейла си.

— Аз ще платя — рекох. — Това е най-малкото, което мога да направя за теб.

— Да, но аз работя.

— Не, аз ще платя. Благодаря ти, Огъст.

— Ще намериш сина си, Сам. Сигурен съм.

— Да, знам. — Гледах го как излиза и се запитах дали някой го следи. Долових мириса на уискито, останало в чашата на Огъст, и си поръчах едно. Доближих чашата до устните си, когато на столчето до мен седна Мила.

— Здравей, Сам.

— Здравей, Мила.

— Обещах ти да изпием по едно заедно, когато всичко свърши.
— Раните й заздравяваха, но в очите й се четеше тъга, а не стоманения поглед, който бях свикнал да виждам. Направих знак на бармана и той й донесе „Гленфидич“, без да му казвам.

— Уискито не върви с болкоуспокояващи — отбелязах.

— Американците са манияци по взаимодействието на лекарствата. Много внимават да не рискуват.

— Този бар е разкошен. Защо ходиш в „При Оли“?

— Искам да го купя, но той не го продава.

— Два бара в един град?

— Бруклин и Манхатън са две съвсем различни концепции. — Тя се огледа. — Боже мой, обожавам баровете. „Блукът“ е великолепен.

— И аз обичам баровете.

— Хубаво. Искаш ли този?

Погледнах я.

— Да, харесва ми.

— Не ме разбра. Искаш ли да го притежаваш? „Блукът“ и всичките барове, които имаме? „Адреналин“ в Лондон, „Де Роде Принс“ в Амстердам, таверната „Шевалие“ в Брюксел. Имаме още много — в Лас Вегас, Сидни, Маями, Париж, Москва, в целия свят. Мисля, че са трийсет.

Мила сигурно се шегуваше, затова се засмях:

— Добре. Двамата с теб може да отидем да пием по едно питие във всеки от тях, след като си върна сина.

— Сам, работодателите ми искат да те задържат. Ти свърши изключително голяма работа за нас.

— Бахджат Заид участваше ли в „Кръглата маса“? Един от богатите и влиятелни членове?

Мила не показа изненада, че знам името „Кръглата маса“.

— Да. Той ни въоръжаваше.

— Не беше приятен човек.

— Бахджат Заид беше отчаян. Опитваше се да спаси дъщеря си, но взе лоши решения.

Понечих да поклатя глава, но Мила заслужаваше нещо по-добро от презрение.

— Дори не знам кои сте. — Спомних си какво бях казал на костюмарите в Лондон за групировките, които се съюзяваха само за да извършат определен удар, и се преобразуваха в нови форми, някои толкова силни и с такова влияние, че бяха проникнали в някои правителства. Бях говорил за престъпните групировки и „Кръглата маса“ вероятно беше такава неофициална организация, но сила за добро. „Новем солес“ може би беше пълната ѝ противоположност, като мрака и светлината.

— Заедно осуетихме плановете на Едуард и Хауъл. Знаеш, че ние сме на страната на ангелите.

— Наситих се на загадки. Трябва да намеря сина си.

— Сам, имаш ли ми доверие?

— Да. — Решението не беше трудно. Наистина имах доверие на Мила. Тя беше луда глава и непредсказуема, но виждах, че дълбоко в душата си е почтена.

— Има причина някои хора от Фирмата да не искат да намериш детето си — тихо каза Мила.

— Какво?

Тя ми подаде лист, на който пишеше: АГЕНТ КАПРА МОЖЕ ДА БЪДЕ КОНТРОЛИРАН ЕДИНСТВЕНО С ЖЕЛАНИЕТО МУ ДА НАМЕРИ ДЕТЕТО СИ. ВСИЧКИ ДОСИЕТА ЗА КАПРА СА ЗАСЕКРЕТЕНИ ПОРАДИ... По-нататък следваха дълги черни линии.

— Това е от най-строгото засекретеното досие. Силните на деня искат да запазят в тайна самоличността на човека, който е взел детето ти, за да те контролират.

Изгледах я втренчено.

— Не мога да повярвам.

— Мисля, че Фирмата иска да ти помогне. Не ги обвинявам, но смятам, че там има тайна организация, свързана с Хауъл. Може би той е бил само техен инструмент. Тези хора ще блокират всеки твой ход. Ако се опиташ да работиш като вътрешен човек с тях, търсенето на

Даниъл ще бъде напразно. — Тя отпи голяма глътка уиски. — Не ми е приятно да бъда вестител на лоши новини.

— Защо трябва да е така? — попитах, но после се замислих за работата си в Лондон — престъпни групировки, свързани с правителства. Това се беше случило в много страни по света. И сега ставаше и тук, в Съединените щати.

— Все още не знаем всичките тайни на Луси и Хауъл, Сам. Може би дори твоите.

— Нямам тайни.

— Понякога човек не знае... какво не знае.

— Какво означава това?

— Ти искаш да намериш сина си, а ние се нуждаем от таланта ти. Трябва ти прикритие, затова предлагаме следното — за пред хората ти ще бъдеш собственикът на баровете, на всичките. Управлявай ги и поддържай печалбите им. — Мила се усмихна. — Баровете ти дават основание да ходиш там, където искаш да търсиш сина си или където те отведат мисиите ни. Това е фасада, в която Фирмата няма да се усъмни. Имаш опит в работата в барове и ти трябва доходна професия. Ще изпълняваш задачи за нас, когато е необходимо, мисии, които ще изискват уменията и въображението ти.

Това беше абсолютен комплимент.

— Пак ще се усъмнят. Пък и ще работя срещу ЦРУ.

— Не. Срещу вътрешни хора, които не са лоялни към ЦРУ, правителството и човечеството. Питал ли си се някога дали Хауъл има господар? — Само Мила можеше да произнесе думата господар така, че да прозвучи жестоко, а не забавно. — Хауъл е бил момче на „Новем солес“. Въпреки високия си ранг той сигурно не е означавал нищо за тях, само лакей, на когото плащат. Мисля, че предстоят още по-лоши неща.

Вгледах се в дъното на чашата си.

— Ние ще ти помогнем. Кълна се, Сам. Моля те, съгласи се. — Тя ми даде дивиди. — Това е запис от охранителна камера в клиниката, където Луси ти е казала, че е родила. Ще видиш висока тъмна жена, която излиза от стаята ѝ и носи бебе, един ден след раждането на детето ти.

Затаих дъх.

— Ще ти помогнем да идентифицираш жената и да откриеш следата.

Намери линията, помислих си, също както правех, когато тренирах паркур в онова далечно утро в Лондон, последното нормално утро в живота ми.

Трябваше да приема този таен живот за известно време, за да намеря сина си и да се върна към нормалния си живот. Отново почувствах прилив на адреналин.

Станах и се обърнах към малцината клиенти на „Блукът“. Сkochих на хубавото, кожено високо столче и се изкашлях. Елегантната пианистка спря да свири. Клиентите ме погледнаха стъписано.

Разтеглих устни в барманска усмивка и вдигнах чашата си с уиски за на здравица:

— Госпожи и господа, току-що станах собственик на този бар. Черпя ви по едно питие.

Издание:

Автор: Джеф Абот

Заглавие: Адреналин

Преводач: Юлия Чернева

Година на превод: 2011

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Ера

Град на издателя: София

Година на издаване: 2011

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Експертпринт ЕООД

Излязла от печат: 03.10.2011

Редактор: Лилия Анастасова

ISBN: 978-954-389-146-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9757>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.